

Giới thiệu Trêu Chọc Vào Lòng Anh

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Thể loại: Ngôn Tình, Hiện Đại, HE, Tình cảm, Ngọt Sủng

Tổng Nhiễm vì theo đuổi Lục Mộ Trầm, mỗi ngày đều cực kì nỗ lực. Không chỉ thời thời khắc khắc theo đuổi anh, còn phải tỏ tình, tặng quà, lại tỏ tình, lại tặng quà, còn làm một ngày ba bữa cơm tình yêu...

Nhưng mà nam thần quá cao lãnh, căn bản không để ý đến cô.

Bị chịu đá kích Tổng nhiễm quyết định thay đổi sách lược.

Ngày nọ, Lục Mộ Trầm phát hiện Tổng nhiễm cả ngày quần lấy mình không thấy tâm hơi.

Ngày đầu tiên, không sao cả, không tới càng tốt, khó có được thanh tĩnh.

Ngày hôm sau, khả năng cô bị chuyện gì đó làm chậm trễ.

Ngày thứ ba, cô gái này cũng quá không kiên nhẫn rồi? Mới theo đuổi được bao lâu?!

Ngày thứ tư, cô người chạy tới nói với anh: "Nghe nói hoa khôi lúc trước theo đuổi cậu cùng nam sinh khác hẹn hò đấy."

Lục Mộ Trầm trong cơn giận dữ, lần đầu tiên chủ động tìm Tổng nhiễm: "Nghe nói, cậu cùng người khác hẹn hò?"

Tổng nhiễm: "Cậu không để ý tới tôi, tôi đương nhiên muốn hẹn hò cùng người khác."

Sắc mặt Lục mộ trầm trầm xuống, giãy tiếp theo, đột nhiên đem người ấn ở trên vách tường, hung hăng mà hôn.

Sau một lúc lâu, Tổng nhiễm bị hôn đến thở hồng hộc, khiếp sợ mà nhìn Lục Mộ Trầm "Cậu...Cậu...Cậu..."

Mặt Lục mộ Trầm đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi: "Em dám hẹn hò cùng người khác, thử xem!"

Trêu chọc xong liền muốn chạy? Không có cửa đâu!

PS: Giải đoạn trước thanh xuân vườn trường, giải đoạn sau xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

"Tổng Nhiễm! Không nghe giảng bài liền rút ra ngoài cho tôi!"

Tổng Nhiễm vừa mới nằm sấp trên mặt bàn ngủ gật. Một viên phấn từ trên bục giảng trúng vào gáy cô, cùng với tiếng mắng của cô giáo dạy tiếng Anh đang nổi giận dưng dưng.

Tổng Nhiễm vốn ngủ không sâu, lập tức liền tỉnh.

Bị viên phấn đập trúng trán, lông mày xinh đẹp khẽ nhăn lại, từ trên bàn ngẩng đầu lên.

Tổng Nhiễm trong lớp cô giáo dạy tiếng Anh, cũng là giáo viên chủ nhiệm tên là Trương Xuân Lệ, ở trường có tiếng là nghiêm khắc, mọi người đặt biệt danh là Diệt Tuyệt sư thái.

Cô nói, muốn mỗi người phải nghe giảng, không được dùng di động, không được phép nói chuyện, cũng không được phép ngủ.

Tóm lại, trong mắt không chứa được nửa hạt cát.

Tổng Nhiễm trước mặt Trương Xuân Lệ cũng coi là ngoan ngoãn, có thể tối hôm qua cô đi làm thêm đến rất khuya mới về nhà.

Trương Xuân Lệ vừa mới quay lưng lại viết bài trên bảng, cô nhất thời không nhận được nằm sấp trên bàn.

Cho dù bị mắng một lát liền tỉnh, nhưng đầu óc vẫn còn chút mơ màng.

Trương Xuân Lệ gặp Tổng Nhiễm không nói câu nào, tức giận đến xanh mặt, tay chỉ về phía cô: "Không nghe giảng bài liền rút ra ngoài cho tôi! Đứng ở chỗ này làm ảnh hưởng bầu không khí lớp học!"

Tổng Nhiễm ngày thường không được nhóm thầy cô thích.

Vừa đến, thứ nhất là học không giỏi, thứ hai là không tuân thủ nội quy.

Trương Xuân Lệ ánh mắt nhìn xuống tóc dài được uốn nhuộm của tổng Nhiễm, lông mày hung hăng vặn lên: "Em xem lại một chút đầu tóc của em, còn có nửa điểm bộ dáng của học sinh hay không?"

Trong trường học có quy định, nữ sinh không được uốn tóc nhuộm tóc, thông lệ mỗi tuần một lần kiểm tra, Tổng Nhiễm là đối tượng bị thông báo trước toàn trường.

Bị bắt điển hình mấy lần, nhưng như thế nào cô cũng không chịu ép tóc thẳng, nhiều nhất chỉ đem tóc buộc lên.

Tổng Nhiễm tính tình bướng bỉnh, Trương Xuân Lệ không quản được cô, mấy ngày hôm trước ở trong cuộc họp còn bị hiệu trưởng phê bình, nói cô vô phương giáo dục.

Con sâu làm rầu nồi canh (thực ra là câu khác nhưng mk thấy câu này hay hơn), Trương Xuân Lệ đối với Tổng Nhiễm càng ngày càng bất mãn, sắc mặt xanh mét tròng mắt cô: "Ra ngoài! Lập tức ra ngoài cho tôi! Bao giờ đem tóc trở lại bình thường, khi nào xong liền trở về lớp học!"

Tổng Nhiễm bị mắng một trận, tâm tình cũng khó chịu.

Cô đứng lên, tỏ vẻ không sao bâu bâu môi, "Ra ngoài liền ra ngoài thôi."

Nói xong, liền một cước đá văng băng ghế ra, xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại đi ra khỏi phòng học.

Trong phòng học, học sinh đồng loạt quay đầu lại, nhìn chằm chằm bóng lưng Tổng Nhiễm khi đi ra ngoài.

Có người cảm thán một câu: "Hôm nay, Nhiễm Nhiễm cực soái!"

"Tần Phàm, cậu cũng rút ra ngoài cho tôi!"

Tần Phàm bị điểm tên: "...???"

Tổng Nhiễm từ trong phòng học đi ra, sải bước đến phía cầu thang.

Vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại: "Quản lý, là tôi Tổng Nhiễm, chỗ đó một lát nữa còn chỗ làm sao...Được được, tôi có rảnh...Vậy được, tôi lập tức tới ngay!"

Buổi sáng còn dư lại hai tiết học, tất cả đều là của Trương Xuân Lệ.

Trương Xuân Lệ không muốn nhìn thấy cô, cô cũng không có hi vọng được học tiết này đâu!

Có thời gian này, không bằng kiểm tiền nhiều một chút.

Tổng Nhiễm vội vã đi làm thêm, nên đi đường rất nhanh.

Lúc đi đến chỗ ngoặt cầu thang, nhất thời không có để ý, đúng lúc người lầu dưới đi lên, nên đụng phải.

"Chao ôi!"

Mặt của Tổng Nhiễm đụng phải ngực của đối phương, ngực của đối phương cứng rắn như tường vậy, đầu đến nửa bên mặt, nhất là mũi đau rát.

"Trời ơi, không có mắt à!"

Tổng Nhiễm đau khổ bịt mũi, nhúu mi lại ngáng đầu lên.

Nhưng mà, vừa ngáng đầu lên trong nháy mắt, cả người đứng tại đó ngơ ngác.

Trước mắt có bốn nam sinh, trong đó còn có một người trong tay ôm bóng rổ, chắc là mới từ tiết thể dục trở về lớp.

Tổng Nhiễm thất thần, là do nam sinh có vóc người cao nhất.

Đồng dạng là đồng phục, áo sơ mi trắng, quần đen. Nhưng áo sơ mi của cậu ấy so với áo sơ mi của nam sinh xung quanh trắng hơn vài phần, khó gặp được nam sinh sạch sẽ như vậy.

Quan trọng, nhất là tướng mạo rất tuấn tú.

Khi chất đứng đầu, vóc người cường tráng, lông mày anh dựng, hốc mắt rất sâu, đôi mắt đen kịt, thâm trầm như nước trong miệng giếng. Sống mũi thẳng mà cao ngất, môi mỏng khê mím, gợi cảm không nói lên lời, thu hút người khác được ngay.

Áo sơ mi bỏ hai nút áo, tay áo tùy ý cuộn lên trên, lộ ra một đoạn cánh tay rắn chắc, hai tay lười biếng dút vào túi quần.

Lúc cô ngáng đầu, anh cũng đưa mắt lên nhìn.

Không có bất kì vẻ mặt gì, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng hỏi một câu: "Không có sao chứ?"

Giọng nói trầm thấp, hết sức động lòng người.

Tổng Nhiễm cả người đều ngây ngốc.

Con mắt kính ngác nhìn chằm chằm anh.

Trong đầu chỉ có một ý nghĩ: F*ck, đại soái ca này từ nơi nào xuất hiện? Sao trước đây chưa từng thấy qua??

Lục Mộ Trâm chỉ thấy đối phương ngốc nghếch nhìn chằm chằm mình, không nói câu gì. Nghĩ đến cũng không đụng phải cô.

Lông mày chau lại một cái, lập tức bước qua cô đi lên tầng.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt đều lạnh lùng.

Tổng Nhiễm say đắm trong sắc đẹp, đến khi phục hồi tinh thần, trước mắt làm gì có người nào?

Cô gấp rút quay đầu lại, nhìn về phía trên tầng.

Trên hành lang sạch sẽ, đã không nhìn thấy đại soái ca vừa nãy.

Tổng Nhiễm tức giận vỗ trán một cái.

Trời ơi! Sai Lắm a!!

Thế nhưng không nhìn thấy học lớp nào!

Tổng Nhiễm chạy tới phổ mặc trang phục chú hề phát tờ rơi hai giờ,. Giữa ngày hè, trên đầu mang cái đầu của chú hề, phát tờ rơi xong, toàn thân đều ướt đầm.

Cô chạy đến chỗ quản lý lĩnh tiền, đổi thành đồng phục, áo sơ mi trắng, váy dài đến đầu gối.

Thuận tiện buộc tóc ướt đầm về phía sau gáy, lộ ra cái trán đẹp. Tóc được uốn rồi lười biếng, trán cao vẻ hoạt bát rất có tính thần.

Tóc nhuộm màu nâu dưới ánh nắng trông rất đẹp. Kỳ thật màu này cũng chưa được coi là chói mắt. Nhưng trong trường học, cũng coi như khác biệt.

Từ khu thương mại đi ra, Tổng Nhiễm chạy chậm đến đường cái đối diện ngồi xe bus về trường học.

Buổi chiều còn hai tiết số học. Tổng Nhiễm tuy rằng học không giỏi, nhưng không có nghĩa là cô không muốn học.Vừa nãy, nếu không phải hung thần ác sát Trương Xuân Lệ không ngừng kêu cô rút ra ngoài, cô cũng không thật sự tranh thủ thời gian lên lớp để đi làm thêm.

Nửa giờ sau, xe bus dừng ở trước cửa trường học.

Còn có năm phút là vào học, Tổng Nhiễm nhảy từ trên xe xuống, điên cuồng chạy trở về lớp học.

Thời điểm cô chạy vào lớp học, đúng lúc chuông vào học vang lên, Nhâm lão sư cũng không có ở đây.

Lưu Linh vừa ngáng đầu thấy Tổng Nhiễm liền lớn tiếng kêu cô, "Nhiễm Nhiễm! Cậu chạy đi đâu thế?!"

Chỗ của Tổng Nhiễm ở hàng cuối cùng, kề bên cửa sổ.

Bước một bước, liền đá ghế ra ngồi xuống.

"Có khăn ướt không?" Tổng Nhiễm hỏi.

"Có a." Lưu Linh vội vàng lấy một bọc khăn ướt từ trong túi xách ra.

Tổng Nhiễm lấy một cái lau sạch sẽ mồ hôi trên trán.

"Nhiễm Nhiễm, cậu chạy đi đâu vậy? Gọi điện thoại cũng không nhận, ăn cơm chưa?" Lưu Linh lo lắng cho Tổng Nhiễm không ngừng hỏi cô.

Tổng Nhiễm cười tủm tỉm, lấy ra từ trong balo một trăm bốn mươi tệ, đây là số tiền quản lý đưa cho cô.

Cô cầm tiền lắc lắc trước mặt Lưu Linh một cái, kiểu ngao nói: "Đi kiểm tiền thôi, như thế nào, chị đây lợi hại không?"

Lưu Linh nhìn cô, ánh mắt rơi xuống chỗ quảng thâm dưới mắt của cô, lại nhìn đầu tóc ướt nhẹp vì mồ hôi, trong lòng có chút khó chịu "Cậu lại đi mặc đồ chú hề phát tờ rơi. Thời tiết như thế này, cậu cẩn thận bị cảm nắng a."

Tổng Nhiễm cùng Lưu Linh là bạn học từ sơ trung, cũng là người bạn duy nhất của Tổng Nhiễm.

Tình huống trong nhà Tổng Nhiễm, chỉ Lưu Linh là người duy nhất rõ ràng.

Mặc dù cô thương yêu Tổng Nhiễm, nhưng chính mình cũng là học sinh không thể giúp được cái gì.

May mắn, Tổng Nhiễm trôi nổi hoạt bát lại có tính thần lạc quan.

Cô cười ha ha, vỗ ngực nói: "Tớ là ai a? Tớ là kim cương bất hoại Tổng Nhiễm! Bị cảm nắng? Không tồn tại."

Lưu Linh thấy bộ dáng không sao cả của cô, không khỏi bùi môi: "Cậu cứ làm đi, chờ cậu thật sự bị bệnh xem có ai chăm sóc cậu."

Lời nói này của Lưu Linh, trong nháy mắt đâm trúng chỗ đau của Tống Nhiễm, không kịp chuẩn bị đầu liền đau một cái.

Đúng vậy, nếu cô bị bệnh, thật sự không có người chăm sóc cô đâu.

Ai có thể chăm sóc cô đây?

Đôi mắt không bị không chế muốn khóc. Cô rũ mắt xuống, cố làm ra vẻ trấn định lấy sách từ trong ngăn kéo ra.

Lưu Linh thấy Tống Nhiễm đột nhiên im lặng, tự biết mình lỡ lời, gấp rút lên trước thân mặt kéo cánh tay cô: "Trời ơi, tớ đùa với cậu thôi, nếu cậu thật sự bị bệnh thì tớ sẽ chiều cổ cậu nha."

Lưu Linh vừa nói dứt câu, Tống Nhiễm đã không nhịn được bật cười, "Cậu đùa đủ chưa? Cậu đến chính mình cũng chưa chăm sóc tốt đâu, còn chăm sóc tớ."

Lưu Linh ai da một tiếng. "Chú yếu là tấm lòng, tấm lòng cậu hiểu hay không a! Nhà đầu chết tiệt không có lương tâm kia!"

Tống Nhiễm cười hi hi, "Hiểu, biết rõ cậu tốt với tớ."

Thầy giáo còn chưa có đến.

Tống Nhiễm lấy vở cùng với sách luyện tập ra từ trong ngăn kéo, hai khuỷu tay để trên bàn, bàn tay nhắm chán chống cằm.

Đột nhiên nhớ tới buổi sáng đụng phải nam sinh kia ở cầu thang.

Vóc dáng rất cao gầy, nhưng không loại gầy mà yếu đuối, người rất có tinh thần, giống như nam sinh thích vận động.

Còn có hai cúc áo bị bung ra...

Đồng phục áo sơ mi trắng, thế nhưng tại sao cậu ấy lại mang cho cô cảm giác cấm dục.

Cái quý gì a?

Nhưng quan trọng là gương mặt đó nha.

Thật sự là...cực kì đẹp trai!

Nghĩ đi nghĩ lại, Tống Nhiễm liếc mắt mỗi dưới, đôi mắt nhìn qua trần nhà: "Cậu nói, tớ tìm cho mình một người bạn trai thì như thế nào?"

Lưu Linh đang cầm bút kí tên, thuận miệng nói một câu: "Nếu tình cảm tốt, thì tìm bạn trai chăm sóc cậu, lão nhân già như tớ cũng yên lòng."

Tống Nhiễm nghe Lưu Linh nói, đột nhiên ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: "Lưu Linh, tớ nói thật mà."

"Tớ biết..."

Hai chữ "Được nha," còn chưa ra khỏi miệng, Lưu Linh đột nhiên phục hồi lại tinh thần, kinh ngạc trợn to hai mắt: "Cậu nói thật? Không phải chứ, cậu đùa ý à?"

Tống Nhiễm cong cong mắt cười: "Kỳ thật tớ lúc trước cũng chưa nhìn thấy cậu ấy, chắc là học sinh vừa mới chuyển trường đến đây?" Lúc Tống Nhiễm nói chuyện cùng Lưu Linh đôi mắt đều phát sáng, Tống Nhiễm kích động cầm tay Lưu Linh nói: "Lưu Linh, cậu không thấy nha! Nam sinh kia, thật sự...Lớn lên cực kì đẹp trai, con mẹ nó cực đẹp trai!"

Lưu Linh trước giờ chưa từng nhìn thấy bộ dáng háo sắc như bây giờ của Tống Nhiễm, không khỏi sợ hết hồn: "Có...Có nam sinh đẹp trai như vậy sao?"

Lại nhỏ tiếng hỏi: "So với Tần Phàm đẹp trai hơn sao?"

Tống Nhiễm không nhịn được liếc mắt: "Hoàn toàn không thể so với Tần Phàm sao? Người ta so với Tần Phàm đẹp trai hơn nhiều!"

So với Tần Phàm còn đẹp trai hơn?

Lưu Linh không khỏi cảm thấy kì lạ. Nghĩ một lát, đôi mắt đột nhiên sáng ngời: "Trời ơi! Cậu không phải nói học sinh mới chuyển đến lớp bốn đó chứ?"

~~~~~

Tác giả có lời muốn nói: Lại gặp mặt. Bởi vì rất nhiều báo cáo ở blog nhấn tin riêng cho ta càng ưa thích chuyện xưa của Nhiễm Nhiễm và Lục ca ca, vì không muốn cô phụ sự chờ đợi của mọi người nên ta thận trọng suy tính qua, cuối cùng vẫn là quyết định mang Nhiễm Nhiễm cùng Lục ca ca đến để mọi người cùng gặp mặt.

Vẫn như cũ, truyện rất ngọt và sùng, hi vọng tất cả mọi người có thể thích.

Tần ba vị trí đầu tiên, mỗi ngày có hồng bao không định giờ, mọi người tấp nập nhấn lại a.

Yêu mọi người vui vui (*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Đứng thứ nhất lớp bốn Lục Mộ Trầm, mấy ngày trước từ thành phố S chuyển đến.

Nghe nói cha chuyển công tác, người nhà cũng đi theo tới đây.

Lục Mộ Trầm vừa mới chuyển đến đây hai ngày, nhưng cũng dẫn tới một phen xôn xao trong trường, rất nhiều nữ sinh chạy đến trước cửa lớp bốn để nhìn.

Ngắn ngủi vài ngày liền câu dẫn hơn phân nửa số fan của Tần Phàm.

"Chuyện lớn như vậy, sao một chút tớ cũng không biết thế?" Tống Nhiễm khiếp sợ khi nghe tin tức thế nhưng giống như chết trong bể tắc.

Hai ngày trước tớ nói cho cậu nghe, nhưng chính cậu lại nằm sấp trên bàn để ngủ, nói tớ đừng làm phiền cậu đấy."

"A" Tống Nhiễm hơi há miệng, nghĩ xem nói cái gì nữa, Lưu Linh nhìn qua cô nói: "Thầy giáo đến."

Tống Nhiễm "..."

Khi đi học Tống Nhiễm chăm chú suy nghĩ, làm như thế nào mới khiến cho cậu ấy đồng ý làm bạn trai cô đây?

Cô ngược lại không có kinh nghiệm theo đuổi nha.

Vừa nghĩ, liền nghĩ đến hai tiết học.

Chuông tan học vừa vang lên, Tống Nhiễm liền kéo tay Lưu Linh rời khỏi ghế.

Lưu Linh đang cầm bút viết, ai đã một tiếng: "Tiểu tử tổng, làm sao thế?"

"Đi vệ sinh cùng tớ."

Tổng Nhiệm vội vàng cầm tay Luru Linh chạy ra khỏi phòng học.

Phòng học của lớp bốn bên cạnh nhà vệ sinh.

Tổng Nhiệm muốn xác định trước, người cô đụng phải buổi sáng có đúng là học sinh mới chuyển đến lớp bốn hay không?

Thời điểm đi đến trước cửa lớp bốn, Tổng Nhiệm đột nhiên dừng lại nhìn quanh ở trong phòng học.

Đã tan học nên học sinh còn trong lớp không đầy đủ. Nhìn một lát, Tổng Nhiệm cũng không thấy được đại soái ca mà mình nghĩ tới.

Tổng Nhiệm bấu môi có một chút thất thần.

Luru Linh thấy cô đột nhiên không đi, túm cô lại hỏi: "Cậu làm sao thế? Không phải muốn đi vệ sinh sao?"

Tổng Nhiệm xoay người lại: "Ài da, tớ đột nhiên không muốn đi nữa, cậu đi đi tớ ở đây chờ cậu cùng được."

Cô tìm được người để hỏi rồi.

Luru Linh hừ một tiếng: "Trọng sắc không bạn."

Tổng Nhiệm cười hi hi, đẩy Luru Linh đến nhà vệ sinh.

Sau khi Luru Linh vào nhà vệ sinh, Tổng Nhiệm lần nữa quay lại hành lang bên ngoài lớp bốn.

Đứng ngoài phòng học, cô thăm dò bên trong lớp.

Nhìn được nửa ngày.

Đột nhiên, có người từ phía sau vỗ bả vai cô.

Tổng Nhiệm quay đầu lại, liền thấy một nam sinh nhìn cô cười hi hi: "Nha, đây không phải Tổng đại mỹ nhân của chúng ta hay sao? Tìm người à?"

Tổng Nhiệm lớn lên xinh đẹp, cơ bản trong trường không có người nào không biết cô, bị người khác bắt chuyện cũng là chuyện bình thường hay xảy ra.

Năm sinh trước mặt cô thì cô không biết, nhưng không hiểu tại sao lại thấy quen mắt.

Hình như đã gặp ở chỗ nào rồi thì phải?

Cô không khỏi nhìn nhiều nam sinh này một chút.

Này, đây không phải là người buổi sáng ôm bóng rổ hay sao?

Tổng Nhiệm hai mắt sáng rực lên, hơi hátt cảm nói: "Là tới tìm người. Người buổi sáng đụng tớ ở đâu đấy?"

Hàn Tĩnh sững sờ: "À?"

Tổng Nhiệm nhìn cậu ta, nói: "Người buổi sáng đụng tớ ở chỗ cầu thang.. Tớ nhớ cậu lúc đó cũng ở đấy."

Hàn Tĩnh bình tĩnh: "À, cậu tìm Lục ca hả?"

Nói xong, lại nhìn Tổng Nhiệm chằm chằm quan tâm hỏi: "Như thế nào? Thật sự va phải?"

Va phải?

Tổng Nhiệm bị hỏi đến thất thần.

Cô vô thức sờ mũi, hàm hồ "Ngô" một tiếng.

Nào biết vừa mới nói xong, đột nhiên nghe được nam sinh trước mặt hô một tiếng: "Lục ca! Mau tới đây!"

Tổng Nhiệm nghe thấy âm thanh, ngực run lên, đột nhiên ngừng đầu.

Nhìn lên, cô liền thấy người mình muốn tìm, từ hành lang đầu bên kia đi đến.

Thân ảnh thon dài, vóc dáng cao cao, chân dài chính trực.

Đến gần, khuôn mặt đẹp trai có thể đem linh hồn nhỏ bé của cô đều câu đi.

Tổng Nhiệm hơi giật mình đôi mắt nhìn chằm chằm anh.

Thật sự là... Cực soái nha.

Vừa nãy bạn học kia gọi cậu ấy là gì nhỉ?

Lục ca?

Họ Lục sao?

Hi, họ cũng rất xứng đôi với cô a.

Nghĩ tới đây Tổng Nhiệm đắc ý, khóe miệng không tự chủ cong lên.

Lục Mộ Trầm hai tay nhét vào túi, không đếm xỉa tới đi đến.

Vẫn là mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua Hàn Tĩnh, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Có chuyện?"

"Không phải tớ." Hàn Tĩnh chỉ Tổng Nhiệm nói: "Cô ấy tìm cậu."

Nói xong, vỗ bả vai Lục Mộ Trầm, nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Buổi sáng không phải cậu đụng phải người ta sao, bây giờ cô ấy đến tìm cậu tính sở đấy."

Lục Mộ Trầm nghe bạn nói, chau mày, cuối cùng ánh mắt rơi xuống trên người Tổng Nhiệm

Hai mắt nhìn cô, trên mặt vẫn không có biểu cảm, thanh âm nhàn nhạt hỏi: "Có chuyện?"

Thật sự là tích chừ như vàng a!

Mặt một chút cũng không thay đổi, xem ra không quá nguyên ý nói chuyện với cô.

Nếu cô nói không có chuyện, xem chừng liền quay đầu chạy lấy người?

Vì không muốn lần đầu đối mặt kết thúc nhanh chóng, Tổng Nhiệm phản xạ có điều kiện gật đầu: "A, có chuyện!"

Lục Mộ Trầm chau mày, rất nghiêm túc quan sát Tổng Nhiệm thêm vài lần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ, không có vết thương do bị đụng phải.

Trong lòng Lục Mộ Trầm tựa như gương sáng, nhìn chằm chằm cô hỏi lần nữa: "Có chuyện?"

"Có a! Đụng phải mũi! Nội thương!" Tổng Nhiễm sờ sờ mũi, nghiêm trang làm trẻ con ăn vạ.

Đi theo, lại thêm một câu: "Cái kia..Cậu đi với tớ đến phòng y tế kiểm tra một chút. "

Nói xong, liền căng thẳng chờ đối phương trả lời.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm trầm xuống nhìn chằm chằm cô.

Trên mặt không có một chút rung động, về mặt lộ ra hai phần cảm xúc khác thường, trôi qua trong một cái chớp mắt.

Trong lòng tối tăm xuy một tiếng.

Bạn học nữ này da mặt rất dày a.

Một lát sau, Lục Mộ Trầm đột nhiên nhấc chân, đi qua người Tổng Nhiễm.

Lục Mộ Trầm đi lên phía trước hai bước, không nghe thấy tiếng bước chân chạy theo.

Quay đầu lại, mày nháu lại nhìn về phía cô: "Không phải muốn kiểm tra sao? Còn không đi?"

"A?"

"Uy, đến đây."

Trong lòng cô vui vẻ, nhanh chóng đi theo.

Tổng Nhiễm theo kịp Lục Mộ Trầm, hai người sống vai nhau đi đến hướng cầu thang.

Trên hành lang có vài nam sinh, nhìn thân ảnh của Tổng Nhiễm và Lục Mộ Trầm biến mất.

Mặt mũi Từ Hạo tràn đầy khiếp sợ: "Trời, Tổng Nhiễm là tới ăn vạ?"

Hàn Tinh cười ha ha một tiếng, "Ý của Tuy Ông không phải ở rượu, hiểu?" (Mình cũng không hiểu)

Từ Hạo nghiêng đầu, nhìn Hàn Tinh, hai người đều lộ vẻ về mặt hiểu rõ.

.....

Trong phòng y tế.

Tổng Nhiễm ngồi trên ghế, cô y tá cầm đèn pin soi vào lỗ mũi cô.

Tổng Nhiễm ngước đầu, ánh mắt lại nhìn về phía cửa.

Mặt Lục Mộ Trầm hướng ra ngoài cửa, thân thể dựa vào cánh cửa, hai tay khoanh trước ngực.

Tổng Nhiễm không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng cô có thể tưởng tượng a. Đại khái...Ấn...Mặt không có biểu cảm gì?

Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh cho đến bây giờ, anh đối với ai cũng mặt không biểu cảm

Lớn lên đẹp trai như vậy, chẳng lẽ là mặt than?

Tổng Nhiễm nghĩ thầm, không nhận được bật cười.

Lục Mộ Trầm đang thất thần, nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng cười, quay đầu nhìn về phía Tổng Nhiễm.

Không nói một lời, nhưng ánh mắt lại giống như đang hỏi: Cười cái gì?

Tổng Nhiễm nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn: "Bạn học Lục, tớ có thể hỏi cậu một chuyện được không?"

Lục Mộ Trầm liếc nhìn nàng một cái, sau đó "ăn" một tiếng không sao cả.

Tổng Nhiễm cười hi hi hỏi: "Cậu là mặt than sao? Như thế nào cũng sẽ không cười?"

Đôi mắt Lục Mộ Trầm híp lại, hỏi cô: "Có chuyện gì để cười sao?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, nghiêm trang mà nói: "Nói chuyện cũng có gái xinh đẹp, không cảm thấy vui vẻ sao?"

Tổng Nhiễm vừa dứt câu, Lục Mộ Trầm không kịp chuẩn bị sắc mặt một cái, anh vội vàng quay mặt đi, tay nắm thành quyền, để ở bên miệng ho khan một tiếng.

Sau một lúc lâu, mới lại nghiêng đầu, "Cậu vừa mới..... Nói à?"

Về mặt của Lục Mộ Trầm lộ ra biểu tình khiếp sợ.

"....." Tổng Nhiễm bấu môi, tò vò có chút bí thương.

Biểu tình khó có thể tin kia là có ý gì?

Cô không xinh đẹp sao???

Đáng ghét.

Tổng Nhiễm gục đầu xuống, có chút mất mát.

Lục Mộ Trầm đem tâm tình nhỏ của cô để trong mắt, khóe miệng không tự giác mà hơi cong một chút. Biểu tình trôi qua trong một cái chớp mắt, chính anh cũng không có phát hiện.

"Bạn học, mũi của em không có vấn đề gì a." Cô y tá kiểm tra nửa ngày rồi đưa ra kết luận.

Tổng Nhiễm vội giả vờ vô tội: "Thật không? Thật sự có chút đau nha.

Cô y tá kì quái nhìn Tổng Nhiễm một cái, do dự trong chốc lát rồi nói: "Vậy cô đưa cho em chai xịt mũi, mỗi ngày phun hai lần, nếu còn cảm thấy đau thì đến đây kiểm tra lại một chút."

Tổng Nhiễm vội gật đầu, "Được được được, cảm ơn cô a."

Tiền thuốc, hai mươi mấy tệ.

Tổng Nhiễm chuẩn bị đưa một tờ một trăm tệ in hình Mao gia giá.

Tổng Nhiễm ngừng đầu, Lục Mộ Trầm nhàn nhạt nói: "Là tớ đụng phải cậu."

Tổng Nhiễm dẫn anh đến phòng y tế kỳ thật chỉ muốn nhân cơ hội ở chung với anh một chút, thật sự không có ý ăn vạ nha.

Cô cong cong mắt cười, che dấu cảm giác chột dạ của mình.

Từ phòng y tế đi ra, hai người đi đến khu dạy học.

Tổng Nhiễm tâm tình thực tốt, lùi lại một bước, cười hi hi nhìn Lục Mộ Trầm: "Bạn học Lục, cảm ơn cậu nha."

Cô vừa nói, vừa vỗ túi thuốc trong tay.

Lục Mộ Trầm " ần " một tiếng, không nói nào nữa.

Tổng Nhiễm một lần nữa đi đến bên người anh, cao hứng bưng bưng giới thiệu mình: "Tớ tên là Tổng Nhiễm, chính là Nhiễm gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn."

Lục Mộ Trầm gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

"Còn cậu? Cậu tên là gì?"

"Lục Mộ Trầm? Là hai chữ trong hoàng hôn trăm trăm sao?"

Lục Mộ Trầm có chút kinh ngạc có thể nhưng đoán đúng rồi, khó được nói nhiều hai chữ: "Thông minh."

Tổng Nhiễm cười khanh khách, kiêu ngạo mà nâng cằm: "Tớ rất thông minh sao, ha ha ha."

Lại khen anh: "Tên cậu thật dễ nghe. Lục Mộ Trầm, Lục Mộ Trầm——"

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, liếc nhìn thấy Tổng Nhiễm cong cong mắt, cười đến sáng lạn. Miệng lẩm bầm mà đọc tên của anh.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, cả người phảng phất như sáng lên.

Lục Mộ Trầm đột nhiên có chút thất thần.

Anh trước giờ chưa từng thích con gái cười như vậy.

Cười đến như vậy đẹp, đẹp đến làm người tâm thần hoảng hốt.

.....

Lên lầu.

Tổng Nhiễm học lớp một, Lục Mộ Trầm học lớp bốn. Phòng học nằm ở chỗ cuối cùng hai đầu hành lang.

Tới trước cửa phòng học, Tổng Nhiễm chỉ chỉ biển số lớp. "Tớ học lớp này."

Lục Mộ Trầm " ần " một tiếng: "Vào học đi."

Tổng Nhiễm vẫy tay với anh cười nói: "Tối nay gặp lại, bạn học Lục."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô một cái, không có phản ứng.

Tổng Nhiễm nhìn theo bóng lưng của anh, tâm tình rất nhanh như bay lên trời.

Đứng ở hành lang một chút để bình tĩnh, mới gõ tay gõ cửa phòng học.

"Vào đi."

Tổng Nhiễm đẩy cửa ra, lão sư dạy lịch sử nghiêng đầu, thấy là Tổng Nhiễm, trên mặt lộ ra biểu tình bất đắc dĩ, xua xua tay: "Về vị trí đi."

Tổng Nhiễm cong hạ thất lưng, đứng dậy, đi từ bàn thứ nhất đến bàn cuối cùng.

Vừa ngồi xuống, Tần Phàm từ bàn khác lộ đầu ra, dè giọng hỏi: "Đi đâu vậy, Nhiễm Nhiễm?"

"Cậu quán tớ." Tổng Nhiễm thuận miệng trả lời, không nhìn cậu.

Tần Phàm che ngực lại, tỏ vẻ tâm trạng bị thương: "Nhiễm Nhiễm, cậu tổn thương tớ."

Tổng Nhiễm nghiêng đầu nhìn cậu một cái: "Cậu già vô đi, làm ra vẻ."

"Ta ngày....." (Tớ thật sự không hiểu nên không biết viết như thế nào nên giữ nguyên)

Tổng Nhiễm lấy sách lịch sử từ trong ngăn kéo ra.

Lưu Linh lặng lẽ hỏi nàng: "Cậu đi đâu vậy? Đi WC xong, cũng không thấy bóng dáng cậu đâu."

Tổng Nhiễm đắc ý mà cười, đưa tới trước mặt Lưu Linh vật quý chính là bình xịt mũi mà Lục Mộ Trầm mua cho cô.

Lưu Linh nhìn chăm chú, sững sờ: "Cái quái gì thế?"

"Cậu không biết chữ a? Bình xịt mũi."

"Tớ dựa vào, cậu mua cái thứ đồ chơi này làm gì? Mũi cậu bị sao à?"

Tổng Nhiễm vận vận eo, cười như gió xuân nhộn nhạo: "Không sao, chỉ là không cẩn thận bị mũi tên Cupid cào một chút."

Lưu Linh: "Thiên, bệnh tâm thần a."

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu tỷ tỷ da mặt rất dày ăn vạ, các bạn thích sao?

Hôm nay vẫn như cũ có tùy cơ bao lì xì rơi xuống ha, đại gia đừng được mạo phao nga (*^ __ ^*)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Lục Mộ Trầm đến muộn, đứng ở trước cửa phòng học, thực lễ phép mà gõ cửa.

Lão sư dạy toán nghiêng về phía dưới, thấy là Lục Mộ Trầm, sắc mặt ngược lại hoà nhã, thuận miệng hỏi một câu: "Đi nơi nào?"

"Lão sư ngưng ngưng, đi đến phòng y tế."

"Được, vào đi."

Lục Mộ Trầm trở về vị trí, Hàn Tinh lập tức đến gần bên cạnh hắn, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Tổng Nhiễm không sao chứ?"

Đại lát nữa rồi nói sau, nghe giảng bài đi." Lục Mộ Trầm mở sách ở trên bàn, nghiêm túc nghe giảng.

Lục Mộ Trầm là lấy thành tích đứng nhất ở trường cao trung trọng điểm của thành phố S, học tập là có tiếng nghiêm túc.

Hàn Tinh ngưng ngừng mà sờ sờ mũi, không quấy rầy.

Một tiết học có bốn mươi phút, rất nhanh liền kết thúc.

Lão sư nói một câu tan học, trong phòng học nhảy mất liền âm ỉ, nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, ra phòng học ra phòng học, huyên não.

Lục Mộ Trầm vẫn ngồi lại, đang làm đề mà lão sư chưa nói xong.

Hàn Tinh nghiêng đầu, tay phải nâng gáy, nhìn Lục Mộ Trầm.

"Lục ca, Tổng Nhiễm không có việc gì đi?"

Lục Mộ Trầm " ần " một tiếng, đầu cũng không nâng.

Ngồi đây đối diện Từ Hạo đi lên tiếp câu chuyện: "Vốn dĩ không có việc gì a, cô gái nhỏ Tổng Nhiễm kia rõ ràng đến tìm Lục ca của chúng ta tới ăn vạ nha."

Lục Mộ Trầm cầm bút tay hơi hơi dừng một chút, trong đầu bỗng nhiên liền hiện lên nụ cười rục rỏ của Tổng Nhiễm.

Từ Hạo cười hi hi, từ trên ghế lên, đặt móng ngồi trên bàn, biểu tình ái muội mà nhìn Lục Mộ Trầm một cái: "Lục ca, Tổng Nhiễm chính là nữ sinh đẹp nhất trường chúng ta, nam sinh theo đuổi cô ấy chưa ít hơn con số này."

Từ Hạo xòe bàn tay ra.

Mặt Lục Mộ Trầm không biểu cảm mà hỏi một câu: "Có liên quan gì tới tớ sao?"

Từ Hạo cười hắc hắc, nói: "Như thế nào không quan hệ a? Cậu mới vừa chuyển tới nên không biết. Tổng Nhiễm cô gái kia lạnh lùng như thế nào đâu, có thể làm cô ấy chịu động tìm nam sinh, cậu tuyệt đối là người thứ nhất."

Nói xong, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt ái muội "muốn nói lại thôi".

Lục Mộ Trầm không phản ứng, cúi đầu tiếp tục làm đề toán.

Bên cạnh, Hàn Tinh nhìn hẩn, nhện không được hỏi một câu: "Lục ca, nếu Tổng Nhiễm theo đuổi cậu, cậu sẽ đồng ý sao?"

"Đừng nói bậy." Lục Mộ Trầm nhàn nhạt nói.

Ngón tay thon dài trắng nõn cầm chiếc bút màu đen, ở trên giấy nhấp   nghiêm túc tính toán đề bài.

"Tớ nói nếu Tổng Nhiễm theo đuổi cậu, cậu sẽ đồng ý với cô ấy sao?" Hàn Tinh chưa từ bỏ ý định mà lại hỏi một câu.

Cậu quá tò mò.

Lục Mộ Trầm rút cuộc ngừng đầu lên, nhìn chăm chăm Hàn Tinh: "Cậu về sau không làm phóng viên lo chuyện bát quái thì chính là nhân tài không được trọng dụng."

Hàn Tinh bị sặc, sờ sờ mũi: "Ách..... Tớ không phải tò mò sao."

Nói xong, cũng không trông cậy vào việc Lục Mộ Trầm sẽ trả lời cậu.

Kết quả một lát sau, Lục Mộ Trầm lại đột nhiên nói hai chữ: "Sẽ không."

Hàn Tinh sững sốt, nhất thời không phản ứng lại.

Thời điểm hỏi phục lại tinh thần, kinh ngạc mà kêu lên: "Vi cái gì a? Tổng Nhiễm lớn lên xinh đẹp   như vậy!"

"Xinh đẹp sao?" Lục Mộ Trầm ngừng đầu lên, mặt không biểu cảm mà hỏi lại một câu.

Hàn Tinh khiếp sợ mà tròn tròn đôi mắt: "Con mẹ nó, Tổng Nhiễm còn không xinh đẹp sao?"

Lục Mộ Trầm suy nghĩ hai giây, không nói.

Cúi đầu lại tiếp tục đề toán.

Hàn Tinh: "..."

Từ Hạo: "..."

Buổi tối có ba tiết tự học.

Ra chơi, Tổng Nhiễm chạy một chuyến đi WC, chuông vào học vang lên mới trở về.

Ra chơi, lại rút ra hai tờ giấy ——

Lưu Linh giữ lấy cô: "Này, không phải mới tiết trước cậu đi vệ sinh sao?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, chỉ vào cái cốc trên bàn: "Không phải uống nhiều quá nước sao."

Lưu Linh "hừ" một tiếng: "Cậu làm gì, tớ còn không biết cậu sao?"

Tổng Nhiễm cười hi hi, sờ sờ mặt cô: "Biết thì tốt, chờ tớ theo đuổi được Lục ca ca sẽ mời cậu ăn cơm a."

Nói xong, về mặt hưng phấn mà chạy ra phòng học.

Trên đường đi vệ sinh, đi qua bốn phòng học. Tổng Nhiễm nghiêng đầu, hướng bên trong cửa sổ   nhìn xung quanh.

Phòng học bật đèn sáng trưng, tốp ba tốp năm học sinh tụ thành một nhóm nói chuyện phiếm.

Tổng Nhiễm liếc mắt một cái liền thấy Lục Mộ Trầm, nổi bật trong nhóm người kia.

Anh ngồi ở giữa, vị trí thứ bốn.

Bạn học chung quanh đều đang chơi đùa, chỉ có anh ngồi đoan chính tại chỗ, cầm bút viết trên giấy nhấp   thực nghiêm túc mà tính toán cái gì đó.

Tay áo sơ mi trắng cuốn lên hai vòng, bàn tay cầm bút khớp xương rõ ràng.

Tổng Nhiễm liền đứng bên ngoài phòng học, ánh mắt si ngốc mà nhìn Lục Mộ Trầm, khỏe miệng liền không tự giác mà cong lên.

Nam sinh nghiêm túc đọc sách đẹp trai nhất, thích nhất.

Tổng Nhiễm đứng bên ngoài trong chốc lát, đột nhiên nghe thấy có người kêu: "Vương lão sư."

Vừa ngừng đầu, liền thấy chủ nhiệm bốn lớp từ hành lang kia đầu đi tới.

Lúc này Tổng Nhiễm mới xoay người, đi về hướng phòng học của mình.

Trên đường về phòng học, trong đầu đều là Lục Mộ Trầm ngồi ngay ngắn tại chỗ, bộ dáng cúi đầu nghiêm túc tính toán bài tập.

Cực kì soái.

Trở về phòng học, Lưu Linh cười trêu ghẹo cô: "Thế nào? Thấy người?"

Tổng Nhiễm cười hì hì ngồi trên ghế: "Thấy nha."

Lưu Linh cười nhạo, giờ tay chọc trán Tổng Nhiễm: "Chắc chắc, nhìn bộ dáng này của cậu, nói được chưa?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Không, cậu ấy đang học, tớ không nghĩ quấy rầy cậu ấy."

Nói xong, lại thêm một câu: "Cậu ấy học chắc phải rất tốt."

"Trời ạ, chắc phải rất tốt? Tớ bội phục cậu, người ta chính là học bá hàng thật giá thật được rồi chứ? Học siêu cấp lợi hại!" Lưu Linh ngày thường thích nhất chính là tán gẫu bát quái, loại nhân vật gây chấn động toàn trường như Lục Mộ Trầm, đã sớm biết hết sự việc liên quan rồi.

Tổng Nhiễm kinh ngạc mà mở to hai mắt: "Thật sự? Siêu cấp lợi hại sao?"

Lưu Linh không còn gì để nói liếc mắt nhìn Tổng Nhiễm, vẻ mặt "cái gì cũng không biết còn không biết xấu hổ theo đuổi người ta" nói: "Không phải chung vẫn là nẫu a? (không hiểu) Nghe nói thời điểm cậu ấy ở trường cao trung trọng điểm thành phố S, mỗi lần kiểm tra đều đứng nhất toàn trường, chính là loại siêu cấp học bá đó."

Tổng Nhiễm nghe được, trong mắt đều là ngôi sao như phát ra ánh sáng lấp lánh: "Trời ơi, cậu ấy cũng quá lợi hại đi."

Lưu Linh đồng ý gật gật đầu: "Là rất lợi hại"

Bỗng nhiên, trong lòng Tổng Nhiễm càng thích Lục Mộ Trầm hơn.

Tay cô nâng má, cười đến đôi mắt đều cong lên, lời nói không chút nào che dấu sùng bái đối với Lục Mộ Trầm: "Cậu nói, trên đời này sao lại có kiểu người như vậy a? Lớn lên đẹp trai không nói, còn thông minh như vậy. Học bá a ——"

Lưu Linh: "..."

Tổng Nhiễm càng nghĩ càng cao hứng, trong lòng thế nhưng rất có loại có cảm giác được thom lây: "Mẹ ơi, cậu nói Lục ca ca nhà tớ cao như vậy? Quả thực quá tuyệt vời a."

"Chắc chắc chắc, ánh mắt của tớ thật sự là quá tốt." Lại lắc đầu cảm thán, cười đắc ý đảo đạt.

Lưu Linh ha ha một tiếng: "Ánh mắt có được không, thì tớ nhìn không ra, da mặt dày thì tớ nhìn thấy. Thời điểm nào người ta thành của nhà cậu?"

Tổng Nhiễm cười ha ha: "Lưu Linh người cậu rất phiền a."

Thời điểm tiết tự học thứ ba tan thì đã 9 giờ 20 phút tối rồi.

Tổng Nhiễm đang dọn sách vở, Lưu Linh hỏi nằng: "Lát nữa cậu muốn đi tìm Lục Mộ Trầm sao?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Không tìm, tớ còn có việc, ngày mai lại tìm cậu ấy."

Lưu Linh ngăn cả người, đột nhiên kéo tay lại Tổng Nhiễm nhìn cô, hạ giọng hỏi: "Hôm nay cậu lại muốn đi chỗ nào a?"

Tổng Nhiễm gật gật đầu: "Àn, bố tớ rất nhanh sẽ không có thuốc uống."

Nhẹ nhàng bâng quơ một câu, Lưu Linh nghe được, trong lòng lại nhện không được đau lòng, theo bản năng mà nắm chặt tay Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm dọn xong sách vở, ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh, trên mặt cô vẫn là nụ cười.

Nàng cười tủm tủm mà vỗ tay Lưu Linh: "Đi đây bảo bố, ngày mai gặp."

Từ trường học đi ra, thời điểm ngồi xe buýt đi tới quán bar M.TO quán bar, đã nhanh tới 10 giờ.

Người pha chế rượu ở cửa thấy Tổng Nhiễm, vội đi lên: "Trời ạ, cô xem như đã đến!"

"Ngượng ngùng, vừa bị kẹt xe trên đường."

"Được rồi được rồi, cô chạy nhanh đi phòng hóa trang thay quần áo, các khách nhân đều đang thúc giục!"

Tổng Nhiễm vội gật đầu, sốt ruột hoảng hốt mà chạy đến cửa sau quán bar.

Mười phút sau.

Giương trước mặt, Tổng Nhiễm đã thay đồng phục ra, thay đổi một chiếc áo sơ mi màu trắng, quần jean màu lam nhạt. Áo sơ mi rất lớn, không cài hai cúc áo, vạt áo bỏ vào trong quần jean.

Mái tóc thật dài thả ra, ở trên mặt, trên vai, bộ dáng thực lười biếng. Cùng với người vừa mặc đồng phục, bộ dáng buộc tóc đuôi ngựa, hoàn toàn thay đổi như một người khác, thành thực hơn rất nhiều. Không kiểm tra thẻ căn cước, tuyệt đối không đoán ra tuổi.

Từ mười sáu tuổi Tổng Nhiễm bắt đầu liên hát ở quán bar này.

Khi đó vì kể sinh nhai, làm rất nhiều ở các quán bar.

Cô ca hát không có vấn đề, nhưng đại bộ phận quán bar đều yêu cầu thời điểm cô lên hát, xuyên dai đeo (tớ chịu) hoặc là mặc váy ngắn, tóm lại chính là phải ăn mặc hở hang một chút.

Cô không đồng ý.

Sau vận khí lại tốt, thông qua một người giới thiệu, biết lão bán của quán bar M.TO.

Lão bán đối với cô còn chiều cổ, từ bỏ ca hát, cái gì cũng không cho cô làm, cũng không cần mặc quần áo hở hang. Cho nên thời điểm mỗi lần tới đây, Tổng Nhiễm chuyên môn chọn áo sơ mi cùng quần dài, đem mình bao đến kín mít.

Đối với cô mà nói, lựa chọn ở loại địa phương này làm việc là vận bất đắc dĩ, cho nên sẽ dùng khả năng lớn nhất để chính mình không bị thương tổn.

Đương nhiên, cô cũng không phải thường tới đây. Thời điểm đặc biệt sẽ đến hát mấy hôm.

Thời điểm thiếu tiền nhất là khi nào?

Thời điểm mỗi năm khai giảng nộp học phí, thời điểm thân thể bố không tốt phải nằm viện điều trị, thời điểm mỗi tháng nộp tiền thuê nhà...

Hát xong, thời điểm từ quán bar đi ra, đã 12 giờ đêm.

Đêm hè gió thổi đến lạnh người, rất thoải mái.

Tổng Nhiễm sờ sờ cách một tầng cấp, bên trong lại có bốn trăm tệ.

Nàng ôm cặp sách găt gao, một đường vui vẻ mà chạy chậm, bước chân nhẹ nhàng.

Lưu Linh hỏi cô, vì sao mỗi ngày cô đều vui vẻ như vậy? Rõ ràng cuộc sống vất vả như vậy.

Mỗi người sống ở trên đời này, ai không vất vả? Cô chỉ là so bạn cùng lứa tuổi, phải lo gánh nặng nuôi sống gia đình sống qua ngày sớm một chút mà thôi.

Về phần tại sao mỗi ngày đều vui vẻ như vậy?

Đó là bởi vì không có lý do gì không vui a.

Người tồn tại, vui vẻ không phải chuyện quan trọng nhất sao?

Vui vẻ lạc quan mà đối diện khó khăn, hay là mặt ù mây ẻ mà đối diện khó khăn?Cô đương nhiên là lựa chọn cách đầu tiên.

Chỗ Tổng Nhiễm ở cách đây không xa, một cái hẻm nhỏ trong mưa bụi trên đường.

Ngõ nhỏ rất tối, không có đèn. Về nhà quá muộn, trong lòng Tổng Nhiễm vẫn có nao nao, lỗ tai không tự giác mà dựng thẳng lên.

Cũng may nhà cô ở trong ngõ nhỏ, chạy vài bước liền đến.

Tổng Nhiễm lấy chìa khóa ra, thời điểm đẩy cửa, phòng còn sáng đèn.

Tổng Nhiễm đứng ở cửa, ngáy ngẩn cả người: "Bố, sao bố còn chưa ngủ?"

Phòng khách cù rích chặt chội, một người đàn ông trung niên ngồi trên xe lăn, phần dưới eo trống rỗng, không có chân.

Tổng Nhiễm đóng cửa thay dép lê, đi qua ngồi xồm bên cạnh xe lăn, ngược đầu, mắt cong cong cười mà nhìn bố của mình: "Bố, bố muốn rửa mặt sao? Con đi lấy nước cho bố rửa mặt."

Tổng Đại Hải nắm tay con gái, đau lòng mà nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Sao khuya như vậy mới trở về? Lại làm thêm ở rạp chiếu phim sao?"

Tổng Nhiễm cười hi hi: "Đừng nha, phim chiếu trẻ cổ rất nhiều người đến, có quá nhiều việc lao bản lo liệu không hết."

Tổng Nhiễm không dám nói cho bố biết việc mình hát ở quán bar, vốn dĩ không có gì, nhưng sợ ông lo lắng, cho nên vẫn luôn lừa ông, rằng mình là nhân viên bán bắp rang bơ ở rạp chiếu phim 7

Tổng Đại Hải thở dài: "Con về sau tan học liền trực tiếp về nhà đi, đừng đi làm thêm vào buổi tối nữa, con là một cô gái ở bên ngoài cũng không an toàn a."

Tổng Đại Hải nói, nước mắt liền nhịn không được rớt xuống, ông đưa tay lau nước mắt, thanh âm nghẹn ngào mà nói: "Con buổi tối về nhà muộn, bố lo lắng a."

Tổng Nhiễm vội an ủi ông: "Bố, bố đừng lo lắng cho con, bố đã quên rồi sao, con từng học qua Taekwondo nha, con sẽ bảo vệ chính mình."

"Nói thì như vậy, nhưng..."

"Bố, bố đừng nói nữa. Đã khuya, ngủ đi, con lấy nước cho bố rửa mặt."

Tổng Nhiễm đánh gậy lòi ông, từ trên mặt đất đứng lên, cầm cặp ném tới trên sô pha, chạy vào nhà vệ sinh.

Pha nước ấm, đưa khăn rửa mặt cho bố, lại đẩy ông trở về phòng, đỡ ông lên trên giường, đắp chăn đàng hoàng.

"Bố, ngủ ngon." Tổng Nhiễm đứng ở mép giường, mắt cong cong vẫy vẫy tay với ông.

Đôi mắt Tổng Đại Hải ướt át, gật gật đầu: "Ngoan, con cũng mau đi ngủ đi, ngày mai còn đi học."

"Vâng, con đi ngay."

Từ trong phòng bố đi ra, Tổng Nhiễm mới khẽ tay khẽ chân mà trở về phòng, cầm áo ngủ, tiến nhà vệ sinh rửa mặt.

Ban ngày phát tờ rơi, tóc đều ướt mồ hôi, trên người đầy mồ hôi, dính dính.

Sờ soạng nửa ngáy, gội đầu rồi tắm, cả người mới sáng khoái chút.

Cuối cùng cũng thu dọn xong, lúc lên giường đã là hai giờ sáng.

Rất mệt, nhưng ngủ không được.

Cô nằm trong chăn, đôi mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ.

Ngõ nhỏ đen như mực, trên bầu trời có mấy ngôi sao lấp lánh sáng ngời.

Cô lại nghĩ tới Lục Mộ Trầm.

Cậu ấy hiện tại đang làm gì nhỉ?

Chắc là đã ngủ rồi?

Cậu ấy sinh hoạt là cái kiểu gì đây?

Hắn là rất hạnh phúc đi?

Gió đêm thổi qua ngọn cây, lá cây xào xạt.

Ngoài cửa sổ có cơn trùng kêu, biết biết biết biết ——

Tổng Nhiễm nhắm mắt lại, nghĩ tới Lục Mộ Trầm, khóe miệng không tự chủ mà cong lên.

Nghĩ nghĩ, bắt tri bắt giác, liến vào mộng đẹp.

Đêm nay, Tổng Nhiễm mơ một giấc mơ.

Trong giấc mơ, Lục Mộ Trầm nói với cô rằng: Nhiễm Nhiễm, từ nay về sau, anh sẽ chăm sóc em

Tác giả có lời muốn nói: Thật sự cảm thấy Nhiễm Nhiễm như vậy là cô gái quá mức tốt đẹp, vĩnh viễn tràn ngập sức sống, vĩnh viễn lạc quan kiên cường.

Trước màn hình đối diện các bạn tôi ước, cũng có thể mỗi ngày vui vẻ, vui sướng, vô luận hoàn cảnh thuận lợi hoặc không thuận lợi.

Ước chúng ta đều có dũng khí mà vượt qua khó khăn, quyết tâm không ngừng phấn đấu.

Sinh hoạt trắc trở cũng không làm chúng ta suy sụp, chúng ta sẽ trở thành người tốt hơn.

Cùng nỗ lực.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Sáu giờ sáng.

Tổng Nhiễm từ trong phòng đi ra vẫn còn buồn ngủ, vừa mới chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, liền nghe thấy trong phòng bố vang lên một tiếng "ầm".

Ngực cô run lên, con buồn ngủ nhảy mất biển mắt, liền cất bước chạy đến hướng phòng bố.

Đẩy cửa ra, liền thấy bố ngã trên mặt đất.

"Bố!" Tổng Nhiễm sợ tới mức kêu lên một tiếng, vội vàng chạy tới.

Tổng Đại Hải vội vàng xua tay: "Không có việc gì không có việc gì, chính là ngã một cái."

Ông vừa mới nghĩ xuống giường đi đến xe lăn, kết quả không với tới, liền không cẩn thận ngã xuống đất.

Tổng Nhiễm vội vàng nâng bộ dậy thật cẩn thận: "Bố, về sau lúc con ở nhà, bố muốn làm gì thì kêu con một tiếng.Bố xem nếu bố ngã, con khẳng định sẽ đau lòng."

Nàng vừa nói, vừa đem bộ đỡ đến xe lăn.

"Không có việc gì, chỉ là ngoài ý muốn, bố lần sau sẽ cẩn thận." Tổng Đại Hải vỗ vỗ tay Tổng Nhiễm, trấn an cô.

Tổng Nhiễm đau lòng mà nhìn bố trong chốc lát, nói: "Bố, con đi lấy nước rửa mặt cho bố, bố chờ con một lát."

Nói xong, liền xoay người, đi đến nhà vệ sinh.

Lúc sau chăm sóc bố đánh răng rửa mặt, Tổng Nhiễm mới đi đến nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt chuẩn bị quần áo.

Chuẩn bị xong, mới đi vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Mỗi ngày Tổng Nhiễm đều làm việc này, đã trở thành một loại thói quen sinh hoạt. Ngày nào đó không cho cô làm, khả năng cô sẽ cảm thấy không thoải mái.

Đặt hai chiếc bát xuống, cùng với hai quả trứng luộc.

Trứng gà là trứng gà đất chính tông, mua cho bố bộ thân thể. Chính Tổng Nhiễm tiếc không ăn, nhưng hôm nay cô lại luộc hai quả trứng.

Bố một quả. Một quả khác, cô muốn mang đến trường, cho Lục Mộ Trầm.

Ngồi xe buýt đi đến trường, Tổng Nhiễm ngồi ở hàng cuối cùng, thỉnh thoảng lấy trứng ra nhìn một chút.

Tay nâng trứng gà, miệng lầm bầm: "Trứng ca ca, có thể theo đuổi nam thân hay không đều dựa vào huynh, huynh có thể ghi điểm trong mắt cậu ấy."

Nói xong, chính mình cũng bị chọc cười.

Mùa hè, hừng đông đến sớm.

Sáng sớm 6 giờ rưỡi, mặt trời đã dần dần mọc.

Ngoài cửa sổ xe, ánh mặt trời màu vàng nhạt, thật xinh đẹp, không chói mắt.

Tổng Nhiễm nhìn ánh nắng ôn nhu ở chân trời, đôi mắt xinh hơi hơi cong lên, trong miệng nhẹ nhàng niệm một tiếng: "Lục Mộ Trầm."

Lục Mộ Trầm mới vừa đi đến phòng học, đột nhiên đột nhiên hát xì một cái.

Hân Tinh bên cạnh vội nghiêng đầu hỏi: "Làm sao vậy? Bị cảm?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không có việc gì."

Nói xong, người đã đi tới chỗ ngồi.

Từ Hạo cột nhà mà đi lên: "Không phải bị cảm, vậy khẳng định là có người suy nghĩ tới cậu rồi."

Lục Mộ Trầm mất điếc tai ngo, thuận tay đem sách tiếng Anh trên bàn mở ra.

Cúi đầu, bộ dáng nghiêm túc đọc sách.

Nhưng mà trên thực tế, một tiết tự học buổi sáng, Lục Mộ Trầm căn bản một chữ cũng không vào đầu.

Trong đầu đều là giấc mơ tối hôm qua.

Giấc ngủ của anh luôn không tồi, rất ít khi nằm mơ.

Nhưng đêm qua thể nhiên lại mơ thấy...

Mơ thấy nữ sinh mà mình mới gặp một lần.

Quan trọng nhất chính là, anh cư nhiên còn ở trong mơ hôn cô?

Thật là, gặp quý.

Tiết tự học buổi sáng kết thúc, thời điểm chuông ra chơi vang lên, toàn bộ phòng học nháy mắt liền ồn ào.

Các học sinh cảm hộp com, giống như muốn vội vàng đi đấu tranh anh dũng, hướng tới nhà ăn chạy như bay.

Bởi vì 6 giờ rưỡi là tiết tự học, cho nên hầu hết đại đa số học sinh đều không kịp ăn bữa sáng ở nhà, thường là cho sau khi tiết tự học kết thúc, thì đến căn tin ăn com.

Lục Mộ Trầm cũng chưa ăn, nhưng anh không thích chén chúc ở nhà ăn.

Ở trong phòng học làm đề, chờ các bạn học trở về, mới buông bút, chuẩn bị đi nhà ăn mua bữa sáng.

Hân Tinh cùng Từ Hạo cùng anh nhất trí trong hành động, thấy Lục Mộ Trầm rút cuộc từ trên ghế đứng lên, Từ Hạo lập tức liền ai oán mà ồn ào lên: "Ca ca của tôi, cậu cuối cùng cũng tốt, cậu lại không tốt, tốt thật sắp chết đói!"

Hai tay Lục Mộ Trầm bỏ trong túi quần, thân hình cao ngất đi ra ngoài.

Vừa đi, nhẹ nhàng liếc mắt Từ Hạo bên cạnh một cái: "Chết đói không phải tốt sao tiết kiệm đồ ăn cho gia đình các cậu."

Từ Hạo trừng lớn đôi mắt: "Ta thảo! Miệng cậu sao lại độc như vậy!"

Hân Tinh và Từ Hạo cùng Lục Mộ Trầm là bạn bè từ nhỏ, quan hệ thật sự thân thiết.

Thời điểm học sơ trung Lục Mộ Trầm theo cha mẹ đi S thị, hiện tại đã trở lại, mấy người bạn họ chơi với nhau từ nhỏ đều học chung một lớp, ngày thường nói đùa đánh nhau, cũng rất có ý tứ.

Phòng học lớp một.

Tổng Nhiễm đem trứng gà từ trong cặp ra, chuẩn bị mang cho Lục Mộ Trầm.

Lưu Linh chặc chặc cười cô: "Một quả trứng gà, liền nghĩ mình thu phục được nam thân, cậu mơ cũng quá đẹp đi?"

"Không phải một quả trứng gà nhà."

Lưu Linh sững sốt, tò mò hỏi: "Phải không? Cậu còn chuẩn bị thứ khác?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, liền cười tủm tỉm mà mặt của mình: "Còn có thiếu nữ xinh đẹp như hoa a."

Lưu Linh bị chọc cười, phụt một tiếng, nói: "Phi, cậu tự luyện quá đi! Đùng trách tớ không nhắc nhở cậu a, mỹ nữ theo đuổi Lục Mộ Trầm rất nhiều, không chỉ có trong trường chúng ta, ngoài trường cũng có đấy."

Đúng không? Ha ha, vậy chứng minh ánh mắt tớ tốt."

Tổng Nhiễm vui tươi hơn hờ, cầm trứng gà đến bên ngoài phòng học lớp bốn.

Đứng ở cửa, nhìn xung quanh bên trong một chút, không thấy Lục Mộ Trầm.

Bàn thứ nhất có một nữ sinh đang ngồi.

Cô ló đầu, mở miệng hỏi: "Bạn học, tớ muốn hỏi một chút, Lục Mộ Trầm đâu?"

Nữ sinh kia ngẩng đầu, trả lời cô: "Hình như là đi nhà ăn, mới vừa đi một lát."

A ——

"Cái kia..... Tớ có thể tiến vào trong được không? Ta mang đồ cho Lục Mộ Trầm." Tổng Nhiệm lại nói.

Nữ sinh gật đầu: "Cậu vào đi, không có việc gì."

"Cảm ơn nha."

Tổng Nhiệm biết Lục Mộ Trầm ngồi ở chỗ nào.

Vào phòng học, trực tiếp đi đến chỗ ngồi của Lục Mộ Trầm.

Cái bàn của Lục Mộ Trầm rất sạch sẽ ngăn nắp, sách đều chỉnh tề mà chồng lên nhau.

Tổng Nhiệm đem ghế kéo ra, ngồi xuống.

Trên bàn có một quyển sách tiếng Anh, bìa sách sạch sẽ, trang sách mới tinh.

Tổng Nhiệm nhớ tới sách của mình, mỗi một quyển đều giống nhau dày nếp nhăn, các cạnh trang sách đều có nếp gấp. Tức khắc có chút hổ thẹn, tính toán trở về lấy sách của mình sửa lại một chút, lấy nam thần làm chuẩn.

Dù sao về sau cô phải làm Lục phu nhân đấy. Tổng Nhiệm không biết xấu hổ mà nghĩ.

Nghĩ đi nghĩ lại, liền nhịn không được mà nở nụ cười.

Tổng Nhiệm lại đem sách mở ra, mùi thơm của sách xông vào mũi.

Trang sách sạch sẽ, ở chỗ trống, dùng bút màu đen làm bút viết. Là chữ tiếng Anh thật xinh đẹp.

Tổng Nhiệm lật sách một tờ một tờ một, mỗi một tờ ở chỗ trống đều có chữ viết của Lục Mộ Trầm.

Tổng Nhiệm trong lòng nhịn không được âm thầm tán thưởng một tiếng

—— thật là hoàn mỹ a.

Lớn lên đẹp trai, học tập tốt, thích sạch sẽ, chữ viết đều đẹp như vậy.

Cùng cô quả nhiên là trời sinh một đôi. Tổng Nhiệm che miệng cười, lại một lần nữa không biết xấu hổ mà nghĩ.

Đem trứng gà đặt ở trên bàn, chỗ có thể thấy được. Sợ lún xuống đất, lấy sách đỡ.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, lấy từ trong cặp ra một tờ giấy sạch sẽ.

Lấy bút của Lục Mộ Trầm, ở trên mặt bàn viết mấy chữ.

—— Cảm ơn cậu ngày hôm qua giúp tớ mua thuốc, trứng gà là buổi sáng mới vừa luộc, có thể lấy ăn nha.

Viết xong, mặt sau còn vẽ một gương mặt tươi cười.

Viết tên mình ở bên dưới góc bên phải.

Tổng Nhiệm

Viết xong, nhìn chăm chăm tờ giấy một lát.

Ấn, giống như thiếu cái gì đó.

Tổng Nhiệm một tay nâng má, đôi mắt nhìn trần nhà, quay tròn, giống đang nghĩ cái gì đấy.

Qua một lát, đột nhiên đôi mắt cong cong nở nụ cười.

Nghĩ xong, liền cầm lấy bút, lén lút viết dưới tên số điện thoại của mình.

Chỉnh lại tờ giấy, viết số điện thoại của mình lớn, mấy con số thật lớn, dường như sợ người ta không nhìn thấy,

Cũng đủ rõ ràng rồi.

Tổng Nhiệm lấy sách tiếng Anh đè lên tờ giấy viết số điện thoại, xong xuôi mới đứng dậy, rời khỏi phòng học. lớp bốn.

Trở lại phòng học, tâm trạng Tổng Nhiệm đặc biệt tốt, ngồi xuống chỗ ngồi, thân thể quay tới quay lui ca hát vui vẻ.

Lưu Linh chế cười cô: "Không phải chỉ là đưa trứng gà sao, nhìn xem cậu cao hứng như vậy, tiền đồ a."

Tổng Nhiệm hừ cười: "Không mỗi trứng gà không đâu, tớ còn để lại số điện thoại cho cậu ấy."

Cô tặng trứng gà cho anh, chắc anh cũng phải gọi điện cảm ơn cô?

Không chừng còn mời cô ăn một bữa cơm gì đó.

Tổng Nhiệm càng nghĩ càng hưng phấn, trong lòng vui vẻ, cảm giác muốn lập tức trở thành bạn gái của Lục Mộ Trầm.

Có một loại cảm giác tự tin không thể hiểu được.

Lưu Linh vừa nghe, kinh ngạc: "Trời ơi, hai người các cậu trao đổi số điện thoại? Nhanh như vậy?"

Tổng Nhiệm cười ha ha: "Không có, tớ viết số điện thoại trên tờ giấy."

Khóe mắt Lưu Linh run rẩy hai cái: "Ha ha, có lẽ người ta còn xem nó là rác mà ném đi ấy chứ."

Tổng Nhiệm mở to hai mắt, vẻ mặt khẩn trương: "... Không đến mức đấy chứ?"

Lưu Lin không nhịn được cười ha ha, trước ngưỡng sau phì.

Tổng Nhiệm "..."

Lục Mộ Trầm mới vừa về phòng học, nữ sinh ngồi ở cửa liền nói với anh: "Lục Mộ Trầm, vừa nãy có nữ sinh tới tìm cậu."

Lục Mộ Trầm chuyển tới đây không bao lâu, nhưng trên cơ bản mỗi ngày đều có nữ sinh tìm anh, đã thấy nhiều nhưng không thể trách. Anh nhàn nhạt "ừ" một tiếng, tiếp tục nhắc chân đi đến vị trí của mình.

Nữ sinh ở phía sau bổ sung một câu: "Là lớp một Tổng Nhiệm."

Lục Mộ Trầm nghe thấy, bước chân hơi dừng lại.

Nhưng rất nhanh lại hoàn hồn, tiếp tục đi đến chỗ ngồi.

Từ Hạo tình thần tỉnh táo, đi tới gần: "Tớ ngày hôm qua nói như thế nào, cô gái nhỏ Tống Nhiễm kia thích cậu, cậu xem đi, sáng sớm lại chạy tới tìm cậu."

Lục Mộ Trầm không nói, mặt không chút thay đổi trước sau như một, ai cũng đoán không ra anh suy nghĩ cái gì.

Trở lại vị trí, đang chuẩn bị ngồi xuống, tầm mắt lại đột nhiên dừng ở quả trứng gà trên mặt bàn.

Trứng gà màu nâu đỏ, trên mặt còn dùng ký hiệu gương mặt tươi cười. Thật sự buồn cười.

Lục Mộ Trầm vạn năm mặt không biểu tình, rốt cuộc có một vết nứt, khóe mắt run rẩy hai cái.

Tống Nhiễm này... Đến tội cùng muốn làm cái gì?

Từ Hạo đến gần, cũng thấy trứng gà trên bàn, ái muội mà nở nụ cười: "Chắc chắc, tình yêu trứng gà a. Lục ca, phúc khí tốt nha."

"Đừng nói vậy." Lục Mộ Trầm kéo ghế ra ngồi xuống.

Thuận tay đem sách tiếng Anh trên bàn lấy lại.

Thời điểm cầm sách, liền thấy dưới sách có một tờ giấy.

Mấy con số lớn, cực kì thu hút.

Hàn Tinh ngồi ở bên cạnh, nghiêng đầu liếc mắt một cái, nháy mắt mở to hai mắt nhìn: "Ta ngày, số điện thoại của Tống Nhiễm."

Không biết như thế nào, Lục Mộ Trầm trong đầu bỗng nhiên lại nghĩ tới giấc mơ kì lạ tối hôm qua. trong mắt có một tia dao động.

Nhưng rất nhanh, lại khôi phục bộ dáng mặt không biểu tình, tay cầm tờ giấy, ném tới bên cạnh.

Hàn Tinh vẻ mặt hâm mộ mà nhìn anh: "Ca, Tống Nhiễm đây là nói rõ thích cậu nha."

Từ Hạo: "Đúng vậy, ngay cả số điện thoại cũng chủ động cho. Cậu không biết, lần trước mấy người nhóm lớp chín, vì lấy số điện thoại của Tống Nhiễm trải qua trăm cay ngàn đắng a."

Lục Mộ Trầm nâng mắt, tò mò: "Vì cái gì?"

Từ Hạo giải thích: "Tớ ngày hôm qua không phải nói cho cậu rồi sao, cô gái nhỏ Tống Nhiễm kia không những cao lãnh, trừ bỏ bề sư và vài người quan hệ tốt với cô ấy, rất ít có người biết số điện thoại của cô ấy."

Lục Mộ Trầm "nga" một tiếng, lại không nói chuyện.

"F*ck, "nga" là có ý tứ gì a?" Từ Hạo trong lòng tò mò mà tìm gan cõn cào, hỏi Lục Mộ Trầm: "Cậu rốt cuộc gì nghĩ thế?"

"Không có nghĩ gì cả." Lục Mộ Trầm lấy ra một tập đề toán, cầm bút bắt đầu làm bài.

Từ Hạo cùng Hàn Tinh liếc nhau.

Hàn Tinh nhún không được hỏi: "Cậu thật sự đối với Tống Nhiễm không để ý?"

Lục Mộ Trầm "ăn" một tiếng, mặt không biểu cảm.

Hàn Tinh: "..."

Từ Hạo: "..."

Không khí lặng im trong chốc lát.

Đột nhiên, Hàn Tinh đưa tay lấy mất quả trứng trên bàn của Lục Mộ Trầm.

Động tác cầm bút của Lục Mộ Trầm ngừng lại, cuối cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía Hàn Tinh.

Hàn Tinh: "Kìa... Cậu không phải không thích người ta sao, quả trứng gà này, tớ giúp cậu giải quyết a."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm nặng nề mà nhìn chằm chằm cậu, mà cái gì cũng không nói.

Nhưng ánh mắt kia, lộ ra vài phần bức bách.

Hàn Tinh bị Lục Mộ Trầm nhìn chằm chằm đến da đầu tê dại, gồng co nửa ngày, chung quy vẫn đem trứng gà trả về: "Được rồi được rồi, tớ không chạm vào, không chạm vào còn không được sao."

Gia hỏa này, mấy năm không gặp, tính tình càng khó có thể nắm lấy.

Thích thì thích, sao không thừa nhận?

Lúc sau, Hàn Tinh cùng Từ Hạo cá cược.

Cá cược Tống Nhiễm mất bao nhiêu thời gian theo đuổi được Lục Mộ Trầm

Tác giả có lời muốn nói

Lục ngao kiểu dục vọng chiếm hữu rất mạnh đấy.

Nghĩ nên nhanh viết đến đoạn Lục ca vì Tống Nhiễm mà thần hồn điên đảo, khi muốn ngừng mà không ngừng được, vừa nhớ tới ta liền nhiệt huyết sôi trào a ha ha ha ha ha ha ha ha ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Nữ sinh tặng quà cho Lục Mộ Trầm rất nhiều, từ sơ trung bắt đầu có. Sữa, chocolate, thậm chí quần áo giày, cái dạng gì cũng có.

Nhưng anh chưa từng nhận quà của nữ sinh nào.

Đương nhiên, cũng có nữ sinh vụng trộm đem quà nhét vào ngăn bàn, nhưng về sau phát hiện anh sẽ lập tức trả cho người ta, không muốn làm cho đối phương hiểu lầm.

Nhưng mà, hôm nay Tống Nhiễm đưa cho anh quả trứng này, anh phá lệ, không nghĩ còn.

Thời điểm buổi tối tan học, Hàn Tinh lơ đãng mà nhìn Lục Mộ Trầm đem trứng gà Tống Nhiễm cho anh bỏ vào trong cặp, chưa xót nói một câu: "Không phải cậu không thích người ta sao, còn mang trứng về làm gì?"

Lục Mộ Trầm liếc cậu một cái, nói: "Mang về đi ném đi, không thể sao?"

Hân Tinh nháy mắt sắc một chút, gật gật đầu, về mặt bội phục Lục Mộ Trầm dựng cái ngón tay cái: "Cậu lợi hại!"

Lục Mộ Trầm "..."

Tối nay Tống Nhiễm không đi làm thêm, tan học cùng Lưu Linh về nhà.

Thời điểm đi đến ngoài trường học, đôi mắt vẫn luôn nhìn xung quanh khắp nơi.

Lưu Linh thật sự hiểu cô, vỗ vỗ bà vai cô: "Đừng nhìn nữa, Lục Mộ Trầm đi công lớn."

Tống Nhiễm sùng sốt: "Có ý gì?"

Tan học không đi công lớn, đi chỗ nào?

Lưu Linh nói: "Cậu ấy đi bãi đỗ xe, nghe nói nhà cậu ấy rất có tiền, mỗi ngày tan học đều có tài xế đưa đón."

Tống Nhiễm nghe nói, giật mình. Hơi há mồm, đột nhiên không biết nói gì.

Lưu Linh thấy Tống Nhiễm đột nhiên không nói, lôi kéo tay cô, lo lắng hỏi: "Cậu làm sao vậy? Không có việc gì chứ?"

"Không có gì."

Tống Nhiễm lắc đầu, cái gì cũng không nói. Nhưng trong lòng bỗng nhiên có chút phiền muộn.

Cô cùng Lục Mộ Trầm có phải kém nhau rất nhiều hay không?

Cô đọc sách không được, nhưng anh lại rất lợi hại.

Hoàn cảnh gia đình cô khó khăn,anh lại có tiền đi học cũng có tài xế đưa đón.

Thiên chi kiêu tử, anh cô ghét bỏ cô hay không?

Nhưng gần như chỉ có vền vẹn vài giây tự ti về bản thân, Tống Nhiễm lập tức lại khôi phục lại tự tin.

Cô tính cách khá tốt, lớn lên cũng rất tốt, cùng với Lục Mộ Trầm vẫn rất xứng đôi.

Nghĩ như vậy, tâm trạng liền tốt trở lại.

Khi về nhà, bố đang ngồi trên xe lăn làm đồ chơi.

Là dùng trúc làm một số động vật nhỏ, chuẩn chuẩn, châu chấu, còn có cừu nhỏ các loại.

Tay nghề này là học nhóm lão nhân gia ở nông thôn.

Từ mười năm trước khi xảy ra tai nạn xe cộ mất đi sức lao động, bố Tống ngày thường ở trong nhà làm đồ chơi bán đi lấy ít tiền mua đồ dùng trong nhà.

Thấy con gái trở về, Tống Đại Hải vội buông đồ vật trong tay ra, đẩy xe lăn, đến trước mặt cô: "Đã trở về, hôm nay đi học có mệt không con?"

Vừa nói, vừa giúp Tống Nhiễm bỏ cặp xuống.

Tống Nhiễm cười nói: "Tạm được ạ, không quá mệt."

Lại hỏi: "Bố ăn cơm chưa?"

Tống Đại Hải gật gật đầu, nói: "Ăn rồi. Chiều nay cô con tới đây, cho bố hai cái đồ ăn, ngồi chơi với bố một lát, hơn 7 giờ đã đi rồi. Còn con, ăn chưa?"

Tống Nhiễm cười tìm tìm đáp: "Con ăn rồi, ăn ở nhà ăn, hai món canh hai món mặn, còn có cả canh sườn, ăn rất tốt."

Tống Nhiễm đẩy bố đến cạnh sofa, xong liền ngồi xổm cạnh bàn trà, cầm lấy một con cừu con bằng trúc thưởng thức.

Trên bàn trà có một cái giỏ tre, trong rổ còn có một đồng đồ chơi bằng trúc, nhìn ra có thể có mấy chục cái.

Tống Nhiễm đẩy mặt sùng bái mà nói: "Bố, bố cũng quá lợi hại, làm nhiều như vậy."

Tống Đại Hải cười cười: "Đúng vậy."

Hai tuần sau là sinh nhật Tống Nhiễm, ông nghĩ làm nhiều một chút bán lấy tiền, để mua cho con gái một món quà tốt.

Tống Nhiễm đem cừu con thả lại trong rổ, đứng lên, đi đến bên cạnh người ông: "Bố cũng đừng quá vất vả, lần này con kiếm cũng nhiều tiền, nhà chúng ta cũng không thiếu nhiều tiền, bố cẩn thận mắt, đừng để bị mờ."

"Ài, bố biết."

Tống Nhiễm "ăn" một tiếng, lại nói: "Thời gian không còn sớm, con đẩy bố trở về phòng nghỉ ngơi."

Nói xong, liền đẩy xe lăn về phía phòng Tống Đại Hải.

Lấy nước cho bố rửa mặt, đợi ông ngủ, Tống Nhiễm mới bắt đầu đánh răng rửa mặt.

Khó có khi không đi làm thêm, 10 giờ tối, Tống Nhiễm xong xuôi, chui vào trong chăn.

Đương nhiên, khẳng định là ngủ không được.

Trong đầu cô hiện tại đều là tại sao Lục Mộ Trầm không gọi điện thoại cho cô?

Không gọi điện thoại thì thôi, gửi tin nhắn cũng được mà.

Sẽ giống như Lưu Linh nói, cậu ấy tưởng tờ giấy cô viết số điện thoại là rác vứt đi chứ?

Nếu thật sự là như vậy..... Cũng quá đã thương người khác rồi.

Sẽ không, khẳng định sẽ không...

Nửa giờ trôi qua.

Đôi mắt Tống Nhiễm còn mở rất to, gất gao nắm điện thoại trong tay.

Trong miệng lẩm bẩm, không ngừng lẩm bẩm: "Gọi điện thoại a, gọi a."

Đáng tiếc, trước sau điện thoại không có nửa điểm động tĩnh.

Lại đợi không biết bao lâu.

Tống Nhiễm thật sự là chịu đựng không nổi, mí mắt bắt đầu khép lại.

Ngoài cửa sổ im ắng, một chút thanh âm cũng không có.

Nàng ấn điện thoại, trên màn hình đã biểu hiện 11 giờ đêm

Tổng Nhiễm nhìn chăm chăm thời gian trên màn hình điện thoại, ngẩn người trong chốc lát.

Cuối cùng vẫn nhét điện thoại dưới gối.

Lục Mộ Trầm rầy, so với trong tưởng tượng khó trị hơn nhiều a.

Không phải đều nói nam truy nữ cách ngàn núi, nữ truy nam cách ngàn sa sao?

Ha ha, lừa người.

Tổng Nhiễm chịu đựng không ngủ nổi.

Mà biệt thự Lục già.

Lầu hai, trong phòng còn đèn sáng.

Lục Mộ Trầm còn làm bài.

Trên bàn là một quyển Cambridge 4.

Làm làm, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó ở trường học, dưới ánh mặt trời, Tổng Nhiễm cười đến tươi sáng lạ.

Tổng Nhiễm lớn lên xinh đẹp sao?

Là rất xinh đẹp, nhưng kỳ thật cô cười càng xinh đẹp càng lay động lòng người hơn. Thế cho nên sau ngày ấy, thỉnh thoảng nhớ tới.

Lục Mộ Trầm có chút thất thần, ngơ ngẩn nhìn quả trứng đặt trên bàn anh.

Trứng gà bị vẽ gương mặt tươi cười, giống Tổng Nhiễm cười sáng lạ.

Lục Mộ Trầm khoe miệng không tự giác mà hơi cong một chút, trong mắt hiện lên một tia nhàn nhạt ý cười.

Anh bỗng nhiên đứng lên, hơi cong thân thể, đặt cặp sách ở trên ghế số pha mờ ra. Sau đó từ bên trong cặp lấy tờ giấy Tổng Nhiễm viết cho anh.

Chữ viết màu đen, thực thanh tú.

Chính là dãy số kia, có điểm không phù hợp.

Lục Mộ Trầm lại không nhận được cười, là sợ anh không nhìn thấy sao?

Anh lần nữa lại ngồi trên ghế, lưng lưng biếng mà dựa vào lưng ghế. Lấy ra điện thoại, nhấn số điện thoại của Tổng Nhiễm, lưu vào danh bạ.

Nhìn chăm chăm dãy số, do dự một lát, rốt cuộc vẫn mở ứng dụng tin nhắn, gõ mấy chữ đơn giản.

Sau khi viết xong, suy nghĩ một lát, cuối cùng ấn gửi đi.

Tổng Nhiễm ngủ mơ mơ màng màng, đột nhiên nghe thấy di động tinh một cái.

Ban đêm yên tĩnh, thanh âm vang lên, phá lệ mà đột ngột.

Tổng Nhiễm đột nhiên mờ mắt, vội lấy điện thoại từ dưới gối ra.

Thấy trên màn hình số lạ, trái tim không tự chủ mà nhảy dựng lên.

Tay cô run rẩy, nhanh chóng mở màn hình.

Sau đó, liền thấy một hàng chữ.

—— Trứng gà ăn rất ngon, cảm ơn cậu.

Tổng Nhiễm mở to con mắt, hơi giật mình mà nhìn chăm chăm mấy chữ kia.

Sau một lúc, cô quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình.

Lục Mộ Trầm gửi tin nhắn cho cô?

Đây là sự thật?

Cô theo bản năng mà cắn môi dưới, đau đớn chân thật mà truyền đến.

Cô ngăn ra rồi một cái chớp mắt, giấy tiếp theo liền gập gao mà che miệng lại, kích động ở trên giường không ngừng lăn lộn.

Lục Mộ Trầm nhấn tin cho cô, anh thật sự liên lạc với cô!

Cô kích động muốn hét chói tai, nhưng lại sợ mình hơn nửa đêm dọa người.

Chính là ngọn lửa trong lòng đang bùng cháy, nóng đến mức muốn thiêu cháy cô.

Cô xốc chân lên, chân không nhảy xuống giường, khoe miệng vui vẻ cười, hưng phấn đến mức ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui.

Qua nửa giây, ngọn lửa trong lòng vẫn không có cách nào dập tắt.

Vì thế ngồi trên mép giường, cầm điện thoại gọi cho Luru Linh.

Nếu cô không nói, đêm nay sợ là không ngủ được.

Điện thoại vang lên hơn nửa giây, rốt cuộc cũng bắt máy.

Giọng nói buồn ngủ của Luru Linh truyền tới: "Tổ tông của tôi, cậu làm ơn, nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi hả?"

Tổng Nhiễm mới không rảnh lo nhiều như vậy, kích động mà nói: "Luru Linh, tớ nói cho cậu biết, Lục Mộ Trầm nhắn tin cho tớ! Trời ơi, tớ kích động đến nỗi không ngủ được a!"

"Ha ha, đúng không, vậy chúc mừng cậu a. Vậy..."

"Ài! Từ từ!"

Luru Linh thờ dãi: "Còn có chuyện gì a? Tiểu cô nãi nãi."

Tổng Nhiễm hai chân gác lên bàn, cười hì hì hỏi: "Cậu giúp phân tích một chút, cậu nói xem cậu ấy có ý gì a?"

"Có ý cái gì a?"

"Chính là...Cậu ấy nhắn tin cho tớ nha. Tớ vốn dĩ cho rằng cậu ấy sẽ không nhắn tin trả lời cho tớ, không nghĩ tới cậu ấy đột nhiên nhắn tin cho tớ. Cậu nói đi, cậu ấy có ý gì a?"

"Không đơn giản, cho cậu cơ hội biểu hiện, làm cậu không ngừng cố gắng nha."

Tiếng Lưu Linh vừa dứt, Tống Nhiễm kích động đến cười to: "Đừng không đừng không đừng không??!! Tôi cũng cảm thấy cậu ấy có ý như vậy!"

Nếu đối phương không có hứng thú nói với mình, phương thức tốt nhất chính là không phản ứng đối phương. Nhưng Lục Mộ Trầm nếu chủ động gửi nhắn cho cô, vậy có nghĩa là cho cô cơ hội a!

Tống Nhiễm vừa nãy còn cảm thấy mình con đường theo đuổi Lục Mộ Trầm còn rất rất dài, còn có chút phiền muộn. Lúc này đột nhiên nhận được tin nhắn, trong lòng lập tức có hy vọng.

Tắt điện thoại, Tống Nhiễm nằm trên giường, bắt đầu trả lời tin nhắn cho Lục Mộ Trầm.

Gõ một chữ nhớ một chữ: "Thích thì tốt, không cần khách khí."

Nghĩ nghĩ, lại viết: "Đã trễ thế này, sao cậu còn chưa ngủ?"

Soạn xong tin nhắn, kiểm tra lại lần, cảm thấy không có gì vấn đề, mới gửi đi.

Sau khi gửi xong, bắt đầu khấn trương lại chờ mong mà nhìn chăm chăm màn hình, chờ Lục Mộ Trầm trả lời.

Đợi ước chừng hai phút, di động tĩnh một tiếng, sáng lên.

Tống Nhiễm lập tức kích động mà hoạt xem tin nhắn.

Lục Mộ Trầm trả lời: Chuẩn bị đi ngủ, cậu cũng đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon.

Tống Nhiễm nhìn tin nhắn, trong lòng giống như ăn mật, rất rất ngọt.

Cô nằm ở trên giường, di động nắm để trước ngực, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn trắng ngoài cửa sổ.

Khóe miệng cong cong, nhỏ giọng mà nỉ non một tiếng: "Ngủ ngon a, bạn học Lục."

Tình yêu đầu tiên, cùng người mình thích nói một câu, liền có thể vui vẻ thật lâu thật lâu.

Buổi tối hôm nay, Tống Nhiễm trắng đêm không ngủ, trong đầu tất cả đều là hình ảnh của Lục Mộ Trầm.

Nghĩ trong chốc lát, cười trong chốc lát.

Bất tri bất giác, rất nhanh đã 6 giờ.

Nàng nằm trái nằm phải đều không ngủ được, đứng lên sớm một chút, vệ sinh cá nhân, sau đó liền đi vào phòng bếp nấu cơm.

Thời điểm làm bữa sáng, bình thường đều làm cho bốn một ngày cơm, cắt vào hai hộp cơm để phân biệt. Buổi trưa cùng buổi chiều, bỏ chỉ cần đem cơm bỏ vào lò vi sóng hâm nóng một chút là có thể ăn.

Mấy năm nay, Tống Nhiễm vẫn luôn chăm sóc bố như vậy.

Nhưng hôm nay lần đầu tiên, cô làm ba phần cơm.

Đấy bỏ tới phòng bếp, thấy trên bàn bếp có ba hộp cơm, tò mò hỏi: "Hôm nay sao lại làm ba phần?"

Bố đột nhiên lên tiếng, Tống Nhiễm bị hỏi mà hoảng sợ, chột dạ mà nói: "A... Cái kia, con trong khoảng thời gian này ăn cần tin đến ngán, nên mang cơm đi."

Bố Tống bùng tỉnh, lại hỏi: "Trường học bọn con có lò vi sóng sao? Cơm này đến trưa là nguội rồi, phải hâm nóng mới ăn được."

Tống Nhiễm vội gật đầu: "Có, nhà ăn có ạ."

Lục Mộ Trầm vừa đến trường học, đi đến lớp học, bị mấy nữ sinh ngăn cản.

Một bên vai khoác cặp, một cái tay khác nhét trong túi quần, gương mặt, ánh mắt nhân nhật: "Có việc?"

Nữ sinh đứng giữa, làn da trắng nõn, tóc ngang vai, để mái bằng, đôi mắt tròn tròn, lớn lên có chút đáng yêu.

Trong tay cô là hộp cơm, bên trong có bánh mì cùng sữa, lấy dừng khi đưa cho Lục Mộ Trầm, nhỏ giọng mà nói: "Bạn... Bạn học Lục, cậu chưa ăn cơm sáng đúng không, tớ... Tớ mời cậu ăn."

Nói xong, mặt đã đỏ ửng.

Lục Mộ Trầm không lấy, giọng nói thanh thanh đậm đậm, nói: "Cảm ơn, tớ đã ăn rồi."

Nói xong, liền vòng qua, cũng không quay đầu lại đi đến lớp.

Nữ sinh kia đại khái không nghĩ tới sẽ bị cự tuyệt, quay đầu lại, nhìn chăm chăm bóng dáng Lục Mộ Trầm, đôi mắt đột nhiên đỏ lên, nước mắt lấp lánh.

Đầu cầu thang tầng ba.

Tống Nhiễm cầm hộp cơm, đám người ở nơi đó.

Đợi cả buổi, đôi mắt nhìn nhanh qua, cuối cùng cũng thấy Lục Mộ Trầm đi lên.

Trên mặt cô tràn đầy vui vẻ, vội ngăn anh lại: "Bạn học Lục!"

Lục Mộ Trầm ngừng đầu lên.

Tống Nhiễm cười hi hi chào hỏi anh: "Bạn học Lục, buổi sáng tốt lành a."

Lục Mộ Trầm nhân nhật "ăn" một tiếng, khó có khi nói với cô một câu: "Bạn học Tống tốt."

Tống Nhiễm cong mắt cười, đem hộp cơm trong tay đưa cho anh, vui vẻ nói: "Tặng cho cậu."

Tầm mắt Lục Mộ Trầm hạ xuống, dừng ở hộp cơm màu hồng phấn.

Anh nhướng mày, nhìn về phía Tống Nhiễm, ánh mắt phảng phất như đang hỏi: "Cái gì?"

Tống Nhiễm giải thích: "Cơm trưa, tớ tự làm đấy."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, không nhận, nhưng cũng không cự tuyệt.

Tống Nhiễm sợ anh cự tuyệt, vội kéo tay anh, đem hộp cơm đặt trong lòng bàn tay anh.

Đặt xong, thật nghiêm túc nhìn mắt anh, nói: "Bạn học Lục, cuối tuần này, tớ mời cậu đi xem phim được không?"

Lục Mộ Trầm trầm mặc trong chốc lát, trả lời cô: "Cuối tuần rồi nói sau."

Tuy rằng không đáp ứng, nhưng cũng không có lập tức cự tuyệt.

Lại nói: "Cơm trưa, cảm ơn."

Nói xong, liền cầm hộp cơm Tống Nhiễm đưa anh, đi đến lớp.

Tác giả có lời muốn nói

Tổng Nhiễm? Ở? Vì cái gì cậu nhận hộp com của tớ, lại không nhận bánh mì cùng sữa bò của người khác?

Lục Mộ Trầm? Cậu cảm như thế nào?

Tổng Nhiễm? Ha ha ha ha, háo thẹn thùng nha ~~~~~

Ngọt ngào lần đầu hẹn hò mau tới, xem Lục ngao kiêu còn có thể căng bao lâu ^ω^)*

Viên Kẹo Nhỏ: Xin lỗi, mọi người vì có sự nhầm lẫn

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Lục Mộ Trầm đi rồi, Tổng Nhiễm mới vui vẻ mà tung tăng nhảy nhót mà trở về phòng học.

Lưu Linh ngáng đầu, cười tủm tỉm mà liếc cô một cái:"Sao vui vẻ như vậy? Đưa com hộp rồi à?"

Tổng Nhiễm vui vẻ mà lắc lắc người:"Ừ, đưa rồi."

"Chắc chắc, không nghĩ tới a, cậu rất lợi hại."

Tổng Nhiễm ngây người, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn Lưu Linh:"Sao vậy nói đi?"

Lưu Linh luôn bật chế độ online với bất quai, nhìn Tổng Nhiễm cười thần bí:"Theo tớ được biết, trong khoảng thời gian Lục Mộ Trầm ở trường chúng ta, trên cơ bản mỗi ngày đều có nữ sinh tặng quà cho cậu ấy, nhưng đều bị cậu ấy từ chối. Người lạnh lùng như vậy, thế nhưng nhận hộp com tình yêu của cậu..."

Lưu Linh nói, bỗng nhiên vỗ bả vai Tổng Nhiễm, rất nghiêm túc mà nói:"Nhiễm nhiễm, tớ thấy trong chuyện này cậu rất có hi vọng, tớ coi trọng cậu."

Tổng Nhiễm cười ha ha, đắc ý dào dạt mà nói:"Tớ cũng cảm thấy tớ rất có hy vọng. Ai nha, ai kêu ta là tiểu tiên nữ Tổng Nhiễm xinh đẹp mỹ lệ nha."

"Oe, thật buồn nôn!"

"Ha ha ha, Lưu Linh cậu thật đáng ghét nha."

Giữa trưa tan học.

Chuông tan học vang lên, học sinh cầm hộp com chạy tới nhà ăn.

Lục Mộ Trầm không chút vội vàng làm xong đề cuối cùng, làm xong mới lấy hộp com màu hồng phấn Tổng Nhiễm làm cho mình từ trong ngăn bàn ra.

Mới vừa lấy ra, mắt Từ Hạo sắc lên, lập tức gào lên:"Mẹ ơi, khi nào Lục ca mua hộp com thiếu nữ như vậy? Trời ơi, màu phấn! Lão tử muốn xỉu!"

Ánh mắt lạnh của Lục Mộ Trầm bay qua, Từ Hạo bị dọa, ngượng ngùng ngậm miệng.

Ngô...

Hai mắt Hàn Tinh nhìn hộp com của Lục Mộ Trầm, có chút kỳ quái:"Hộp com này sao quen mắt a?"

Hình như đã nhìn thấy ở đâu đó?

Cậu nghiêng đầu suy nghĩ một lát, đột nhiên, giống như tới cái gì đó, đôi mắt trừng lớn, đột nhiên đập bàn:"Tớ nhớ ra rồi! Tổng Nhiễm có cái màu xanh lam, giống nhau như đúc!"

Hàn Tinh rất thích Tổng Nhiễm, từ khi vừa vào học vẫn luôn âm thầm quan sát cô. Cậu nhớ rõ Tổng Nhiễm cũng có một hộp com như vậy, hình tròn, hộp màu xanh lam, cái nắp màu trắng. Hộp của Lục Mộ Trầm, hộp màu hồng phấn, cái nắp màu trắng.

Lục Mộ Trầm liếc cậu một cái, cái gì cũng không giải thích. Cầm hộp com từ trên ghế đứng lên, đi ra ngoài lớp.

Hàn Tinh cùng Từ Hạo hai mặt nhìn nhau.

Qua một lát, trong phòng học đột nhiên vang lên thanh âm "vò cùng đau đớn" của Hàn Tinh vang lên:"F*ck, hộp com tình yêu của Tổng Nhiễm a!"

Cậu nằm mơ cũng muốn đấy?!!

Từ Hạo đồng tình mà vỗ vỗ vai cậu:"Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cái kia... Nên bi thương a."

Tổng Nhiễm đưa Lục Mộ Trầm thật ra cũng không phải cái gì thứ tốt, chính là com rang trứng bình thường, xếp thành hình trái tim, xung quanh là rau.

Com rang trứng làm rất khá, màu vàng đều, rau xanh mượt, nhìn một cái liền muốn ăn.

Lục Mộ Trầm nhìn chằm chằm com rang trứng trong hộp com tình yêu, lặng im trong chốc lát.

Nếu anh còn không biết Tổng Nhiễm để ý mình, thì thật sự quá ngốc rồi.

Nhưng thật sự trước nay anh chưa từng nghĩ tới, thời điểm đi học còn yêu đương.

Tương lai có quá nhiều chuyện, anh không muốn lãng phí thời gian không thể xác định.

Lý trí nói, không nên cho Tổng Nhiễm cơ hội lần nữa.

Buổi sáng thứ bảy, Tổng Nhiễm gửi tin nhắn cho anh, muốn buổi tối cùng đi xem phim, anh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng đồng ý với cô.

Trong lòng có thanh âm thúc giục anh đồng ý, không chế không được.

Nhìn tin nhắn, Lục Mộ Trầm có chút hoảng hốt nằm ở trên giường, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm trần nhà.

Trong đầu lại hiện ra gương mặt tươi cười xinh đẹp của Tổng Nhiễm, khi cười lộ lên đôi mắt cong cong, giống như trăng non rất xinh đẹp.

Trong lòng Lục Mộ Trầm đột nhiên có chút bực bội, nhắm mắt lại, âm thầm nhắc nhở chính mình một câu: Đừng ngớ ngẩn.

Thời điểm Tổng Nhiễm nhận được tin nhắn của Lục Mộ Trầm, đang cùng bố ở ăn cơm sáng.

Điện thoại tỉnh một tiếng, cô kích động lập tức mở màn hình.

Lục Mộ Trầm chỉ nhắn cho cô ba chữ: Buổi tối gặp.

Ba chữ này, giống như một ngọn gió mùa xuân thổi qua trong lòng Tổng Nhiễm, làm cô vui sướng không thôi, lại giống như một ngọn lửa, trong lòng cô nhen nhóm ngọn lửa này, nháy mắt bùng nổ, giống như pháo hoa bay lên trời, làm cô kích động không thôi.

Tổng Nhiễm nhin không được nhếch miệng cười, nhanh chóng gõ trên màn hình: Tám giờ tối, tớ chờ cậu ở quảng trường.

Lục Mộ Trầm rất nhanh nhắn lại, đơn giản một chữ "ăn".

Tổng Nhiễm cong mắt cười, lúc này mới vui vẻ để điện thoại trên bàn.

Bố Tổng thấy con gái cao hứng, tò mò hỏi cô: "Nhiễm Nhiễm, sao cao hứng vậy, có chuyện gì sao?"

Tổng Nhiễm cười tủm tỉm ngẩng đầu lên, nói: "Không có việc gì đâu bố."

Bố Tổng gà vờ tức giận mà hừ hừ một tiếng: "Nhiễm Nhiễm lớn rồi, chuyện gì cũng không nói cho bố biết."

Tổng Nhiễm cười hi hi, bủi môi: "Bố, bố thật nhỏ mọn."

Bố Tổng bị bộ dáng của con gái chọc cười, thấy cô không muốn nói, cũng không miễn cưỡng. Bất luận như thế nào, chỉ cần con gái vui vẻ, là việc ông vui mừng nhất.

Cuối tuần Tổng Nhiễm phải đi làm thêm, ăn bữa sáng xong, rửa bát vội vàng đi.

Cuối tuần Tổng Nhiễm phải làm thêm ở một tiệm trà sữa gần quảng trường.

Tiệm trà sữa làm ăn cực tốt, hầu như ngày nào cũng có người xếp hàng, cuối tuần người càng nhiều, trên cơ bản là làm không ngừng nghỉ.

Mùa hè trời nóng, hơn nửa luôn vội vàng, cả ngày xuống, quần áo trên người Tổng Nhiễm đã ướt nhiều lần.

Buổi chiều 6 giờ tan làm, Nhiễm sốt ruột chạy vào trong nhà.

Nghỉ đến buổi tối hẹn hò, liền chạy nhanh vào trong phòng tắm gội đầu tắm rửa.

Lần đầu hẹn hò, Tổng Nhiễm vừa hưng phấn vừa khẩn trương, đã thay quần áo vài lần, cuối cùng mặc một cái váy màu hồng nhạt. Váy rất đẹp, dài đến đầu gối, váy không có hình dạng cố định, rất đặc biệt.

Dáng người rất đẹp, vừa cao vừa gầy, váy mặc trên người, vòng eo hiện ra, rất mảnh khảnh.

Làn da cô lại trắng nõn, mặc màu hồng nhạt đặc biệt đẹp, trông giống người ôn nhu.

Trang điểm nhẹ, tóc sấy khô, lười biếng xõa trên vai.

Lại khoác một chiếc ba lô nhỏ màu trắng.

Sau khi trang điểm xong, Tổng Nhiễm đứng trước gương soi nửa giây, cảm thấy mình không có vấn đề gì, mới đi ra khỏi phòng.

Trang điểm ăn mặc tỉ mỉ như vậy, bố Tổng không khỏi camr thấy sững sốt, vội hỏi: "Con... Con muốn làm gì?"

Tổng Nhiễm cong mắt cười, nói: "Hẹn bạn đi xem phim ạ."

Vừa nói, vừa đi đến trước cửa.

Lấy một đôi giày màu trắng từ trong tủ ra.

Vừa đi giày vừa ngẩng đầu dặn dò "Bố, hộp cơm để trên bàn, lát nữa bố để trong lò vi sóng một chút là ăn được."

Bố Tổng gật đầu, nhin không được tò mò hỏi cô: "Nhiễm nhiễm a, bạn của con là nam hay nữ vậy?"

Tổng Nhiễm thay giày xong, ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, nói: "Là nữ nha."

Bố Tổng hoài nghi mà nhìn cô một cái, rõ ràng có chút không tin.

Nữ?

Trước nay chưa thấy con gái trang điểm như vậy đâu.

Sao ông cảm thấy khá nặng nề là nam nhĩ?

Nhưng con gái không nói với ông, ông cũng không hỏi nhiều, chỉ nhắc nhở cô: "Xem xong phim thì trở về, chú ý an toàn, biết không?"

Tổng Nhiễm cười trả lời: "Con biết, bố, phim hết thì con về."

Lúc Tổng Nhiễm chạy tới quảng trường, mới có 7 giờ 40 phút.

Cô đi chỗ hẹn, nhìn xung quanh bốn phía, Lục Mộ Trầm chưa tới, vì thế lại chạy tới cửa hàng tiện lợi mua hai chai nước khoáng.

Chờ mua xong nước, xa xa, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng ở chỗ cô vừa đứng chờ cô.

Tâm tình Tổng Nhiễm kích động, chạy như bay tới chỗ anh.

Từ phía sau vỗ bả vai Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm quay đầu lại, thấy Tổng Nhiễm cười khanh khách nhìn anh, trong tay hai chai nước khoáng.

Vừa thấy, Lục Mộ Trầm không khỏi ngốc chớp mắt một cái.

Mặc dù sớm biết Tổng Nhiễm rất xinh đẹp, nhưng lần đầu tiên thấy bộ dáng cô không mặc đồng phục, nhưng vẫn bị kinh điển.

Nhưng rất nhanh, liền đem sự kinh điển trong mắt thu lại.

Tổng Nhiễm cười hi hi đưa cho anh một chai nước, nói: "Tớ còn cho rằng cậu sẽ không đến."

"Vừa vặn không có việc gì."

Tổng Nhiễm cười, chỉ vào teung tâm thương mại đối diện: "Chúng ta đi qua, tám giờ bắt đầu chiếu phim."

Lục Mộ Trầm gật gật đầu, quay đầu đi đến trung tâm thương mại.

Tổng Nhiễm đi bên người anh, khoảng cách giữa hai người là nửa người.

Ít nhiều vẫn có chút xa cách.

Đi thang máy trực tiếp tới tầng bốn.

Rạp chiếu phim có rất nhiều người, xếp hàng mua vé.

Lục Mộ Trầm nói với Tổng Nhiễmt "Cậu ở chỗ này chờ tớ, tớ đi mua vé."

Tổng Nhiễm gật đầu: "Được, tớ chờ cậu."

Lục Mộ Trầm đi rồi, Tổng Nhiễm ngồi trên sô pha chờ ở đại sảnh, đôi mắt lại nhìn Lục Mộ Trầm.

Không chỉ ở trường học, khi ở bên ngoài, trong đám người, Lục Mộ Trầm cũng cực chói mắt.

Áo thun màu trắng rộng, quần jean, chân đi giày thể thao màu đen.

Vóc dáng anh rất cao, nhưng lưng một chút cũng không cong, đứng thẳng tắp, rất có tính thần.

Anh lớn lên thật đẹp trai a, đẹp trai đến mức không đòi mắt được.

Ánh mắt Tổng Nhiễm nóng rực, vì thế cho dù cách một khoảng, Lục Mộ Trầm cũng cảm giác được ánh mắt kia.

Anh nghiêng đầu, theo nhìn theo ánh mắt kia.

Tổng Nhiễm thấy anh nhìn qua, khoe miệng cong một chút, liền nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng chính tề, đôi mắt cong cong, xinh đẹp đến mức làm người khác không đòi mắt được.

Trong nháy mắt bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Lục Mộ Trầm bỗng dưng thạch một cái, giống vật gì đó trong lòng nổ tung.

Bỗng nhiên Lục Mộ Trầm cảm thấy hoảng hốt, lập tức dời tầm mắt, tìm đập rất nhanh, trước nay chưa từng có cảm giác như vậy.

Lục Mộ Trầm dời tầm mắt, Tổng Nhiễm vẫn si ngốc mà nhìn anh, một chút cũng không che dấu ánh mắt của mình. Cô ước gì anh có thể nhanh nhìn ra, cô thích anh nha.

Cô ngồi ở chỗ đó đợi một lát, phía sau bỗng nhiên có người vỗ cô một cái.

Quay đầu lại, là một nữ sinh tầm tuổi cô ngồi phía sau, vẻ mặt tò mò hỏi cô: "Chàng trai kia là gì của cậu?"

Tổng Nhiễm ngáy ra một lúc: "À?"

"Chính là nam sinh vừa nãy đi cùng cậu a, mặc áo thun màu trắng, lớn lên rất đẹp trai."

Tiếng của đối phương vừa dứt, Tổng Nhiễm lập tức phản ứng lại, cười hi hi, vẻ mặt kiêu ngạo mà nói: "Cậu ấy a, là bạn trai của tớ."

Vừa nói xong, liền thấy nữ sinh kia nâng mắt, nhìn phía sau cô.

Tổng Nhiễm sững sốt, theo bản năng mà quay đầu lại, thì thấy Lục Mộ Trầm không biết khi nào đã đứng phía sau cô, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô.

Trái tim Tổng Nhiễm run rẩy, theo phản xạ mà từ trên sô pha đứng lên: "Lục... Lục..."

Lục Mộ Trầm cảm vé xem phim đưa cho cô: "Đi thôi, phim sắp bắt đầu rồi."

Tổng Nhiễm "..."

Thiên, những gì cô vừa mới nói, anh nghe thấy hết?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tổng Nhiễm bối vì vừa nói câu kia, có chút chột dạ.

Mặc dù cô nghĩ tương lai Lục Mộ Trầm là bạn trai mình, nhưng hiện tại anh cũng chưa phải nha.

Phòng chiếu phim đen như mực, trên màn hình còn chiếu quảng cáo.

Trong lòng Tổng Nhiễm vẫn còn để ý chuyện vừa nãy, đứng ngồi không yên.

Rối rắm nửa ngày, cuối cùng vẫn không nhận được kéo tay áo của Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu, nhìn cô, hạ thanh âm: "CÓ chuyện gì vậy?"

Dưới ánh sáng yếu ớt từ màn hình chiếu phim, đôi mắt Tổng Nhiễm xinh đẹp, sáng lấp lánh, không chớp mắt mà nhìn Lục Mộ Trầm: "Cái kia... Lời tớ vừa mới nói, cậu... Cậu nghe thấy hết rồi?"

Giọng nói cô rất nhỏ, trong lòng có chút khẩn trương.

Lục Mộ Trầm một chút cũng không kinh ngạc, nhàn nhạt "à" một tiếng, sau đó nói: "Nghe thấy hết."

Trong lòng Tổng Nhiễm đột nhiên nhảy dựng, theo bản năng giải thích: "Tớ..."

"Chỉ lát nữa rồi nói, phim bắt đầu rồi." Lời còn chưa nói ra, Lục Mộ Trầm đột nhiên lên tiếng đánh gãy lời cô.

Tổng Nhiễm ngồi ngây ngốc, gương miệng, câu nói bị nghẹn ở cổ họng, nói không nói được, không nói cũng không xong. Cảm giác này, giống như trong lòng bị mèo cào một chút, ngứa ngứa đến khó chịu.

Trên màn hình lớn, phim đã bắt đầu chiếu.

Lục Mộ Trầm đã vào trạng thái xem phim, rất nghiêm túc mà nhìn màn hình.

Toàn bộ phòng chiếu phim, trừ bộ âm thanh của bộ phim, yên tĩnh đến mức không nghe thấy nửa phần âm thanh.

Tổng Nhiễm lúc này, dù cho muốn nói cái gì, cũng chỉ có thể ghen không nói.

Nhưng đầu óc cô lúc này đều là lời nói với người vừa nãy, cùng với câu nói "Nghe thấy được." của Lục Mộ Trầm.

Thật là hồng mắt a, không kịp chuẩn bị tờ giấy liền bị đâm thủng.

Cô nên suy nghĩ lại thật tốt, lát nữa sẽ tò tình với Lục Mộ Trầm như thế nào.

Lại lo lắng, vạn nhất cự tuyệt cô, nên làm cái gì bây giờ?

Cứ nghĩ nghĩ như vậy, nội dung bộ phim là gì cô cũng không biết.

Chỉ rất nhanh thời điểm bộ phim kết thúc, nam nữ chính cuối cùng cũng tiến hành bước mẩu chốt, toàn bộ phòng chiếu phim đều là âm thanh ái muội.

Tổng Nhiễm hoàn hồn bởi những am thanh này, đôi mắt ngơ ngẩn mà nhìn chằm chằm trên màn hình.

Tổng màu hình ảnh ảm áp, trong bộ phim, trong phòng ánh đèn lò mờ, nam chính áp nữ chính trên sô pha, xé rách quần áo cô, kịch liệt hôn.

Cả người Tống Nhiễm đều nóng lên, trái tim loạn lên đập thình thịch.

Theo bản năng, cô nghiêng đầu, len lén nhìn về phía Lục Mộ Trầm.

Nào biết mới vừa nghiêng đầu, bỗng nhiên Lục Mộ Trầm vươn tay, che đôi mắt cô lại, thanh âm có chút ảm ách, thấp giọng nói "Đừng nhìn."

Đừng nhìn...

Đừng nhìn cái gì?

Đừng nhìn phim? Hay là không nhìn anh?

Tim Tống Nhiễm đập nhanh hơn, nhưng trong lòng lại vui sướng nói không nói lên lời.

Tay Lục Mộ Trầm đặt trên mắt cô, to rộng, nóng bỏng, có một cỗ hương có xanh nhàn nhạt.

Thế này có được xem như là tiếp xúc thân mật không?

Đột nhiên, trong lòng giống như làm đổ hộp đường, rất ngọt.

Tống Nhiễm vội nâng tay lên, cầm tay Lục Mộ Trầm đặt trên mắt cô.

Trong bóng đêm, đôi mắt ngập nước, sáng lấp lánh nhìn Lục Mộ Trầm, mang theo vài phần kích động.

Ánh mắt ái mộ, không có một chút che giấu.

Lục Mộ Trầm lúc này mới phản ứng lại mình vừa làm gì, lập tức muốn thu tay lại.

Lại bị Tống Nhiễm nắm gắt gao, không chịu buông ra.

Lục Mộ Trầm khẽ chau mày, ánh mắt thật sâu nhìn Tống Nhiễm, thấp giọng: "Tống Nhiễm, buông ra."

Tống Nhiễm không buông, vô cùng nghiêm túc nhìn chằm chằm đôi mắt anh. Lời nói ghen ở họng cuối cùng cũng không nhận được, cô hỏi anh, thanh âm nhẹ nhàng, mang theo vài phần khẩn trương che giấu không được: "Lục Mộ Trầm, cậu cảm thấy... Tớ như thế nào?"

Bộ phim kết thúc.

Từ rạp chiếu phim đi ra, một đường đi đến bên ngoài trung tâm thương mại, Tống Nhiễm trước sau cầm tay Lục Mộ Trầm, không chịu buông ra.

Lục Mộ Trầm kỳ thật cũng ghét tiếp xúc với nữ sinh. Thậm chí trước kia khi còn học nhà trẻ, lão sư dắt tay bạn nữ, anh cũng không chịu. Càng miễn bản về sau trưởng thành, đừng nói là về sau tiếp xúc thân thể, ngay cả một người bạn là nữ cũng không có.

Nhưng Tống Nhiễm cầm tay anh như vậy, thế nhưng trong lòng anh một chút cũng không thấy khó chịu. Chỉ là trong lòng, có chút loạn.

Tống Nhiễm vẫn luôn hỏi anh: "Lục Mộ Trầm, cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ đâu, cậu cảm thấy tớ như thế nào?"

Tới bên ngoài, Tống Nhiễm đang kéo Lục Mộ Trầm thì dừng lại.

Đứng ở ven đường, cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Mộ Trầm trầm mặc trong chốc lát, rốt cuộc cũng mở miệng, hỏi cô: "Cái gì mà như thế nào?"

Tống Nhiễm cũng không thừa nước đục thả câu với anh, nói thẳng: "Lục Mộ Trầm, tớ thích cậu, không phải cậu nhìn không ra đấy chứ?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy, sắc mặt rất bình tĩnh.

Anh lại không nói.

Tống Nhiễm thấy anh không đáp, lấy dũng khí, lại hỏi một câu: "Cậu... Cậu thích tớ không?"

Tờ giấy đã đâm thủng, cũng không cần che giấu.

Cô thích anh, muốn cùng anh ở bên nhau.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, ánh mắt rất sâu, thật lâu sau cũng không nói.

Đột nhiên Tống Nhiễm khẩn trương, trái tim đập thình thịch, bàn tay nắm tay Lục Mộ Trầm không ý thức nắm chặt hơn.

Trên đường người đến người đi, phảng phất như không tồn tại. Giờ phút này, trong mắt cô, chỉ có Lục Mộ Trầm.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lục Mộ Trầm vẫn trầm mặc, rốt cuộc cũng mở miệng, nói "Tống Nhiễm, cậu rất xinh đẹp."

Trái tim Tống Nhiễm run rẩy, ngăn người.

Cuối cùng cũng phản ứng lại, trên mặt lộ ra tươi cười, trong đêm tối, sáng ngời.

Cô chớp chớp mắt nhìn Lục Mộ Trầm, cười hi hi hỏi: "Vậy xin hỏi bạn học Lục Mộ Trầm, cậu có muốn một cô bạn gái xinh đẹp không?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô một cái, sau đó nói "Không nghĩ tới."

"Cái... Cái gì?" Nháy mắt khuôn mặt tươi cười của Tống Nhiễm cứng đờ, không thể tin được lỗ tai của mình.

Cô đây là, bị cự tuyệt?

"Vĩ... Vì cái gì a?" Tống Nhiễm thực không hiểu mà nhìn anh. Không phải nói cô rất xinh đẹp sao?

Lục Mộ Trầm rút tay của mình từ trong tay của Tống Nhiễm, nhìn Tống Nhiễm, rất nghiêm túc hỏi cô: "Tống Nhiễm, cậu thích tớ ở chỗ nào?"

"Cậu đẹp trai a." Tống Nhiễm không chút suy nghĩ, phản xạ có điều kiện mà mở miệng.

"Chỉ vì đẹp trai?"

"Àn..." Tống Nhiễm giật mình, vội nói tiếp: "Còn... Còn thích cậu vì học tập tốt."

"Đẹp trai, học tập tốt?" Ánh mắt Lục Mộ Trầm nhìn Tống Nhiễm sâu hơn vài phần, tiếp tục nói: "Tống Nhiễm, nam sinh đẹp trai, học tập tốt có rất nhiều, cậu cũng có thể thích người khác."

"Tớ không thích người khác, ta chỉ thích cậu!" Tống Nhiễm sốt ruột nói.

Nam sinh lớn lên đẹp trai nhiều như vậy, nhưng cô thích anh nha.

"Thích tớ đẹp trai, học tập tốt?" Lục Mộ Trầm phá lá mà cười một tiếng, mang theo vài phần tự giễu, sau đó hỏi cô: "Tống Nhiễm, cậu hiểu tớ sao?"

"Chúng ta ở bên nhau, sau này sẽ hiểu không phải sao?"

"Về sau sẽ hiểu? Tống Nhiễm, nếu sau khi chúng ta ở bên nhau, cậu phát hiện hai chúng ta không hợp, sau này cậu, không hề thích tớ, khi đó nên làm cái gì?"

"Sẽ không..."

"Vạn nhất?"

"Sẽ không..."

"Tớ nói vạn nhất, cậu trả lời tớ, khi đó nên làm cái gì?"

Tổng Nhiễm bị Lục Mộ Trầm bức cho không còn biện pháp, ngưng ngưng nói: "Nếu... Nếu thật sự hợp, chúng ta... Chúng ta sẽ chia tay cùng..."

"Tổng Nhiễm, tớ không muốn lãng phí thời gian." Lục Mộ Trầm biểu tình rất nghiêm túc, thanh âm lạnh lùng, đánh gãy lời cô nói.

"..." Tổng Nhiễm ngo ngác mà nhìn anh, há miệng thờ dốc, lại bỗng nhiên không biết nên nói cái gì.

Tuổi Lục Mộ Trầm không lớn, nhưng bởi vì từ nhỏ chịu giáo dục cùng với hoàn cảnh gia đình, tư tưởng so bạn cùng lứa trưởng thành hơn nhiều. Đối với bất kì sự việc gì, anh đều là vô cùng nghiêm túc. Bao gồm cả chuyện tình cảm.

Ở trong lòng anh, thích một người là kiên vô cùng phi thường. Anh không nghĩ sẽ dễ dàng bắt đầu, một khi bắt đầu, thì hi vọng sẽ một đời một kiếp, sẽ không chia tay. Nếu không, thì không bằng ngay từ đầu không ở bên nhau.

Anh thừa nhận chính mình đối với Tổng Nhiễm có hảo cảm, nhưng hảo cảm như vậy, anh còn chưa xác định có phải là thích hay không.

Càng không xác định, Tổng Nhiễm có thể thích anh trong bao lâu. Dù sao, thích mà dựa vào bề ngoài, quả không đáng tin.

Cho nên, chưa xác định ở bên nhau, dưới tình huống không chịu trách nhiệm với đoạn tình cảm này, với chuyện trong tương lai sẽ chia tay, còn không bằng ngay từ ban đầu không bắt đầu.

Không muốn lãng phí thời gian, càng không muốn lãng phí tình cảm.

Lục Mộ Trầm ngắt đầu, nhìn xa xa, trầm mặc trong chốc lát, mới thu lại tầm mắt, hỏi Tổng Nhiễm "Nhà cậu ở đâu? Tớ đưa cậu về."

"Lục Mộ Trầm..."

"Tổng Nhiễm, đừng nói nữa." Lục Mộ Trầm đánh gãy lời cô.

Chính trong lòng anh cũng có chút loạn. Không thể đồng ý, nhưng cảm giác từ chối tựa hồ càng không dễ chịu.

Anh từ chối rất nhiều nữ sinh, chưa từng có nửa phần do dự.

Nhưng là Tổng Nhiễm...

Anh không biết việc mình là có chính xác hay không.

Tổng Nhiễm thấy anh thật sự không muốn nói đến chuyện này, hít sâu một hơi, chung quy không ép hỏi anh.

"Nhà tớ ở gần nơi này, tớ có thể tự mình trở về."

"Đã rồi, tớ đưa cậu." Lục Mộ Trầm nói.

Lục Mộ Trầm kiên trì, Tổng Nhiễm do dự, vẫn nói địa chỉ nhà cô.

Tổng Nhiễm không nói cụ thể địa chỉ nhà, chỉ nói mình ở tại đường Yên Vũ.

Đường Yên Vũ cách quảng trường không quá xa, ngồi xe bus nửa tiếng thì đến.

Lục Mộ Trầm ngăn cản taxi, thời điểm hỏi tài xế cụ thể địa chỉ.

Nhà Tổng Nhiễm ở trong ngõ tiểu khu, nói tên phòng chừng tài xế cũng không biết, liền thuận miệng nói tên tiểu khu bên cạnh.

Hai mươi phút sau, taxi dừng lại trước cửa tiểu khu.

Lục Mộ Trầm thanh toán tiền xe, đưa Tổng Nhiễm xuống xe.

Anh nhìn cửa tiểu khu một chút, thuận miệng hỏi: "Nhà cậu ở chỗ này?"

"Không..."

"Không phải?" hai chữ còn chưa nói ra khỏi miệng, Tổng Nhiễm bỗng dừng ngừng lại, theo bản năng không nói.

Đột nhiên, cô nhớ tới có lần Lưu Linh từng nói qua.

——Điều kiện gia đình Lục Mộ Trầm rất tốt, đi học đều có xe đưa đón.

Cô nghĩ, không quá nguyên ý cho Lục Mộ Trầm biết tình huống gia đình cô.

Vì cái gì đến nỗi này? Chính là đơn thuần, không muốn làm cho người mình thích, đồng tình với cô.

Vì thế cô gặt gặt đầu, chợt dạ mà "ăn" một tiếng. Đòi mất lại hơi rữ, không dám đối diện với Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cũng không phát hiện ra dị thường, chỉ nói: "Vậy cậu trở về đi, thời gian không còn sớm."

"Ừm." Tổng Nhiễm gặt gặt đầu, bước rất nhỏ bước rất nhỏ mà đi tới hướng tiểu khu.

Thời điểm Lục Mộ Trầm thấy cô đi đến cửa tiểu khu, mới xoay người, đi đến đường bên cạnh.

"Lục Mộ Trầm!"

Đi được vài bước, đột nhiên nghe thấy Tổng Nhiễm lớn tiếng gọi mình.

Hắn bước chân hơi ngừng, ngừng lại.

Thanh âm Tổng Nhiễm từ phía sau truyền đến, vang dội mà kiên định: "Lục Mộ Trầm, tớ sẽ không từ bỏ!"

Tớ sẽ không từ bỏ.

Không biết vì sao, thời điểm Lục Mộ Trầm nghe thấy Tổng Nhiễm nói những lời này, không hiểu sao trong lòng thờ dài nhẹ nhõm.

Nhưng anh vẫn như cũ cái gì cũng không nói, cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước.

Tổng Nhiễm nhìn anh đi sang đường đối diện, nhìn anh vẫy một chiếc xe, khom lưng ngồi xuống.

Xe taxi chạy đi.

Cô ngồi xồm trên mặt đất.

Trong lòng bỗng nhiên có điểm khó sờ.

Không chỉ vì Lục Mộ Trầm từ chối, còn có nguyên nhân gì khác, cô không thể nói ra.

Chính là từ đáy lòng, sinh ra một loại cảm giác vô lực thật sâu.

Tác giả có lời muốn nói:

Ô ô ô lại trẻ, tôi ăn năn, cầu các bảo bảo điểm chụp ôn nhu~

Mặt khác, có bảo bảo lo lắng sẽ ngược, nhưng tôi lấy tôi hồ phẩm bảo đảm, tuyệt đối sẽ không ngược, tuyệt đối không rai cầu huyết, chỉ có ngọt, càng ngọt, cực ngọt ngọt ngọt! Đại gia yên tâm theo dõi, trong đường không có trộn thủy tinh.

Lại có, tính cách của Lục ca ca và Nhiễm Nhiễm xem như là bổ sung cho nhau.

Nhiệm Nhiệt nhiệt tình hoạt bát rộng rãi, Lục ca tự suy nghĩ trưởng thành, có trách nhiệm có dám đương đầu, khả năng anh sẽ chậm nhiệt một chút, sẽ suy xét nhiều một chút, nhưng tôi cảm thấy, tính cách nam sinh như vậy mới nhất thích hợp Nhiệm Nhiệt, có cảm giác an toàn. Sẽ không dễ dàng bắt đầu, nhưng một khi nhận định, liền sẽ cho đối phương sung ái vô hạn.

Cho nên, các bạn không cần thúc giục tôi nhanh lên làm cho bọn họ ở bên nhau, từ từ thôi, tiết tấu không thể chậm, nhưng cũng không thể quá nhanh, không phải sao? (nói thực ra, tôi kỳ thật so các cậu càng muốn nhanh lên làm cho bọn họ hai ở bên nhau, rồi cuộc ôm ấp hôn hít nâng lên cao đi đó, ngắm lại liên kích động a ha ha ha ha ha ~~~~~)

Edit cũng có lời muốn nói: Xin lỗi mọi người về sự chậm trễ, tại mới vào năm học chưa sắp xếp lại lịch học. Thêm nữa là mẹ tó tịch thu điện thoại mãi mới xin xỏ được để chuộc bảo bối về!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Thời điểm Lục Mộ Trầm về đến nhà, đã hơn mười một giờ. Bố mẹ đều đã ngủ, để cho anh một cái đèn ở phòng khách.

Lục Mộ Trâm nhẹ nhàng đóng cửa lại, thay giày, nhẹ nhàng đi lên tầng

Cởi quần áo, tắm rửa.

Làm xong, lúc lên giường, đã qua 12 giờ.

Lưng dựa trên gối, lấy điện thoại ra nhìn nhìn.

Màn hình sạch sẽ, không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi.

Lục Mộ Trâm nhìn thoáng qua, đề điện thoại bên cạnh gối.

Cũng không vội ngủ, cầm một quyển sách ở trên tủ đầu giường xem.

Là một một quyền sách nước ngoài.

Từ nhỏ Lục Mộ Trầm rất thích đọc sách, cơ bản mỗi lần cầm sách, lập tức là có thể tiến vào trạng thái đọc.

Nhưng hôm nay, cầm sách nửa ngày, nhưng không có lật trang sau.

Xem mấy hàng chữ, theo bản năng mà liếc mắt nhìn điện thoại một cái.

Màn hình tối đen, không có tín hiệu đến.

Từ khi Tổng Nhiệm có số điện thoại của Lục Mộ Trâm, mỗi tối trước khi đi ngủ đều sẽ nhắn cho anh một cái tin nhắn, hỏi anh đang làm cái gì, nói với anh ngủ ngon.

Cứ như vậy, đã giảng co vài ngày.

Lúc trước Lục Mộ Trầm không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng đột nhiên hôm nay Tống Nhiễm không nhấn tin cho mình, cứ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Trong lòng anh có chút khó chịu, ném sách, cầm điện thoại lên, mở mục thông báo, tìm được tên Tống Nhiễm, ấn nút gửi tin nhắn.

Tất cả động tác, liền mạch lưu loát.

Ngón tay thon dài gõ nhanh trên màn hình.

Nội dung tin nhắn, một hàng chữ—— về đến nhà chưa?

Soạn xong, chuẩn bị gửi đi.

Nhưng mà, thời điểm ngón tay ở trên nút "gửi đi", lại đột nhiên cứng rẫn ngừng lại.

Anh do dự trong chốc lát, trước sau ngón tay không thể hạ xuống.

Cuối cùng, ném điện thoại lên tủ đầu giường.

Chuẩn bị gửi tin nhắn cho Tổng Nhiệm, chung quy vẫn không thể gửi.

Trong lòng lộn xộn, bức bối đến lợi hại.

Tắt đèn dầu giường một tiếng "bang", nằm xuống, tay lấy chân đắp lên người, đôi mắt nhắm lại, ngủ.

Tổng Nhiệm do dự thật lâu, chung quy vẫn tắt điện thoại, đặt phía dưới gối.

Vừa mới soạn tin nhắn, cuối cùng vẫn không dám gửi đi.

Buổi tối lễ lễ chính đáng của Lục Mộ Trầm là từ chối cô, cô sợ cô gửi tin nhắn cho anh, anh sẽ không trả lời.

Trong lòng có chút khổ sở, nếu anh không trả lời tin nhắn của cô, chỉ sợ cô sẽ miên man suy nghĩ, càng thương tâm.

Vẫn là chờ đến thứ hai, tìm anh để trước mặt nói chuyện. Tổng Nhiệm nghĩ thầm.

Buổi sáng chủ nhật, 6 giờ sáng thì Lục Mộ Trầm thức, việc đầu tiên thức, chính là xem điện thoại.

Đôi mắt anh híp lại, mở màn hình.

Khi thấy màn hình sạch sẽ không có thông báo, trong nháy mắt tâm tình trở nên không tốt.

Tay anh ném điện thoại lên trên tủ một tiếng bang, xoay người từ trên giường xuống.

Một bên đi đến phòng tắm, một bên ở trong lòng âm thầm nhắc nhở chính mình: Lục Mộ Trầm, đây chẳng phải là kết quả mình sao?

Đến tốt cùng lại chờ mong cái gì?

Đánh răng rửa mặt, làm xong rất nhanh.

Xuống tầng ăn sáng, lại trở về phòng, kéo ghế ra, ngồi ở bàn học, chuẩn bị bài.

Nhưng mà, trong lòng lộn xộn, làm sao mà học được?

Thử làm hai bài tập, cuối cùng vẫn lựa chọn từ bỏ.

Thay quần áo, lấy đồng phục Teakwondo nhét vào balo màu đen, khoác lên vai, xuống dưới tầng.

Dưới tầng, bố Lục đang ăn sáng cùng mẹ Lục.

Thấy con trai khoác balo đi xuống, mẹ Lục vội hỏi: "Mới sáng sớm, con đi đâu?"

"Tập võ." Lục Mộ Trầm một bên trả lời, một bên đi đến phía cửa.

Thay giày, liền ra cửa.

Cửa phòng đóng lại, hai lão nhân già hai mặt nhìn nhau.

Mẹ Lục không khỏi buồn bực: "Đứa nhỏ này, mới sáng sớm, tập võ cái gì?"

Bố Lục: "Ai biết được."

Lục Mộ Trầm ở võ quán đánh cả một buổi sáng, cả người đầy mồ hôi.

Mấy người trong võ quán thay phiên nhau đánh, đánh tới cuối cùng, tất cả đều mệt mỏi nằm xuống.

Cỗ bực bội trong lòng Lục Mộ Trầm vẫn chưa hạ xuống, còn muốn tiếp tục đánh.

Đi đến, đá Trương Lâm một cái: "Lại đến."

Trương Lâm nằm trên mặt đất, thờ hồng hộc: "Không đến không đến, lão tử không có tí sức lực nào."

Lục Mộ Trầm nhu nhu này, lại nhìn về phía người khác.

Đường Mông ngồi dưới đất chơi game, đầu cũng không nâng: "Tớ cũng không đánh, mệt chết."

Tất cả đều không đánh, Lục Mộ Trầm cũng không có biện pháp.

Cầm chai nước từ trên mặt đất lên, đi đến bên cạnh, dựa vào tường ngồi xuống.

Vặn nắp, ngửa đầu, miệng to uống nước ừng ực.

Trên mặt đều là mồ hôi, tí tách, từng hạt từng hạt rơi xuống đất.

Trương lâm từ trên mặt đất bò dậy, ngồi cạnh Lục Mộ Trầm: "Lục ca, cậu hôm nay bị làm sao? Tâm tình không tốt?"

Lục Mộ Trầm không trả lời, cứ ngồi như vậy.

"Nói ra đi, bọn tớ cho cậu cách giải quyết."

Trương Lâm và Lục Mộ Trầm là bạn từ nhỏ, khi còn nhỏ học Taekwondo thì biết nhau.

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không có việc gì."

"Ai, cậu cái người này, chuyện gì cũng thích giữ trong lòng, cậu không nói, bọn tớ giúp cậu như thế nào hả?"

Lục Mộ Trầm: "Đều nói không có việc gì."

Vốn dĩ anh không phải người cái gì cũng thích nói ra, huống chi chuyện này, chính anh cũng không rõ ràng lắm, nói như thế nào?

Uống hết chai nước, Lục Mộ Trầm từ trên mặt đất đứng dậy.

Trương Lâm ngừng đầu, nhìn anh hỏi: "Làm gì đấy?"

"Tắm rửa, về nhà."

"Ai, từ từ! Tớ cũng đi!" Trương Lâm vội kêu một tiếng, từ mặt đất bò dậy, theo sau.

Võ quán có nhà tắm, phòng bên cạnh.

Trương Lâm tắm rửa nhanh gọn, thay xong quần áo thì đi ra, ngồi ở ghế trên chờ Lục Mộ Trầm.

"Lục ca, thành phố tổ chức thi đấu, cậu có tham gia không?" Cách tắm rửa, Trương Lâm ngồi ở trên ghế, thuận tiện nói chuyện phiếm với Lục Mộ Trầm.

Ngờ khi Lục Mộ Trầm nhàn nhạt, nói: "Không có hứng thú."

Trương Lâm nói: "Tớ rất muốn tham gia, nghe nói được giải nhất có năm vạn tệ."

"Vậy cậu đi đi." Tiếng nước dừng lại, Lục Mộ Trầm đẩy cửa ra, nửa người dưới quần khăn tắm màu trắng, từ bên trong đi ra.

Trương Lâm lắc đầu, nói: "Vấn đề là, dự thi khẳng định đều là cao thủ đấy, tớ báo danh, chi sợ cũng là pháo hôi."

Lục Mộ Trầm: "Đối với chính mình nên có chút tin tưởng."

Trương Lâm thờ dãi, ánh mắt sâu kín nhìn Lục Mộ Trầm: "Nếu trình độ của tớ được như cậu, sẽ không sợ."

"Cậu sợ."

Lục Mộ Trầm lấy quần áo từ trong tủ ra, cởi bỏ khăn tắm.

Cơ bụng sáu múi, đường cong xinh đẹp gần như hoàn mỹ.

Đi xuống, quần lót màu trắng, cơ mông rất rắn, gọi cảm cực hạn.

Trương Lâm dựa lưng vào tủ, theo bản năng nhìn dưới thân Lục Mộ Trầm một cái.

Phía trước phòng lên rất lớn, Trương Lâm trừng mắt: "Ồi trời, sao cậu lớn như vậy?!"

Lục Mộ Trầm "..."

Kẹo cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện và nếu có chỗ nào cần chỉnh sửa mong mọi người góp ý!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Lục Mộ Trầm ở võ quán Teakwondo phát tiết hơn nửa ngày, trên đường về nhà, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn một chút.

Nhưng thỉnh thoảng, vẫn không nhịn được lấy điện thoại ra nhìn một cái.

Màn hình an an tĩnh tĩnh, trước sau vẫn không xuất hiện cái tên quen thuộc.

Lục Mộ Trầm trong lòng có chút bức bối.

Không phải nói, sẽ không từ bỏ sao?

Buổi tối, Lục Mộ Trầm nằm trên ghế dài ở vườn hoa sân thượng, tay gối lên gáy, mắt không chớp nhìn lên bầu trời.

Bầu trời đêm đầy sao sáng, lấp lánh lấp lánh, giống như đôi mắt xinh đẹp.

Lục Mộ Trầm lại nghĩ tới Tống Nhiễm.

Đôi mắt kia cũng trong veo như nước sáng lấp lánh, cũng thật xinh đẹp.

Đến cuối cùng anh, có thích Tống Nhiễm hay không?

Nhưng nếu không thích, vậy tại sao luôn nhớ đến cô?

Đột nhiên không liên lạc với anh nữa, thế nhưng trong lòng cảm thấy có chút mất mát.

Haizz, không chỉ một chút.

Buổi tối hôm nay, Lục Mộ Trầm lại ngủ không được tốt. Một giờ sáng, còn nằm ở trên giường, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại một cái. Về sau, lại cảm thấy loại hành vi này của mình thật sự quá ngốc không thể tưởng tượng được, phiền lòng nóng nảy, dứt khoát tắt điện thoại, nhắm mắt lại, ép mình ngủ.

Sau khi tắt điện thoại, không lâu sau thì ngủ.

Nhưng nào biết khi ngủ, nửa đêm thế nhưng lại mơ một giấc mơ hoang đường khó có thể mơ miệng.

Năm giờ sáng, lúc thức dậy, cả người đầy mồ hôi, từ trước tới nay thân thể vô cùng khô nóng chưa từng có.

Anh ngồi ở trên giường, theo bản năng mà sờ quần.

Uớt nhẹp.

Nói dó của Lục Mộ Trầm trong nháy mắt cương lên, ấn đường gất gao cau lại, phá lệ mắng một câu thô tục.

—— "F*ck."

Tuy nói tuổi thanh xuân xao động, nhưng Lục Mộ Trầm luôn luôn thanh tâm quả dục, loại giấc mơ này lần đầu tiên gặp phải.

Thế cho nên, chính mình cũng bị dọa sợ.

Nhưng nhớ lại việc phát sinh trong mơ, cổ khô nóng trong thân thể lại chậm chạp không hạ. Anh từ trên giường bước xuống, đi nhanh vào phòng tắm.

Tới tới lui lui, hơn nửa tiếng đồng hồ tắm nước lạnh, rồi cuộc mới tỉnh táo lại.

Nhưng khả năng vì thời gian tắm nước lạnh quá dài, đến khi bước ra, thỉnh linh hất xì một cái.

Lục Mộ Trầm nhũn mảy, không dễ trong lòng.

Nhanh chóng lấy khăn tắm lau khô nước trên người, thay đồng phục.

Xong xuôi, thời điểm đi xuống đã 6 giờ.

Đi giúp việc trong nhà đã làm xong bữa sáng, nhưng Lục Mộ Trầm không kịp ăn, chỉ uống ly sữa rồi ra cửa.

Tải xế đã ở cửa chờ anh, anh đi đến, kéo cửa sau xe ra, nhanh chóng lên xe.

Tiết tự học sáu rưỡi sáng bắt đầu, lúc Lục Mộ Trầm đến trường, vừa vận sáu giờ hai mươi.

Anh không nhanh không chậm đi đến khu dạy học.

Lên tầng, đi qua lớp Tống Nhiễm, vô thức nhìn qua trong phòng học.

Vị trí phía sau trống rỗng, Tống Nhiễm chưa đến.

Anh lại nghĩ tới giấc mơ tối hôm qua, không hiểu sao trong lòng có chút chột dạ, lập tức thu hồi tầm mắt, bước nhanh, đi đến lớp học.

Thời điểm đến phòng học, bên trong đã đầy người ngồi.

Anh đi đến chỗ ngồi, vừa mới ngồi xuống, Từ Hạo kích động mà chạy tới lấy cặp của anh.

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, hỏi: "Làm gì?"

Từ Hạo một bên lật cặp anh, một bên nói: "Bài tập toán học! Cho tớ mượn!"

Nói, liền lấy vở luyện tập toán từ trong cặp của Lục Mộ Trầm ra lật.

Cuối cùng cũng chờ được vở của học bá, Từ Hạo rất cao hứng.

Vui sướng trở lại chỗ ngồi, cầm bút, chuẩn bị chép bài.

Nào biết, thời điểm cậu lật vở luyện tập trang 103 ra, lại thấy trang sách kia rất sạch sẽ, vậy mà một chữ cũng không viết.

Từ Hạo sững sốt, tưởng mình nhìn lầm rồi, theo bản năng giơ tay xoa mắt.

Lúc mờ mắt, nhìn chăm chăm số trang bên dưới góc phải.

Trang 103, không sai mà.

Nhưng bài tập lao sư giao còn trống không, thật sự là một bài cũng không làm.

Từ Hạo sợ tới mức trông mắt sắp rơi ra ngoài, khiếp sợ mà nhìn về phía Lục Mộ Trẫm: "F*ck, sao cậu không làm hả?!"

Lục Mộ Trẫm bình tĩnh đến lợi hại, mặt không biểu cảm nói: "Không có tâm trạng."

Hai ngày này trong lòng anh có chút lộn xộn, cổ nào có tâm trạng để làm bài tập.

Thuận tay lấy vở về, hỏi: "Khi nào giao vở?"

Từ Hạo: "Lập tức! Trước giờ tự học một chút thì giao!"

Lục Mộ Trẫm cúi đầu, nhìn lướt qua đề bài, cầm bút lên, bắt đầu tính toán.

Bài tập từ đề trang 103 đến trang 105.

Rất nhiều bạn cũng chưa làm, toàn bộ phòng học, cơ hồ một nửa lớp đều đang làm bài tập.

Thư hai tình huống làm bài tập không hiếm thấy, nhưng Lục Mộ Trẫm đứng là lần đầu.

Cũng may anh thành tích tốt, bài tập trong vở đều là nền tảng, thành thạo, hơn mười phút thì làm xong toàn bộ.

Vừa làm xong, Từ Hạo liền chạy tới lấy vở, bị Hàn Tinh một phen dè dặt: "Từ Hạo, lao tử còn chưa làm."

"F*ck!"

Lục Mộ Trẫm đứng dậy, đưa chỗ cho Từ Hạo.

Từ Hạo đặt mông ngồi xuống, cùng Hàn Tinh chép bài tập.

Lục Mộ Trẫm ngồi ở chỗ Từ Hạo, sách giáo khoa tiếng Anh mở để trên bàn, đôi mắt nhìn chăm chăm, trong đầu lại trống trỗng.

Thình thoảng, còn lấy điện thoại ra nhìn một cái.

Nhưng có thể tới trưa, Tống Nhiễm vẫn như cũ không liên lạc với anh, cũng không có tới lớp tìm anh.

Tâm trạng lúc này của Lục Mộ Trẫm, quả thực là không thể diễn tả bằng lời.

Rõ ràng là chính mình từ chối, nhưng Tống Nhiễm thật sự không liên lạc với anh, trong lòng lại ghen muốn chết.

Có loại cảm giác người cảm ăn phải hoảng liên.

Lên lớp xong, buổi trưa thời điểm đi căn tin.

Từ Hạo không mất hỏi một câu: "Sao thể Tống Nhiễm hôm nay chưa đưa cho cậu com hộp tình yêu ả?"

Trước đó mấy ngày Tống Nhiễm tặng cho Lục Mộ Trẫm com trưa tình yêu, đột nhiên hôm nay không đưa, còn rất kỳ quái.

Vốn dĩ tâm trạng Lục Mộ Trẫm không tốt, Từ Hạo vừa hỏi, quả thực chính là đứng trước họng súng, sắc mặt anh trầm xuống, ánh mắt lạnh lùng mà quét qua cậu một cái: "Có liên quan đến cậu?"

Nói xong, đi nhanh về phía trước.

Từ Hạo sững sốt, cùng Hàn Tinh hai mặt nhìn nhau, đi theo đôi mắt trùng, về mặt khiếp sợ: "F*ck, người này hôm nay ăn thuốc nổ?!"

Buổi sáng Tống Nhiễm đưa bố đi bệnh viện kiểm tra thân thể, thời điểm đến trường, tiết học buổi sáng đều học xong rồi.

Sốt ruột hoảng hốt mà chạy vào lớp.

Lưu Linh đang chuẩn bị đi căn tin ăn com, quay đầu thấy Tống Nhiễm đi vào, vội hỏi: "Nhiễm nhiêm, ăn không?"

"Không." Tống Nhiễm kéo ghế ra ngồi xuống, nhanh chóng mở cặp ra, lấy hai cái hộp com từ trong ra.

Nặng trĩu.

Lưu Linh vừa nhìn thấy hộp com, nháy mắt thì hiểu, ánh mắt ái muội cười: "Chắc, lại mang theo com hộp tình yêu."

Tống Nhiễm gạt đầu: "Đừng vậy, nhưng tớ sợ cậu ấy ăn rồi."

"Chắc là chưa ăn đâu, vừa mới hết tiết."

"Được, tớ đi đưa cho cậu ấy trước đây!" Tống Nhiễm có chút sốt ruột, cặp cũng chưa tới kịp khóa, cầm hộp com từ trên ghế đứng lên.

Lưu Linh: "Ừm, được."

Tống Nhiễm ôm hai hộp com, vội vội vàng vàng từ phòng học chạy ra.

Chạy đến bên ngoài lớp bốn, đứng trước cửa, ngó đầu vào, nhìn xung quanh bên trong.

Trong phòng học rải rác còn lại vài người, nhưng Lục Mộ Trẫm đã không thấy nữa.

Ăn com, hẳn là đi căn tin.

Vừa nghĩ, quay đầu chạy xuống tầng.

Thời điểm đến, căn tin đã đóng người.

Tống Nhiễm đứng ở cửa, đôi mắt khắp nơi nhìn xung quanh.

Cũng may vóc dáng cao Lục Mộ Trẫm, lớn lên lại đẹp trai, ở trong đám đông có thể dễ dàng thấy được.

Nhìn một vòng, rất dễ thấy Lục Mộ Trẫm.

Đang đứng trước cửa sổ, xếp hàng.

May mắn chưa ăn. Trong lòng Tống Nhiễm vui vẻ, chạy nhanh tới hướng anh.

Chạy tới gần, dừng chân, từ phía sau vỗ vai của anh.

Lục Mộ Trẫm quay đầu lại, thì thấy Tống Nhiễm đứng ở phía sau anh, cười khanh khách nhìn anh.

Anh sững sốt, trong lòng không khống chế mà run lên một chút.

Tống Nhiễm mặt cong cong cười, giờ hộp com trong tay quơ quơ trước mặt anh: "Lục Mộ Trẫm, tớ mang com trưa cho cậu đây."

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiệm kéo Lục Mộ Trầm từ hàng dài ra ngoài.

"Cậu tìm chỗ ngồi, tớ đi hâm nóng com một chút."

Tổng Nhiệm nói, liền ôm hộp com chuẩn bị đi vào phòng có lò vi sóng.

Mới vừa nhấc chân, đã bị Lục Mộ Trầm giữ chặt.

Tổng Nhiệm quay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

Lục Mộ Trầm lấy hộp com từ trong tay Tổng Nhiệm, nói: "Cậu tìm chỗ ngồi, tớ đi."

Nói xong, liền cầm hai hộp com, tìm lò vi sóng hâm nóng lại.

Tổng Nhiệm nhìn bóng lưng của Lục Mộ Trầm, khóe miệng nhếch lên, khuôn mặt tràn đầy vui vẻ tươi cười.

Cô biết, ngày đó Lục Mộ Trầm từ chối cô, nhưng khẳng định anh đối với cô có cảm tình. Nếu không, từ lúc bắt đầu, sẽ không phản ứng với cô.

Lục Mộ Trầm đi đến trước lò vi sóng, mở ra, bỏ hộp com vào.

Trong lúc chờ đợi, anh đứng ở nơi đó, không không chế trong mắt có vài phản ý cười, khóe miệng cũng hơi hơi cong lên.

Những mắt mắt lúc trước, tâm trạng không tốt, lúc này một khác cuối cùng cũng hoàn toàn biến mất, giống như ánh mặt trời tươi đẹp chiếu vào trong tim, không hiểu sao tâm trạng không tốt thì trở nên tốt hơn.

Hâm nóng xong, Lục Mộ Trầm cầm hộp com trở về.

Tổng Nhiệm thấy anh đi đến, vội từ chỗ ngồi đứng dậy, vui vẻ vẫy tay với anh: "Lục Mộ Trầm, chỗ này!"

Lục Mộ Trầm đã sớm thấy cô, lập tức đi đến chỗ cô.

Tổng Nhiệm chọn chỗ gần cửa sổ, lau bàn ghế sạch sẽ.

Lục Mộ Trầm để hộp com xuống, ngồi đối diện với Tổng Nhiệm.

Tổng Nhiệm cười tủn tủn mở hộp com ra.

Hai hộp com, đồ ăn giống nhau.

Thứ duy nhất không giống, là hộp com của Lục Mộ Trầm, com vẫn như cũ giống ngày xưa, xếp thành hình trái tim.

Mặt trên hộp com còn có một ô vuông, để thức ăn.

Cà rốt hầm thịt bò, ớt đỏ xào bắp, còn có rau xanh.

Đủ mọi màu sắc, màu sắc rất đẹp, làm người ta nhìn một cái cũng rất muốn ăn.

Lục Mộ Trầm cầm lấy đũa, thuận miệng hỏi một câu: "Cậu ở nhà thường xuyên nấu com sao?"

Tổng Nhiệm gạt đầu: "Ừ."

Nói xong, Tổng Nhiệm đột nhiên ngã người ra phía trước vài cm, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm, thanh âm nhẹ nhàng, nói: "Lục Mộ Trầm, hai ngày trước tớ, đặc biệt nhớ cậu."

Lục Mộ Trầm nghe nói, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, không nói.

Trong lòng lại nhin không được nghĩ, nhớ mình, sao đến một tin nhắn cũng không thêm nhắn cho mình?

Ha ha, không tin.

Tổng Nhiệm ăn com cùng Lục Mộ Trầm, trong lòng hoàn toàn không đặt tâm tư ở việc ăn com.

Ăn một miếng, không nhin được ngẩng đầu lên nhìn anh đến nửa ngày.

Bởi vì ánh mắt quá nóng rực, làm cho Lục Mộ Trầm hoàn toàn không có biện pháp chuyển tâm ăn com.

Thật sự không nhin được, ngẩng đầu lên, hỏi cô: "Đến tết cùng cậu đang nhìn cái gì?"

Tổng Nhiệm cười hi hi, nói: "Nhìn cậu nha."

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiệm dứt khoát bỏ cái thìa xuống,hai khuỷu tay chống trên mặt bàn, bàn tay nâng má, ánh mắt si ngốc nhìn Lục Mộ Trầm, cảm thán: "Lục Mộ Trầm, Tại sao cậu lớn lên đẹp trai như vậy?"

Lục Mộ Trầm "..."

Nói xong, rồi lại thờ dài, nghiêng đầu nói: "Nhưng lại không cười."

Lục Mộ Trầm nghe nói vậy, không khỏi sặc một chút.

A, đây là ghét bỏ mình?

Ăn com xong, đi ra căn tin với Lục Mộ Trầm.

Tổng Nhiệm đi đường lùi lại, cười hi hi hỏi anh: "Cậu về lớp sao?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không trở về, có chút việc, muốn đi ra ngoài một chuyến."

"Đi làm gì?" Tổng Nhiệm tò mò hỏi.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, không trả lời.

Tổng Nhiệm cong cong mắt cười: "Ha ha, không nói thì thôi."

Cô đuôi tay lấy lại hộp com trên tay Lục Mộ Trầm: "Tớ về lớp trước đây, hộp com tớ rửa giúp cậu."

Nói xong, ôm hai hộp com xoay người, tung tăng nhảy nhót, vui vui về về mà chạy về lớp.

Lục Mộ Trầm đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng cô, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp.

Trong nháy mắt, thậm chí anh còn muốn đuổi theo, nói với cô: Được, chúng ta ở bên nhau.

Nhưng chung quy lí trí của anh cao hơn tình cảm, cố gắng đem cỗ xúc động khác chế lại.

Nếu ở bên nhau, thì có thể ở bên nhau bao lâu? Một năm? Hai năm? Ba năm?

Sau khi tốt nghiệp cao trung anh sẽ đi du học, đây kế hoạch tốt của trước kia.

Anh có thể làm cho cô chờ anh sao?

Cô nguyên ý chờ sao?

Lục Mộ Trầm vô thức nắm chặt bàn tay, âm thầm hít một hơi thật sâu, khắc chế cảm xúc cuộn cuộn trong lòng.

Xoay người, đi đến hướng cổng trường.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc viết xong chương này, mệt chết tôi.

Hi Hi: Lục ca, không cần lại cố gắng, cậu sẽ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [sWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tổng Nhiễm rửa sạch hộp cơm, vui mừng trở về lớp.

Thời điểm đi ngang qua lớp bốn, Từ Hạo và Hàn Tinh đang đứng ngoài lớp, dựa lưng vào tường nhìn qua.

Xa xa Từ Hạo đã thấy Tổng Nhiễm đi đến, mặt đầy ái muội huyết sắc với cô: "A, chị dâu đã trở lại, Lục ca của bọn tớ đâu?"

Một tiếng "chị dâu" này làm Tổng Nhiễm sững sốt, nhưng rất nhanh phản ứng lại, trong lòng đầy vui vẻ. Nghĩ thầm, tiểu tử này khá biết điều đấy.

Vì thế, kiểu ngoa hơi hất càm, cười đáp cậu: "Cậu ấy đi ra ngoài."

Bộ dáng đắc ý dào dạt kia, thật sự nghĩ mình là bạn gái của Lục Mộ Trầm, tiếng "chị dâu" này một chút cũng không chột dạ.

Từ Hạ cười ha ha, chống khuỷu tay lên vách tường, đi đến trước mặt Tổng Nhiễm, cười hi hi hỏi cô: "Nhiễm Nhiễm, cậu cùng Lục ca của bọn tớ tiến hành đến bước nào rồi?"

Mỉm mắt Tổng Nhiễm khờ năng, hỏi ngược lại: "Cậu ấy không nói với các cậu sao?"

Từ Hạo: "Không. Cậu không biết rồi, Lục ca của bọn tớ, chính là hủ nút, cho dù là tình huống gì cũng sẽ không nói với bọn tớ."

Tổng Nhiễm cười cười, buông tay, tiếc nuối nói: "Chủ yếu hiện tại cũng không có tình huống gì."

Từ Hạo sững sốt: "Thật hả? Một chút tiến triển cũng không có sao?"

Tổng Nhiễm gật gật đầu.

Về mặt Từ Hạo kinh ngạc.

Tôi đi..... Lục ca sao có thể, mỗi ngày ăn cơm tình yêu của người ta, vậy mà một chút tiến triển cũng không? Mất chốt là đại mĩ nhân như vậy. Nghĩ gì thế?

Đột nhiên Từ Hạo có chút đồng tình với Tổng Nhiễm, về mặt thận trọng mà nói với cô: "Cái kia, cậu đừng có gấp, bọn tớ sẽ giúp cậu. Đừng không, lão Hàn?"

Từ Hạo nghiêng đầu, liếc Hàn Tinh.

Hàn Tinh: "..."

Ha ha, thật sự một chút cũng không muốn hỗ trợ sao? Liên nghĩ lằng lằng mà nhìn tên kia làm, thời điểm cậu sẽ hối hận.

"Thật sao?"Mắt Tổng Nhiễm sáng lên, mặt đầy vui vẻ.

Từ Hạo cười hắc hắc: "Thật, có chị dâu xinh đẹp, nói ra bọn tớ cũng có mặt mũi."

Tổng Nhiễm cong cong mắt cười rộ lên: "Tớ cảm ơn các cậu trước, chờ tớ theo đuổi được Lục ca của các cậu đuổi, sẽ mời các cậu ăn cơm."

Từ Hạo cười ha ha: "Tình cảm tốt!"

Tâm trạng Tổng Nhiễm rất tốt, vô cùng cao hứng mà đi về lớp.

Vừa mới vào lớp, thấy một đám người tụ tập lại một chỗ, nam sinh nữ sinh đều có, hi hi ha ha không biết đang nói cái gì.

Tổng Nhiễm không thích xem nào nhiệt, liếc mắt một cái, trở về chỗ ngồi của mình, kéo ghế ra ngồi xuống.

Lấy một tờ giấy, lau khô nước bên ngoài hộp cơm, sau đó bỏ vào cặp.

Lau xong, gác trên bàn chuẩn bị ngủ trưa một lát.

Tối hôm qua cô lại đi quán bar hát, đến khuya mới ngủ. Hôm nay trời chưa sáng đã dậy, dẫn bố đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe, vội đến bây giờ, cũng không được.

Gục trên bàn, được một lát thì ngủ rồi.

Giấc ngủ này, ngủ một mạch đến khi chuông reo.

Lưu Linh đẩy nhẹ cô: "Nhiễm Nhiễm, dậy, chuẩn bị học."

Tổng Nhiễm còn buồn ngủ xoa nhẹ đôi mắt, hằm hỏ mà lầm bầm một câu: "Nhanh như vậy..."

Lưu Linh: "Cậu mau đứng lên đi, chuẩn bị một chút, chút nữa là tiết của Trương Xuân Lệ."

Tổng Nhiễm buồn ngủ còn chưa tỉnh, trợn tròn mắt, gục trên bàn không nhúc nhích.

Lưu Linh soi gương, vừa chải đầu vừa nói Tổng Nhiễm: "Cuối tuần này, trong ban tổ chức đi chơi ở ngoại thành, cậu có đi không?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt: "Đi chơi ở ngoại thành?"

"Đúng vậy, gần nhất thời tiết tốt, phong cảnh ở núi Phượng Hoàng rất đẹp."

"Đi chơi một ngày sao?"

"Hình như là ở trên núi ở một đêm, trên núi có khách sạn, hoàn cảnh cũng không tệ lắm."

"Phải nộp tiền mới được đi hả?" Tổng Nhiễm hỏi.

"Ừ, phải nộp tiền, mỗi người năm mươi tệ, bao ăn ở."

Tổng Nhiễm bấu môi, ngẩng đầu lên, nói: "Tớ đây không đi."

Vừa nói, vừa lấy dây buộc tóc từ trong ví rút ra, tiện tay buộc tóc lên.

Tiết của Trương Xuân Lệ, không buộc tóc lên, không chừng chút nữa sẽ đuổi cô ra ngoài.

Buộc chặt tóc, chuẩn bị đi WC rửa mặt.

Vừa mới từ trên ghế đứng lên, còn chưa đi ra ngoài, đột nhiên cổ tay bị Lưu Linh giữ lại.

Tổng Nhiễm quay đầu lại, nhìn cô hỏi: "Làm sao vậy?"

Lưu Linh chớp chớp mắt với cô, bộ dáng rất thần bí: "Cậu xác định, thật sự không đi?"

Tổng Nhiễm kỳ quái mà nhìn cô một cái, nói: "Xác định. Năm mươi tệ đấy, dù cho vài ngày phí sinh hoạt của tớ và bố."

"Nếu Lục Mộ Trầm cũng đi thì sao?"

Tổng Nhiễm sững sốt, một giây sau bỗng nhiên tròn tròn hai mắt.

Không phải hoạt động trong lớp hay sao? Vì sao Lục Mộ Trầm cũng đi?

Nháy mắt tỉnh thần Tổng Nhiễm tỉnh táo, đặt mông ngồi trên ghế, kích động cầm tay Lưu Linh: "Sao thế? Vì sao Lục Mộ Trầm cũng đi?"

"Hoạt động quan hệ hữu nghị đấy. Lớp trưởng của bọn mình không phải với lớp trưởng lớp bốn quan hệ tốt sao, hoạt động này, gia tăng thêm tình bạn hai lớp."

Nói xong, cười tủm tỉm nhìn Tổng Nhiễm: "Thế nào? Đi không?"

Tổng Nhiễm gât đầu: "Đi! Đương nhiên đi rồi!"

Lục Mộ Trầm đi học vừa trở về.

Vừa vào lớp, Từ Hạo xông tới, vẻ mặt hưng phấn nói với anh: "Lục ca, cuối tuần này có đi chơi ngoại thành không?"

Ngờ khi Lục Mộ Trầm nhàn nhạt, nói: "Không có hứng thú."

Từ Hạo cười hắc hắc: "Xác định không đi? Đây là hoạt động quan hệ hữu nghị với lớp một nha."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, cuối cùng cũng nâng mắt.

Từ Hạo cười hi hi, cánh tay giữ bả vai anh: "Đi đi, Tổng Nhiễm cũng sẽ đi."

Lục Mộ Trầm trầm mặc vài giây, mặt không biểu cảm lên tiếng: "Đến lúc đó thì tính."

Từ Hạo: "..."

Buổi tối 10 giờ rưỡi.

Sau khi Tổng Nhiễm cho bố đi ngủ, trở lại phòng, nghiêng chân nằm trên giường nhắn tin cho Lục Mộ Trầm.

—— "Ngủ rồi sao?"

Lục Mộ Trầm vẫn đang học, điện thoại đặt ở vị trí trong tầm mắt.

"Tĩnh" một tiếng vang lên, lập tức bỏ bút xuống, cầm điện thoại lên.

Tên Tổng Nhiễm lần nữa xuất hiện ở trên màn hình, không hiểu sao tâm trạng Lục Mộ Trầm tốt, lập tức trả lời cô: "Vẫn chưa ngủ."

Tổng Nhiễm nhắn xong, đang chuẩn bị đi vào phòng tắm rửa mặt.

Không nghĩ tới, điện thoại còn chưa bỏ xuống, liền nghe được "tĩnh" một tiếng từ tin nhắn.

"Trời, một giây đã trả lời." Mắt Tổng Nhiễm sáng lên, nháy mắt tỉnh thần trở nên phấn chấn, đột nhiên xoay người một cái, từ trên giường ngồi dậy.

Mở màn hình.

Tuy rằng chỉ là ba chữ đơn giản, nhưng tình huống mới một giây đã trả lời như vậy thật sự là lần đầu tiên.

Tổng Nhiễm vui vẻ đến không được, cười hi hi nói thầm: "Còn nói không thích tớ, hừ, không tin."

Cô vừa nói thầm vừa nhắn tin nhắn cho Lục Mộ Trầm, hỏi anh: "Cậu có biết việc lớp tớ và lớp cậu quan hệ hữu nghị không?"

Tin nhắn vừa gửi, cơ hồ lại một giây sau, vẫn như cũ là hai chữ ngắn gọn hai chữ: "Biết." (Trong tiếng Trung chữ "biết" là 知道 Zhīdào)

Tổng Nhiễm đuổi thẳng chân, nằm trên giường, cầm điện thoại tiếp tục nhắn: "Cậu có đi không?"

Cô vui vẻ đến lợi hại, trước sau trên mặt đều là ý cười.

Lục Mộ Trầm nhận được tin nhắn, suy nghĩ một lát, trả lời cô: "Không biết."

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm: "Ngày đó khá nắng tớ có việc."

Đầu kia, Tổng Nhiễm thấy tin nhắn Lục Mộ Trầm nhắn lại, tức khắc trong lòng có chút mất mát, lại hỏi anh: "Vậy cậu xác định sẽ không đi sao?"

Lục Mộ Trầm trả lời cô: "Hiện tại thì chưa biết."

Tổng Nhiễm bỏ điện thoại xuống, nhìn chằm chằm trần nhà đến phát ngốc.

Vậy cuối cùng là đi, hay là không đi?

---

11 giờ.

Lục Mộ Trầm từ trên tầng đi xuống dưới, bố mẹ đều chưa ngủ, đang xem TV.

Mẹ Lục nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu: "Làm xong bài tập rồi hả? Mau xuống đây, mẹ gọt cho con quả táo."

Tay Lục Mộ Trầm tùy ý bỏ vào trong ở túi quần, xuống tầng, đi đến sô pha ngồi xuống.

Mẹ Lục vừa gọt táo, vừa nói: "Hai ngày mẹ tìm cho con một chỗ học ngoại khóa, về sau mỗi cuối tuần con đi học ngoại ngữ."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, nhúu nhúu mày, nói: "Mẹ, con không cần học ngoại khoa."

Mẹ Lục nói: "Sao lại không cần? Tuy rằng con còn học tiếng Anh, nhưng hiện tại trình độ này của con, muốn ở nước ngoài sinh hoạt học hành nhưng vẫn không đủ, con từ bây giờ bắt đầu học nhiều một chút, chờ đến khi tốt nghiệp cao trung, đánh

giá ngoại ngữ cũng không sai biệt lắm "

"Mẹ."

"Hả? Làm sao vậy?" Mẹ Lục ngừng đầu nhìn con trai một cái.

"Mẹ, con nhất định phải đi du học sao?"

Mẹ Lục sững sốt, lập tức động tác gọt táo ngừng lại, kỳ quái mà nhìn con trai, nói: "Đây là kế hoạch của con mà? Không phải con vẫn muốn học Harvard sao?"

Lục Mộ Trầm "..."

Mẹ Lục cảm thấy con trai có chút kì lạ, hỏi con: "Con làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không có gì."

Nói xong, liền đứng lên.

"Này, con đi đâu thế?" Mẹ Lục sững sốt, vội gọi anh lại.

"Ngủ." Lục Mộ Trầm có chút phiền, lập tức đi lên tầng.

"Vậy quả táo này? Con không ăn?"

Lục Mộ Trầm "vâng" một tiếng, cũng không quay đầu lại.

Mẹ Lục: "..."

Thời điểm đi đến giữa cầu thang, Lục Mộ Trầm lại bỗng nhiên ngừng lại, quay đầu lại: "Mẹ."

Mẹ Lục ngừng đầu: "Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm "Cuối tuần này con có thể không đi đến nhà bà được không?"

Mẹ Lục sững sốt, theo bản năng nhìn chông chênh đối diện một cái.

Bố Lục quay đầu lại: "Sinh nhật bà, con không đến hả?"

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiễm không xác định Lục Mộ Trầm có tham gia hoạt động hay không, nhưng ngày hôm sau khi lớp trưởng tới thu phí, cô khẽ cắn môi nộ năm mươi tệ.

Có lẽ đến ngày đó Lục Mộ Trầm sẽ đi?

Cô khó có thể chờ được đến ngày có cơ hội ở chung với Lục Mộ Trầm.

Đi chơi ngoại thành gì đó, dễ dàng nhất là bồi dưỡng tình cảm.

Tiết học buổi sáng cuối cùng, còn năm phút nữa mới tan học, Tổng Nhiễm lấy hộp com lấy ra chuẩn bị.

Lưu Linh liếc mắt một cái, cười nhẹ hỏi: "Hôm nay lại làm cái gì?"

Tổng Nhiễm cười đáp: "Hầm lại thật."

"Chắc, ăn thật tốt nha, khi nào thì làm cho tớ ăn."

Tổng Nhiễm nhìn cô cười: "Được, khi nào cậu tới nhà tớ, tớ làm cho cậu ăn."

"Được."

Trên bục giảng, lão sư nói một tiếng tan học, Tổng Nhiễm và Lưu Linh nói một tiếng, ôm hộp com chạy ra khỏi lớp.

Thời điểm chạy đến cửa lớp bốn, lão sư bọn họ dạy quá giờ, Tổng Nhiễm liền đứng ở hành lang chờ.

Cô đứng bên cửa sổ, không chớp mắt nhìn Lục Mộ Trầm.

Anh ngồi thẳng tắp, tay cầm bút, rất nghiêm túc nhìn lên bảng.

Tổng Nhiễm dựa vào tường, khoe miệng cong cong cười.

Cô rất thích nhìn bộ dáng Lục Mộ Trầm nghiêm túc đọc sách, đặc biệt mê người.

Lục Mộ Trầm rất nghiêm túc nghe giảng, không phát hiện Tổng Nhiễm đứng ở bên ngoài.

Đến khi Từ Hạo ném giấy về phía anh.

Hắn nhú mày, mắt nhìn về phía cậu.

Từ Hạo chỉ chỉ ngoài cửa sổ, lững lờ làm khẩu hình miệng cho anh: "Tổng Nhiễm——"

Lục Mộ Trầm sững sốt.

Vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy Tổng Nhiễm đứng ngoài cửa sổ.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm nhìn qua, mặt tươi cười mà vẫy tay với anh.

Cô buộc tóc đuôi ngựa, trên trán có vài sợi bay bay. Ánh mặt trời chiếu trên mặt cô, làm cho da cô nhìn trắng nõn trong suốt. Cười rộ lên, đôi mắt cong cong, đẹp đến nỗi khiến người run sợ.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, vô thức nắm chặt bút trong tay.

Biết nhau lâu như vậy, nhưng mỗi lần Tổng Nhiễm xuất hiện, vẫn làm cho anh vô cùng kinh diễm.

Lão sư dạy thêm ba phút, nói một tiếng tan học, trong lớp học sinh cầm hộp com đi ra bên ngoài ào ào.

Lục Mộ Trầm, Từ Hạo, Hàn Tinh từ trong phòng học đi ra.

Từ Hạo đi bên cạnh Lục Mộ Trầm, vừa thấy Tổng Nhiễm, lập tức cười hi hi kêu: "Nha, chị đầu buổi trưa tốt lành."

Lục Mộ Trầm nghe thấy, sững sốt, ghé mắt, chau mày liếc Từ Hạo một cái.

Tiểu tử này, kêu loạn cái gì thế?

Tổng Nhiễm nghe thấy tiếng "chị đầu" này trong lòng vui rạo rạo, cười đến nỗi đôi mắt híp thành một một đường chỉ, cao hứng đi đến trước mặt Lục Mộ Trầm trước mặt: "Chờ cậu cùng ăn com"

Lục Mộ Trầm cúi đầu, tầm mắt dừng ở hai hộp com trong tay Tổng Nhiễm.

Trầm mặc vài giây, chung quy vẫn cúi tay cầm hai cái hộp com.

Thật sự, không có biện pháp từ chối cô.

Cũng không muốn từ chối.

Trong tay Tống Nhiễm nhẹ nhàng, kéo tay Lục Mộ Trầm, cười nhìn anh: "Đi thôi."

Lục Mộ Trầm gật đầu, dẫn đầu đi trước.

Tống Nhiễm vội vàng đuổi kịp, hai người sóng vai đi xuống tầng.

Về việc cuối tuần đi chơi ở ngoại thành, thời điểm ăn cơm, Tống Nhiễm nhện không được hỏi Lục Mộ Trầm một lần nữa.

Lục Mộ Trầm ngừng đầu: "Tống Nhiễm."

"Hà?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, chần chờ trong chốc lát, cuối cùng vẫn nói với cô: "Cuối tuần này là sinh nhật bà tổ, có khả năng không đi được."

Tác giả có lời muốn nói

Đi chơi ngoại thành ư, qua đêm ư, Lục ca rốt cuộc có thể đi hay không? Ha ha ha ha ~~~

Nói hạ đôi mới thôi gian nga, từ ngày mai khởi, khởi phục đến buổi sáng 8 giờ đôi mới, có việc sẽ ở thông cáo khu cùng Weibo thượng xin nghĩ ha.

Cảm ơn các báo báo thích Lục ca với Nhiễm Nhiễm, nhưng các bạn không cần thúc giục tôi, quyền sách này tôi viết có chút chậm, bởi vì có đôi khi viết không hài lòng, một chương sửa đi sửa lại rất nhiều lần, đại gia lý giải một chút nga (*^__^*)

Mặt khác, cảm tạ một đợt bá vương phiếu, cảm ơn các vị các báo bảo, quá tiêu pha.

Cảnh mặc mặc ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-08-21 13:36:20

whatever ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-07 11:04:55

whatever ném 1 cái hoá tiễn ném mạnh thời gian2017-10-07 11:05:02

Yyìi ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-10 11:23:51

Thuần sắc lông dê ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-10 13:05:25

Bạc hà đường 11 ném 1 cái hoá tiễn ném mạnh thời gian2017-10-11 23:51:07

Bạc hà đường 11 ném 1 cái lựu đạn ném mạnh thời gian2017-10-11 23:18:37

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-13 14:26:20

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-14 21:23:57

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-16 09:31:22

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-17 01:14:06

Quỳnh ca ca ìi ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-17 09:39:48

Bạc hà đường 11 ném 1 cái địa lôi ném mạnh thời gian2017-10-19 00:04:55

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tống Nhiễm vừa nghe xong, ngây ngốc.

Hỏi giật mình mắt nhìn thẳng Lục Mộ Trầm, một lúc lâu sau mới ngơ ngẩn hỏi anh: "Xác định... Không đi được?"

Lục Mộ Trầm gật gật đầu: "Ừ, không đi được."

Lại nói: "Chúc cậu đi chơi vui vẻ."

Tống Nhiễm bĩu môi, không vui vẻ cho lắm.

Nghĩ thầm, vì anh cô mới nộp năm mươi tệ, anh không đi, sao cô có thể đi chơi vui vẻ chứ.

Ăn cơm xong, đi ra từ căn tin.

Lục Mộ Trầm lấy hộp cơm trong tay Tống Nhiễm, Tống Nhiễm ngừng đầu nhìn anh, trong mắt mang theo vài phần nghi hoặc.

Lục Mộ Trầm nói: "Tớ mang đi rửa, rửa xong thì cậu cầm."

Tống Nhiễm vừa nghe, vội lắc đầu: "Không có việc gì, tớ rửa rất tốt."

Nói xong, liền muốn lấy lại hộp cơm trong tay Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm không đưa, nhìn cô nói: "Cậu làm cơm, hộp tớ rửa."

Tống Nhiễm nghe vậy sững sốt, sau đó, đôi mắt sáng lên, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm, cười hỏi: "Giống như vợ chồng nhỏ à?"

Một người nấu cơm, một người rửa bát. Cô có thể tưởng tượng cảnh về sau sinh hoạt ở nhà. Rất hạnh phúc nha.

..." Hiển nhiên Lục Mộ Trầm bị những lời này của Tống Nhiễm dọa sợ, quay đầu đi, ho khan một tiếng.

Trầm mặc vài giây, cuối cùng cũng lên tiếng, sửa lại lời cô: "Chỉ là... Bạn học bình thường."

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Tống Nhiễm cứng đờ, không khỏi mở to hai mắt, mặt đầy khó có thể tin.

Ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm, ngữ điệu vô thức cao lên: "Bạn học bình thường? Cậu xác định hai chúng ta chỉ là bạn học bình thường?"

Lục Mộ Trầm "..."

Theo đuổi anh lâu như vậy, mỗi ngày ăn cơm cùng nhau, mỗi buổi tối đều phải nói một tiếng ngủ ngon mới ngủ, ở trong lòng anh, thế nhưng cô chỉ là bạn học bình thường?

Trong lòng Tổng Nhiễm tức giận không nịn được hung hăng trừng mắt với Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm có chút chột dạ, dời mắt đi, mắt nhìn về nơi khác: "Ý tớ là... A!"

Nói còn chưa dứt lời, bàn chân đột nhiên đau đớn.

Cúi đầu, thấy giày nhỏ màu đen của Tổng Nhiễm đập thật mạnh lên bàn chân anh.

Lục Mộ Trầm nhủ mảy, ngừng đầu lên.

"Lục Mộ Trầm, cậu phiền chết!" Tổng Nhiễm rất tức giận, hung hăng trừng mắt với Lục Mộ Trầm. Nâng chân lên, chạy đến khu dạy học.

Tổng Nhiễm nổi giận đùng đùng về lớp, hình như phát tiết, lấy bút,vứt thật mạnh trên bàn, mở sách vở ra, lại có âm thanh 'bang'như động đất khép lại, lại mở ra, lại khép lại... Bùm bùm, làm ra động tĩnh rất lớn.

Lưu Linh thấy thế, có bị dọa một chút, vội dè tay cô lại: "Cậu làm sao vậy? Ai làm cậu tức giận?"

Tình tình Tổng Nhiễm rất tốt, lúc tức giận có rất ít. Tình huống tức giận như vậy, thật đúng là rất hiếm thấy.

Tổng Nhiễm tức giận đến nỗi ngực cảm thấy khó chịu, cắn môi, cũng không hề răng.

Lưu Linh nhìn chăm chăm cô, thật cẩn thận hỏi: "Không phải cậu... Ăn cơm với Lục Mộ Trầm sao? Vậy... Cậu ấy làm cậu tức giận?"

Tổng Nhiễm nặng nề hừ một tiếng, sắc mặt càng khó coi.

Vậy đúng là Lục Mộ Trầm..

Lưu Linh kéo tay Tổng Nhiễm, nhìn cô, thử thăm dò hỏi: "Cậu ấy làm gì cậu sao?"

Tổng Nhiễm cắn cắn môi, nói: "Cậu ấy làm tổn thương tớ, phiền chết."

"Làm sao vậy? Nói với tớ đi." Lưu Linh nói.

Tổng Nhiễm nghĩ một chút, nghiêng người đối diện với Lưu Linh, rốt cuộc cũng mở miệng: "Tớ vừa mới hỏi cậu ấy, hai người bọn tớ là dạng quan hệ gì, cậu đoán xem cậu ấy nói như thế nào?"

Lưu Linh mở to mắt, nghiêm túc hỏi: "Nói như thế nào?"

Tổng Nhiễm tức giận, không nịn được đập bàn: "Vậy mà cậu ấy nói, bọn tớ chỉ là bạn học bình thường?!"

"..." Mặt Lưu Linh đầy đồng tình nhìn cô.

Tổng Nhiễm tức đến nỗi sắp không xong, ngực không nịn được phập phồng lên xuống: "Cậu nói xem, có bạn học bình thường nào nhân rồi đến mức ngày nào cũng đưa cơm cho cậu ấy hả? Tớ bị bệnh à?"

Lưu Linh vỗ vỗ vai cô, trấn an nói: "Chuyện này... Cậu cũng đừng quá sốt ruột, người nghĩ đi, đồ vật càng quý càng khó có được, huống chi là người, đúng không?"

Tổng Nhiễm: "Nói thì nói như vậy, cũng không thể nói là bạn học bình thường, rất tổn thương người đấy."

Vừa dứt lời, có người từ phía sau vỗ vai cô.

Tổng Nhiễm cau mày, quay đầu lại.

Trong lớp có một nam sinh đứng phía sau cô, nói: "Tổng Nhiễm, có người tìm cậu."

Tổng Nhiễm đi từ lớp ra, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng trên hành lang.

Tổng Nhiễm vừa thấy anh, tức giận mà trừng anh một cái.

Lục Mộ Trầm nhìn cô. Có chút đau đầu, nhưng trong lòng lại không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Biết Tổng Nhiễm cũng rất lâu rồi, mỗi lần thấy cô đều là một bộ dáng cười hi hi vui vui. Không nghĩ tới tình tình vừa này, giống như một trái ớt vừa nhỏ vừa cay.

Anh đi đến, cầm hai hộp cơm một xanh một hồng đưa cho cô: "Rửa sạch sẽ."

Tổng Nhiễm cũng không nhìn anh, vừa cầm hộp cơm, liền xoay người đi về lớp.

Mới vừa đi một bước, cổ tay đã bị Lục Mộ Trầm giữ lại.

Tổng Nhiễm dừng chân, quay đầu lại, liếc anh một cái anh: "Làm sao?"

Lục Mộ Trầm hạ mặt mũi, ôn tồn dụ dỗ: "Còn tức giận sao?"

Tổng Nhiễm hừ một tiếng: "Cậu nói đi?"

Lục Mộ Trầm kéo cô đến bên cạnh.

Vóc dáng anh cao, cúi đầu giải thích với Tổng Nhiễm: "Vừa nãy ý tớ nói không phải như vậy."

Ánh mắt phá lệ nghiêm túc.

Tổng Nhiễm hơi hơi náng mí mắt, "Vậy cậu có ý gì?"

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiễm thấy anh không trả lời được, ngừng đầu, đơn giản trực tiếp hỏi: "Tớ và cậu, là quan hệ bạn học bình thường sao?"

Vừa mới nói tới bạn học bình thường, liền tức giận như vậy, Lục Mộ Trầm lúc này nào dám nói bậy? Lắc đầu: "Không phải."

Tổng Nhiễm nghe vậy, ngẩn ra vài giây. Trong lòng cuối cùng thoát mái hờn một chút, vẻ mặt cũng hòa hoãn hơn không ít, cong cong môi, lại hỏi anh "Vậy cậu nói đi, hiện tại quan hệ giữa bọn mình là gì?"

Lục Mộ Trầm "..."

Lục Mộ Trầm vẫn không trả lời được.

Trên thực tế, chính anh cũng không biết quan hệ hiện tại với Tổng Nhiễm là quan hệ gì.

Bạn bè nam nữ? Khẳng định không phải. Còn chưa tới một bước kia.

Nhưng bạn học bình thường sao? Hình như cũng không phải.

Nào có bạn bè nam nữ bình thường, mỗi ngày cùng nhau ăn cơm, còn mỗi ngày nhắn tin bồi dưỡng tình cảm.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm nửa ngày không nói, trong lòng sinh ra một cỗ cảm giác vô lực, "Được rồi, tớ cũng không ép cậu, cậu cứ chậm rãi mà nghĩ, nghĩ kĩ thì cho tớ biết đáp án."

Nói xong, đột nhiên tiến lên phía trước một bước, kéo gần khoảng cách với Lục Mộ Trầm. Ngừng đầu, cơ hồ môi hôn lên cằm anh.

Cả người Lục Mộ Trầm căng thẳng, tầm mắt dừng ở đôi môi phàn nộn của Tổng Nhiễm, không hiểu sao yết hầu càng lên.

Tổng Nhiệm ngửa đầu, nhìn mất Lục Mộ Trầm, từng câu từng chữ, rất nghiêm túc nói: "Nhưng cậu cũng đừng quên, tớ theo đuổi cậu, tớ làm những việc đó, cũng không muốn là bạn học bình thường của cậu, biết không?"

Biết không?

Đương nhiên biết.

Lục Mộ Trầm trầm mặc trong chốc lát, rồi cuộc gặt đầu, "ừ" một tiếng.

Tổng Nhiệm lúc này mới vui vẻ trở lại, vỗ vai anh: "Cậu về lớp đi, tớ cũng về đây."

Cô nói xong rồi, muốn ngủ trưa.

"Ừ, cậu vào đi."

Tổng Nhiệm cười với, lưu luyến mỗi bước đi, đi về lớp.

Thời điểm đi đến cửa, lại không nhìn được nhỏ đầu ra: "Buổi tối cậu có việc sao?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Sao thế?"

Tổng Nhiệm cười hi hi, nói: "Tớ có mấy đề toán muốn nhờ cậu dạy cho một chút."

Dạy toán?

Lục Mộ Trầm cười thầm một tiếng, sợ là tụi ông chỉ bắt tại tui. (ý không ở trong lời nói, có dụng ý khác.)

Nhưng mà, mặc dù biết rõ ý của cô là tụi ông chỉ bắt tui, vẫn như cũ không có từ chối, gặt đầu, "Sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, cậu tới lớp tìm tớ."

"Được nha!" Tổng Nhiệm cao hứng kêu lên.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, môi không khỏi cong lên, ý cười trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

"Đi vào đi." Anh nói.

Tổng Nhiệm dùng sức gặt đầu, cuối cùng cũng xoay người, đi vào lớp.

Trở lại lớp học, tâm trạng Tổng Nhiệm tốt lên, vui vẻ trên mặt không thu lại được.

Lưu Linh nhìn cô, không nhìn được chặc chặc hai tiếng: "Người ta nói con gái mà làm vào tình yêu đều là bệnh tâm thần, lúc trước tớ còn không tin, hiện tại thấy cậu, à, xem như tin rồi."

Tổng Nhiệm cười với cô một cái: "Cậu phiền chết, còn mắng tớ."

Lưu Linh ha ha cười: "Tớ nào dám, cậu chính là tiểu tiên nữ hạ phàm đây."

Tổng Nhiệm cười đến không ngậm được miệng, cúi đầu, cất hộp com vào cặp.

Vừa làm vừa nói chuyện với Lưu Linh: "Àiii, tớ thật trọng hời cậu một vấn đề."

"Hả? Làm sao vậy?"

Sau khi Tổng Nhiệm cất hộp com vào cặp, ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc: "Cậu nói xem... Tớ đi tìm lớp trưởng lấy lại năm mươi tệ kia thì sao?"

Lưu Linh sững sốt: "Sao? Vì sao hả?"

Tổng Nhiệm có chút ngượng ngùng, sờ mũi, nói: "Ừm... cuối tuần Lục Mộ Trầm đi về nhà bà nội, cậu ấy không đi, tớ cũng không muốn đi."

"Đừng mà tiêu bảo bối, khó có khi được đi ra ngoài chơi, cậu... Coi như cậu đi cùng tớ, không được sao?"

Tổng Nhiệm "..."

Lưu Linh thấy cô không nói câu nào, vội lắc lắc cánh tay cô: "Đừng nghĩ đi đi, cậu còn chưa đi tới núi Phụng Hoàng đúng không? Coi như là cho mình một cơ hội, thả lỏng một chút."

Lưu Linh thịnh tình mời, Tổng Nhiệm suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng gặt đầu, "Vây... Được."

Sau khi tiết tự học buổi tối kết thúc, Lưu Linh vừa dọn sách vở vừa hỏi Tổng Nhiệm, "Tối nay cậu về nhà luôn, hay là đi làm thêm?"

Tổng Nhiệm ngẩng đầu, vui vẻ đầy mặt "Tớ không về nhà, cũng không làm thêm"

Lưu Linh: "???"

Tổng Nhiệm nhướn mày, cười rất đắc ý: "Tớ đi hẹn hò với Lục ca ca."

Lưu Linh kinh ngạc tròn tròn mắt: "Hẹn hò? Đi chỗ nào? Rừng cây nhò?"

Tổng Nhiệm cười ha ha: "Không có không có, còn chưa tới trình độ rừng cây nhò đâu, chỉ ở trong lớp cậu ấy mà thôi"

Lưu Linh sặc một chút: "Trong lớp thì làm sao hẹn hò?"

Tổng Nhiệm dọn sách xong, từ trên ghế đứng lên, giờ quyền luyện tập toán với Lưu Linh: "Lục ca ca nhà tớ dạy thêm cho tớ."

Lưu Linh ngăn người, ngay sau đó thì hiểu, dựng ngón tay cái với Tổng Nhiệm: "Cậu lợi hại."

Tổng Nhiệm cười hi hi, ôm sách, vui vẻ đi ra lớp.

Lúc Tổng Nhiệm đến lớp bốn, trong lớp học sinh đã đi gần hết.

Cộng thêm Lục Mộ Trầm, còn rải rác bảy tám người trong lớp.

Tổng Nhiệm đứng trước cửa, cái đầu thâm dò, giờ tay gõ cửa.

Lục Mộ Trầm nghe thấy tiếng, ngẩng đầu lên.

Tổng Nhiệm cười với anh: "Tớ vào được không?"

Lục Mộ Trầm gặt đầu: "Vào đi."

Tổng Nhiệm vui vẻ đi vào.

Đi đến trước mặt Lục Mộ Trầm

Lục Mộ Trầm chỉ chỗ phía trước anh: "Cậu ngồi ở đây đi"

Chỗ ngồi trước sau, tiện giăng dề.

Tổng Nhiễm liếc mắt chỗ kia một cái, lập tức lắc đầu: "Tớ không muốn."

Lục Mộ Trầm "..."

"Tớ ngồi bên cạnh cậu nha." Tổng Nhiễm nói, da mặt dày, đặt mông ngồi xuống chỗ bên cạnh Lục Mộ Trầm.

Vừa ngồi xuống, cổ ý kéo ghế đến gần Lục Mộ Trầm một chút, cười hi hi đến gần anh.

Hai người thật sự gần.

Trên người Tổng Nhiễm có một cỗ hương thơm thanh thanh đậm đậm, xông vào mũi.

Hồ hấp Lục Mộ Trầm căng thẳng, cơ thể theo bản năng lùi lại phía sau.

Tổng Nhiễm thấy anh trốn, lại có ý xích lại gần anh, khoảng cách giữa hai người lại lần nữa kéo gần.

Mùa hè đều mặc áo tay ngắn, da thịt ở cánh tay nóng bóng dán lại.

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiễm cổ ý, ấn đường nhàu lại, ngẩng đầu, ánh mắt thật sâu nhìn cô: "Tổng Nhiễm"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội cười: "Hà? Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm: "Cậu ngồi xa một chút."

Tổng Nhiễm nhìn anh, khóe miệng cười càng tươi, không chỉ có không có ngồi xa, ngược lại xích vào càng gần. hai tay trùng lặp, chống trên bàn, cười khanh khách nhìn vào mắt Lục Mộ Trầm "Tớ không, tớ phải lại gần cậu."

Lục Mộ Trầm "..."

Tác giả có lời muốn nói

Lục ca: Ngồi xa một chút, nóng.

Nhiễm muội cười hi hi Cậu nóng, nóng đến dục ~ hóa đốt người muốn ngừng mà không được thì càng tốt.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ~~~~~ cái kia, Nhiễm muội của chúng ta cũng là tiểu tính tình ~~~~

Kêu thấy bài này hay nên đăng lên đây. Mọi người nhớ bình chọn cho truyện nhé!!!!!!!!!!!!

Link phim của video trên đây: youtube.com/watch?v=0DpcEttUSHY&t=2s

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tổng Nhiễm lại gần Lục Mộ Trầm, thế nào cũng không chịu ngồi xa một chút.

Lục Mộ Trầm không có cách nào với cô, trong lòng âm thầm than một tiếng, dứt khoát không né tránh, hỏi cô: "Muốn hỏi tớ đề nào?"

"A... Từ từ." Căn bản Tổng Nhiễm không phải đến để học, Lục Mộ Trầm vừa hỏi cô, thuận tay mở ra một tờ, không yên lòng tùy tiện chỉ mấy cái đề: "Cái này, cái này... A, còn có cái này."

Chỉ xong rồi, ngẩng đầu, cười hi hi nhìn Lục Mộ Trầm: "Tớ không làm được."

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn lướt qua đề, đều là đề nền tảng, vì thế hỏi cô: "Không làm được?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt: "Không làm được nha."

Lục Mộ Trầm ngăn ra trong chớp mắt, ngẩng đầu lên, có chút không tin mà hỏi lại một câu: "Một chút cũng không làm được?"

Tổng Nhiễm dùng sức gật đầu: "Ừ, không làm được!"

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiễm hoàn toàn không làm được, Lục Mộ Trầm giăng lại cho cô những thứ cơ bản. Anh cẩn thận lại kiên nhẫn, vừa giăng lại vừa giải từng bước của đề trên nháp.

Ngón tay thon dài trắng nõn cầm chiếc bút màu đen, chữ ở trên giấy, rõ ràng hữu lực, đường cong coi mở.

Tay Tổng Nhiễm chống cằm, nghiêng đầu, lực chú ý đều là Lục Mộ Trầm viết chữ.

Mặt đầy ngôi sao, nhìn không được khen anh: "Lục Mộ Trầm, chữ cậu viết thật đẹp."

Cô cong mắt cười, trên mặt có vài phần kiêu ngạo. Đây là người cô thích nha, lớn lên vừa cao vừa đẹp trai, học tập lại tốt, đến chữ cũng đẹp như vậy.

Ài, muốn làm anh đồ.

Lục Mộ Trầm nghe vậy, động tác viết trên giấy nháp hơi dừng lại, ngay sau đó, ngẩng đầu lên.

Tổng Nhiễm cũng ngẩng đầu, nhìn bằng ánh mắt phát sáng Lục Mộ Trầm, ánh mắt si mê không thêm che dấu.

"Tổng Nhiễm"

"Hà? Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm hít một hơi sâu, nghiêm túc hỏi cô: "Cậu có nghiêm túc nghe không?"

"Nghe... Đang nghe mà..." Tổng Nhiễm theo bản năng dời đi ánh mắt mắt, rõ ràng có chút chột dạ.

Lục Mộ Trầm căn bản không tin, hỏi lại cô một câu: "Xác định đang nghe? Nghe hiểu không?"

Cuối cùng Tổng Nhiễm ngẩng đầu, giống như trẻ con phạm sai lầm, mím môi lắc đầu, "Không... Không hiểu."

Trong lớp bạn học đã đi hết.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn Tổng Nhiễm, trầm mặc một lát, rồi cuộc bắt đầu dĩ mồm miệng: "Tớ nói lại lần nữa, cẩn thận nghe, lại thất thần..."

"Lại thất thần, sao vậy?" Ánh mắt Tổng Nhiễm gắt nhìn chăm chăm anh.

Lại thất thần, anh đang tính toán làm gì?

"..." Lục Mộ Trầm nhìn cô, không trả lời

Trông mặt Tống Nhiễm vừa buồn, bỗng nhiên cười hi hi tiến đến trước mặt anh, nói: "Nếu tớ lại thất thần, thì hôn cậu một cái, được không hả?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy, sắc mặt khẽ biến. Thế nhưng trong lòng không chịu không chế mà thạch một cái.

"Ha ha ha, tớ nói đùa thôi." Tống Nhiễm thấy bộ dáng Lục Mộ Trầm bị dọa, không nhịn được cười ha ha.

Lục Mộ Trầm: "..."

Tống Nhiễm cười cả buổi, thấy Lục Mộ Trầm trầm mặc không nói lời nào, đến trước mặt anh, nghiêng đầu, cười khanh khách nhìn anh, thấp giọng nói: "Lục Mộ Trầm, cậu đó mặt hả?"

Lục Mộ Trầm nghe nói vậy thì sùng sốt, ngay sau đó ngẩng đầu, chau mày; "Đừng nói bậy."

"Không nói bậy nha, là đó mặt." Ý cười trong mắt Tống Nhiễm càng sâu, khoe miệng cũng cong lên.

Nói xong, khuấy tay nhẹ nhàng chạm cánh tay Lục Mộ Trầm, cười hi hi nói: "Lục Mộ Trầm, cậu đừng thẹn thùng."

"..."

Đột nhiên Lục Mộ Trầm cảm thấy có chút bực bội, nói không nên lời.

Trong lòng không khỏi nghĩ, nha đầu này to gan lớn mật, là người ông trời phái tới làm cho anh ngột ngạt đúng Không?

Đỏ mặt? Thẹn thùng?

Lục Mộ Trầm cảm thấy ngực có chút khó chịu.

Tống Nhiễm này... Có biết là mình đang nói cái gì hay không?

Thời điểm từ khu dạy học đi xuống, rất nhanh đã 10 giờ rưỡi.

Hai người ở trong lớp đã gần một giờ, Tống Nhiễm mười phần thỏa mãn, vừa đi, vừa hưng phấn nghiêng đầu hỏi: "Lục Mộ Trầm, về sau tớ có thể tìm cậu học bồ túc không?"

Lục Mộ Trầm liếc cô một cái, mặt không biểu cảm: "Không thể."

Tống Nhiễm sùng sốt, tròn tròn mắt: "Vì sao nha?"

"Không thể chính là không thể."

Nha đầu này căn bản không phải tới để nghe anh giảng bài, cả tớ chỉ biết dựa vào người anh."

Cho đến bây giờ, quanh hơi thở phảng phất như vẫn còn mùi hương nhàn nhạt của Tống Nhiễm

Muốn mạng.

Tống Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm không trả lời, không vui mà bâu bâu môi, gầy da nhò màu đen đỏ trên mặt đất, tức khắc một viên đá lăn xa.

Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói thầm: "Keo kiệt."

Lục Mộ Trầm gương mặt, nhìn bộ dáng tiêu tinh tình bâu môi của cô, khoe miệng không tự giác hơi cong. Bỗng nhiên tâm trạng trở nên rất tốt.

Trước kia chỉ cảm thấy lúc Tống Nhiễm cười lộ lên rất xinh đẹp, hiện tại mới phát hiện, bộ dáng lúc cô tức giận, vậy mà cũng rất đẹp.

Hai người song song đi đến hướng cổng trường.

Thời điểm đi đến ngã rẽ, Lục Mộ Trầm đột nhiên kéo Tống Nhiễm lại.

Tống Nhiễm quay đầu lại: "Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm nói: "Đi bãi đỗ xe, đã trễ thế này, tớ đưa cậu về."

Tống Nhiễm đi theo Lục Mộ Trầm đến bãi đỗ xe.

Rất xa, một chiếc xe bật đèn.

Nghĩ đến đây là xe của nhà Lục Mộ Trầm.

Xe hơi màu đen, xe loại hình rất đẹp.

Đến nỗi hiệu là gì, Tống Nhiễm cũng không biết.

Cũng không hỏi.

Cô lẳng lặng mà đi theo sau Lục Mộ Trầm, khó có được lúc trầm mặc.

Đến gần, thì thấy một người đàn ông mặc đồ đen bước từ trên xe xuống.

Ông bước đến, Lục Mộ Trầm rất lễ phép mà nói một tiếng: "Ly thúc."

Lý Tín làm lái xe cho Lục già mười mấy năm, Lục Mộ Trầm kính trọng ông như trưởng bối.

Lý Tín cười, vuốt tay lấy balo trên vai Lục Mộ Trầm, thuận miệng hỏi một câu: "A Mộ hôm nay có việc gì sao về muộn vậy?"

Lục Mộ Trầm đáp: "Có chút việc."

Tầm mắt Lý Tín dừng trên người Tống Nhiễm, tò mò hỏi: "Vị này là?"

Lục Mộ Trầm: "Bạn học của cháu. Hơi muộn, làm phiền Ly thúc đưa bạn ấy về."

Lý Tín vội gạt đầu: "Không thành vấn đề không thành vấn đề, lên xe đi."

Nói xong, liền chạy phía sau xe, mở cửa sau xe ra.

Lục Mộ Trầm đứng bên cạnh xe, nói với Tống Nhiễm: "Lên xe đi."

Nói xong, liền giơ tay để trên đầu xe, sợ Tống Nhiễm không cẩn thận đụng đầu.

Tống Nhiễm đứng bên cạnh, có chút câu lệ, thấy Lục Mộ Trầm tiếp đón cô, mới chậm rãi đi qua đến. Do dự một chút, cong người, ngồi lên.

Sau khi Tống Nhiễm lên xe, Lục Mộ Trầm mới ngồi lên.

Cửa xe đóng lại, xe chậm rãi xuất phát.

Đọc đường, Tổng Nhiễm khác hẳn với ngày thường trầm mặc, trầm mặc nghe lời làm Lục Mộ Trầm cảm thấy có chút kỳ quái.

Nha đầu này nói không phải rất nhiều sao? Sao đột nhiên yên tĩnh?

Uớc chừng qua mười phút, Lục Mộ Trầm thật sự nhịn không được, nhìn Tổng Nhiễm, hỏi một câu: "Cậu làm sao vậy? Sao không nói lời nào?"

Tổng Nhiễm vội lắc đầu, "Không... Không có việc gì cả."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu, phảng phất như có thể nhìn thấu người khác.

Tổng Nhiễm có chút chột dạ, nhỏ giọng nói: "Vì... Có chút say xe."

Lục Mộ Trầm vừa nghe, vô thức sờ trán Tổng Nhiễm: "Không có việc gì sao? Đầu choáng lắm hả?"

Lòng bàn tay nóng, đem lạnh lẽo trong lòng Tổng Nhiễm nóng lên, rốt cuộc cô lại cười rộ lên, trong bóng tối, đôi mắt sáng lấp lánh, lắc đầu nói: "Còn tốt, chỉ có một chút điểm khó chịu mà thôi."

Tổng Nhiễm nhìn bộ dáng lo lắng đầy mặt của Lục Mộ Trầm, bỗng nhiên cảm thấy, đại khái anh, so với trong tưởng tượng của cô, thì thích cô hơn một chút.

Bỗng nhiên tâm trạng trở nên tốt lên.

Lục Mộ Trầm buông tay, nói với Lý Tín ngồi trước: "Lý thúc, chú đi chậm lại một chút, bạn học cháu có chút say xe."

Lý Tín vội gạt đầu: "Ừ, được."

Tốc độ xe rõ ràng giảm xuống.

Người Tổng Nhiễm dựa vào cửa xe, lấy điện thoại ra lặng lẽ gửi tin nhắn cho Lục Mộ Trầm

Điện thoại "tình" một tiếng, Lục Mộ Trầm lấy điện thoại từ túi quần ra.

Tên Tổng Nhiễm trên màn hình sáng lên.

Anh ngừng đầu, bất động thanh sắc nhìn về phía Tổng Nhiễm

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt với anh, cong môi, trong mắt đầy ý cười.

Lục Mộ Trầm cúi đầu, xem tin nhắn.

Tin nhắn trong khung, một loạt chữ.

"Lục Mộ Trầm, cậu thích tớ sao?"

Trong lòng Lục Mộ Trầm khẽ run, lần nữa ngừng đầu lên, ánh mắt nhìn Tổng Nhiễm càng sâu vài phần.

Trong ánh mắt không có bất luận cảm xúc gì. Con người đen nhánh, giống như bầu trời đêm mờ mịt, không thể nắm lấy.

Tổng Nhiễm cười khanh khách cùng anh liếc nhau, lại cúi đầu, tiếp tục nhắn tin.

—— "Vừa nãy cậu khẩn trương như vậy, không phải là thích tớ sao?"

Lúc này Lục Mộ Trầm cũng nhắn tin lại cho cô, ngón tay ấn trên bàn phím

—— "Đôi lại là người khác, tớ cũng sẽ lo lắng"

Tổng Nhiễm nhận được tin nhắn, bĩu môi, trả lời anh —— "Cậu cứ mạnh miệng đi. Chờ đến thời điểm tớ không thích cậu nữa, cậu cũng đừng hối hận nha."

Tin nhắn gửi đi, cuối cùng sắc mặt Lục Mộ Trầm cũng thay đổi.

Nhìn chằm chằm chữ trên màn hình, ngực giống như bị thứ gì chặn lại, cực kì buồn.

Anh vô thức nắm chặt điện thoại,muốn trả lời cái gì, suy nghĩ một lát, chung quy cũng không trả lời lại. Tắt màn hình điện thoại, ném sang bên cạnh.

Nghiêng đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, đưa lưng về phía Tổng Nhiễm, biểu tình âm u.

Nửa giờ sau, xe lần nữa ở trước cửa tiểu khu Di Thúy.

Lục Mộ Trầm từ trên xe xuống dưới, mở cửa xe, tay che đỉnh đầu, chờ Tổng Nhiễm đi xuống.

Tổng Nhiễm: "Cậu lên xe đi, tớ về được."

Lục Mộ Trầm gạt đầu, "Ừ" một tiếng.

Cảm xúc vẫn không quá tốt lên.

Tổng Nhiễm không nhịn được cười, nhìn ghé lái xe một cái, thấy Lý thúc ngồi đoan chính, mắt chuyển chú nhìn phía trước.

Vì thế mới thấp giọng, nhỏ giọng nói với Lục Mộ Trầm: "Vừa nãy lừa cậu đấy, tớ sẽ không thích người khác, ta sẽ vẫn chờ, chờ cậu nghĩ kỹ rồi, đồng ý ở bên tớ mới thôi."

Nghe vậy, không hiểu sao trong lòng Lục Mộ Trầm một hơi thở dài nhẹ nhõm, sắc mặt cũng hòa hoãn hơn không ít.

Tổng Nhiễm ngừng đầu nhìn anh, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, mang theo vài phần chờ đợi, nhỏ giọng mà nói: "Nhưng mà, cậu đừng làm tớ chờ lâu quá, được không?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, trầm mặc trong chốc lát, thật lâu sau, rốt cuộc cũng nói: "Cậu để tớ nghĩ kĩ."

Tác giả có lời muốn nói

Nhiễm Nhiễm của chúng ta có cơ hội trở thành người hay không? Rốt cuộc có đem Lục ngao kiểu khẩu thị tâm phi nhà ra ha ha ha ~~~~ cho nên ngày ôm ấp hôn hít bề lên cao còn xa không? (sẽ không! Ha ha ha ha ~~~)

Mặt khác, hôm nay cho đại gia chuẩn bị một trăm bao lì xì, các báo báo đừng được bình luận a (phát hiện ta cố định đổi mỗi thời gian lúc sau bình luận ngược lại thiếu, các người là càng thích ta tùy cơ càng sao 2333~~~~~), các báo báo bình luận thời điểm số lượng từ tận lực nhiều một chút ha, sờ sờ đại gia, yêu các người nga (*^__^*)

Mỗi người đọc truyện hãy cho Kẹo những ngôi sao nhỏ nhỏ để ủng hộ Kẹo nhé! Kẹo là fan của CEO Chu đấy, ai cùng hội cùng thuyền với Kẹo nào? (Ảnh trên là ảnh mới đấy, thần thái đỉnh cao lun!)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Tuy rằng Lục Mộ Trầm đồng ý với Tống Nhiễm sẽ nghỉ lại, nhưng trước sau vẫn không nói ra một đáp án chính xác.

Tống Nhiễm cũng không thúc giục anh, loại chuyện này, thúc giục cũng không thúc giục được.

Huống chi, cô tin tưởng, sớm muộn gì thì Lục Mộ Trầm cũng là của cô.

(Chỉ tự tin gồm!!!!)

Bởi vì so sánh với mấy nữ sinh theo đuổi anh, thái độ của Lục Mộ Trầm đối với cô, đã quá đặc biệt.

Tuy rằng vẫn chưa phải quan hệ bạn trai bạn gái, nhưng cực kì ái muội.

Hai người vẫn như cũ mỗi ngày giữa trưa cùng nhau ăn cơm, buổi tối sau giờ tự học, Tống Nhiễm liền ôm quyển sách chạy đi tìm Lục Mộ Trầm cho cô học bổ túc.

Có đôi khi là toán, có lúc là tiếng Anh.

Lục Mộ Trầm biết rõ Tống Nhiễm không phải đến để học, nhưng chỉ cần cô hỏi, anh liền giảng.

—— Cho dù cô luôn chống cằm cười khanh khách nhìn anh, cũng không nghiêm túc nghe giảng.

Đôi lại là những người khác hỏi anh bài, lại không nghiêm túc nghe, khả năng cao anh đã sớm phát hỏa. Nhưng bởi vì đối phương là Tống Nhiễm, cho nên chẳng sợ giảng lại cho cô mười lần hai mươi lần, anh sẽ không cảm thấy phiền, chỉ cảm thấy có chút bất đắc dĩ, lại không có cách nào với cô.

Thứ năm, sau tiết tự học buổi tối.

Trong phòng học lớp bốn.

Lần thứ ba Lục Mộ Trầm giảng lại cho Tống Nhiễm một bài toán, ngừng đầu, hỏi cô: "Bây giờ nghe hiểu chưa?"

Tống Nhiễm biết lần giảng này đã là lần thứ ba, vì thế cuối cùng cũng gật đầu: "Nghe hiểu."

Lục Mộ Trầm nhìn cô một cái, trong lòng sáng như gương.

Anh buông bút, lưng dựa vào ghế, tay phải chen vào, bỏ vào túi quần, ánh mắt thật sâu nhìn chằm chú Tống Nhiễm, nói: "Nếu nghe hiểu, nói lại những gì tớ vừa giảng cho cậu một lần nữa."

Cái gì????

Tống Nhiễm nghe vậy, sợ tới mức tròn mắt.

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Sao vậy? Không phải nghe hiểu sao?"

Tống Nhiễm bĩu môi, trên mặt lộ ra bộ dáng đáng thương vô cùng, trong miệng lẩm bẩm "Lục Mộ Trầm, cậu phiền chết."

Biết rõ cô nghe không hiểu, còn cố ý vạch trần cô.

Đáng ghét.

Lục Mộ Trầm nhìn Tống Nhiễm bộ dáng bẹp miệng đáng thương, trong lòng bất đắc dĩ cực kì, đau đầu mà vô xuồng, thở dài: "Haizz, tớ không nên ôm nhiều hi vọng với cậu."

Nói xong, từ trên ghế đứng lên: "Cậu chờ tớ một chút, ta đi toilet, trở về chúng ta đi."

Tống Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu, "Ừ", cậu đi đi, tớ chờ cậu."

Lục Mộ Trầm nhìn cô một cái, sau đó mới nhấc chân đi ra ngoài phòng học.

Tống Nhiễm gục trên bàn, nghiêng đầu, ánh mắt si ngốc mà nhìn bóng lưng của Lục Mộ Trầm, đôi mắt như phát ra ánh sáng lấp lánh.

Khóe miệng cô nhếch lên cười, như thể nào cũng không ngăn được.

Thích một người, chỉ cần nhìn anh, đã cảm thấy rất vui vẻ.

Lục Mộ Trầm đi một lát đã trở lại.

Dọn dẹp xong, cùng Tống Nhiễm đi ra phòng học.

Gió đêm hè, thổi trên mặt, mang theo một cỗ ấm áp.

Tâm rạng Tống Nhiễm rất tốt, tung tăng nhảy nhót trên đường.

Từ khu dạy học đi ra, trên đường mòn trong sân trường, ven đường là một chiếc chén nhỏ đèn đường mờ nhạt, trong bóng tối, là nhan sắc ấm áp.

Tống Nhiễm đi dưới đèn,ánh đèn mờ nhạt chiếu trên người cô, ở trên đỉnh đầu, trên mặt, tiếp theo vầng sáng mềm mại.

Cô cười sáng lạn.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, trong lòng hơi hoảng hốt.

Đôi mắt Tống Nhiễm sáng lấp lánh, nhìn Lục Mộ Trầm, vui vẻ nói: "Cậu biết không? Trong trường rất nhiều người nói bọn mình yêu đương."

Lục Mộ Trầm ngừng đầu lên, ấn đường hơi cau một chút.

Tống Nhiễm đắc ý dương dương cầm, cười hi hi nói: "Cho nên nói, đôi mắt của quần chúng sáng như tuyết. Không lừa cậu, tớ hỏi những người này, tất cả mọi người đều cảm thấy hai chúng ta rất xứng đôi đũa."

Gần như không phát hiện ra khóe miệng Lục Mộ Trầm hơi cong: "Thật không?"

Tống Nhiễm cười: "Còn không phải sao."

Vừa dứt lời, phía sau đột nhiên nghe thấy có người hét chói tai: "Tránh ra, mau tránh ra!"

Tống Nhiễm sững sốt, theo bản năng quay đầu lại, thì thấy một nam sinh đạp xe đạp đi tới hướng cô.

Đường dốc, hình như xe đạp mất khống chế, kia nam sinh hoảng sợ hét chói tai, cần bàn không phanh được xe.

Thời điểm con người gặp nguy hiểm, trong đầu trống rỗng.

Cả người Tống Nhiễm cứng đờ, chân giống như đóng đinh, cả người ngơ ngác đứng tại chỗ.

Xe đạp phanh lại không nhảy, theo đường xuống dốc, tốc độ cực nhanh đi xuống.

Tống Nhiễm đã hoàn toàn mất đi năng lực suy tư, ngơ ngẩn mà đứng tại chỗ đó, tro mắt nhìn chiếc xe đạp mất khống chế về phía cô ——

Khoảnh khắc cô cho rằng mình sẽ bị xe đạp kia đụng phải, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng: "Cẩn thận!"

Ngay sau đó, liền bị một cỗ lực đạo thật mạnh đẩy một cái, nháy mắt cả người ngã trên ven đường.

Trước mắt là đường lát đá cứng rắn, nháy mắt ngã trên mặt đất, Tổng Nhiễm theo bản năng mà che mắt.

Nhưng mà, đau đớn trong dự kiến không đến.

Vài giây lúc sau, cuối cùng Tổng Nhiễm cũng chậm rãi mở mắt, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh.

Mở mắt ra, tầm mắt có thể thấy được, là khuôn mặt tuấn tú của Lục Mộ Trầm làm cô muốn ngừng mà không ngừng được.

Hai khuôn mặt thật sự rất gần, gần đến mức thậm chí Tổng Nhiễm có thể thấy rõ lông mi của Lục Mộ Trầm.

Vừa dài vừa dày.

Trong lúc đó hô hấp nóng bỏng, ở trên má của nhau, nóng nóng ngứa ngứa.

Tổng Nhiễm ngơ ngẩn nhìn Lục Mộ Trầm, cứ như vậy vài giây, trong đầu trống rỗng, quên mất suy nghĩ.

Lục Mộ Trầm so với cô cũng chẳng tốt hơn là bao, nhìn nhau, ai cũng không mở miệng.

Không khí phảng phất như dừng lại.

Không biết qua bao lâu, chờ đến lúc Tổng Nhiễm phản ứng lại, mới phát hiện mình ở trong ngực Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm dưới thân che cho cô, tay đỡ trên eo cô.

Khó trách không đau.

Cuối cùng Tổng Nhiễm cũng hoàn toàn hồi phục lại hồi tỉnh thần, nhưng không lập tức đứng lên.

Cô nhìn Lục Mộ Trầm, nâng tay phai lên, phủ lên tay Lục Mộ Trầm đỡ eo cô, cong cong mắt, mỉm cười: "Lục Mộ Trầm, chạm vào người tớ, mau phụ trách nha."

Lục Mộ Trầm sững sốt, ngay sau đó mới lấy lại tinh thần, giống như điện giật, lập tức rút tay lại.

"Tổng Nhiễm, đứng lên." Lục Mộ Trầm trầm mặt, ngữ khí cũng có chút lạnh. Giống như cố ý che dấu nội tâm hoảng loạn của mình.

Anh lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên đụng vào người nữ sinh một cách thân mật như vậy.

Tổng Nhiễm nằm trên người anh, thân thể mềm mại giống như một đoàn bông.

Tổng Nhiễm thấy đột nhiên sắc mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, không khỏi chớp mắt một cái, theo bản năng chống trên mặt đất, chuẩn bị đứng lên.

Nhưng mà, thời điểm cô đứng lên, trông mắt bỗng nhiên xoay tròn một cái, trong mắt lộ ra một tia giao hoạt vui vẻ.

Giây tiếp theo, bỗng nhiên cả người lại lần nữa ngã trên người Lục Mộ Trầm cau mày kêu: "Đau đau, hình như tớ bị trật chân rồi."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, ấn đường cau lại, trong mắt nháy mắt nổi lên thần sắc lo lắng.

Anh vội đỡ bà vai Tổng Nhiễm, chính mình cũng ngồi dậy.

Tổng Nhiễm ngồi dưới đất, về mặt thống khổ mà xoa mắt cá chân, mắt to ngập nước nhìn Lục Mộ Trầm: "Đau quá, Lục Mộ Trầm."

Lục Mộ Trầm từ trên mặt đất đứng lên, lại ngồi xổm trước mặt Tổng Nhiễm, vô thức duỗi tay xoa nhẹ mắt cá chân của Tổng Nhiễm: "Chỗ này sao?"

Tổng Nhiễm vội gạt đầu: "Ừ, chính là chỗ đó, đau muốn chết."

Lục Mộ Trầm giúp cô xoa nhẹ, vừa xoa vừa hỏi: "Tốt hơn chút nào chưa?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Vẫn là đau."

Ấn đường Lục Mộ Trầm càng cau lại, ngừng đầu: "Đi bệnh viện nhé, có thể đứng lên không?"

Tổng Nhiễm vội lắc đầu, bẹp miệng, đáng thương cực kỳ: "Đi không được, đau quá."

Hai người còn cách bãi đỗ xe một đoạn.

Lục Mộ Trầm chân chờ vài giây, sau đó, thật cẩn thận hỏi ý kiến Tổng Nhiễm: "Tớ cõng cậu đến bãi đỗ xe, được không?"

Tổng Nhiễm vội dùng sức gạt đầu.

Cậu còn không được nha!

Lục Mộ Trầm xoay người, ngồi xổm trên mặt đất, lưng rộng lớn xuất hiện.

Trong mắt Tổng Nhiễm hiện lên ý cười khi thực hiện được mưu kế nhỏ, giang hai tay, áp trên lưng Lục Mộ Trầm, đôi tay thả lỏng ôm cổ anh.

Lục Mộ Trầm cũng cô lên.

Nhưng mà vừa mới cõng lên, thì không khỏi nhúu nhúu mấy.

Anh biết Tổng Nhiễm gầy, nhưng không nghĩ tới sẽ gầy như vậy.

Nhịn không được hỏi: "Tổng Nhiễm, cậu bao nhiêu cân thế?"

Tổng Nhiễm ngại ngần cả người: "Làm sao vậy? Ta rất nặng sao?"

Lục Mộ Trầm nhúu mày, nói: "Không nặng, quá nhẹ."

Lục Mộ Trầm cõng Tổng Nhiễm đi đến bãi đỗ xe.

Đi một chút, vẫn không nhịn được nói: "Về sau cậu ăn nhiều một chút, quá gầy."

Tổng Nhiễm nghe vậy, cả người ngẩn ra trong nháy mắt.

Ngay sau đó, theo bản năng ôm cổ Lục Mộ Trầm chặt một chút, khóe miệng cong cong, trong thanh âm đều là không dấu được ý cười: "Cậu quản tớ sao?Cậu không phải bạn trai tớ, dựa vào cái gì quản tớ?"

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm một lúc lâu không đáp, ý cười trong mắt càng sâu.

Nghiêng đầu, môi dán ở sau tai Lục Mộ Trầm, thanh âm thấp thấp, giống như thì thầm hoặc: "Lục Mộ Trầm, cậu đồng ý làm bạn trai tớ, thì tớ nghe lời cậu, cái gì cũng nghe theo cậu, được không?"

Hô hấp nóng bỏng vào trong tai Lục Mộ Trầm, vừa nóng vừa ngứa.

Lục Mộ Trầm chỉ cảm thấy cả người đều mềm nhũn, theo bản năng nghiêng ra chỗ khác.

Tổng Nhiễm thấy anh trốn, như một trò đùa dai, cười hi hi đến gần bên tai anh, hô hấp nóng bỏng vào trong tai Lục Mộ Trầm

Lục Mộ Trầm chỉ cảm thấy cả người giống bị mào cào, khó chịu đến nỗi không nên lời.

Ăn đường nhử lại, mở miệng, tiếng nói có chút ám ảnh: "Tổng Nhiễm, cậu đừng đùa."

Tổng Nhiễm cười hi hi: "Tớ không đùa nha."

"Cậu đừng dựa vào gần tớ như vậy."

Tổng Nhiễm cười càng vui vẻ: "Tớ không, tớ thích dựa gần cậu như vậy."

Lục Mộ Trầm "..."

Qua một lát.

Tổng Nhiễm nghiêng đầu, mặt dán trên lưng Lục Mộ Trầm, nhắm mắt lại, thanh âm nhẹ nhàng, nói: "Lục Mộ Trầm, trên người của cậu có một cổ hương thơm của ánh mặt trời, ta rất thích."

Thanh âm mềm mại, Lục Mộ Trầm nghe được trong lòng phát run.

Gió thổi bên tai, xung quanh yên tĩnh không có một chút âm thanh.

Lục Mộ Trầm cống Tổng Nhiễm, từng bước một chậm rãi đi về phía trước.

Không hiểu sao, thể nhưng bỗng nhiên trong lòng sinh ra một loại cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ gặp.

Tác giả có lời muốn nói

Hôm nay vẫn như cũ sẽ là xảo gà treu chọc Nhiễm muối.

Ngày hôm qua có báo bảo nói muốn xem Lục ca treu chọc Nhiễm Nhiễm, a ha ha ha ha ha ha ha, muốn tới cũng rất muốn nhanh lên viết đến nơi đây, Lục ca sẽ treu chọc, thật vén lên tới, Nhiễm muối ở trước mặt anh cần bán không phải đối thủ, về sau hằng ngày bị treu chọc đến chán mềm nhũn các cậu tin hay không (mắt kẻ cười ha ha ha ha ha ha ~~~)

Được, mặt đứng đắn.

Vốn dĩ cho rằng chương này có thể viết đến lúc đi chơi ngoại thành, kết quả một không cẩn thận liền nhầm số lượng từ, chương sau khẳng định có thể viết tới rồi, rất ngọt, đại gia không cần bỏ lỡ (**^__^*)

Ngày hôm qua đại gia bình luận thực nhiệt tình a, hôm nay tiếp tục a các báo bảo! Muốn các người khen khen Nhiễm muối cùng Lục ca, hoặc là khen khen tôi cũng đúng ha ha ha (che mặt ~~~~)

Bạn đang đọc truyện *Treu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Edit: Viên Kẹo Nhỏ

Lục Mộ Trầm cống Tổng Nhiễm đến bãi đỗ xe.

Lý thúc đang ngồi ở trong xe chờ anh, xa xa thấy Lục Mộ Trầm cống Tổng Nhiễm đến, vội xuống xe, bước tới: "Đây là bị làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm: "Không cẩn thận bị trượt chân. Lý thúc, phải làm phiền chú đưa đưa bọn cháu đi tới bệnh viện."

Vừa nói, vừa cống Tổng Nhiễm đi đến phía xe.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm thật sự muốn đưa cô đi bệnh viện, sợ tới mức kêu lên: "Không cần không cần! Chỉ là trượt một cái, nắn lại thì không sao!"

Lý thúc đi tới, hỗ trợ mở cửa sau xe ra.

Lục Mộ Trầm bế Tổng Nhiễm để vào trong xe, không cho cự tuyệt nói: "Không được, vạn nhất ảnh hưởng đến xương cốt thì làm sao bây giờ?"

Tổng Nhiễm vội lắc đầu: "Không có việc gì không có việc gì, thật sự không có việc gì, xương cốt vẫn còn tốt."

Nói xong, còn đuối thẳng chân, xoay xoay mắt cá chân trước mặt Lục Mộ Trầm.

Cô chỉ nghĩ lừa Lục Mộ Trầm cống mình, bây giờ thấy anh cho là thật, vậy mà còn muốn đưa cô đi bệnh viện, Tổng Nhiễm lúc này có chút sốt ruột.

Không ngừng xoay mắt cá chân của mình, chuyển sang bên cạnh nói: "Cậu xem, không có việc gì đúng không? Chỉ là đau một chút, không cần đi bệnh viện."

Một lúc sau Lục Mộ Trầm không mở miệng. Rũ mắt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm mắt cá chân của Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm thấy anh không hé răng, trong lòng hoang mang rối loạn, lặng lẽ cầm ngón tay anh, giống như trẻ con mắc lỗi, mắt trông mong nhìn anh.

Rốt cuộc Lục Mộ Trầm cũng ngừng đầu lên, nhưng mà, sắc mặt cũng không tốt hơn. Trầm mặt nhìn Tổng Nhiễm, trong mắt không có nửa phần cảm xúc.

Tổng Nhiễm lừa người, có chút chột dạ, tiêu đáng thương nhìn Lục Mộ Trầm, mím môi không dám hé răng.

Đôi mắt xinh đẹp, ngập nước, bộ dáng tiêu đáng thương lọt vào mắt Lục Mộ Trầm, tâm nháy mắt như hòa tan.

Lục Mộ Trầm đau đầu nhủ máy.

Nha đầu này, sao lại nhiều hoa chiều như vậy?

(Không hoa chiều thì sao chị cưa đồ anh được @_@)

Lục Mộ Trầm đối với Tổng Nhiễm hoàn toàn không có cách nào khác, bắt đắ đi lên xe.

Xe chậm rãi xuất phát.

Ra khỏi trường học, đi đến đường Yên Vũ.

Tổng Nhiễm quay đầu,cười với Lục Mộ Trầm

Lục Mộ Trầm cố ý trầm mặt, giả vờ tức giận: "Cậu còn không biết xấu hổ mà cười?"

Tổng Nhiễm cong cong mắt, tay lên lút cầm lấy tay Lục Mộ Trầm: "Lục Mộ Trầm, đừng tức giận nha."

Thanh âm mềm mại, kêu Lục Mộ Trầm nghe được tâm đều mềm đến rồi tình rồi mù.

Anh nhìn cô, ánh mắt ôn nhu: "Không tức giận."

Sao có thể tức giận đối với cô chứ?

Tổng Nhiễm vui vẻ cười, đôi mắt cong cong, lúm má đồng tiền thật sâu bên khóe miệng, xinh đẹp đến nỗi làm người khác không dời mắt được.

Nửa giờ sau.

Lục Mộ Trầm đưa Tống Nhiễm đến cửa tiểu khu.

Hai người nói tạm biệt nhau xong, Lục Mộ Trầm nhìn Tống Nhiễm đi vào tiểu khu, mới xoay người, trở lại trên xe.

Xe một lần nữa chuyển động, chậm rãi đi về phía trước.

Lục Mộ Trầm ngồi trên xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Hàng phía trước, Lý thúc rút cuộc cũng nhận không được hỏi một câu: "A Mộ, cô gái nhỏ vừa nãy là bạn gái cháu sao?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy hơi giật mình, mở to mắt, ngẩng đầu lên, nói: "Không phải."

Ngừng hai giây, bỗng nhiên, lại bổ sung một câu: "Tạm thời chưa phải."

(CHƯA PHẢI đấy, Lục ca thật biết cách chữa cháy mà!!!!)

Lý thúc cười ha ha, về mặt hiển nhiên: "Có cái gì xấu hổ cứ nói cho chú nghe, chú sẽ không chạy tới trước mặt bố mẹ cháu mách leo đầu."

Lý Tín tuy rằng chỉ là tài xế của Lục gia, nhưng bởi vì ở Lục gia mười mấy năm, cơ hồ là nhìn Lục Mộ Trầm lớn lên. Ở trong lòng ông, Lục Mộ Trầm giống như con của mình.

Trong khoảng thời gian này, gần như mỗi ngày Tống Nhiễm đều về nhà cùng Lục Mộ Trầm, làm người lớn, sao có thể phát hiện không ra ít nhiều chứ?

Thật ra Lục Mộ Trầm không sợ Lý thúc nói cho bố mẹ mình biết, nếu anh dám mỗi ngày đưa Tống Nhiễm về nhà, tự nhiên sẽ không sợ bố mẹ phát hiện.

Nhưng vấn đề là, hiện tại anh và Tống Nhiễm còn chưa đi đến một bước kia.

Một khi anh thật sự bắt đầu với Tống Nhiễm, còn có ý nghĩa khác, khả năng anh sẽ phải từ bỏ việc đi du học. Dù sao, anh cũng không thể dễ có chơ.

Anh thừa nhận mình có chút thích Tống Nhiễm, nhưng loại thích này, giống như không nhiều mức nguyên ý vì cô từ bỏ lí tưởng của mình.

Đương nhiên, còn chút lý trí, hiện tại anh nên cùng Tống Nhiễm chặt đứt liên hệ, giữ khoảng cách, bốp chết chút thích này từ trong trứng nước, nhưng cố tình, anh lại làm không được.

Không dám đồng ý với cô, càng không dám cự tuyệt cô, vì thế cứ như vậy thành ại muối.

Lưng Lục Mộ Trầm dựa trên ghế, nhắm mắt lại, bỗng nhiên trong lòng lại bức bối.

Sống đến bây giờ, còn chưa từng có giống như bây giờ mâu thuẫn rồi rắm quá.

Từ Hạo nói anh nghĩ quá nhiều. Anh biết. Nhưng chuyện tình cảm, anh không muốn coi như trò đùa.

Buổi tối hơn mười một giờ, sau Tống Nhiễm cho bố đi ngủ, liền chui vào phòng tắm rửa mặt.

Sau khi xong xuôi, về phòng, bỏ dép lên giường, lấy điện thoại ra, chuẩn bị gửi tin nhắn cho Lục Mộ Trầm

Nào biết mới vừa mở mục tin nhắn ra, điện thoại ngay lập tức kêu lên.

Thông báo nhắc nhở, tên trên màn hình Lục Mộ Trầm sáng lên.

Quen Lục Mộ Trầm lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh chủ động gọi điện thoại cho cô. Tống Nhiễm kích động sắp không được, lập tức cầm điện thoại tiếp, điện thoại dán bên tai, dè nặng thanh âm, vui vẻ hỏi: "Sao cậu lại gọi bây giờ?"

"Ngủ rồi sao?" Giọng của Lục Mộ Trầm rất có từ tính, từ ống nghe bên kia truyền đến, câu dẫn người đến lại hỏi.

"Chưa đâu." Tống Nhiễm cầm điện thoại, vui vẻ đến mức lần qua lần lại trên giường. Hình dung ra trong lòng vui vẻ, giống như ăn mật ong vậy rất ngọt, trước mắt, bốn phía, giống như bong bóng màu hồng xuất hiện không ngừng.

Cô cười hi hi hỏi: "Còn cậu? Chuẩn bị đi ngủ sao?"

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, nói: "Chuẩn bị ngủ. Đứng rồi, tớ gọi cho cậu, là muốn nói cho cậu một tiếng, trưa ngày mai không cần mang com cho tớ."

Tống Nhiễm nghe những lời này,nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Giây tiếp theo, đột nhiên từ trên giường xoay người ngồi dậy: "Lục Mộ Trầm, cậu có ý gì?"

Nửa giờ trước còn rất tốt, đột nhiên nói loại lời nói này, là muốn đoạn tuyệt quan hệ với cô sao?

Đột nhiên trong lòng Tống Nhiễm nghẹn muốn chết, ngồi xếp bằng (1) trên giường, ngón tay gắt gao nắm chặt chăn.

(1) Ngồi xếp bằng: Ngồi gập hai chân lại và xếp chéo vào nhau, đùi và mông sát xuống mặt nền.

Trong đầu lộn xộn, đang nghĩ ngợi kế tiếp nên làm cái gì bây giờ, liền nghe thấy giọng Lục Mộ Trầm lại truyền tới: "Tớ có thể có ý gì? Chính là tớ muốn nói với cậu một tiếng, ngày mai tớ không đến trường học, cậu mang ít đi một hộp com."

Tống Nhiễm sững sốt, lúc này mới phản ứng lại.

Thì ra là thế.

Tống Nhiễm vừa nghe, lập tức nhệ nhàng thở ra, không nhận được nghiêm trang mà phê bình Lục Mộ Trầm: "Về sau cậu nói chuyện có thể nói xong một lần hay không, hại tớ còn tưởng rằng..."

Câu nói kế tiếp không có nói. Vừa nãy cô thật sự cho rằng Lục Mộ Trầm muốn hoàn toàn ngắt bái với cô, hừ chết cô rồi.

Đầu bên kia điện thoại, Lục Mộ Trầm ăn mặc một cái áo T-Shirt màu trắng rộng, quần thể thao màu đen, rất rộng. Anh ngồi trên giường, một lui người thẳng, một chân khúc (2), lưng dựa trên miếng lót da đầu giường, bộ dáng lười biếng.

(2) Kẹo không hiểu, nếu cao nhân nào biết thì chỉ kẹo với T. T

Nghe thấy Tống Nhiễm thờ phỉ phi giáo huấn anh, khóe miệng hơi hơi cong lên, trong mắt nhiễm vài phần ý cười, trả lời cô: "Vừa nãy tớ còn chưa nói xong, chính cậu nghe một nửa liền chạy, còn không biết xấu hổ trách tớ?"

Tống Nhiễm hừ một tiếng, một lần nữa nằm trong chăn, tâm trạng lại tốt lên, hỏi anh: "Ngày mai cậu có việc à?"

"Đi đến nhà bà tớ."

"Nhà bà cậu? Không phải thứ bảy mới là sinh nhật bà cậu sao?"

"Là thứ bảy, nhưng lại phải đi trước một ngày. Nhà bà tớ rất xa."

Tống Nhiễm không nhận được hỏi: "Vậy thứ bảy cậu có thể trở về không?"

Lại nói: "Nếu cậu trở về sớm, còn có thể đến núi Phượng Hoàng chơi, hành trình của bọn tớ đến chủ nhật mới kết thúc đấy."

Tống Nhiễm vẫn hy vọng Lục Mộ Trầm có thể đi chơi ngoại thành, cô muốn cùng anh ở bên nhau.

Vừa nói xong, điện thoại bên kia bỗng nhiên không có thanh âm

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lục Mộ Trầm mới mở miệng lần nữa, nói: "Khả năng đến thứ hai tớ mới có thể trở về."

Tống Nhiễm "..."

Trong lòng có một niềm chờ mong cuối cùng, cứ như vậy tan biến.

Ngày hôm sau.

Lục Mộ Trầm không đến trường, tan học buổi trưa, Tống Nhiễm đi cùng Lư Linh đến căn tin.

Nhưng mà, ngày thường thói quen mang cơm mình nấu để ăn, lại đến ăn thức ăn ở căn tin, tổng thể cảm thấy nhạt như nước ốc, thật sự khó ăn.

Lư Linh thấy cô nửa ngày không ăn nhiều, ngừng đầu hỏi cô: "Cậu làm sao vậy? Không đói bụng à?"

Tống Nhiễm thờ dãi, dứt khoát bỏ cái thìa xuống, có chút vô lực nói: "Không có gì ăn."

Lư Linh bắt đầu đi lắc đầu: "Không phải Lục ca của cậu không ở đây một ngày thôi sao, nhớ đến nỗi không muốn ăn cơm hả?"

Lư Linh vừa nói, vừa cầm cái thìa Tống Nhiễm vừa bỏ xuống, đưa cho cô: "Nhanh ăn đi, tốn tiền mua đấy."

Nhắc đến tiền, bỗng dưng Tống Nhiễm gạt mình một cái. Mặc dù không muốn ăn uống gì, cuối cùng vẫn buộc mình ăn đến một chút cũng không thừa.

Đối với Tống Nhiễm mà nói, thật là không có gì so với lãng phí tiền càng làm cô đau lòng!

Thời điểm tan học buổi chiều, Tống Nhiễm đang dọn đồ, Lư Linh nghiêng đầu nhắc nhở cô một câu: "Ngày mai buổi sáng 8 giờ trước cổng trường tập hợp, đừng quên."

Tống Nhiễm mếu máo, nghĩ khi rất có vài phần ai oán, nói: "Quên không được, nộp 50 tệ đấy."

(Chỉ đáng yêu quá!)

Lư Linh thấy bộ dạng tâm trạng không tốt của Tống Nhiễm, cười chọc mặt cô, an ủi cô nói: "Đừng không vui, tuy rằng Lục Mộ Trầm không đi, nhưng khi cậu có được cơ hội thả lỏng một chút, khá tốt."

Tống Nhiễm gạt đầu, rồi cuộc gương mặt cũng lộ ra chút tươi cười: "Nói được cũng phải."

Ngày hôm sau, buổi sáng 8 giờ tập hợp, thời điểm Tống Nhiễm đến trường, đã 7 giờ 50.

Một chiếc xe buýt đậu trước cổng trường.

Tống Nhiễm vừa đến, thấy lớp trưởng đứng bên ngoài xe dùng sức vẫy tay với cô: "Tống Nhiễm, chỗ này! Nhanh lên, đang chờ cậu đấy!"

"A, đến đây!"

Tống Nhiễm không nghĩ tới các bạn học tích cực như vậy, nghe thấy lớp trưởng nói tất cả mọi người tới rồi, lập tức chạy chậm lên.

Lên xe, liếc mắt một cái nhìn lại, trên xe ước chừng hai mươi mấy người, lớp bọn họ, còn có lớp bốn.

"Nhiệm nhiệm, đến đây ngồi!"

Tống Nhiễm vừa lên, Từ Hạo ngồi phía sau lập tức kích động vẫy tay với cô.

Từ Hạo là bạn tốt của Lục Mộ Trầm, Tống Nhiễm vừa thấy cậu, chỉ cảm thấy vô cùng thân thiết.

Đi đến cạnh Lư Linh, đặt balo trên ghế cạnh cô ấy: "Tớ đi qua bên kia một lát, chút nữa sẽ về."

Lư Linh nhìn cô cười một cái, gật đầu: "Đi đi."

Tống Nhiễm đi đến phía sau.

Từ Hạo ngồi gần Hàn Tinh, bên cạnh có chỗ trống.

Từ Hạo nhiệt tình mời Tống Nhiễm ngồi, Tống Nhiễm cười khanh khách, thuận thế ngồi xuống.

Xung quanh không có ai, Từ Hạo vui vẻ, nhỏ giọng nói với Tống Nhiễm một tiếng: "Chị đầu, tốt."

Nụ cười trên mặt Tống Nhiễm càng tươi, ngừng đầu, thuận miệng nói chuyện phiếm: "Nhà bà của Lục Mộ Trầm ở chỗ nào? Cậu ấy nói đến thứ hai mới có thể trở về."

Từ Hạo trả lời cô, nói: "Xa lắm, ở Lê Thành, ngồi máy bay đến 3 giờ. Bình thường cậu ấy không hay trở về, nhân dịp bà nội cậu ấy sinh nhật, khẳng định sẽ ở đến mấy ngày."

"Như vậy hà..." Về mặt Tống Nhiễm tiếc nuối.

Tinh như vậy, đến tận ba ngày cô không thấy anh.

Từ trường xuất phát, đến núi Phượng Hoàng phải mất hai giờ.

Một đường nhàm chán, trong lớp có một nam sinh, đột nhiên nói muốn chơi đấu địa chủ (3).

(3) Đấu địa chủ là một trò chơi bài trong thể loại lặt xác và đánh bài. Đây là một trong những trò chơi bài phổ biến nhất được chơi ở Trung Quốc.

Vừa nói xong, thế nhưng được mọi người giơ tay đồng ý.

Thời điểm đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, tài xế dừng xe lại, lớp trưởng chạy xuống đi mua mấy hộp bài Poker rồi đi lên.

Ba người một chỗ, nháy mắt liền chơi mấy bàn.

Toàn bộ trong xe, đều là hi hi ha ha tiếng cười, tất cả mọi người rất vui vẻ.

Tống Nhiễm cũng muốn gia nhập với mọi người, nhưng cô không đánh bài, nên đánh phai ngồi tại chỗ, đơn giản nhắm mắt đi ngủ.

Nào biết, mới vừa nhắm mắt trong chốc lát, còn chưa ngủ, đột nhiên cảm giác có người sờ đầu cô.

Cô ngán ra, ngay sau đó mở to mắt.

Ngẩng đầu, thấy Tần Phàm đứng trước mặt cô, khuỷu tay trái để trên đầu ghế cô ngồi, rũ mắt, cười khanh khách nhìn cô.

Tống Nhiễm giơ tay bắt phía dưới, nhủu nhủu mảy, nói: "Cậu đánh tớ làm cái gì?"

Âm thanh Tần Phàm cười nhạo: "Tớ như vậy là đánh sao? Rõ ràng là sờ."

"Đừng chạm vào tớ, phiền chết." Tống Nhiễm tức giận trừng mắt nhìn cậu một cái, sau đó lại nhắm hai mắt lại.

Tần Phàm lớn lên rất tuấn tú, tính tình lại không tốt lắm, đối lại là nữ sinh khác dám nói với cậu loại ngữ khí như vậy, đã sớm phát hỏa. Nhưng Tống Nhiễm là trường hợp đặc biệt, vô luận cô có thái độ gì với cậu, cậu đối với cô vĩnh viễn không biết giận.

Cái này gọi là vô quyết đây có móng tay nhọn.

Tần Phàm bị Tống Nhiễm tròng mắt một cái, một chút cũng không tức giận, cười kéo tay Tống Nhiễm "Đừng ngủ nha, lại đây chơi đấu địa chủ."

Tống Nhiễm mở mắt ra, rút về tay: "Tớ sẽ không."

"Không sao tớ dạy cho cậu, đi đi đi, não nhiệt như vậy, ngủ làm cái gì." Nói xong, liền cầm tay Tống Nhiễm lần nữa, không nói lời nào kéo cô từ trên ghế đứng lên.

Vị trí đáng sau hàng thứ ba, mấy người bạn tốt của Tần Phàm đang chơi bài.

Thấy Tần Phàm lôi kéo Tống Nhiễm tới đây, mấy nam sinh rất thức thời lập tức nhường lại hai chỗ ngồi cạnh nhau.

Tần Phàm ấn Tống Nhiễm ngồi xuống, còn mình ngồi bên cạnh cô.

Tống Nhiễm bị ép tới, khuôn mặt nhỏ căng thẳng nhăn: "Tớ không đâu, Tần Phàm."

"Tớ dạy cho cậu chơi, cái này rất đơn giản." Nói xong, ngừng đầu nhìn về chỗ ngồi ở đối diện Lưu Dịch, hỏi: "Lật bài sao?"

Lưu Dịch nói: "Không có, không phải đợi cậu lật sao."

Vừa dứt lời, Tần phàm liền lật một chồng bài, phóng tới bên cạnh, dư lại một chồng bài để nhất trương, mở ra, đó là địa chủ bài.

(Về mấy chỗ lượt chơi thì tớ chịu rồi!)

Sau đó, lại đem hai điệp bài gộp lại, nói: "Chia bài đi."

"Hào lạc!" Lưu Dịch nói một tiếng, cầm bài Poker, thuận theo hướng kim đồng hồ bắt đầu một chia bài.

Động tác thuần thục, vừa thấy là biết chính là tay già đời.

Tống Nhiễm đi không được, liền hỏi một câu: "Các cậu chơi tiền sao?"

Lưu Dịch thuận miệng trả lời cô: "Chơi chứ, đánh đến còn chút, một chút tiền, vương tặc phiên bội."

Tống Nhiễm vừa nghe, mấy tức khắc lại nhủ lại, vội nói: "Tớ đây không đánh!"

Nói xong, liền muốn đứng lên.

Tần Phàm duỗi tay giữ bà vai cô: "Sợ cái gì? Thua thì tính cho tớ, thắng tính cho cậu."

(Anh này đại gái nhĩ?)

Tống Nhiễm ngăn người, nghiêng đầu nhìn cậu: "Thật sao?"

Tần phàm nhướng mày cười: "Tớ đã khi nào lừa cậu chưa?"

Khi nói chuyện, bài đã phát xong.

Tần Phàm cầm bài, nhét vào tay Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm lần đầu tiên chơi bài, có chút khẩn trương, mắt không chớp, hết sức chăm chú mà nhìn chăm chăm bài trong tay mình.

Bởi vì quá chuyên chú, thế cho nên tay phải Tần phàm vẫn luôn để trên vai cô cũng chưa chú ý, chỉ không ngừng hỏi cậu, tiếp theo nên ra cái gì.

Tần Phàm liền lại gần giúp cô xem bài.

Hai người thật sự gần, bộ dáng rất là thân mật.

Từ Hạo ngồi phía sau xa xa nhìn Tống Nhiễm cùng Tần phàm, chắc chắn thờ dài một tiếng: "Lục ca không tới, cũng không sợ chị dâu đẹp như vậy bị người ta cướp."

Nói thầm, lấy điện thoại từ túi quần ra, mở camera, nhắm ngay Tống Nhiễm cùng Tần Phàm, nhẹ nhàng ấn một cái để chụp.

Bên cạnh, Hàn Tinh thấy thế, hỏi cậu: "Cậu làm gì?"

Từ Hạo cười đến áy mũi, nói: "Cho lục ca nhìn nha, vợ sắp bị người khác cướp đi rồi, nhìn cậu ấy có vợ không."

Vừa nói, vừa mở WeChat, gửi ảnh cho Lục Mộ Trầm——

_____

Bên này, Lục Mộ Trầm đang ngồi ở trong viện, nói chuyện với bà.

Nghe thấy tiếng WeChat vang lên, tay lấy điện thoại ra, mở màn hình, thấy tin nhắn của Từ Hạo tới, không để ở trong lòng, không chút để ý địa điểm.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi anh nhìn khung nhắn tin, đột nhiên mí mắt hung hăng nhắm đưng, đôi mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm ảnh trên màn hình.

Tống Nhiễm ngồi đánh bài cùng với mấy nam sinh. Bên cạnh cô có một nam sinh, tay phải để trên vai cô, đầu hai người chạm vào nhau, giống như là đang nói gì đó, nhìn qua cực kì thân mật.

Lục Mộ Trầm vô thức nắm chặt điện thoại, nhìn chăm chăm ảnh trên màn hình, mắt không nháy dù chỉ một chút. Sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu.

Ngực giống như bị thứ gì chặn lại, nghẹn đến mức sắp không được.

Trong lòng Lục Mộ Trầm buồn bực a.

Nói cái gì sẽ vẫn luôn chờ anh? Mối không bên anh một ngày mà thôi, liền thân mật với nam sinh khác?

Nhìn bàn tay để trên vai Tống Nhiễm, Lục Mộ Trầm chau mày, chỉ cảm thấy chóng mặt đến lợi hại.

_____

Bình đảm chưa mang tên Lục ca bắt đầu bốc mùi, mọi người hãy vỗ tay cùng Kẹo chúc mừng nào. Và hãy cho Kẹo nhiều sao vào nhé! Còn video trên các fan của CEO Chu có thấy thỏa mãn không???????????

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm nhìn chăm chăm tấm ảnh kia thật lâu. Thờ dài, cuối cùng đứng lên. Cầm điện thoại, đi sang một bên, mở mục thông tin ra, gọi điện cho Từ Hạo.

Bên này, Từ Hạo đang nói chuyện phiếm với mấy nữ sinh lớp một, tán gẫu rất vui vẻ, mặt cười vui vẻ, gọi là sáng lạn, thế cho nên Điện thoại trong túi quần kêu cả buổi cũng chưa nghe thấy.

Về sau vẫn là có một nữ sinh nhắc nhở điện thoại cậu đang kêu, cậu mới lấy điện thoại ra, không chút để ý nhìn lướt qua.

Nhưng mà lúc cúi đầu, thì thấy tên Lục Mộ Trầm thành linh trên màn hình, mắt cậu sáng lên, gây tiếp theo, lập tức ấn vào nút nghe.

Điện thoại một hồi, Từ Hạo cười hắc hắc, nói: "A, Lục ca, cậu không vội ăn sinh nhật của bà, sao lại gọi điện cho tớ?"

Ngữ khí ái muội, thấp phần thiếu đòn.

"Từ Hạo, có phải da cậu ngứa rồi phải không?" Thanh âm Lục Mộ Trầm lạnh như băng từ đầu bên kia điện thoại truyền đến, cách màn hình còn có thể cảm nhận được lúc này tâm trạng có bao nhiêu không vui.

Trong lòng Từ Hạo dắc ý, cười hi hi, biết rõ còn cố hỏi: "Ca, nói thật,anh tìm em có việc gì?"

Lục Mộ Trầm "..."

Thấy Lục Mộ Trầm không nói lời nào, khoe miệng Từ Hạo càng cong, nhưng thật ra cậu rất muốn biết, lão cán bộ vạn năm chưa nở hoa này còn có thể căng trong bao lâu.

Rõ ràng thích người ta...

Vì thế không sợ chết, lại nói một câu: "Nếu không có việc gì, tớ tắt máy đây, bên này bọn tớ rất náo nhiệt đấy."

Đầu bên này, sắc mặt Lục Mộ Trầm âm trầm tới cực điểm, gần xanh chỗ thái dương giật giật.

Sau một lúc lâu, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, cắn răng nói mấy chữ: "Cậu dám tắt điện thoại, thử xem!"

"Ai nha tớ đi, đến tội cùng cậu muốn làm gì?"

Lục Mộ Trầm cắn răng do dự vài giây, rốt cuộc vẫn hỏi: "Tổng Nhiệm đâu?"

Từ Hạo nghe thấy Lục Mộ Trầm cuối cùng hỏi, cười ha ha đến nỗi sắp không được: "Tội ời, rốt cuộc cậu cũng chịu hỏi."

Lục Mộ Trầm "..."

Từ Hạo cầm điện thoại ngồi xuống, xung quanh không có ai, cậu ngồi ở chỗ cửa sổ, nhỏ giọng nói với Lục Mộ Trầm: "Lục ca, thật sự, tớ đặc biệt thận trọng nhắc nhở cậu một câu, nếu muốn vợ thì phải nhanh trở về đi, sức chiến đấu của tình địch rất mạnh."

"..." Lục Mộ Trầm không nói chuyện, sắc mặt càng khó nhìn.

Từ Hạo nhìn chỗ Tổng Nhiệm đánh bài một cái. Tần Phàm đang dạy cô đánh bài, hai người trông vô cùng thân mật, vẫn bộ dáng thân mật như cũ. Chỉ là cái tay lúc trước để trên vai Tổng Nhiệm đã buông xuống.

Từ Hạo nhìn xa xa, lắc đầu thờ dãi, tiếp tục nói với Lục Mộ Trầm: "Cậu biết Tần Phàm đúng không? Trước khi cậu chuyển đến, cậu ta ở trong trường học rất được các nữ sinh hoan nghênh, một chút không kém so với cậu. Quan trọng nhất chính là, người ta chủ động. Lục ca, đừng trách tớ không nhắc nhở cậu, nữ sinh đều thích được chiều chuộng, người ta Tần Phàm đối Tổng Nhiệm rất tốt, đâu giống như cậu?"

Nói xong, chắc chắn một tiếng, bộ dáng hận sắt không thành thép (1).

(1) Hận sắt không thành thép: ý chỉ thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

"Tớ thì sao?" Lục Mộ Trầm nhàu nhàu mày, thuận miệng hỏi lại một câu.

Từ Hạo đột nhiên nghe thấy lời này, mặt đầy kinh ngạc, thanh âm không khỏi cao vài phân: "Cậu thì sao? Cậu đang có phúc mà không biết hưởng đấy, còn hỏi tớ thì sao?"

Nói xong, thờ dãi: "Cậu dốc hết sức làm đi, nếu về sau Tổng Nhiệm ở bên người khác, cậu không có hối hận thì tốt."

Sau khi nói chuyện điện thoại với Từ Hạo, trong lòng Lục Mộ Trầm càng bức bối.

Trong đầu tất cả đều là câu nói cuối cùng của Từ Hạo.

Tổng Nhiệm thật sự sẽ ở bên người khác sao?

Chắc là... Không thể nào đâu nhỉ?

Nhưng mà, nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng không hiểu sao trong lòng có chút hốt hoảng.

Sinh nhật bà của Lục Mộ Trầm, thời điểm 10 giờ sáng, thân thích liên tục tới nhà, làm cho biệt thự phá lệ náo nhiệt,tiếng hoan hô cười nói, tùy ý có thể nghe.

Nhưng mà, Lục Mộ Trầm cũng không quá vui vẻ, cả ngày có chút thất thần, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn điện thoại một cái.

Trước đây mỗi cuối tuần, Tổng Nhiệm đều sẽ nhắn tin cho anh, gọi điện thoại, câu được câu không mà cùng anh nói chuyện phiếm.

Nhưng mà hôm nay, lại một cái tin nhắn cũng không gửi.

Lục Mộ Trầm vẫn luôn chờ đến hơn bốn giờ chiều, rốt cuộc vẫn không nhận được, chủ động nhắn tin cho Tổng Nhiệm.

Hỏi cô: Đang làm gì?

Tin nhắn đã gửi, cầm điện thoại trong tay, ngồi trên sofa, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng mà, đợi thật lâu, Tổng Nhiệm cũng không nhắn tin trả lời anh.

Trước đây Tổng Nhiệm nhắn tin nói chuyện với Lục Mộ Trầm, hầu như đều trả lời trong một giây. Hôm nay như vậy, quả thực là lần đầu tiên.

Nửa giờ sau, Lục Mộ Trầm nhìn chăm chăm màn hình trống rỗng, sắc mặt âm u, cả người tản ra khí lạnh.

Trong đầu lại nghĩ tới tấm ảnh Từ Hạo gửi cho anh.

Tổng Nhiệm ngồi cạnh cái người tên Tần Phàm. Hai người thật sự gần, đầu ghé vào một chỗ, không biết đang nói cái gì. Nhưng nhìn trong ảnh, hình như rất vui vẻ.

Ha ha, nha đầu này thật là chơi vui đến nỗi quên trời quên đất.

Trong lòng Lục Mộ Trầm buồn bức, thật sự là không thể dùng lời nói mà hình dung được. Rất có loại cảm giác mình bị "bội tình bạc nghĩa".

(Ha ha, BỘI TÌNH BẠC NGHĨA đau bụng chết mất.)

Trong lòng Lục Mộ Trầm tức giận đến lợi hại, chỉ cảm thấy một hơi dè ở ngực, lên không lên được, xuống không xuống được, mười phần khó chịu.

Nửa ngày không đợi được Tổng Nhiệm trả lời, cuối cùng cũng dứt khoát ném điện thoại "bang" một tiếng, ném trên bàn.

Dựa lưng vào ghế sofa, nhắm mắt lại, hít sâu điều chỉnh cảm xúc của mình.

Nhưng mà, Lục Mộ Trầm cũng bị cảm xúc của mình dọa.

Anh thừa nhận Tổng Nhiệm ở trong lòng mình có một vị trí, nhưng không nghĩ tới, có đối với anh ảnh hưởng lớn như vậy.

Thậm chí, buổi sáng khi nhận được tấm ảnh Từ Hạo gửi, gần như muốn lập tức mua vé máy bay trở về.

Lục Mộ Trầm vẫn luôn chờ đến 6 giờ chiều, không được đến lúc Tổng Nhiệm trả lời.

Ăn xong com chiều, họ hàng chuẩn bị đánh bài suốt đêm, trong phòng vẫn rất náo nhiệt.

Trong lòng Lục Mộ Trầm càng thêm bức bối, đợi đến 7 giờ, rốt cuộc không nhịn được, lấy điện thoại ra trực tiếp đặt một vé máy bay sau 2 giờ nữa cho mình.

Đặt xong vé máy bay, sau đó lên tầng dọn đồ, chuẩn bị trở về.

Thời điểm dọn đồ xong, có người gõ cửa bên ngoài.

Lục Mộ Trầm vừa để quần áo tẩm vào bako, vừa nói một tiếng: "Vào đi."

Vừa dứt lời, cửa phòng từ bên ngoài bị vịn ra.

Mẹ Lục từ bên ngoài bung một đĩa anh đào đi vào phòng Lục Mộ Trầm

Nào biết vừa đi vào, thì thấy con trai đang dọn đồ. Bà sùng sốt, vội hỏi anh: "Con đây là đang làm gì?"

Lục Mộ Trầm trả lời bà, nói: "Mẹ, con phải đi về, có chút việc gấp."

(Quá gấp ấy chứ!)

Mẹ Lục nhăn mày lại, khó hiểu hỏi: "Việc gấp gì, mà đã tối như vậy phải về?"

"Mẹ đừng hỏi, tóm lại là việc gấp, hiện tại nhất thiết trở về."

Mẹ Lục lập tức phản đối, nói: "Không được! Đã tối như vậy, chờ con về đến nhà, chắc cũng phải đến nửa đêm, không chê lẫn lộn."

Lục Mộ Trầm đã dọn đồ xong, ngẩng đầu lên, nói: "Mẹ, mẹ cũng đừng quản con, vé máy bay con đã mua xong, 9 giờ bay."

Mẹ Lục trừng mắt: "Con... Con đứa nhỏ này, sao làm chuyện gì cũng không thương lượng một chút với mẹ hả?"

"Không phải chuyện lớn." Lục Mộ Trầm cảm baho, đeo trên vai, đi đến trước mặt mẹ, nói: "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, khi nào con về đến nhà thì lập tức gọi điện thoại cho mẹ."

Con trai từ nhỏ đến lớn thì so với đứa trẻ bình thường trưởng thành hơn, lại hiểu chuyện, nhưng tương đối, cũng rất có chủ ý.

Vé máy bay đã mua,Lâm Văn Xu cũng không cái gì nữa, thờ dài nói: "Đi đi, vậy con nói với bà một tiếng, mẹ lái xe chờ con đi sân bay."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Cảm ơn mẹ."

"Đi thôi, mẹ chờ con trong sân."

Lục Mộ Trầm nói lời tạm biệt với bà, lại đồng ý với lão nhân gia cuối tuần sau lại trở về thăm bà, lão nhân gia lúc này mới đồng ý, cho anh đi.

Trên đường đến sân bay, Lâm Văn Xu vẫn không nhịn được hỏi anh: "Rốt cuộc là việc gì, thế nào mà tối thế này cũng phải về?"

"Mẹ, mẹ đừng hỏi, về sau có cơ hội con sẽ nói cho mẹ."

Nói chung không thể nói, trong lòng anh nghẹn sắp chết rồi đúng không?

Con trai không chịu nói, Lâm Văn Xu cũng không hỏi nữa, chỉ là cảm thán một câu: "Con trai lớn rồi, có tâm sự gì cũng không chịu nói cho mẹ biết, ài, thương tâm nha."

Lục Mộ Trầm "..."

Thời điểm xe chạy đến sân bay, đã 8 giờ.

Lục Mộ Trầm xuống xe, Lâm Văn Xu kéo anh lại dặn dò: "Đi đường cẩn thận, về đến nhà phải gọi điện thoại cho mẹ."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Đã biết, mẹ."

Lại nói: "Mẹ lái xe về cũng phải chậm một chút, chú ý an toàn."

"Mẹ biết. Được rồi, con nhanh vào đi, đừng để trễ giờ."

Lục Mộ Trầm "vâng" một tiếng, sau khi tạm biệt mẹ, liền xoay người, đi đến đại sảnh sân bay.

Lâm Văn Xu nhìn bóng lưng con trai, lẩm bầm tự nói: "Tiểu tử này, kỳ quái, không phải là yêu đương đấy chứ?"

Lục Mộ Trầm mua vé máy bay là 9 giờ 20 phút cất cánh, qua hơn hai giờ ngồi máy bay, thời điểm đến sân bay, đã là 12 giờ đêm.

Lục Mộ Trầm một khách cũng không chậm trễ, từ sân bay đi ra, trực tiếp kêu taxi đi núi Phượng Hoàng.

May mà sân bay cách núi Phượng Hoàng không xa lắm, lúc tới nơi, vừa vặn là 12 giờ 40 phút.

Vừa xuống xe, Lục Mộ Trầm liền gọi điện thoại cho Từ Hạo.

Đầu bên kia, Từ Hạo đang ở khách sạn xem Tống Nhiễm đánh bài.

Tất cả mọi người đều chưa ngủ, cũng hoàn toàn không buồn ngủ, chơi mệt chợp chơi mệt chợp, đầu địa chủ đầu địa chủ, nói chuyện phiếm nói chuyện phiếm, không khí phá lệ hòa hợp.

Thời điểm điện thoại vang lên, Từ Hạo cúi đầu nhìn một cái.

Thấy là Lục Mộ Trầm điện, lập tức từ ghế trên đứng lên, cầm điện thoại đi ra ngoài đến ban công.

Điện thoại mới vừa bắt, thanh âm Lục Mộ Trầm lạnh như băng từ kia đầu truyền đến, hỏi cậu: "Các cậu ở đâu?"

Từ Hạo vô thức liền trả lời anh: "Ồ núi Phượng Hoàng."

"Tớ biết, tớ hỏi các cậu cụ thể đang ở đâu?"

Từ Hạo nghe lời này, ngăn người, ngay sau đó phản ứng lại, đôi mắt bỗng nhiên tròn to: "Tớ dựa vào, không phải cậu thật sự về chứ?"

Nói xong, liền theo bản năng nhìn xung quanh bên ngoài ban công.

Bên ngoài ban công, là một mảnh đất trống, ven đường có rất nhiều cây, trên cây treo rất nhiều đèn lồng màu đỏ, ánh sáng đèn lồng chiếu ra chỉ là màu cam đỏ, nổi bật trong bóng tối rất đẹp.

Nhưng mà, cảnh có đẹp, cũng không thấy thân ảnh Lục Mộ Trầm.

Từ Hạo vội hỏi: "Ca, cậu thật sự đã đến sao? Ở đâu ở đâu?"

Thanh âm Lục Mộ Trầm truyền đến, nói: "Cánh khu cửa."

Thời điểm Từ Hạo thấy Lục Mộ Trầm, không khỏi có chút kinh ngạc: "Lục ca, cậu nghỉ thông suốt rồi sao?"

Lục Mộ Trầm không trả lời, hỏi: "Đã nghỉ ngơi rồi hả?"

Từ Hạo cười ái muội với anh, tay để trên vai Lục Mộ Trầm, cười hi hi nói: "Sao cậu không hỏi Tống Nhiễm đã nghỉ ngơi luôn đi?"

Lục Mộ Trầm ghé mắt nhìn cậu một cái, rất khó chịu mà cho cậu một cái ánh mắt "biết rõ còn cố hỏi".

Từ Hạo cười ha ha, nói "Chưa ngủ, Tống Nhiễm hôm nay vừa học được cách chơi đấu địa chủ, cực nghiện bài nha."

Người vừa mới học được cách đánh bài, đều rất nghiện. Huống chi, vận khí Tống Nhiễm hôm nay đặc biệt tốt, từ một chút tiền bấy giờ đã thắng không ít tiền, làm cô rất vui, thật sự là quên luôn Lục ca nhà cô luôn rồi.

Thời điểm Từ Hạo dẫn Lục Mộ Trầm đến chỗ đánh bài, vừa đi tới cửa, liền nghe thấy giọng Tống Nhiễm từ bên trong truyền đến, rất hưng phấn không ngừng nói: "Đưa tiền đưa tiền, ha ha, tớ lại thắng rồi, Tần Phàm"

Lúc Lục Mộ Trầm nghe thấy cô nói cái tên kia, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Từ Hạo ngẩng đầu nhìn Lục Mộ Trầm mặt cái rồi lặng lẽ đánh giá, thấy khuôn mặt anh trầm xuống, tức khắc trong lòng như nở hoa.

Thông suốt, có trò hay nhìn dễ nhìn rồi!

Từ Hạo giờ tay đẩy cửa.

Đi vào, liền cười rộ lên, cao giọng nói với Tống Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, nhìn xem ai đến!"

Tống Nhiễm nghe thấy thanh âm, theo bản năng mà ngẩng đầu.

Nhưng mà, ngẩng đầu nháy mắt, liền ngây ngẩn cả người.

Lục Mộ Trầm đứng ở cửa.

T-shirt màu trắng rộng thùng thình, quần thể thao màu đen, vai khoác một cái balo màu đen, hai tay tùy ý mà để trong túi quần.

Vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tống Nhiễm ngờ ngẩn nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm, đôi mắt sáng lấp lánh, phát ra ánh sáng.

Mà lúc cô lấy lại tinh thần, lại phát hiện Lục Mộ Trầm cũng nhìn mình, tâm trạng lập tức kích động.

Không hiểu sao, cô cảm thấy Lục Mộ Trầm là vì mình mà đến.

Tống Nhiễm cao hứng cực kỳ, ném bài trong tay đi, giấy tiếp theo, từ trên ghế đứng lên, vui vẻ chạy đến chỗ Lục Mộ Trầm.

Chạy tới gần, kích động cầm cổ tay anh, ngẩng đầu cười nhìn anh: "Sao cậu lại đến đây?"

Lục Mộ Trầm trả lời cô "Sinh nhật kết thúc, liền đến đây."

"Thật tốt!" Tống Nhiễm cười vui vẻ, nói: "Cậu đến đúng lúc lắm, chỗ này của bọn tớ rất náo nhiệt! Đứng rồi, cậu có chơi đấu địa chủ không?"

Lục Mộ Trầm rũ mắt nhìn cô, thanh âm nhàn nhạt "Ừ".

"Thật tốt quá! Cậu cũng tới chơi mấy ván đi!" Tống Nhiễm nói, liền lôi kéo Lục Mộ Trầm đến trước bàn chơi bài.

Đi đến trước bàn, Tống Nhiễm ấn Lục Mộ Trầm ngồi xuống chỗ cô vừa ngồi, cười hi hi nói: "Cậu giúp tớ chơi mấy ván đi."

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, thấy Tống Nhiễm không chớp mắt nhìn chăm chăm anh.

Mí mắt cong cong, trong mắt vẫn như cũ có ánh sáng.

Giờ khắc này, tâm tình cuối cùng cũng tốt lên.

Ngưng vài giây, nói: "Được, giúp cậu chơi mấy ván."

Tống Nhiễm vừa nghe, vui vẻ chạy đến bên cạnh cầm một cái ghế đến, đặt bên cạnh Lục Mộ Trầm, ngồi xuống dựa gần anh, xung phong nhận việc nói: "Tớ tới chia bài (2)!"

(2) Nguyên văn là "tẩy bài" nhưng tớ thấy chia bài hay hơn nên để vậy.

Làm xong, liền đem bài trên bàn gom lại một chỗ, cong môi, tâm tình rất tốt mà bắt đầu chia bài.

Nghĩ đến Lục Mộ Trầm có thể là vì mình mà về, Tống Nhiễm cảm thấy cả người như bay trên mây, vui vẻ đến mức không thể nói thành lời.

Sau khi Lục Mộ Trầm đến, đứng trước bàn hào quan sát một chút "tình hình chiến đấu" của bạn học, trong nhất thời tất cả đều chạy tới bàn này.

Người ngồi một nhiều, bàn này tức khắc trở nên phá lệ náo nhiệt.

Tâm trạng mọi người rất tốt.

A... Trừ Tần Phàm.

Từ lúc Lục Mộ Trầm xuất hiện, sắc mặt Tần Phàm liền không tốt.

Nhìn Tống Nhiễm vừa nãy còn ngồi cùng cậu đột nhiên chạy đến ngồi bên cạnh Lục Mộ Trầm, tâm trạng của cậu, thật sự có chút nứt toác.

Cậu dựa lưng vào ghế, đôi tay lười nhác khoanh trước ngực, tầm mắt xoay tới xoay lui vài vòng ở chỗ Tống Nhiễm và Lục Mộ Trầm.

Vài giây lúc sau, trong lòng không khống chế được mà thầm mắng một tiếng: F*ck!

Khi nào Nhiễm Nhiễm nhà cậu tốt với Lục Mộ Trầm như vậy?!!

Nhìn Tống Nhiễm khuôn mặt tươi cười kia bộ dáng thì nhiệt tình, trong lòng Tần Phàm như bùng lên ngọn lửa ghen tị trên đầu, lập tức nhìn Lục Mộ Trầm không vừa mắt.

Cậu nhìn anh, ngữ khí nhàn nhạt: "Tình độ đánh bài của cậu như thế nào?"

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu, mặt không biểu cảm liếc cậu một cái, trả lời cậu: "Không tốt lắm"

"A, có phải không? Vậy đêm nay cậu có khả năng bị lấy máu." Tần Phàm lập tức nở nụ cười, khuỷu tay để trên lưng ghế, ngồi ngay ngắn, trên mặt cậu mang cười, ngữ khí lại mang theo khiêu khích rõ ràng.

Vấn đề liên quan đến mặt mũi đàn ông, Tần Phàm thốt ra lời này, không khí trong sân lập tức trở nên có chút quý dị.

Ngồi trên bàn, vây xem, cả một đám đều không nói.

Lục Mộ Trầm cũng chỉ là nhàn nhạt liếc Tần Phàm một cái, cái gì cũng chưa nói.

Phía sau Lục Mộ Trầm, Từ Hạo gạt mình, hạ giọng, lặng lẽ hỏi Hàn Tinh: "Lục ca muốn làm gì? Trình độ đánh bài của cậu ấy có thể nói là siêu thần rồi, sao lại nói không tốt lắm?"

Hàn Tinh nghiêng đầu, ánh mắt như nhìn một người ngốc: "Nói cậu ngốc, cậu thật đúng là ngốc."

Lục Mộ Trầm là ai?

Một câu, ai đắc tội anh, người ấy xui xẻo.

Hân Tinh nhìn thoáng qua Tần Phàm tràn đầy tự tin, không nhận được ở trong lòng yên lặng mà vì cậu mà thấp nển. (3)

(3) Nguyên văn là đây "điểm một con sấp".

Vị này bạn học Tần này, hôm nay sợ là thua đến mức quần lót cũng không còn...

Tác giả có lời muốn nói

Hôm nay là phúc hắc Lục, mọi người thích không? Đáng thương bạn học Tần Phàm ha ha ha, vì cậu ấy đốt nển~~~

Xin lỗi tại dạo này Kẹo bạn quá! Tại các bài kiểm tra cứ kéo bè kéo cánh đến. Còn tại sao đổi tên từ Viên Kẹo Nhỏ thành Kẹo Mạch Nha thì do tâm trạng con gái ấy mà, nếu tớ edit có chỗ nào sai sót thì mong mọi người góp ý cho tớ tất nhiên tớ không nhận gach. Tặng các bạn mấy tấm ảnh nè!

Đây là bộ Cùng em thêm lần nữa, cùng tác giả vs Tình yêu màu hoa anh thảo.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kẹo Mạch Nha

Tống Nhiễm nghe thấy Tần Phàm nói muốn lấy máu của Lục Mộ Trầm, theo bản năng ho khan một tiếng.

Tần Phàm ngừng đầu lên, Tống Nhiễm lập tức đưa mắt ra hiệu cho cậu. Ý tứ rất rõ ràng, là chừa chút mặt mũi cho Lục Mộ Trầm.

Tần Phàm hiểu ý cô, nhưng tâm trạng cậu khó chịu, ghen tị, vì thế hừ một tiếng, giống như nằng nạnh đầu nhỏ bị úy khuất, tròn trắng mắt liếc Tống Nhiễm một cái.

Tống Nhiễm "..."

Tần Phàm này, tròn trắng mắt với cô là có ý gì???

Bài phát xong, đầu Tống Nhiễm đến cạnh Lục Mộ Trầm, cúi đầu xem bài anh.

Chỉ nhìn thoáng qua, trong lòng thầm kêu không tốt.

Bài này thực xấu nha.

Tống Nhiễm không muốn Lục Mộ Trầm thua, vì thế bất động thanh sắc (1) duỗi chân, ở dưới bàn, lặng lẽ đá chân Tần Phàm.

(1) Bất động thanh sắc: Tĩnh lặng, không biến sắc

Tần Phàm không bắt bẻ, ai da mặt cứng, ngừng đầu nhủ mày: "Cậu đá tớ làm gì?"

Tổng Nhiễm "..."

Người này... Ăn thuốc nổ (2), thuốc?

(2) Nguyên văn là "ăn tặc" nhưng có chỗ lại dịch là "ăn nổ" nên tôi để là "ăn thuốc nổ".

Tần Phàm hừ một tiếng, nói: "Đừng nghĩ tởn hươu, tởn là người chính trực!"

Tổng Nhiễm "..."

A, người này không chỉ ăn thuốc nổ, thuốc, còn thần kinh không bình thường?

Thật là không cho mặt mũi.

Tổng Nhiễm đối với Tần Phàm không có cách nào khác, vì thế lặng lẽ an ủi Lục Mộ Trầm "Cậu tùy tiện đánh đi, thua cũng không sao."

Nói xong, còn lấy mười tệ từ trong túi ra, yên lặng đặt trước mặt Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn lướt qua, buồn cười.

Nha đầu này, sợ anh thua đây mà.

Nhưng mà, cảm giác được che chở, thật sự không tồi.

Lục Mộ Trầm tâm trạng tốt, vận may cũng tốt, hơn nữa trình độ đánh bài của anh là siêu thần, hơn mười đánh bài, thế nhưng một lần cũng không thua.

Nhưng thật ra phát ngôn bữa bãi muốn lấy máu Lục Mộ Trầm của Tần Phàm, thua đến nỗi thậm không nở nhìn.

Thời điểm túi quần còn một chút tiền là cuối cùng thua sạch, cuối cùng cậu cũng ngừng đầu, đôi mắt híp lại, nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm, nghĩ khi có chút không vui: "Đây là cái cậu gọi là kĩ thuật đánh bài không tốt lắm? Lục Mộ Trầm, cậu không nói."

"Vận may tốt mà thôi, khả năng là Nhiễm Nhiễm vượng (3) tở." Lục Mộ Trầm nhìn thẳng vào mắt Tần Phàm, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng mà trong giọng nói khiêu khích rất rõ ràng.

(3) Ý Lục ca là Nhiễm tỷ mang đến may mắn cho anh, đại khái là như vậy đó.

Trừ bỏ khiêu khích, còn mang theo vài phần dục vọng chiếm hữu.

Nhiễm Nhiễm vượng tở.

Lời này, nghe như thế nào cũng thấy ái muội.

Ngay cả Tổng Nhiễm cũng kinh hãi.

Quen Lục Mộ Trầm lâu như vậy, đây chính là lần đầu tiên anh gọi cô là "Nhiễm Nhiễm".

Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm..

Trong lòng Tổng Nhiễm cảm thấy rất ngọt. Hai chữ này được Lục Mộ Trầm từ trong miệng nói ra, sao lại nghe êm tai như vậy chứ?

Còn nói cô vượng anh?

Không hiểu sao Tổng Nhiễm mà nghĩ đến hai chữ "vượng phu", lập tức cảm thấy mình giống như vợ của Lục Mộ Trầm.

Cô vui vẻ đến sắp không xong, nhìn Lục Mộ Trầm bằng ánh mắt lấp lánh như phát ra ánh sáng.

Lời nói này của Lục Mộ Trầm thật sự rất ái muội, không hiểu sao giống như là công khai chủ quyền vậy.

Thế cho nên tất cả mọi người ở đây không khỏi tò mò —— hai người này đang nói chuyện yêu đương sao?

Tất cả mọi người mang theo tâm lý nhìn trộm, có mỗi Tần phàm, nhìn cảnh thân mật của Tổng Nhiễm và Lục Mộ Trầm, trong lòng vừa tức vừa bực, vừa đắng vừa chát, hàng trăm tư vị hỗn tạp, vô cùng khó chịu.

Cậu không có tâm trạng chơi.

Đột nhiên từ trên ghế đứng lên.

Tổng Nhiễm ngăn người, ngừng đầu hỏi cậu:"Cậu không đánh?"

Tần Phàm nhìn cô, tiếng cười lạnh trong lòng.

Tức giận đến mức ngực khó chịu, ở lại chỗ này, cậu chính là ngọc từ!

Tâm tình không tốt, lạnh mặt trừng mắt nhìn Tổng Nhiễm một cái, cũng không trả lời cô, giấy tiếp theo đi ra ngoài.

Tổng Nhiễm không thể hiểu được cái trừng mắt cuối cùng của Tần Phàm.

Người này đột nhiên làm sao vậy? Cứ như ăn thuốc nổ vậy.

Cô chọc cậu sao?

Tần Phàm vừa đi, mấy người bạn của cậu cũng đi theo.

Từ Hạo đoạt chỗ, hi hi cười: "Đến đến đến, tở đến."

Lục Mộ Trầm ngừng đầu, mặt không biểu cảm mà liếc cậu một cái, sau đó, cũng từ trên ghế đứng lên.

Từ Hạo ngừng đầu: "Không đánh?"

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, ngay sau đó cũng xoay người đi ra ngoài.

Đi trước, ánh mắt thật sâu mà nhìn Tổng Nhiễm một cái.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm đi, lập tức từ trên ghế đứng lên.

Chạy đến bàn bên cạnh, chào hỏi với Lưu Linh, sau đó liền chạy ra bên ngoài.

Nhưng mà, thời điểm chạy đến, Lục Mộ Trầm đã không còn nữa.

Tổng Nhiễm đứng ở cửa phòng chơi bài, nhất thời có chút ngốc.

Nhìn trái nhìn phải một vòng, không thấy bóng dáng của Lục Mộ Trầm đâu, không vui vì mà nói thầm một câu: "Chân dài quá không biết một sao (4), đi nhanh như vậy làm cái gì?"

(4) Gốc là "Chân dài quá không dậy nổi" trẫm chịu thôi nên để như trên, ài phi nào biết thì chi cho trẫm nhé! Cảm ơn trước nhé!

Nào biết vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến một giọng nói quen thuộc: "Ừ, chân khá là dài, như thế nào, cậu có ý kiến sao?"

Mắt Tổng Nhiễm sáng lên, quay đầu lại cảm tay Lục Mộ Trầm, cười sáng lạn: "Cậu đi đâu vậy?"

Lục Mộ Trầm nhướng mày, giờ tay chỉ phía nhà vệ sinh nam.

Tổng Nhiễm ngẩng đầu nhìn, lập tức liền đã hiểu, cười hi hi nói: "Tớ còn tưởng rằng cậu đi đâu."

Nói xong, lại nhìn Lục Mộ Trầm nói: "Bọn mình đi ra bên ngoài một chút đi."

Lục Mộ Trầm không phản đối, nghe vậy, đi ra ngoài trước.

Tay để trong túi quần, bóng lưng rất cao rất tuấn tú.

Tổng Nhiễm vui vẻ mà theo sau.

Bên ngoài khách sạn có một con đường nhỏ yên tĩnh, hai bên đường từng hàng cây tươi tốt.

Trên cây treo một chiếc bát nhỏ chiếc đèn lồng màu đỏ, ánh sáng cam hồng chiếu sáng đường nhỏ, bóng đêm phá lệ đẹp.

Tổng Nhiễm sống vai tăn bộ cùng Lục Mộ Trầm.

Tâm trạng Tổng Nhiễm rất tốt, nghiêng đầu, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm: "Không phải là cậu nói thứ hai mới về sao? Sao hôm nay đã về rồi?"

Mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, không trả lời.

Nghĩ thầm, còn không biết xấu hổ hỏi?

"Cậu làm sao vậy? Không vui sao?" Tổng Nhiễm thấy mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, vội hỏi.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng, hỏi: "Điện thoại cậu đâu?"

"Điện thoại? Điện thoại ở đây." Tổng Nhiễm vừa nói, vừa mở balo ra.

"Nhìn đi, ở đây." Vừa nói, vừa lấy điện thoại từ trong balo ra.

Nói xong, thuận tay mở màn hình.

Trên màn hình xuất hiện một tin nhắn chưa đọc.

Tổng Nhiễm ngáy người, theo bản năng xem địa điểm.

Sau đó, liền thấy tin nhắn chiều nay Lục Mộ Trầm gửi cho cô.

Anh hỏi cô: Đang làm gì?

Tổng Nhiễm nhìn chăm chăm tin nhắn kia, trở mặt một lúc lâu.

Sau đó, mới ngẩng đầu: "Cậu... Cậu gửi tin nhắn cho tớ khi nào vậy?"

Sắc mặt Lục Mộ Trầm trông rất khó nhìn, thanh âm có chút lạnh: "Trên đây không có thời gian?"

"A..." Tổng Nhiễm cúi đầu xuống nhìn qua, thời gian là 4 giờ chiều.

Tổng Nhiễm nhìn về mặt khó chịu của Lục Mộ Trầm, không hiểu sao có chút chột dạ: "Cái đó... Lúc ấy... Lúc ấy tớ đang chơi bài, tớ không... Không nghe thấy tiếng điện thoại kêu..."

Hôm nay cô mới học được cách chơi bài, đặc biệt nghiêm, cả ngày trừ lúc ăn cơm, chính là cùng bọn Tần Phàm cùng một chỗ chơi bài.

Thật sự là không để ý đến điện thoại.

Lục Mộ Trầm cười lạnh một tiếng, ngữ khí chua loét, nói: "Còn không phải sao, tớ thấy cậu cùng với Tần Phàm kia, chơi rất vui vẻ."

Vui vẻ đến mức cả ngày không liên lạc với anh.

Ha ha...

Lời này của Lục Mộ Trầm vừa nói ra, Tổng Nhiễm nhất thời sững sốt, có chút kỳ quái hỏi: "Cậu có ý gì? Tớ và Tần Phàm không có gì."

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiễm vừa mới nói xong, bỗng nhiên giống như nghĩ tới cái gì, mắt cô sáng lên, bỗng nhiên ngẩng đầu: "Từ từ... Lục Mộ Trầm, cậu... Không phải là cậu ghen đấy chứ?!"

Ấn đường (5) của Lục Mộ Trầm nhấn lại, trên mặt có chút không nhận được, phản bác: "Đừng nói bậy."

(5) Ấn đường là khoảng cách giữa 2 lông mày.

Tổng Nhiễm kích động mà ôm lấy cánh tay anh, vui vẻ mà nhếch miệng cười: "Cậu đừng giả vờ! Chính là cậu ghen, chính là cậu thích tớ, cậu thừa nhận đi!"

Mắt cô sáng lên nhìn Lục Mộ Trầm, vui vẻ trong mắt gần như sắp tràn ra ngoài.

Trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng, chưa từng vui vẻ giống như bây giờ, giống như phát hiện một bí mật.

—— Lục Mộ Trầm thích cô, anh ghen...

Tổng Nhiễm tức lắc cánh tay Lục Mộ Trầm, cười khanh khách mà nhìn anh: "Lục Mộ Trầm, cậu rất ngạo kiều nha, rõ ràng thích tớ, còn không thừa nhận..."

Giọng nói Tổng Nhiễm mềm mại, chọc tâm của Lục Mộ Trầm như tan chảy.

Cuối cùng anh cũng không nhận được, liền thừa nhận: "Đúng, tớ thích cậu, Tổng Nhiễm. Vừa lòng chưa?"

Anh nhìn cô, ánh mắt sùng nịnh.

Một tiếng "thích" này, đột nhiên nghe thấy, Tổng Nhiễm gần như không thể tin vào tai mình được, thế cho nên giật mình sau một lúc ngây ngốc.

Đến cô phát hiện Lục Mộ Trầm đang nhìn cô bằng ánh mắt sùng nịnh, một khắc kia, trong lòng giống như làm đổ cả vại đường, ngọt đến mức tâm cô như hòa tan.

Cô vui vẻ mà cười rộ lên, đôi mắt cong thành một vầng trăng non.

Cô ôm cánh tay của Lục Mộ Trầm, chậm rãi, đến gần một bước trước mặt anh.

Ngẩng đầu, môi gần như sắp dán lên cằm Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cúi đầu, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô chăm chú.

Hai người cách nhau thật sự gần, gần đến mức thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Tổng Nhiễm ánh mắt như nước mà nhìn anh, cười ngọt ngào: "Vừa lòng một chút, nếu có thể hôn tớ một chút, sẽ càng vừa lòng."

Tác giả có lời muốn nói: Nhập V trước nhiều cho đại gia càng một chương miễn phí, ngọt không ngọt oa? Ha ha ha ~~

Lục ca rồi cuộc thừa nhận thích Nhiệm Nhiệm nhà chúng ta, bắt quai các cậu đoán Lục muốn tao sẽ thân đi xuống sao ha ha ha ha ~~~

Lại có chính là, ngày mai liền nhập V (canh ba), vẫn như cũ là buổi sáng 8 giờ đổi mới, hy vọng các báo báo nhiều hơn cổ động nga. Chờ mong đã lâu các cậu ôm ấp hôn hít nâng lên cao liền vào ngày mai lạc ~

Vẫn là câu nói kia, cực ngọt không ngược, không có một ngọt, chỉ có càng ngọt! Tin tưởng ta, không sai!

Cuối cùng, hôm nay ngày mai đều có cho đại gia chuẩn bị bao lì xì, đại gia nhiều hơn cấp Nhiệm Nhiệm cùng Lục ca nhún lại nga ~ yêu các cậu (*^ __ ^*)

~~~~~

Kẹo chúc mọi người Halloween vui vẻ! Tặng ảnh nè!

Chương 17

Edit: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiễm mặt đầy chờ mong nhìn Lục Mộ Trầm, tâm trạng tốt đến mức như đang bay vậy.

Hai người dựa vào nhau rất thân mật, Lục Mộ Trầm có chút không được tự nhiên, anh duỗi tay đặt lên bả vai Tổng Nhiễm, đây cô ra một chút, nói: "Tổng Nhiễm, đừng nháo."

Tổng Nhiễm cười hi hi trả lời anh: "Không nháo nha, cậu hôn tớ một chút thôi, không sao đâu, tớ rất hào phóng."

Lục Mộ Trầm "..."

"Tổng Nhiễm"

Không đẩy một lát, Lục Mộ Trầm đột nhiên gọi tên cô, Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, cười tươi: "Há? Làm sao vậy?"

Trong đầu cô bây giờ đều là từ "thích" mà Lục Mộ Trầm vừa nói với cô, vui vẻ đến mức cả người sắp bay lên.

Nhưng mà, từ đầu đến đuôi, Lục Mộ Trầm đều rất lý trí.

Biểu tình của Lục Mộ Trầm bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn Tổng Nhiễm, rất thận trọng nói: "Tổng Nhiễm, chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Được nha! Cậu muốn nói cái gì?" Tổng Nhiễm hoàn toàn đắm chìm trong hạnh phúc, không chút nào phát hiện biểu tình của Lục Mộ Trầm có chút không thích hợp.

Cô chỉ vào cái ghế đối diện ven đường, nói với Lục Mộ Trầm: "Bọn mình đi đến bên kia ngồi đi."

Nói xong, vô cùng vui vẻ kéo tay Lục Mộ Trầm, đi đến chỗ cái ghế.

Hai người sóng vai ngồi xuống ghế.

Sau cái ghế dài là đèn đường mờ, màu vàng chiếu sáng trên mặt đất, làm cho buổi tối yên tĩnh trông ấm áp lên rất nhiều.

Tổng Nhiễm ngồi bên cạnh Lục Mộ Trầm, vai dựa gần anh, nghiêng đầu, cười khanh khách nhìn anh: "Nói đi, cậu muốn nói cái gì?"

Tay cô vẫn luôn nắm tay Lục Mộ Trầm, Lục Mộ Trầm cũng không có trốn, tùy ý để cô cầm.

Anh rũ mắt, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chú Tổng Nhiễm.

Mặt đầy tươi cười, làm cho Lục Mộ Trầm bỗng nhiên có chút không đành lòng phá hóng không khí.

Nhưng mà... Vẫn nên nói thì hơn.

Do dự một lúc, cuối cùng cũng vẫn mở miệng: "Tổng Nhiễm, tớ thừa nhận, tớ thích cậu, nhưng..."

Tổng Nhiễm vừa nghe thấy từ "nhưng", nháy mắt liền khẩn trương, lập tức cảnh giác đánh gãy lời anh "Không cho nói nhưng!"

Lục Mộ Trầm "..."

Trong lòng Tổng Nhiễm sinh cảnh giác, sau khi đánh gãy lời của Lục Mộ Trầm, theo bản năng ngồi gần anh hơn một chút, tay cầm tay anh cũng chặt hơn một chút, giống như sau khi buông ra thì sẽ không nắm lại được.

Cô ngừng đầu, nụ cười trên mặt đã không còn, vô cùng nghiêm túc nhìn Lục Mộ Trầm, nói từng câu từng chữ: "Thích tớ, thì bọn mình ở bên nhau. Đừng nói nhưng, tớ không muốn nghe nhưng."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như kéo căng, bá đạo có chút đáng yêu.

Lục Mộ Trầm thấy cô kháng cự như thế, trầm mặc một lát, lại mở miệng, thay đổi cách nói uyển chuyển hơn: "Tổng Nhiễm, bây giờ chúng ta nên lấy học tập làm trọng."

Tổng Nhiễm nhàu mày: "Cậu đừng lấy việc học tập làm cớ, yêu đương cũng có thể học tập tốt, tớ sẽ không quấy rầy cậu."

Cô nhìn anh, rất khó hiểu: "Rõ ràng cậu đã thừa nhận thích tớ, vì sao không thể hẹn hò với tớ?"

Cô thật sự không hiểu được cái thái độ như gần như xa của Lục Mộ Trầm đối với cô, vừa mới cho cô một viên kẹo đường, đột nhiên lại muốn lấy lại.

Cô có chút phiền lòng.

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiễm không vui vẻ, lập tức giải thích: "Cậu nghe tớ nói xong, được không?"

"Được, cậu nói đi." Nói xong, còn hừ hừ một tiếng, bỏ sung nói: "Dù sao cậu nói cái gì, tớ cũng sẽ không đồng ý."

"..." Lục Mộ Trầm có chút đau đầu.

Tính cách Tổng Nhiễm như vậy, anh thật sự không có cách nào.

Suy nghĩ một lát, dứt khoát ngã bài với cô: "Nếu tớ nói, sau khi tớ tốt nghiệp cao trung sẽ đi du học, vậy bây giờ cậu có đồng ý hẹn hò với tớ không?"

Đi... Du học?

Tổng Nhiễm nghe vậy, không khỏi ngẩn cá người.

Thật ra cô không nghĩ tới Lục Mộ Trầm sẽ đi du học, vừa nghe, nhất thời có chút luống cuống, ngờ ngác nhìn anh: "Cậu... Cậu muốn đi du học à?"

Tâm trạng Lục Mộ Trầm rất phức tạp, trầm mặc một lúc, mới trả lời cô: "Ừ."

Tổng Nhiễm càng luống cuống, hỏi anh: "Là... Là đi du học để học sao?"

"Ừ." Lục Mộ Trầm nói.

"Vậy... Vậy bao giờ cậu sẽ trở về?" Cô hỏi.

Lời này của Tổng Nhiễm cuối cùng cũng hỏi tới điểm mấu chốt.

Bỗng nhiên Lục Mộ Trầm lại cảm thấy rất bức bối, rũ mắt trầm mặc thật lâu, cuối cùng cũng ngừng đầu lên, ánh mắt thật sâu nhìn vào mắt Tổng Nhiễm, tình huống nói từng câu từng chữ: "Đây là vấn đề khó khăn của bọn mình. Tổng Nhiễm, tớ không biết tớ muốn đi bao lâu, thậm chí bốn năm, nhiều thì thậm chí khả năng bảy năm, mười năm..."

Bỗng nhiên anh có chút nói không được, tâm trạng cũng không dễ chịu hơn so với Tổng Nhiễm.

"Lâu như vậy sao..." Tổng Nhiễm lẩm bẩm nói, cuối cùng cô cũng có thể hiểu vì sao Lục Mộ Trầm luôn đối với cô như gần như xa.

Suy nghĩ một lát, cô hỏi: "Có phải cậu sợ về sau chúng ta hai nơi hai nơi không, sau một thời gian dài sẽ chia tay?"

"Ừ."

Tổng Nhiễm vội lắc đầu, vô thức nắm tay Lục Mộ Trầm càng chặt, rất nghiêm túc nói: "Sẽ không đâu, tớ khẳng định sẽ chờ cậu."

Lại nói tiếp: "Lục Mộ Trầm, tớ cảm thấy cậu suy nghĩ quá nhiều, bọn mình..."

"Tổng Nhiễm." Lục Mộ Trầm bỗng nhiên gọi cô.

Lời Tổng Nhiễm bị đánh gãy, ngờ ngác nhìn anh: "Sao? Cái gì?"

"Tổng Nhiễm, tớ không muốn nói đến chuyện sẽ có khả năng chia tay trong tình yêu, cậu hiểu không?" Lục Mộ Trầm vô cùng nghiêm túc, trưởng thành ở tuổi này.

Từ nhỏ Lục Mộ Trầm so bạn cùng lứa tuổi trưởng thành hơn rất nhiều. Có suy nghĩ có chủ ý, suy xét sự việc rất toàn diện, nghĩ đến cũng rất xa, thế cho nên bất luận việc gì, đầu tiên anh sẽ đứng ở góc độ lí trí rồi phân tích.

Bao gồm cả chuyện tình yêu.

Nhưng trên thực tế, sau khi anh phát hiện mình thích Tổng Nhiễm, liền khó có chút có thể tự khống chế.

Tính đến bây giờ, anh cũng dựa vào lý trí chống đỡ.

Anh sợ chính mình nhất thời xúc động đồng ý với Tổng Nhiễm, cuối cùng cũng sẽ hại cô.

Mặc dù cô nguyên ý chờ anh, anh cũng luyến tiếc.

Cách nhau xa như vậy, mờ mịt về tương lai.

Một cô gái, có thể có bao nhiêu năm thanh xuân, có thể dùng bao nhiêu để chờ đợi?

Tổng Nhiễm nghe thấy lời này của Lục Mộ Trầm, vội khản trương nói: "Bọn mình sẽ không chia tay! Lục Mộ Trầm, khả năng là cậu không biết, tớ đặc biệt đặc biệt rất thích cậu, mỗi ngày mờ mắt, trong đầu đều là cậu."

Giống như sự Lục Mộ Trầm không tin, thậm chí giờ lên tay, mà thề son sắt: "Tớ đảm bảo, chỉ cần cậu không chia tay với tớ, tớ khẳng định sẽ không chia tay với cậu! Tớ sẽ chờ cậu, vẫn luôn chờ cậu."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm phức tạp nhìn cô, rất nghiêm túc hỏi: "Tổng Nhiễm, cậu có biết nơi đất khách có bao nhiêu khó khăn không?"

Trong lòng Tổng Nhiễm run rẩy, lắc đầu.

Cô không biết, cô không muốn suy nghĩ nhiều như vậy.

Lục Mộ Trầm thấy cô lắc đầu, không khỏi hít một hơi thật sâu.

Quả nhiên, cái gì cô cũng không hiểu.

Anh nhìn cô, cuối cùng vẫn nói ra suy nghĩ trong lòng, anh nói: "Tổng Nhiễm, chúng ta thuận theo tự nhiên đi."

Tổng Nhiễm nghe vậy, ngo ngắc nhìn anh, bỗng nhiên trong lòng có chút sợ hãi: "Cậu... Có ý gì?"

Lục Mộ Trầm nói: "Ý tớ là, thuận theo tự nhiên, nếu nhiều năm về sau, tớ về nước, cậu còn thích tớ, bọn mình sẽ ở bên nhau, được không?"

Lục Mộ Trầm vừa dứt lời, trong lòng Tổng Nhiễm nhảy dựng, gần như vô thức đột nhiên từ trên ghế đứng lên: "Tớ không cần!"

Cô lớn tiếng nói, phản ứng rất lớn, Lục Mộ Trầm có chút bị dọa sợ, anh cũng lập tức đứng lên, theo bản năng muốn kéo tay Tổng Nhiễm: "Tổng Nhiễm..."

Tổng Nhiễm không cho anh chạm vào, sau đó lui lại một bước, cô nhìn anh, xưa nay chưa từng có nghiêm túc: "Lục Mộ Trầm, cậu muốn đi du học học tập, tớ đương nhiên ủng hộ cậu, tớ cũng nguyên ý chờ cậu. Nhưng tiền đề là, cậu là bạn trai tớ. Cậu và tớ không ở bên nhau, dựa vào cái gì muốn tớ chờ cậu nhiều năm như vậy?"

"Ý tớ không phải vậy." Lục Mộ Trầm vội giải thích, nói: "Tớ vừa mới nói, chờ nhiều năm sau, tất cả mọi chuyện đều đã định, nếu cậu vẫn thích tớ, khi đó bọn mình sẽ ở bên nhau. Đương nhiên, trong khoảng thời gian đó, nếu cậu thích người khác, tớ cũng sẽ chúc phúc cho cậu."

Nếu cậu thích người khác, tớ cũng sẽ chúc phúc cho cậu...

Tổng Nhiễm nghe những lời này của Lục Mộ Trầm, tức giận đến nỗi đôi mắt cũng đỏ lên, không nhận được hung hăng đâm vào chân Lục Mộ Trầm, mắng anh: "Lục Mộ Trầm, cậu là vương bát đần (1)!"

(1) Vương bát đần: lưu manh.

Cô trừng mắt anh, đôi tay gắt gao mà nắm đằng trước.

Cô thật sự không biết, trên thế giới này sao lại có người đáng ghét như vậy?

Vừa mới còn nói thích cô, mới như thế chỉ một lát liền muốn cô đi tìm người khác?

Như vậy anh cũng bỏ được?

Tổng Nhiễm rất đau lòng.

Trùng mắt với Lục Mộ Trầm, nhưng trong mắt lại là ê ẩm, có chút muốn khóc.

Lục Mộ Trầm bị Tổng Nhiễm mắng đến á khẩu không trả lời được.

Không khí rất căng thẳng.

Tâm trạng Lục Mộ Trầm cũng rất phức tạp, trong đầu cực loạn.

Lần đầu tiên ở trong lòng nghi ngờ chính mình. Có phải thật sự anh suy nghĩ quá nhiều? Thời điểm niên thiếu, có phải anh nên thuận theo một lần xúc động của mình?

Tổng Nhiễm liếm liếm môi khô khốc, trầm mặc một lúc, ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc nói: "Lục Mộ Trầm, tớ nói lại lần nữa, hoặc là hiện tại cậu cùng tớ ở bên nhau, hoặc là bọn mình thật sự kết thúc, cũng không có sau này."

Ngưng vài giây, lại tiếp tục nói: "Là ở bên nhau, hay là hoàn toàn kết thúc, cậu chọn một cái đi."

Nói xong, lại buộc anh: "Bây giờ chọn đi."

Lục Mộ Trầm ngăn cả người.

Anh hoàn toàn không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy, càng không nghĩ tới Tổng Nhiễm sẽ tức giận như vậy.

Lúc nghe thấy Tổng Nhiễm nói "hoàn toàn kết thúc", trái tim không chịu khống chế mà tàn nhẫn run một chút, lập tức luống cuống.

Anh trong lúc nhất thời, cũng không biết bây giờ nên nói cái gì nên làm cái gì.

Nhưng mà, Tổng Nhiễm thấy anh nửa ngày không nói, cho rằng anh đồng ý lựa chọn thứ hai.

Trong lòng đau giống như đao cắt, rất tức giận, mà cũng rất khổ sở. Trong nháy mắt, trong lòng rất đau, giống như là bị thất tình.

Mắt đau xót, nước mắt không khống chế được mà rơi xuống. Cô rất ít khóc, cũng bị nước mắt không hề biết trước của chính mình dọa, vội vàng gạt tay lau nước mắt.

Nhưng trong nháy mắt khi nước mắt rơi xuống, Lục Mộ Trầm cũng thấy.

Thời điểm giọt nước mắt trong suốt kia rơi xuống, làm trái tim của Lục Mộ Trầm bỗng dưng co rụt lại.

Anh đi lên phía trước hai bước, vô thức muốn giữ chặt tay Tổng Nhiễm.

Nào biết mới vừa vươn tay, đã bị Tổng Nhiễm đẩy thật mạnh ra.

Anh nhủ thầm: "Tổng Nhiễm——"

Nhưng mà, chưa kịp nói cái gì, Tổng Nhiễm đột nhiên ngẩng đầu lên, rất tức giận mà nhìn anh, cắn răng, ngữ khí hung hăng: "Lục Mộ Trầm, tớ từ bỏ cậu! Hy vọng sau này cậu, đừng hối hận!"

Nói xong, trừng mắt nhìn Lục Mộ Trầm một cái, xoay người chạy về phía trở về khách sạn.

Lục Mộ Trầm nhìn bóng dáng chạy đi của Tống Nhiễm, cả người giống như đột nhiên bị trong hầm băng, cả người cứng đờ đứng ở nơi đó.

Đọc nhiều năm sách như vậy, chưa bao giờ biết, hai chữ "từ bỏ" này hai thể nhưng có lực sát thương lớn như vậy.

Trái tim như bị đâm vào một nhát rồi lại rút ra (2), giống như bị dao nhỏ cắt một đường.

(2) Nguyên văn là "Nhất triêu nhất triêu" nhưng tớ không hiểu nên để vậy T. T

Không cần chờ về sau,bây giờ anh cũng đã hối hận! Từ khi Tống Nhiễm nói từ bỏ, liền hối hận.

Anh không nghĩ ngợi nhiều, lập tức lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Tống Nhiễm.

Anh mặc kệ, ở bên nhau thì ở bên nhau, việc sau này thì để sau này nói, anh cũng muốn không màng tất cả mà xúc động một lần.

Bởi vì tưởng tượng đến khả năng sau này Tống Nhiễm thật sự sẽ ở bên người khác, trong lòng anh cực kì khó chịu.

Nhưng mà, lúc này Tống Nhiễm đang tức giận, thấy điện thoại của Lục Mộ Trầm, thở phì phì, trực tiếp ngắt.

Bị ngắt điện thoại, trong lòng Lục Mộ Trầm càng sốt ruột, bầm riết không tha mà tiếp tục gọi.

Anh gọi, cô ngắt.

(Cứ như là chơi trò đuổi bắt ấy nhỉ!)

Qua rất nhiều lần, đến lần thứ sáu gọi, đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nữ máy móc: "Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi, đang bận."

Cả người Lục Mộ Trầm cứng đờ.

Anh đây là... Bị kéo vào danh sách đen?

Tống Nhiễm vội vội dừng dừng chạy về khách sạn.

Đứng ở cửa phòng gỗ cửa.

Trong lòng cô đang tức giận, tiếng gõ cửa có chút lớn.

Bên trong, Lưu Linh đang đắp mặt nạ, nghe thấy tiếng gõ cửa, phản xạ có điều kiện hỏi một câu: "Ai đấy?"

"Tớ!" Giọng Tống Nhiễm vang lên.

Nghe khí nổi giận dừng dừng, Lưu Linh nghe được thì ngăn người.

Làm sao vậy? Vừa này không phải còn rất vui sao?

Vừa nghĩ, vừa bước nhanh đi đến cửa.

Mở cửa, liền thấy Tống Nhiễm mặt đầy tức giận đứng bên ngoài.

Lưu Linh càng kỳ quái, vội hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Tống Nhiễm không trả lời, tức giận đến mức ngực cảm thấy khó chịu, nhấc chân đi vào trong phòng.

Lưu Linh đi theo sau cô, lo lắng hỏi: "Rốt cuộc làm sao vậy? Vừa này không phải còn rất vui sao? Ai chọc cậu tức giận vậy?"

Tống Nhiễm đặt mông ngồi trên giường, mũi nặng nề hừ một tiếng, thở phì phì nói: "Còn có thể là ai! Còn không phải là tên khốn kiếp Lục Mộ Trầm kia sao!"

Lưu Linh vừa nghe, vội hỏi: "Cậu ấy làm gì cậu? Đến đây đến đây, nói với tỷ tỷ."

Vừa nói, vừa đi đến chỗ Tống Nhiễm ngồi, ngồi xếp bằng trên giường.

Tống Nhiễm cắn răng, đem những lời Lục Mộ Trầm vừa nói với cô, nói lại cho Lưu Linh một lần.

Lưu Linh rất li ti, nghe xong, nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thật cũng có thể lý giải. Nếu cậu ấy nói, một khi bắt đầu sẽ không muốn kết thúc, nghĩa là tình cảm của cậu ấy đối với cậu đặc biệt nghiêm túc."

Hơn nữa cậu ấy bản khoản cũng không phải không có đạo lý, rốt cuộc cậu ấy cũng chuẩn bị đi du học, việc đó từ bây giờ đến lúc đấy không nói trước được."

"Nhưng tớ đã nói, tớ sẽ chờ cậu mà."

Lưu Linh lắc đầu, nói: "Cậu nghe há? Đây là cậu ấy sợ làm cậu chậm trễ. Rốt cuộc, nơi đất khách thật sự rất vất vả. Cậu biết chị họ tớ đúng không?Lúc trước bạn trai chị ấy cũng đến nơi đất khách, yêu đương năm sáu năm, cuối cùng vẫn không kiên trì nổi, chia tay. Thời điểm chia tay, chị họ tớ đã 29 tuổi."

Loại chuyện này, nam sinh có khả năng tốt hơn một chút. Nhưng nữ sinh không giống, thanh xuân của nữ sinh tổng cộng cũng chỉ có mấy năm, nếu cuối cùng chia tay, đối với nữ sinh mà nói, thật sự là việc rất tàn nhẫn, lãng phí tình cảm, lại lãng phí thanh xuân."

Nói xong, lại không nhận được cảm khái: "Nhưng mà, cũng không biết Lục Mộ Trầm mới tuổi này, lại có trách nhiệm như vậy, thật là người đàn ông tốt khó mà có được."

Tống Nhiễm: "Tớ cũng biết là cậu ấy vì tư suy nghĩ, nhưng tớ không hiểu, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Việc của sau này, sau này lại nói không được sao?Cậu ấy rõ ràng thích tớ."

Cảm giác các bạn học khác nói chuyện yêu đương rất dễ dàng, như thể nào tới lượt cô, lại phức tạp như vậy?

Tống Nhiễm có chút phiền lòng, ôm cái gối, ngón tay không ngừng dùng sức mà nắm vô gối, giống như phát tiết.

Lưu Linh nhìn cô, hỏi: "Vậy tiếp theo cậu tính làm gì?"

Tống Nhiễm bĩu môi: "Không làm."

Lưu Linh sững sốt, có chút kinh ngạc: "Cậu... Cậu thật sự tính cứ như vậy từ bỏ?"

Tống Nhiễm tức đầu: "Sao có thể? Bỏ dở giữa chừng không phải tính cách của Tống Nhiễm tớ. Huống hồ, không phải cậu nói Lục Mộ Trầm là người đàn ông tốt khó mà có được sao? Nam sinh tốt như vậy, nếu như bỏ lỡ, tương lai sợ là sẽ không gặp được."

Lưu Linh tán đồng gật gật đầu: "Nói rất đúng."

Sau đó, về mặt tò mò nhìn Tống Nhiễm: "Nhưng mà, đến tận cùng cậu tính toán làm gì?"

Tống Nhiễm thở dài, không trả lời.

Sau đó, liền thuận thế nằm lên giường, tay gối đầu sau gáy, chân bắt chéo, lúc qua lúc lại vênh lên, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm trần nhà. Giống như là tự hỏi cái gì.

Qua một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng, nói: "Đầu tiên, khẳng định là cậu ấy thích tớ."

Lưu Linh hỏi tiếp: "Đúng vậy, sau đó thì sao?"

Tống Nhiễm nhướng mày nhìn Lưu Linh một cái, trong mắt rốt cuộc lại lộ ra một tia vui vẻ, nói: "Chỉ cần cậu ấy thích tớ, vậy là có thể xử lý tốt."

Lưu Linh nghe được liền ngẩn người, không hiểu cho lắm "Có ý gì?"

Tổng Nhiễm từ trên giường ngồi dậy, cười nói: "Còn không đơn giản sao? Nếu cậu ấy thích tớ, tớ gạt cậu ấy qua một bên mấy ngày, cậu ấy không chịu nổi, tự nhiên sẽ đến tìm tớ, đến lúc đó, quyền chủ động không phải là nằm ở trong tay tớ sao?"

Lưu Linh lập tức hiểu được, chặc chặc một tiếng: "Cậu đây là lạt mềm buộc chặt hả?"

Tổng Nhiễm cong môi cười, nói "Ừ, xem như là vậy."

Thời điểm vừa từ bên ngoài trở về, cô vẫn luôn suy nghĩ —— trong lúc cô cùng Lục Mộ Trầm, bởi vì là cô thích trước, cho nên trong mối quan hệ này, cô vẫn luôn ở thế bị động, cho nên Lục Mộ Trầm nói cái gì, cô đều nghe anh.

Nhưng bây giờ cô phát hiện, phương pháp thay đổi tình trạng bây giờ, chính là biến bị động thành chủ động.

Trước kia cô không dám, là bởi vì không xác định được đến tốt cùng Lục Mộ Trầm có thích mình hay không.

Nhưng hiện tại không giống nhau, Lục Mộ Trầm đã chủ động thừa nhận thích cô.

Hơn nữa vừa nãy cô nổi nóng, cãi nhau với Lục Mộ Trầm rồi, đúng lúc cô thể gạt anh qua mấy ngày.

Hừ.

Sau khi rửa mặt xong, Tổng Nhiễm nằm trên giường, trong đầu còn nghĩ đến việc của Lục Mộ Trầm, có chút không ngủ được.

Bỗng nhiên, cô nghiêng mình, nhìn về phía giường Lưu Linh, nhỏ giọng hỏi: "Lưu Linh, cậu ngủ rồi sao?"

"Còn chưa đâu, làm sao vậy?" Lưu Linh còn chưa ngủ, nghe thấy Tổng Nhiễm gọi mình, nghiêng người, cùng cô mặt đối mặt.

"Cậu có thể giúp tớ một việc không?"

"Gặp cái gì? Cậu nói đi."

Trong phòng tối, ánh đèn từ đèn ngủ đầu giường chiếu lên một mảng mờ nhạt dưới đất. Đôi mắt đen nhánh của Tổng Nhiễm sáng lên, khoe miệng cong cười, nói: "Qua mấy ngày nữa, cậu giúp tớ truyền một tin ra ngoài."

"Được, cậu nói đi."

Bỗng nhiên trong mắt Tổng Nhiễm lộ ra một tia狡 hoạt ý cười, nói: "Rất đơn giản, chỉ cần nói tớ và nam sinh khác hẹn hò."

Lưu Linh sững sốt, kinh ngạc: "Cậu đây là... Muốn cho Lục Mộ Trầm ghen đấy hả?"

Tổng Nhiễm cười ha ha, trên mặt mang theo vài phần kiêu ngạo: "Thế nào? Chiều này của tớ có cao không?"

Anh thích cô, cô không tin anh sẽ không ăn miếng.

Cô chơi bài cùng Tần Phàm, anh đã ăn dấm thành như vậy, nếu cho anh biết cô và nam sinh khác yêu đương, còn không phải ngược anh đến chết?

Tổng Nhiễm vụng trộm vui trong lòng.

Hừ, nếu anh muốn cô đi tìm người khác, vậy cô liền tìm một người cho anh nhìn một cái.

Buổi sáng ngày hôm sau là leo núi, tám giờ tập hợp bên ngoài khách sạn.

Tổng Nhiễm thức dậy sớm với Lưu Linh, ở trong phòng chậm rì rì mà chuẩn bị, thời điểm đi ra, mới 7 giờ rưỡi, vừa lúc có thể ăn sáng.

Khách sạn cung cấp bữa sáng miễn phí, thời điểm trước khi Tổng Nhiễm và Lưu Linh đến, đã có một số bạn học khác đến rồi.

Tổng Nhiễm vô thức nhìn qua đường lớn, không nhìn thấy Lục Mộ Trầm.

Không khỏi bĩu môi, chuẩn bị cầm đĩa ăn đi lấy sớm một chút.

Nào biết mới vừa cầm đĩa ăn lên, bỗng nhiên có tay bị một lực giữ chặt, phía sau có một cổ hương bạc hà quen thuộc xông vào mũi.

Quay đầu lại, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng sau cô.

Anh mặc một cái áo thun màu đen, quần jean màu lam, dưới chân là một đôi giày đế chơi bóng màu trắng.

Thật sự rất đẹp trai nha. Đôi lại là trước tối hôm qua, Tổng Nhiễm đã sớm cười tươi với anh rồi. Nhưng mà hôm nay...

Mặt cô không biểu cảm mà nhìn cô tay bị Lục Mộ Trầm nắm, lạnh giọng nói: "Bạn học, nam nữ thụ bất thân, phiền cậu buông tay ra."

Lời này của Tổng Nhiễm vừa nói ra, Từ Hạo và Hàn Tinh phía sau Lục Mộ Trầm đều bị dọa nháy dưng.

Đặc biệt là Từ Hạo, trông mặt như sắp rơi xuống.

Trời... Tình huống này là như thế nào?

Lục Mộ Trầm không chịu buông ra, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tổng Nhiễm, nói: "Tổng Nhiễm, bọn mình nói chuyện một chút."

Tổng Nhiễm nở nụ cười, chớp chớp mắt: "Bạn học, tớ và cậu rất quen thuộc sao? Tại sao tớ lại phải nói chuyện với cậu?"

Lục Mộ Trầm "..."

"Buông ra!" Bỗng nhiên Tổng Nhiễm trầm mặt, Lục Mộ Trầm chưa từng gặp qua biểu cảm như vậy.

Anh gạt mình ngáy người nhìn cô, cảm thấy Tổng Nhiễm như vậy có chút xa lạ.

Tổng Nhiễm thấy anh vẫn không buông, dứt khoát duỗi tay gỡ tay anh ra, được tự do, quay đầu liền đi.

Từ Hạo nhìn không được hỏi: "Lục ca, tình huống này là như thế nào hả? Cậu cãi nhau với Tổng Nhiễm sao?"

Lục Mộ Trầm đen mặt.

Nhớ tới lời Tổng Nhiễm nói tối hôm qua, không ở bên nhau, hoàn toàn kết thúc.

Trong lòng phiền sắp không được, giống như bị rất nhiều hòn đá nhỏ chặn lại.

Từ Hạo thấy sắc mặt Lục Mộ Trầm thật sự không tốt, cũng không dám hỏi lại, lời kéo anh: "Đừng nghĩ, ăn cơm trước đi."

Lục Mộ Trầm không nói, quay đầu bước nhanh đi ra ngoài.

Ăn cơm? Tức đến no rồi!

Ăn xong cơm sáng, chính là leo núi.

Các bạn học tập năm lớp ba chậm rì rì đi lên núi.

Tổng Nhiễm đi cùng Lưu Linh, còn có mấy nam sinh khác.

Rất nhiều lần Lục Mộ Trầm muốn đi lên nói chuyện với cô, đều bị cô trực tiếp làm ngơ.

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, anh cũng không dám nói gì, đành phải yên lặng mà đi theo sau Tống Nhiễm.

Thật vất vả chờ đến giữa trưa, đoàn người, rốt cuộc bỏ tới rồi giữa sườn núi.

Giữa sườn núi có rất nhiều nông trại (3).

(3) Nguyên văn là "Nông gia nhạc" nhưng tôi nghĩ nó là nông trại nên để vậy.

Đến phía trước, nơi lớp trưởng đã dự định.

Đến chỗ, hô lớn một tiếng: "Mọi người đến trước nghỉ ngơi một chút, một lát nữa là có thể ăn cơm."

Các bạn học tốp năm tốp ba tản ra, đều tự tìm vị trí ngồi xuống, nghỉ ngơi.

Tống Nhiễm cũng tìm vị trí, cùng Lư Linh ngồi trên một cái ghế dài trước cửa nông trại.

Lục Mộ Trầm đứng cách đó không xa, ánh mắt sâu kín nhìn Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm nhìn như không thấy, cúi đầu chơi điện thoại của mình.

Nhưng thật ra Lư Linh có chút không nhịn được, lẹ làng chạm tay Tống Nhiễm: "Lục ca ca nhà cậu hôm nay rất kỳ lạ nha, cậu ấy nhìn chăm chăm cậu."

Tống Nhiễm mặt không biểu cảm, nói: "Đừng để ý đến cậu ấy."

"A... Được. Này, tớ đi vệ sinh, cậu ngồi cẩn thận một chút."

Tống Nhiễm gật gật đầu, ngồi ra giữa cái ghế, lúc tránh Lư Linh đứng dậy, cô không cẩn thận bị lật ghế.

Lư Linh lấy ra một bọc giấy ăn từ trong balo, sau đó chạy đi vệ sinh.

Lư Linh chân trước vừa đi, Lục Mộ Trầm sau lưng liền đi đến chỗ Tống Nhiễm.

Cũng không hỏi Tống Nhiễm có đồng ý, trực tiếp ngồi bên cạnh cô: "Tống Nhiễm..."

Mới vừa kêu tên Tống Nhiễm, liền thấy cô đột nhiên lấy ra một cái tai nghe từ trong balo, trực tiếp nhét vào tai.

Lục Mộ Trầm khòe mắt co gập: "..."

Tống Nhiễm bật âm điện thoại tới mức lớn nhất, rung đùi đắc ý hát.

Đến nỗi Lục Mộ Trầm bên cạnh, đã hoàn toàn bị cô coi như không khí.

Lục Mộ Trầm nhìn trong một lát, thật sự là không nhịn nổi, trực tiếp đuổi tay, bỏ tai nghe trên tai Tống Nhiễm xuống.

Tống Nhiễm đang nghe hát, đột nhiên không kịp phòng bị mà bị gỡ tai nghe xuống, ấn đường nhăn lại, không vui mà trừng mắt Lục Mộ Trầm: "Cậu làm cái gì?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, sắc mặt cũng tốt, nói: "Tớ còn tưởng rằng đời này cậu không muốn nói chuyện với tớ."

"..." Làn này, đối lại là Tống Nhiễm hết chỗ nói.

Lục Mộ Trầm hỏi cô: "Cậu kéo tớ vào danh sách đen à?"

Tống Nhiễm hừ một tiếng, nói: "Người không quan trọng, đương nhiên không cần liên lạc."

"..." Những lời này có lực sát thương quá mạnh, đến nỗi sau một lúc lâu Lục Mộ Trầm nói không ra lời.

Mà lúc đang chuẩn bị nói chuyện với Tống Nhiễm, thời điểm muốn hẹn hò với cô, lại nghe thấy có người gọi Tống Nhiễm một tiếng.

Tống Nhiễm vừa quay đầu lại, đối diện là Lư Dịch gọi cô: "Nhiệm nhiệm, đến chơi bài!"

Trên mặt Tống Nhiễm vui vẻ, vội trả lời: "A, đến đây!"

Vừa nói xong, từ trên ghế đứng lên, vui mừng chạy đi.

Lục Mộ Trầm ngồi trên rìa ghế, Tống Nhiễm đột nhiên đứng dậy, thiếu chút nữa làm anh ngã xuống đất.

"..."

Ăn cơm trưa xong, lớp trưởng hỏi mọi người có muốn leo lên đỉnh núi không.

Có người muốn, có người không muốn.

Vì thế, liền quyết định áp dụng nguyên tắc tự nguyện, muốn liền tiếp tục leo lên đỉnh núi, không muốn thì có thể về khách sạn trước, buổi chiều bốn giờ tập hợp, về nhà.

Tống Nhiễm hơi một chút, hỏi Lư Linh: "Cậu có leo lên núi không?"

Lư Linh vội vàng không ngừng lắc đầu, "Không leo, mệt chết."

Tống Nhiễm gật đầu: "Vậy được, chúng ta xuống núi."

Nói xong, hai người liền khoác tay nhau đi xuống núi.

Cách đó không xa, Từ Hạo hỏi Lục Mộ Trầm: "Lục ca, cậu có lên núi không?"

Lục Mộ Trầm bị Tống Nhiễm ngó lơ một ngày, tâm tình rất không tốt, nghe vậy, phá lệ mắng một câu: "Trước cái rắm!"

Nói xong, liền đi xuống chân núi.

Từ Hạo cùng Hàn Tĩnh đều tròn tròn mắt, nhìn nhau.

Từ Hạo: "Trời ơi, cậu ấy đây là... Ăn thuốc nổ, thuốc?"

Hàn Tĩnh: "..."

Buổi chiều, trên đường về nhà, Tống Nhiễm ngồi một chỗ với Lư Linh.

Cách một cái đi đến, Lục Mộ Trầm ngồi bên cạnh Tống Nhiễm.

Rất nhiều lần, Lục Mộ Trầm muốn nói chuyện với Tống Nhiễm, nhưng mà mỗi lần muốn mở miệng, Tống Nhiễm liền ngoảnh đầu ra ngoài cửa sổ, bằng không thì nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Trong lòng Lục Mộ Trầm đang ghen khuất, cuối cùng biết cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống.

Anh thật sự hối hận, đêm qua nói những cái đó không thể hiểu được nói làm cái gì?

Thời điểm Tổng Nhiễm muốn anh lựa chọn, anh nên không chút do dự lựa chọn lựa chọn thứ nhất!

Thật là trượt chân một lần, bây giờ muốn nói một câu hòa bình với Tổng Nhiễm cũng không có.

Hối hận a!

Điện thoại bị kéo vào danh sách đen, tin nhắn cũng bị kéo vào danh sách đen.

Nhưng mà may mắn, anh còn có WeChat của Tổng Nhiễm.

Lúc Lục Mộ Trầm về đến nhà, vừa đúng 6 giờ.

Bố mẹ chưa về, đi giúp việc cũng nghỉ, trong nhà trống không, chỉ có một người là anh.

Nhưng thật ra anh cảm thấy rất yên tĩnh, việc đầu tiên, chính là lên tầng tắm rửa.

Nam sinh tắm rửa tốc độ rất nhanh, mười phút sau, Lục Mộ Trầm quần một cái khăn tắm màu trắng từ trong phòng tắm đi ra, sau đó lau nước còn trên người, thay một cái áo thun sạch sẽ, quần đùi, sau đấy dựa vào giường, lấy điện thoại muốn gửi tin nhắn cho Tổng Nhiễm trên WeChat.

Sợ lại bị Tổng Nhiễm tắt máy, trực tiếp gửi một cái tin nhắn.

Nội dung tin nhắn là: Tổng Nhiễm, tớ nghĩ kĩ rồi, bọn mình ở bên nhau đi, giống như cậu nói, việc sau này để sau này nói. Tối hôm nay cậu có rảnh sao? Bọn mình gặp mặt một lần, cẩn thận nói chuyện, được không?

Soạn xong tin nhắn, liền ấn nút gửi đi.

Nhưng mà, trong nháy mắt sau khi tin nhắn gửi đi, Lục Mộ Trầm trực tiếp trợn tròn mắt.

Anh soạn tin nhắn nửa ngày, bên cạnh tin nhắn là một dấu chấm than đỏ rực.

Phía dưới có một hàng chữ —— *Nhiễm Nhiễm hừng hực xống lên* mở nghiêm chứng bạn tốt ra, bạn chưa phải là của cô ấy bạn tốt...

Lục Mộ Trầm trở mặt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại.

Nửa phút sau, trong không khí vang lên một tiếng nghển răng.

Lục Mộ Trầm cực kì phẫn nộ, răng hàm rất nhanh bị anh cắn nát (?).

Tức giận đến mức quăng điện thoại lên giường, nghển răng nghển lợi: "Tổng Nhiễm! Cậu làm tốt lắm!!!"

Phương thức liên lạc đều bị Tổng Nhiễm xóa hết.

Buổi tối hôm nay, Lục Mộ Trầm tức giận đến mức cơm cũng không ăn. Nửa đêm ngủ không yên, dứt khoát bỏ dậy, nổi giận đùng đùng mà xem gần nửa quyển sách luyện tập toán.

Mãi cho đến gần sáng, mới hơi có chút buồn ngủ, nằm trên giường ngủ hai giờ, buổi sáng 6 giờ, đồng hồ báo thức vang lên, lại rời giường đi học.

Lục Mộ Trầm rửa mặt sạch sẽ, thay đồng phục, khoác balo xuống tầng.

Đi giúp việc không có trong nhà, Lâm Văn Xu làm bữa sáng, thấy con trai đi xuống, cười vẫy tay với anh: "Mau đến đây, mẹ làm món con thích ăn sủi cào trứng."

Lục Mộ Trầm không ăn, nói: "Con không ăn, sẽ đi học muộn."

Vừa nói,vừa đi đến cửa.

"A, con từ từ!" Mẹ Lục gọi anh lại, sau đó liền chạy vào phòng bếp cầm hộp cơm ra, đặt sủi cào trứng còn đang nóng vào trong hộp, lại cầm một hộp sữa, chạy đến cửa, đưa cho Lục Mộ Trầm: "Con đứa nhỏ này, làm ngon lắm, con cầm lấy đi trên đường ăn."

Lục Mộ Trầm duỗi tay nhận, nói: "Cảm ơn mẹ."

Mẹ Lục cười cười: "Được rồi, mau đi đến trường đi."

Lục Mộ Trầm gật gật đầu, xoay người đi vào trong viện (?).

Thời điểm đến trường, là 6 giờ rưỡi.

Lúc đi qua lớp bốn, Lục Mộ Trầm nhìn lướt qua bên trong.

Tổng Nhiễm đã tới, ngồi ở chỗ bàn cuối cùng.

Lục Mộ Trầm đứng ở cửa, thoáng do dự trong chớp mắt, sau đó đi đến sau cửa, kêu một tiếng: "Tổng Nhiễm"

Tổng Nhiễm quay đầu lại, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng ở đó.

Lục Mộ Trầm lớn lên thật sự đẹp trai, bất cứ lúc nào chỗ nào thấy anh, Tổng Nhiễm đều sẽ sinh ra một loại xúc động muốn anh đồ (3)

(3) Nguyên văn là "phác gục" nhưng tớ nghĩ chắc là chị ấy muốn anh đồ trước chị ấy.

Đáng tiếc hiện tại tại là thời kì nhạy cảm, cô phải nhịn. Chờ cô bắt được anh, cô muốn anh đồ như thể nào thì anh đồ như thể ấy! Tổng Nhiễm vui vẻ mà nghĩ.

Nhưng mà, trên mặt lại là một bộ mặt xa cách, hỏi anh: "Làm gì?"

"Cậu đi ra đây." Lục Mộ Trầm nói

Tổng Nhiễm liếc anh một cái, sau một lúc lâu không nhúc nhích.

Thăng đến khi kêu tên cô Lục Mộ Trầm lần nữa, mới lười biếng từ trên ghế đứng lên: "Thúc gục cái gì..."

Sau đó đi theo Lục Mộ Trầm đến bên ngoài hành lang, dựa người vào tường, khoanh tay trước ngực, không chút để ý hỏi: "Tìm tớ làm gì?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, hỏi "Vi sao xóa tớ khỏi WeChat?"

Tổng Nhiễm nghịch nghịch tóc, chẳng để ý: "Muốn xóa thì xóa, dù sao cũng không cần liên lạc với cậu."

Lời này của Tổng Nhiễm, Lục Mộ Trầm nghe thấy trong lòng, trái tim giống như bị hung hăng đâm một nhát.

Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, lại cảm thấy đây có thể là lời nói lúc cô đang tức giận, cũng bình thường trở lại.

Tối hôm qua suy nghĩ rất nhiều, nếu cô còn ở tức giận, vậy chờ cô hết giận thì nói tiếp.

Lấy một con hộp cơm cùng một hộp sữa ra từ trong cặp, đưa cho Tổng Nhiễm: "Cầm ăn đi."

Tổng Nhiễm nhìn đồ trong tay Lục Mộ Trầm, không khỏi sùng sốt.

Trời, chiều nay sử dụng thật tốt nha, quả nhiên nam sinh không thể quá nguông chiều? Mấy ngày nay cô không phản ứng với anh, liền đòi lại là Lục Mộ Trầm mang cơm cho cô?

Tổng Nhiễm trong lòng vui vẻ sắp không xong, nhưng trên mặt vẫn là bất động thanh sắc, ngờ khi nhàn nhạt mà nói: "Không cần, tớ ăn rồi."

Lục Mộ Trầm mảy mảy nhìn lại: "Tổng Nhiệm..."

"Cậu còn có việc sao? Không có việc gì thì tớ vào đây."

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiệm thấy anh không nói, quay đầu đi vào lớp.

Sau khi vào, còn đóng cửa lại.

Lục Mộ Trầm nhìn chăm chăm cánh cửa không chút lưu tình đóng lại kia, ngực lại đau một trận.

Tổng Nhiệm này, khi nào mới có thể nghiêm túc nghe anh nói mấy câu?

Đáng tiếc chính là, mấy ngày kế tiếp, dường như là nói mấy câu, ngay cả nửa câu, Lục Mộ Trầm đều không có cơ hội nói với Tổng Nhiệm.

Hoàn toàn không liên lạc được với cô.

Cô không hề mang cơm cho anh, mặc dù mỗi ngày giữa trưa anh cố ý ở trong lớp lâu hơn mười phút, nhưng Tổng Nhiệm trước sau cũng không xuất hiện. Ở cửa lớp, cũng không có gương mặt cười sáng lạn kia.

Buổi tối, cô cũng sẽ không ôm một quyển sách tới tìm anh giảng bài cho, sẽ không ở thời điểm anh giảng bài, cười tủm tỉm nhìn anh chăm chú.

(Chắc anh cô đem làm nhĩ???)

Rõ ràng học cùng một trường học, học chung một tầng, lại cố tình không có một lần gặp nhau.

Ngày đầu tiên, anh cảm thấy còn có thể chịu đựng được, nghĩ có lẽ ngày mai cơ sẽ nguôi giận.

Ngày hôm sau, có chút khó chịu, nhưng mà... Còn chịu được.

Ngày thứ ba, bắt đầu không nhận được có chút oán trách Tổng Nhiệm. Lúc trước khi cô theo đuổi anh, không phải nói sẽ luôn chờ anh, chờ đến khi anh đồng ý hẹn hò với cô mới thôi sao? Hiện tại cứ như vậy mà từ bỏ? Cô có biết hay không, cô chỉ cảm thấy gần thêm một nửa, thậm chí không cần làm cái gì, chỉ cần xuất hiện ở trước mặt anh, anh sẽ lập tức hạ vũ khí đầu hàng.

Nhưng mà, ngày này qua ngày khác, Tổng Nhiệm cứ như bốc hơi trong trường vậy.

Anh cũng đi đến lớp Tổng Nhiệm tìm cô hai lần, nhưng lần nào cũng không thấy người, như là cố tình tránh anh vậy.

Đến ngày thứ tư, rốt cuộc Lục Mộ Trầm cảm thấy có chút suy sụp.

Tổng Nhiệm không đến đây mấy ngày, anh không có tâm tư học tập, ăn không ngon, thậm chí ngủ không yên. Mỗi ngày đều nhìn chăm chăm điện thoại đến xuất thần.

Anh thật sự không biết lúc trước sao mình lại có dũng khí từ chối Tổng Nhiệm

Đừng nói mấy năm hay mười mấy năm, chính là bốn ngày, còn không chịu nói.

Rõ ràng là không yêu đương, không hiểu sao lại có cảm giác thất tình.

Mà loại cảm giác thất tình này, thời điểm mãnh liệt nhất, là trưa hôm nay, Từ Hạo đột nhiên từ bên ngoài vội vàng chạy vào lớp.

Vừa vào lớp, liền hô to: "Lục ca! Không tốt rồi!"

Lục Mộ Trầm ngồi trên ghế, ánh mắt nhàn nhạt liếc cậu một cái, cảm xúc không có gì dao động.

Bây giờ anh đã không đủ tốt rồi, lại còn có trình độ không tốt nữa?

Từ Hạo xõng tới, sốt ruột nói: "Trời ạ, sao cậu không nóng ruột gì thế!"

Lục Mộ Trầm vẫn như cũ mặt không biểu cảm, nói cái gì cũng không nói.

Từ Hạo gấp đến độ nói không ra hơi (2), nói: "Tổng Nhiệm hẹn hò với Tần Phàm! Cậu có biết hay không hả?!"

(2) Nguyên văn là "Hắn không ra lời" tại đó mới lần đầu edit nên không hiểu nó nghĩa là sao cho nên để như vậy:

Lời này vừa nói ra, Lục Mộ Trầm bỗng nhiên ngừng đầu lên, vẻ mặt khó có thể tin, mở miệng, thanh âm đều có chút ách: "Cậu vừa mới... Nói cái gì?"

Từ Hạo có chút đồng tình nhìn anh, nói: "Tổng Nhiệm hẹn hò với Tần Phàm... Lục ca, bây giờ cậu tính toán làm sao?"

Lục Mộ Trầm ngẩng người ở đó, cả người đều cứng đờ.

Trong đầu không ngừng lặp lại lời Từ Hạo vừa nói ——

Tổng Nhiệm hẹn hò với Tần Phàm, hẹn hò với Tần Phàm..

Đột nhiên ngực đau nhức, giãy tiếp theo, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên.

Động tác rất lớn, Từ Hạo hoảng sợ, vội hỏi: "Lục... Lục ca, cậu muốn làm gì?"

Lục Mộ Trầm không trả lời cậu, mặt trầm xuống, đi nhanh ra ngoài.

Tổng Nhiệm, đem lòng tớ trộm đi liền muốn chạy?

Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ!

Tác giả có lời muốn nói

Chương sau chính là đại gia vẫn luôn chờ mong văn vụ án tiết, bình phẩm chưa ba ba ba (*^__^*)

Mặt khác, chương sau đổi mới thời gian ở đêm nay rạng sáng ha (xác thật làm bất động, từ tối hôm qua 10 giờ viết đến bây giờ, còn chưa ngủ giấc, thiên~ ta viết văn thật sự hào kiệt!)

Từ đêm nay bắt đầu, Lục trêu chọc đến mức hằng ngày chán mềm nhũn cùng lời âu yếm chính thức online, liền muốn hỏi các bạn, chờ mong không chờ mong!

Hôm nay còn có một đợt bao lì xì vũ nga (ngày hôm qua còn không có tới kịp phát, hiện tại đi ~) đại gia nhiều hơn nhấn lại nga, muốn nhìn đến các người mưa may đôi tay anh anh anh ~~~

Chuyên mục cuối chương

Đáng lẽ chương này phải chia làm 3 nhưng tại tớ không biết chia sao cho đúng nên dịch cả. Coi như tặng quà cho tất cả mọi người. Chúc mọi người có buổi tối vui vẻ, nhớ cho tớ những ngôi sao nhỏ xinh và nếu sai sót chỗ nào thì mong mọi người chỉ ra và bỏ qua giúp tớ!!!

Mà đạo gần đây tự nhiên tớ cuồng Đồng Cung kinh khủng, video trên là bản của Phong ca và Ngân dù hát đầy nghe hay cực ~~

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm từ trong lớp đi ra, siết chặt tay, theo bản năng mà đi đến lớp Tống Nhiễm.

Anh đi rất nhanh, trong đầu chỉ có một việc.

Anh muốn đi hỏi Tống Nhiễm một chút, đây có phải sự thật hay không?

Mấy ngày không thấy, cô liền thích người khác?

Nhưng lúc trước không phải còn nói, sẽ vẫn luôn thích anh hay sao? Không phải còn nói, sẽ vẫn luôn chờ anh hay sao?

Trong lòng Lục Mộ Trầm rất sợ, từ trước đến nay chưa từng có cái loại cảm giác hoảng loạn này. Loại cảm giác hoảng loạn này, ngay cả khi lúc trước Tống Nhiễm nói với anh "hoàn toàn kết thúc", cũng không có cảm giác mãnh liệt như vậy.

Bởi vì Tống Nhiễm khi nói "hoàn toàn kết thúc", anh chỉ nghĩ cô đang tức giận, bất luận thế nào, anh còn có cơ hội cứu vãn.

Nhưng mà nếu cô thật sự ở bên người khác, ngay cả cơ hội cứu vãn anh cũng không có.

Khi đó, mới thật sự là kết thúc...

Trừ bỏ hoảng loạn, cũng không không chế được mà tức giận.

Lúc trước khi Tống Nhiễm kinh diễm như vậy mà xuất hiện trước mặt anh, khi cô luôn miệng nói thích anh, sau khi đem tâm của anh trộm đi, rồi lại cứ như vậy không chút lưu luyến nào mà đi, không nói một tiếng, liền ở bên nhau người khác.

Hoảng loạn cùng tức giận tràn ngập ở trong lòng, Lục Mộ Trầm lúc này đã hoàn toàn không còn lí trí, anh chỉ biết, anh muốn Tống Nhiễm ở lại, ở lại bên anh.

Anh thích cô, không cho cô ở bên người khác.

Đến bên ngoài lớp một, Lục Mộ Trầm trực tiếp đi cửa sau.

Cửa sau mở ra, bởi vì là thời gian ăn trưa, trong phòng học không nhiều người lắm.

Tống Nhiễm cũng không ở đây, vị trí trống không.

Nghĩ đến lúc này cô ăn xong cơm trưa cũng nên về rồi, Lục Mộ Trầm nỗ lực ngăn chặn cảm giác hoảng loạn trong lòng, hai tay nắm chặt thành quyền, đứng trên hành lang, chờ Tống Nhiễm.

Anh chưa từng cảm thấy chờ đợi lâu lâu như thế, lâu như vậy, từng phút từng giây đều là dày vò.

Các bạn học đã về lớp, trong phòng học, trên hành lang đều trở nên náo nhiệt.

Nhưng mà, trước sau vẫn chưa thấy bóng dáng Tống Nhiễm.

Rất nhanh, Luru Linh ăn cơm xong, cầm hộp cơm từ dưới đi lên tầng.

Vừa mới đi đến đầu cầu thang, thì thấy Lục Mộ Trầm vóc dáng cao cao đứng trên hành lang.

Khó trách Tống Nhiễm sẽ thích, người như vậy, đứng ở trong đám người cũng rất nổi bật.

Luru Linh đi đến, nghiêng đầu nhìn Lục Mộ Trầm, cười chào hỏi với anh: "A, đây không phải là bạn học Lục hay sao? Sao cậu lại ở đây?"

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu, thấy là Luru Linh, sắc mặt căng thẳng, lập tức hỏi: "Tống Nhiễm đâu?"

Luru Linh chớp chớp mắt: "Cậu tìm Nhiễm Nhiễm sao, hôm nay Nhiễm Nhiễm không đến trường nha, cậu ấy xin nghỉ."

Lục Mộ Trầm vừa nghe, lập tức nhăn mày, lại hỏi: "Khi nào cậu ấy đến?"

Luru Linh trả lời anh: "Buổi tối đi, buổi tối lớp bọn tớ có tiết kiểm tra toán."

Luru Linh vừa nói vừa lên liếc quan sát biểu cảm của Lục Mộ Trầm.

Bộ dáng tâm trạng không được tốt nha...

"Cậu tìm Nhiễm Nhiễm hả, có việc gì sao?" Luru Linh có chút tò mò, nhận không được hỏi một câu.

Mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, ngữ khí lạnh nhạt mà trả lời một câu: "Không có việc gì."

Nói xong, liền xoay người rời đi.

Tống Nhiễm đến lớp là trước khi bắt đầu tiết tự học năm phút.

Lão sư (1) dạy toán đã cầm bài kiểm tra vào lớp, đang ngồi trên bục giảng phát bài kiểm tra

(1) Tớ không biết đây là thầy hay là cô nên để vậy cho an toàn.

Tống Nhiễm chạy vội tới, vừa nãy trên đường kẹt xe, thiếu chút nữa là muộn giờ.

Ngồi trên ghế, hồ hấp dồn dập không ngừng thờ dốc, rốt cuộc một lúc lâu mới trở lại bình thường.

Luru Linh đưa nước cho cô: "Cậu chạy làm cái gì, đến muộn thì đến muộn một chút (?)."

Vừa nói, vừa lấy giấy ra giúp Tống Nhiễm lau mồ hôi trên trán.

Tống Nhiễm cầm cốc nước, rót nước vào trong cổ họng, một hơi liền uống hơn nửa cốc nước.

Luru Linh quan tâm hỏi: "Chú không có việc gì chứ?"

Tống Nhiễm bỏ cốc xuống, giơ tay lau miệng, nói: "Không có việc gì, bác sĩ nói sẽ quan sát thêm mấy ngày nếu không có gì vấn đề gì là có thể xuất viện."

Luru Linh nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi, làm tớ sợ muốn chết."

Tống Nhiễm cười lộ lộ, vỗ vai cô: "Không có việc gì đâu, Luru Linh."

Tim của bố Tống Nhiễm không tốt lắm, ngày thường vẫn luôn uống thuốc. Nhưng ông đau lòng con gái kiếm tiền vất vả, có đôi khi mấy ngày mới uống thuốc một lần, nghĩ là có thể tiết kiệm chút tiền thuốc.

Nào biết được liền bởi vì không uống thuốc đúng giờ, nửa đêm hôm qua tim đột nhiên đau thắt, đưa đến bệnh viện cấp cứu suốt đêm.

Tống Nhiễm sợ hãi, ngồi xổm trước cửa phòng cấp cứu khóc, thẳng đến lúc bác sĩ đi ra nói cho cô, bố không có việc gì, tim cô thấp thòm mới hạ xuống.

Buổi sáng, cô ở bệnh viện chăm sóc bố.

Vốn dĩ buổi tối cũng không muốn đi, nhưng bỏ vừa nghe nói có kiểm tra, không ngừng giục cô trở về.

Nếu không, sốt ruột hoảng hốt mà liền trở về gấp.

Lưu Linh đau lòng cô nhận không được thờ dài: "Khi nào, cậu mới không vất vả như vậy đây."

Tổng Nhiễm cười với cô, rất lạc quan: "Cũng không nhiều vất vả đâu, chính là hơn nửa đêm thực sự có chút sợ."

Chuông vào học vang lên.

Lão sư dạy toán đứng trên bục giảng phát bài kiểm tra.

Bài kiểm tra từ mỗi bàn một truyền xuống.

Lưu Linh bỗng nhiên nhớ tới chuyện buổi sáng, nhờ giọng nói với Tổng Nhiễm: "Đứng rồi, trưa hôm nay Lục Mộ Trầm tìm cậu."

Tổng Nhiễm cười hi hi: "Tớ biết, mấy ngày nay cậu ấy đến tìm tớ rất nhiều lần."

Mỗi lần Lục Mộ Trầm đến tìm Tổng Nhiễm, cô đều biết, nhưng chính là cố ý không gặp anh.

Cô chính là muốn cho anh sốt ruột.

Nói xong, kiêu ngạo mà nhường nhường mày với Lưu Linh: "Thế nào? Tớ đã nói như thế nào? Chỉ cần tớ không để ý đến cậu ấy mấy ngày, cậu ấy thiếu kiên nhẫn, tự nhiên sẽ chủ động đến tìm tớ."

"Người ta cũng đã chủ động đến tìm cậu, cậu còn không nhanh hạ bậc thang xuống sao?" Lưu Linh nói.

"Không vội." Tổng Nhiễm cười hi hi nói.

Lưu Linh bĩu môi: "Cậu cứ chơi đi, chơi hòng (2) rồi thì đừng đến tìm tớ mà khóc."

Tổng Nhiễm cười nói: "Sẽ không, tớ có chừng mực."

(2) Nguyên văn là "Chơi bống" tớ cũng không hiểu nhưng chắc nghĩa của nó giống như chơi hòng, ai biết thì chỉ nha T. T

Thời gian kiểm tra là hai tiết.

Thời điểm chuông tan học vang lên, mỗi tổ trưởng từ vị trí ngồi đứng lên, thu bài kiểm tra theo thứ tự.

Thời điểm thu bài của Tổng Nhiễm, cô đang vất óc để giải bài.

Cuối cùng là hai bài một chút không nhúc nhích,tính là đếm ngược bài thứ ba (?), bài kiểm tra viết có trình tự, thật ra rất nghiêm túc. (?)

Tổ trưởng thấy Tổng Nhiễm đang viết, cũng không làm khó cô, đứng bên cạnh đợi một chút.

Tần Phàm lười biếng đi đến, liếc xem bài kiểm tra của Tổng Nhiễm một cái

Chỉ liếc mắt một cái, khòe mắt liền không chịu khống chế mà co rút hai cái.

Nhận không được vron tay, sờ sờ đầu Tổng Nhiễm, đau lòng nói: "Ngoan, thôi bỏ đi, tất cả đều sai."

Tổng Nhiễm "..."

Bài kiểm tra bị thu, Tổng Nhiễm ngẩng đầu, rất ai oán trừng mắt với Tần Phàm một cái

Tiếng Tần Phàm cười nhạo: "Trùng tổ làm cái gì, thật sự là sai."

"Sai thì sai, ai cần cậu nói cho tớ biết?" Tổng Nhiễm thờ phỉ phi từ trên ghế đứng lên, lấy trên bàn một tờ giấy, chuẩn bị đi vệ sinh.

"A, tớ cũng đi." Tần phàm thuận tay khoác vai Tổng Nhiễm, cợt nhả nói: "Tớ và cậu hẹn hò đi."

Tổng Nhiễm nhìn chăm chăm cậu, mắt híp lại: "Móng vuốt, bỏ ra."

Tần Phàm: "Trời ơi, móng vuốt nhà cậu lớn lên có thể đẹp như vậy sao?"

Nói tới nói lui, rốt cuộc vẫn là bỏ tay ra.

Tổng Nhiễm lấy trên bàn tờ giấy đưa cho cậu: "Cậu tự đi vệ sinh đi, đừng đi theo tớ!"

Nói xong, liền đi ra ngoài lớp.

"..." Tần Phàm ngơ ngác mà nhìn tờ giấy đưa Tổng Nhiễm đưa cho cậu, nửa giây sau ——

"Trời ơi, bào tử không phải nữ!"

Lấy giấy làm gì?

Tổng Nhiễm đi từ trong phòng học ra, chuẩn bị đi nhà vệ sinh trên tầng.

Gần đây cô cố ý trốn tránh Lục Mộ Trầm, đã lâu không đi nhà vệ sinh bên cạnh lớp bốn.

Lại không nghĩ đến, mới vừa đi ra từ phòng học, ngẩng đầu, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng ở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, cô thất thần.

Mấy ngày không gặp, đột nhiên vừa gặp mặt, thế nhưng đã quên nên phản ứng thế nào.

Tổng Nhiễm đứng ở chỗ đó, hơi gạt mình mắt nhìn thẳng Lục Mộ Trầm.

Trên hành lang tối tăm, sắc mặt Lục Mộ Trầm âm trầm đến lợi hại.

Anh đã ở chỗ này đợi một lúc, vừa mới thấy cánh kẻ vai thần mặt của Tổng Nhiễm và Tần Phàm, anh cũng đã thấy.

Trong lòng những tưởng còn có vài phần may mắn, đến giờ phút này, cũng tiêu tán đi không ít.

Mắt anh gắt gao nhìn chăm chăm Tổng Nhiễm, cũng không nói lời nào. Ánh mắt sâu thẳm đoán không ra anh suy nghĩ cái gì.

Cả người tản ra một cỗ khí lạnh.

Tổng Nhiễm không khỏi co rúm lại, trong lòng run rẩy, rốt cuộc cũng không nhận được mở miệng trước, hỏi anh: "Cậu... Cậu làm gì?"

Tổng Nhiễm bị Lục Mộ Trầm nhìn đến mức không hiểu sao có chút hoảng hốt, hai tay để ở sườn váy vô thức nắm chặt.

Anh đây là... Muốn làm gì?

Tổng Nhiễm đứng ở chỗ đó, lại đợi một lúc, nhưng mà Lục Mộ Trầm vẫn như cũ hình như không có ý muốn mở miệng.

Tổng Nhiễm không khỏi có chút kỳ quái, cau mày, nói: "Nếu cậu không có việc gì, tớ đi đây."

Nói xong, cũng không đợi Lục Mộ Trầm trả lời, dứt khoát vòng qua anh, lập tức đi lên tầng.

Lại không biết, vừa mới đi chưa được hai bước, cổ tay đã bị một lực mạnh mẽ nắm chặt.

Tổng Nhiễm sững sốt, quay đầu lại, thì thấy Lục Mộ Trầm đứng sau cô.

Hắn nắm cổ tay cô, nhìn cô nói: "Tổng Nhiễm, chúng ta nói chuyện một chút."

"Nói chuyện gì? Tớ không muốn nói."

"Cậu buông tớ ra." Nói xong, liền muốn gỡ tay Lục Mộ Trầm ra.

Nhưng mà, Lục Mộ Trầm không chỉ không buông cô, ngược lại còn nắm thật chặt cổ tay của cô, chặt đến mức thậm chí còn có chút đau.

Tổng Nhiễm nhú nhú mày, nhìn anh: "Rốt cuộc cậu muốn... A, cậu làm gì đấy hả?"

Nói còn chưa dứt lời, đột nhiên đã bị Lục Mộ Trầm kéo đi lên trên tầng.

Tay anh gắt gao nắm chặt cổ tay cô, sức lực rất lớn, Tổng Nhiễm chỉ cảm thấy xương của mình rất nhanh sẽ bị anh bóp nát, cổ cau mày, theo bản năng kéo lại tay anh: "Lục Mộ Trầm, cậu buông tớ ra."

Nhưng mà, Lục Mộ Trầm giống như không nghe thấy, chỉ lo kéo cô đi lên tầng.

Từ tầng ba, đi đến tầng bốn, vẫn như cũ không có ý dừng lại.

Lên một tầng nữa, chính là sân thượng.

Đã vào học, trên sân thượng một người cũng không có.

Cổ tay Tổng Nhiễm đau đến mức sắp không xong, dùng sức mà hất tay Lục Mộ Trầm ra, nắm cổ tay, oán trách nhìn Lục Mộ Trầm một cái: "Lục Mộ Trầm, cậu rất phiền nha, đau chết mất."

"Cậu cùng Tần Phàm ở bên nhau, là thật đúng không?"

Tổng Nhiễm xoa cổ tay, đột nhiên nghe thấy câu này, cả người ngẩn ra, giây tiếp theo, liền đột nhiên ngừng đầu lên.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm rất sâu nhìn cô, bước đến trước mặt cô một bước.

Hai người thật sự rất gần, hô hấp quanh quẩn lẫn nhau.

Tổng Nhiễm nâng đầu, đôi mắt sáng lên nhìn Lục Mộ Trầm.

Trên mặt cô không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng đã vui đến nở hoa.

Ghen, vậy là làm tốt rồi nha.

Cô cố nén vui sướng trong lòng, mặt không biểu cảm trả lời anh một câu: "Đúng vậy."

Một câu "đúng vậy", trực tiếp phá nát chút mong đợi cuồng cùng trong lòng Lục Mộ Trầm.

Bỗng nhiên anh rất tức giận, đột nhiên nắm chặt cổ tay Tổng Nhiễm: "Tổng Nhiễm, không phải lúc trước cậu luôn miệng nói thích tớ hay sao? Bây giờ mới mấy ngày? Nhanh như vậy liền hận hò với người khác?"

"Cậu không chịu hận hò với tớ, còn không cho tớ hận hò với người khác sao? Lục Mộ Trầm, cậu cũng quá bá đạo rồi?"

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiễm cúi đầu, mắt nhìn tay Lục Mộ Trầm để trên vai cô, ngay sau đó, ngừng đầu, nói: "Lục Mộ Trầm, phiền cậu buông ra, nam nữ thụ bất thân, nếu bạn trai tớ biết, sẽ không vui."

Những lời cuối cùng của Tổng Nhiễm, giống con dao đâm vào trong lòng anh.

Tay để trên vai cô, bỗng nhiên trở nên vô lực.

Trong mắt đều là cảm xúc bi thương.

Tổng Nhiễm cảm giác được anh buông lỏng bà vai cô, sau đó lui một bước, từ chỗ Lục Mộ Trầm giam cầm bước ra.

Cô ngừng đầu, cuối cùng lại nhìn anh một cái.

Sau đó, liền xoay người, đi ra khỏi sân thượng.

Chỗ đứng của bọn họ, cách cửa sân thượng vài bước.

Tổng Nhiễm cố ý bước chậm lại, nghĩ thầm Góc ngách mau giữ chặt cô nha!

Lục Mộ Trầm tro mắt nhìn Tổng Nhiễm đi ra ngoài, từng bước một.

Trong lòng có giọng nói vang lên không ngừng: Đừng để cô ấy đi, không thể để cô ấy đi.

Mắt thấy Tổng Nhiễm đi đến cửa sân thượng, khi chuẩn bị xuống tầng, rốt cuộc Lục Mộ Trầm cũng không khống chế được, gọi cô lại: "Tổng Nhiễm!"

Giọng nói quen thuộc truyền đến, Tổng Nhiễm đưa lưng về phía Lục Mộ Trầm, trên mặt lộ ra một nụ cười như trút được gánh nặng.

Góc ngách, cuối cùng cũng gọi cô lại.

Trong lòng vui vẻ sắp không được, ngoài mặt lại cố ý đem nụ cười thu lại, quay đầu lại, mặt không biểu cảm nhìn Lục Mộ Trầm, hỏi: "Bạn học Lục, xin hỏi cậu còn có chuyện gì sao?"

"Có!" Lục Mộ Trầm đi nhanh đến.

Tổng Nhiễm nhìn anh: "Cậu..."

Cô vừa định nói chuyện, lại không nghĩ, còn chưa kịp mở miệng, Lục Mộ Trầm đột nhiên gắt gao giữ vai cô, tiếp theo trong nháy mắt, đột nhiên ấn cô lên vách tường.

Tổng Nhiễm còn chưa phản ứng lại, Lục Mộ Trầm liền nâng mặt cô lên, cúi đầu, nặng nề hôn cô.

Môi dán vào nhau.

Cả người Tổng Nhiễm đều cứng lại, trong đầu vang lên một tiếng "oanh", nháy mắt trống rỗng.

Mất mớ to, không dám chớp một cái, tay cùng chân cũng không biết nên để chỗ nào.

Trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng, như từ cổ họng nhảy ra.

Đôi môi ôn nhu, mang theo hương bạc hà nhàn nhạt.

Đôi mắt Tổng Nhiễm mở to, hơi giật mình nhìn chằm chằm phía trước.

Buổi tối đen, ngọn đèn dầu của vạ nhà.

Không thể tưởng được nha, Lục ca ca nhà cô, vậy mà còn có một mặt nhiệt tình như vậy.

Cô cảm giác được hương vị của anh, cảm giác được độ ấm trên môi anh, cảm giác được môi anh đang trần trọc vuốt ve môi cô.

Có chút ngứa, nhưng mà...

Cô rất thích nha.

Tác giả có lời muốn nói

Nhiệm nhiệm Rất thích Lục ca ca hôn nha (*^__^*)

Hi hi: Lục ca ca còn có cơ bụng sáu múi nhân ngư tuyến nha, sau này không cần chảy máu mũi nha ~

Lục ca (mặt đầy kiêu ngạo): Ân, kỳ thật ta còn có đồ vật tốt hơn.

Hi hi: Há? Đồ vật tốt hơn là thần mã? Ta có thể làm bộ nghe không hiểu sao a ha ha ha ha (*≥▽≤*)

Các báo báo, ngày mai đổi mới sẽ vẫn một chút nga, 27 hảo buổi tối 11 giờ về sau ha, ta nỗ lực tranh thủ cho các người nhiều càng hai chương (siêu ngọt nha! Lăn nhau liêu cao ngọt hằng ngày online, muốn nhìn Lục ca trêu chọc lại, tới, theo sát ta, mau lên xe!! (*≥▽≤*)

Hôm qua, tớ đọc chương 71 của Sủng Ái Cá Đồi rồi đột nhiên phát hiện một chuyện, sau này tớ edit cảnh... của Lục ca Nhiệm tỷ kiểu gì a~~~

Người ta còn chưa được 18 tuổi đâu ~. ~

Vẫn là câu cũ mong các cậu cho tớ nhiều ngôi sao bé xinh và chỗ nào cần sửa thì góp ý nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19

Editor: Kẹo Mạch Nha

~Sau khi Lục ca và Nhiệm tỷ chính thức hẹn hò tớ sẽ đổi cách xưng hô từ "cậu - tớ" thành "anh - em" nhé. Nhưng sẽ để Lục ca bắt đầu kiểu xưng hô này trước!!!~

Lục Mộ Trầm đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong đầu trống rỗng, anh thậm chí không biết chính mình đến tột cùng đang làm những gì.

Thẳng đến lúc tiếng chuông vào học chợt vang lên, trong lòng anh giống như có tiếng sấm nổ tung. Cả người anh cứng đờ, bỗng dưng phục hồi lại tinh thần. Giây tiếp theo, giống như bị điện giật, đột nhiên buồng Tổng Nhiệm ra.

Độ ấm trên môi đột nhiên biến mất, trong lòng Tổng Nhiệm bỗng dưng cảm thấy trống vắng.

Cô dựa lưng vào tường, ngo ngác nhìn anh: "Cậu..."

"Thật xin lỗi." Còn chưa kịp nói chuyện, Lục Mộ Trầm đã mở miệng trước.

Anh xin lỗi, xin lỗi vì chính mình vừa rồi xúc động mất đi lý trí.

Mắt đen trầm, nhiệm vài phần khắc chế không nói dè nén cùng khổ sở.

Trong lòng anh nghĩ là, ngày đó ở núi Phượng Hoàng, không có đồng ý với Tổng Nhiệm ở bên nhau, sẽ là việc mà đời này làm anh hối hận nhất.

Tổng Nhiệm lúc ấy nói anh sẽ hối hận, quả nhiên là cô nói đúng rồi.

Chỉ là không nghĩ đến báo ứng tới nhanh như vậy.

Ánh mắt anh thật sâu nhìn Tổng Nhiệm, vô thức, lùi về sau một bước.

Muốn nói cái gì, yết hầu giống như bị lửa đốt, ê ẩm trường trường, như thế nào cũng không thể phát ra thanh âm nào.

Tổng Nhiệm thấy anh lùi một bước, trong lòng nhảy dựng lên, lập tức kéo cổ tay của anh lại.

Lục Mộ Trầm dừng lại, anh nhìn cô, cảm xúc trong mắt rất phức tạp.

Thật lâu sau, mới mở miệng: "Tổng Nhiệm, thật xin lỗi, tớ..."

"Chờ một chút!" Thời điểm Tổng Nhiệm nghe thấy Lục Mộ Trầm nói xin lỗi lần thứ hai, cuối cùng cũng không nhịn được, về mặt mờ mịt đánh gãy lời anh: "Cậu đang nói thực xin lỗi cái gì? Làm sao lại nói xin lỗi nha?"

Bình thường, sau khi hai người hôn hôn, không phải đều nói tôi thích cậu anh yêu em linh tinh gì đó sao? Cho nên hai chữ "xin lỗi" này của Lục Mộ Trầm là có ý gì?

"..." Về mặt Tổng Nhiệm hoang mang nhìn Lục Mộ Trầm, biểu hiện hoàn toàn không có nửa điểm tức giận, thế cho nên cũng làm Lục Mộ Trầm phát ngốc.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người mỗi người trầm mặc trong chốc lát.

Đột nhiên, giống như Tổng Nhiệm nghĩ tới cái gì đó.

Mắt sáng cô lên, lập tức hiểu ra.

Thời điểm nhìn về phía Lục Mộ Trầm, trong mắt liền lộ ra vui vẻ.

Khóe mắt khẽ cong, ngừng đầu, cười khanh khách nhìn anh, nói: "Lục Mộ Trầm, vừa nãy cậu nói xin lỗi, không phải là đang nói đến chuyện chưa có sự đồng ý của tớ mà cậu đã hôn tớ đấy chứ?"

Nói xong, cũng không đợi Lục Mộ Trầm trả lời, liền nhìn không được bật cười, rất hào phóng mà nói: "Không sao nha, tớ rất vui."

Kỳ thật nếu có thể hôn lâu hơn một chút, cô sẽ vui hơn. Tổng Nhiệm vui vẻ mà nghĩ.

"..." Lời này của Tổng Nhiệm vừa nói ra, thông minh như Lục Mộ Trầm, chỉ ngốc trong chớp mắt, lập tức liền minh bạch.

Anh nhìn cô, lông mày anh tuấn chau lại: "Tổng Nhiệm, cậu lừa tớ?"

Thanh âm trầm thấp, mang theo vài phần tức giận, Tổng Nhiệm nghe thấy có chút chột dạ, theo bản năng sờ sờ mũi: "Cái đó... Ai bảo cậu khẩu thị tâm phi chứ..."

Rõ ràng thích cô, lại dong dài lăng nhăng không chịu hẹn hò với cô, cô không kích thích anh một chút, thì sao anh có thể chủ động tìm cô chứ?

Đương nhiên, chính cô nghĩ là như vậy, nhưng hiện tại bị Lục Mộ Trầm chất vấn, ít nhiều vẫn có chút không chiếm li.

Có sợ Lục Mộ Trầm tức giận, vì thế bước nhanh đến phía trước một bước, chắn chỗ mà ôm chặt cánh tay anh, ngửa đầu, bẹp miệng, bộ dạng đáng thương nhìn Lục Mộ Trầm, thanh âm mềm mại làm nũng: "Lục Mộ Trầm, cậu đừng giận tớ, tớ

không cố ý lừa cậu đâu..."

Lục Mộ Trầm rũ mi nhìn cô: "Không cố ý?"

Tổng Nhiễm chột dạ, bị ánh mắt Lục Mộ Trầm nhìn qua, nháy mắt liên lung túng: "A... Xem như là... Là cố ý đi."

Mắt Lục Mộ Trầm nheo lại: "Xem như là?"

"Phải phải phải! Là cố ý! Được rồi đúng không?"

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiễm ôm cánh tay Lục Mộ Trầm cánh tay lắc qua lắc lại, mắt trông mong nhìn anh: "Lục Mộ Trầm, cậu đừng giận tớ, tớ sai rồi, sau này sẽ không lừa cậu nữa, tớ thề."

Nói xong, thật sự gột tay lên, nghiêm trang thề.

"..." Lục Mộ Trầm nhìn cô, vẫn không nói lời nào.

Trong lòng Tổng Nhiễm sốt ruột, ca ca này sao lại khó đỡ như vậy?

Thấy Lục Mộ Trầm vẫn luôn không phản ứng với cô, Tổng Nhiễm không khỏi có chút luống cuống, sợ ánh thật sự tức giận với cô, vì thế cọ cọ trước mặt anh, tay mờ ra, ôm lấy eo anh.

Eo anh thật gầy nha, có đường cong lại rất cứng rắn.

Thời điểm được Tổng Nhiễm ôm, cả người Lục Mộ Trầm khẽ cứng ngắc, cơ bụng không tự giác mà căng thẳng.

"Lục Mộ Trầm, cậu đừng giận tớ được không?" Dáng Tổng Nhiễm không lùn, nhưng đứng chung một chỗ với Lục Mộ Trầm, cũng chỉ vừa đến ngực anh. Cô ôm eo Lục Mộ Trầm, ngửa đầu nhìn anh, đôi mắt đen nhánh ngập nước sáng lấp lánh.

Thấy Lục Mộ Trầm không đáp, giọng nói mềm mại gọi anh: "Lục Mộ Trầm, cậu đừng không để ý tới tớ nha." Cô có chút bất đắc dĩ, thân thể lười nhác mà dựa vào người Lục Mộ Trầm, tay ôm eo Lục Mộ Trầm càng chặt, kêu một tiếng lại một tiếng: "Lục Mộ Trầm... Lục ca... Lục ca ca ——"

Tiếng "Lục ca ca" cuối cùng kéo dài âm điệu, âm thanh yếu ớt không thể so, nghe vào tai Lục Mộ Trầm, trái tim run rẩy, chỉ cảm thấy cả người như nhũn ra (1).

(1) Nguyên văn là "tớ" nhưng khi tô tim thì ra khá nhiều nghĩa, trong số nghĩa đấy có từ "mềm yếu" nhưng tớ nghĩ là "nhũn ra" thì nghe hay hơn.

Ánh mắt anh đen thêm vài phần, gầy tiếp theo lên tờ tay ôm eo Tổng Nhiễm, cúi đầu, ánh mắt thật sâu nhìn cô, tiếng hơi khàn: "Vừa nãy cậu, gọi tớ là cái gì?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, hơi gật mình: "Cái gì nha?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm càng sâu, tiếng vững vàng hỏi lại lần nữa: "Vừa nãy gọi tớ là cái gì? Há? Nói lại một lần nghe một chút."

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm, giống như một túr trường lớn. Tổng Nhiễm ngo ngắc mà nhìn chăm chăm mắt anh, chỉ cảm thấy cả người đã bị luẩn hãm.

Anh chưa từng dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, mang theo dục vọng chiếm hữu mãnh liệt như vậy.

Ánh mắt rất bá đạo, nhưng mà cô rất thích.

"Há?" Lục Mộ Trầm không tiếng động thúc giục cô.

Tổng Nhiễm đã bị Lục Mộ Trầm mê hoặc đến đầu óc choáng váng, đầu óc ngốc ngốc, vô thức mà kêu một tiếng, "Lục Mộ Trầm?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không phải, cậu tiếp theo."

Câu tiếp theo?

Tổng Nhiễm ngây cả người, chớp chớp mắt, hỏi: "Lục... Lục ca ca?"

Tiếng "Lục ca ca" này vừa vang lên, rồi cuộc Lục Mộ Trầm cũng thỏa mãn mà câu môi dưới, giờ tay sùng nịnh mà sờ đầu Tổng Nhiễm đầu: "Ừm, dễ nghe."

Tổng Nhiễm kỳ thật không quá thích người khác sờ đầu mình, nhưng thời điểm bàn tay Lục Mộ Trầm phủ lên, cô có cảm giác được ôn nhu sùng ái.

(Câu đầu thân Tàn Phàm gồm cả Kẹo nữa: "... Ai nói Nhiễm tỷ không thích bị sờ đầu *tức giận**")

Thật thích.

Cô nâng mắt, sáng lấp lánh nhìn Lục Mộ Trầm: "Cậu thích tớ gọi cậu như vậy sao?"

"Ừ." Lục Mộ Trầm hơi cong môi dưới.

Biểu cảm trên mặt anh lĩnh đạm, mặc dù là đang cười, cũng phá lệ thu liễm.

Tổng Nhiễm thì không giống vậy, cô rất vui vẻ, lập tức nhếch miệng nở nụ cười, trong mắt vài phần trêu chọc: "Lục ca ca nha, chắc —— cậu thật thú vị."

(Nghe như mấy anh nam chính hay nói ấy nhì:Thật thú vị.)

Lục Mộ Trầm nhướng mày: "Thật thú vị?"

Tổng Nhiễm: "Còn không phải sao, thích người ta kêu cậu là ca ca."

Lục Mộ Trầm "..."

"Tổng Nhiễm"

"Há? Làm sao vậy?" Lục Mộ Trầm đột nhiên gọi cô, Tổng Nhiễm cười tủm tỉm ngừng đầu lên.

"Đừng nhúc nhích." Lục Mộ Trầm bỗng nhiên nâng tay, để lên đầu cô.

Trong lòng Tổng Nhiễm nhảy dựng, còn chưa phản ứng lại, liền thấy Lục Mộ Trầm bỗng nhiên lại nâng tay phải lên, nhẹ nhàng nắm cầm cô.

Tím Tổng Nhiễm đáp hơi chậm lại, chỉ cảm thấy hô hấp đều bị đình chỉ.

Trời, ai dạy anh nắm cầm con gái vậy?

Động tác nhẹ nhàng như vậy...

Tổng Nhiễm chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng, như sắp từ cổ họng nhảy ra ngoài.

Anh muốn làm gì...

Tổng Nhiễm đang nghĩ ngợi, liền thấy Lục Mộ Trầm chậm rãi cúi đầu xuống.

Ánh mắt đen nhánh như đêm, sâu không thấy đáy.

Hô hấp đang tới gần. Trong lòng Tổng Nhiễm hoảng loạn, trong lòng có thanh âm vang lên: Cậu ấy muốn hôn mình, cậu ấy lại muốn hôn mình!

Tay ôm eo Lục Mộ Trầm không chịu nổi mà ôm chặt, mắt thấy môi Lục Mộ Trầm môi sắp dán lên, trong lòng Tổng Nhiễm căng thẳng, ngay sau đó liền theo bản năng mà nhắm mắt lại.

Nhưng mà, khoảnh khắc cô nhắm mắt lại, Lục Mộ Trầm đột nhiên dừng động tác, nhìn Tống Nhiễm nhắm chặt hai mắt, ý cười trong mắt đậm tới mức sắp tràn ra.

Tống Nhiễm khẩn trương chờ Lục Mộ Trầm hôn.

Nhưng đợi nửa ngày, cảm xúc ôn nhu nai con chạy loạn trong lòng nai con chạy loạn lại chậm chạp không xuất hiện.

Trong lòng Tống Nhiễm buồn bực: Đang làm gì vậy? Muốn hôn thì nhanh hôn nha!

Lại đợi một lát, Lục Mộ Trầm trước sau không có hôn xuống.

Hàng mi dài của Tống Nhiễm run rẩy, có chút không chịu đựng nổi.

Do dự vài giây, rốt cuộc vẫn là chậm rãi mở mắt.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi mở mắt ra, liền thấy mặt Lục Mộ Trầm đầy ý cười nhìn cô, khóe miệng câu lên một nụ cười nghiền ngẫm như có như không, thanh âm đều đều chứa vài phần không che dấu được ý cười: "Em cho rằng anh muốn hôn em sao?"

Tống Nhiễm cả người ngẩn ra.

Chẳng lẽ... Không, phải, sao????!!

Nhìn mặt Lục Mộ Trầm đầy ý cười như sắp tràn ra, Tống Nhiễm lập tức hiểu mình bị đại phúc hắc Lục Mộ Trầm này trêu chọc!

Cô vừa giận vừa hôn lại quần bách, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

Thờ ỉ phi đầy Lục Mộ Trầm ra, trừng mắt với anh: "Lục Mộ Trầm, anh phiền chết đi được!"

Ngồi đến vừa nãy mình thế nhưng còn nhắm mắt lại chờ Lục Mộ Trầm hôn xuống, Tống Nhiễm quả thực muốn đào cái lỗ chôn mình xuống!

Mất mặt, quả thực quá mất mặt!

Lục Mộ Trầm nhìn bộ dáng Tống Nhiễm thẹn thùng lại ảo não, ý cười trong mắt càng sâu.

Giây tiếp theo, anh cúi tay kéo Tống Nhiễm đang thờ ỉ phi tức phát điên đến trước mặt, cúi đầu, nhìn cô hỏi: "Tức giận?"

Tống Nhiễm hừ một tiếng thật mạnh, không muốn đề ý đến anh.

Lục Mộ Trầm nói: "Em lừa anh một lần, anh lừa em một lần, hai chúng ta tính ra hòa nhau."

Tống Nhiễm ngây người, ngẩng đầu lên: "Lục Mộ Trầm, sao anh vẫn còn mang thù hỉ?"

Nói xong, mếu máo, lăm lăm lăm lăm mà nói thêm một câu: "Hẹn hỏi."

Thanh âm rất nhỏ, nhưng Lục Mộ Trầm vẫn nghe thấy, khóe miệng cong lên nhàn nhạt ý cười, nói: "Ừ, em nói đúng, anh chính là hẹp hòi. Cho nên sau này em không cần quá thân mật với Tần Phàm kia."

Tống Nhiễm ngây người, hỏi: "Vì sao?"

Lục Mộ Trầm: "Bởi vì anh sẽ ghen."

Bởi vì anh sẽ ghen.

Lời này nghe vào trong lòng Tống Nhiễm, chỉ cảm thấy cả người vui vẻ đến mức rất nhanh bay lên.

Cô lập tức lại cao hứng, thanh âm nhẹ nhàng: "Đồng ý với anh."

Tác giả có lời muốn nói

Nhiệm Nhiệm đồ thật tốt (*^__^*)

Hôm nay là một Lục phúc hắc, các cậu thích không? O(∩_∩)O

Cất chứa phá 5000 cay, chúc mừng một chút, ngày mai cho đại gia phát một trăm bao lì xì ~ các báo bảo đừng được nhấn lại nga, sờ sờ đại gia, pi pi pi ~~~

Mặt khác, hôm nay chỉ có canh một nga (che mặt), canh hai không viết ra tới, sau đó từ ngày mai bắt đầu, đổi mới thời gian khôi phục đến buổi sáng 8 giờ ha, hy vọng các báo bảo nhiều hơn duy trì nha (*^__^*)

Vẫn là câu cũ muôn thuở của Kẹo: Cầu các ngôi sao bé xinh và các bình luận góp ý khi có sai sót. Chúc mọi người ngủ ngon, bye bye!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Editor: Kẹo Mạch Nha

Thời điểm từ trên tầng đi xuống, đã vào học.

Lục Mộ Trầm đưa Tống Nhiễm đến cửa phòng học: "Vào đi."

Tống Nhiễm mếu máo, lưu luyến không rời mà nhìn anh.

"Chút nữa tan học, anh tới tìm em." Lục Mộ Trầm nói.

Tống Nhiễm vừa nghe, trên mặt mới lộ ra nụ cười: "Được nha."

"Vào đi."

Tống Nhiễm gật gật đầu, khó có lúc ngoan ngoãn.

Xoay người, đi vào trong phòng học.

Lục Mộ Trầm thấy Tống Nhiễm đi vào, mới quay đầu lại đi đến hướng phòng học của mình.

Cũng thật đúng dịp.

Trên đường về phòng học, vừa lúc gặp phải Tần Phàm đi vệ sinh về.

Tình địch gặp mặt, không khí vi diệu.

Mới vừa đi hai bước, tanh âm của Tần Phàm từ phía sau truyền đến: "Lục Mộ Trầm."

Lục Mộ Trầm bước chân hơi dừng, quay đầu lại, nhướn mày: "Có việc?"

Tần Phàm nhìn anh, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Cậu thích Nhiệm Nhiệm?"

Lục Mộ Trầm: "Đúng."

Tần Phàm cười một tiếng: "Ánh mắt thật không tồi, mới vừa chuyển đến liền nhìn thẳng Nhiệm Nhiệm nhà bọn tôi?"

Lục Mộ Trầm vừa uống xong nửa bình sữa, câu kia của Tần Phàm "Nhiệm Nhiệm nhà bọn tôi" quả thực là chọc vào họng súng, mắt anh híp lại, khí tức cả người nháy mắt thấp xuống, hàn khí bức người.

Tần Phàm hồn nhiên không bắt bẻ (?), tiếp tục nói: "Nhưng mà, người thích Nhiệm Nhiệm nhà bọn tôi rất nhiều, cậu thích, có thể, công bằng cạnh tranh."

Vừa dứt lời, Lục Mộ Trầm mặt không biểu cảm mà trả lời cậu một câu: "Đúng không? Chỉ sợ cậu không có cơ hội này."

Tần Phàm sùng sốt: "Có ý gì?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thăm trầm nhìn cậu một cái, mà cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Tần Phàm hơi giật mình đứng tại chỗ.

Sau một lúc lâu, nghiêng đầu hỏi Luru Dịch bên cạnh: "F*ck, cậu ta có ý gì?"

Luru Dịch sờ mũi: "Ừm... Chẳng lẽ cậu ta đã hẹn hò với Nhiệm Nhiệm?"

Tần phàm: "..."

Luru Dịch: "Phàm ca, cậu không có chuyện gì chứ?"

Tần Phàm mặt đầy bi thương, che ngực lại: "Trời ơi, lão tử tâm đã nát..."

Một tiết tự học buổi tối cuối, không có lao sư.

Trong phòng học, các bạn học đang yên tĩnh học bài.

Tổng Nhiệm trở lại chỗ ngồi, vui vẻ đến mức sắp không xong, nụ cười trên mặt như thể nào đều không thu lại được.

Luru Linh nghiêng đầu xem nhìn cô: "Vui vẻ giống như đóa hoa vậy, nhất được tiền?"

Tổng Nhiệm cười hi hi chớp chớp mắt với Luru Linh: "So với nhất được tiền còn vui vẻ hơn nhiều."

Tiếng Luru Linh cười nhạo, trêu chọc cô: "Như thế nào? Lục ca ca nhà cậu cho cậu đường ăn sao?"

Mắt Tổng Nhiệm cong cong, nói: "Đúng vậy nha, ngọt chết rồi."

Luru Linh nhướn mày, khuỷu tay nhẹ nhàng chạm vào Tổng Nhiệm, lại gần, mặt đầy tò mò hỏi: "Nói nói, Lục ca ca nhà cậu đã làm gì với cậu?"

Từ trước đến nay cô chưa từng thấy qua bộ dáng vui vẻ như vậy của Tổng Nhiệm.

Tổng Nhiệm nằng nặt, đầy mắt đầy ái muội, cười hỏi: "Thật sự muốn biết?"

"Muốn nha."

Tổng Nhiệm nhìn xung quanh một chút, đến bên tai Luru Linh, vui vẻ, nhỏ giọng nói cho cô: "Anh ấy hôn tớ."

Luru Linh vừa nghe, bỗng dừng mở to hai mắt, mặt đầy khiếp sợ: "Thật... Thật sự sao?"

Tổng Nhiệm cúi đầu "ừ" một tiếng, cao hứng, lại có nồn.

"Trời ơi, thật sự không nhìn ra, Lục ca ca nhà cậu lại không bị cản trở lăng mạn như vậy (1)."

Luru Linh kinh ngạc cảm thán một tiếng.

(1) Nguyên văn là "Không bị cản trở phải" khi từ tìm nghĩa của từ "phải" thì trong đó còn có nghĩa là lăng mạn, nên tớ đánh bạo edit thành thế. Nếu bạn nào biết thì chỉ cho tớ nha, cảm ơn trước nhé!

Tổng Nhiệm: "..."

Cản trở lăng mạn? Còn rất lăng mạn đó chứ.

Cô cong môi cười, trong lòng ngọt ngào, tràn đầy.

Qua một lát, Luru Linh có chút tò mò, không nhịn được hỏi cô: "Nhiệm Nhiệm, hôn môi có cảm giác như thế nào?"

(Phòng viên đài truyền hình Hóng Drama xin được phỏng vấn những người đang yêu: Tớ cũng muốn biết hôn môi có cảm giác gì? Trong số các cậu đã ai biết cảm giác đó chưa? Cảm giác như thế nào? *Chống chỉ định với những người còn ôm thỏ bông đi ngủ mỗi tối*)

Tổng Nhiệm nghĩ nghĩ, sau đó rất nghiêm túc nói: "Hình dung không ra, chính là cảm giác... So với ăn mật còn ngọt hơn."

Khi Lục Mộ Trầm hôn cô, trái tim của cô như sắp rơi xuống.

Luru Linh tưởng tượng không ra, nhưng nhìn ánh mắt Tổng Nhiệm, có chút hàm mộ.

Một tiết học 40 phút, kỳ thật thời gian cũng không tính là quá dài, hơn nữa Tổng Nhiệm vào lớp chậm, cũng chỉ còn 30 phút mà thôi.

Nhưng mà 30 phút này, đối Tổng Nhiệm hôm nay mà nói, quả thực quá dài.

Cô đã gấp không chờ nổi mà nghĩ sau đó hẹn hò Lục Mộ Trầm.

Lại nghĩ đến nụ hôn vừa nãy, cô vô thức sờ môi, chỉ cảm thấy bên tai lại nóng lên.

Nghĩ thầm: Cái gì mà nam thần cao lãnh, rõ ràng chính là muội tao (2).

(2) Muội tao: Đại loại là kiểu người ngoài lạnh trong nóng. Dù ngoài tỏ vẻ lạnh nhạt thờ ơ, nhưng nội tâm bên trong lại mãnh liệt như lửa.

Chán ghét.

Nghĩ, khóe miệng lại cong cong, trong lòng lại giống như làm đổ lọ mật vậy.

Thật vất vả nhìn đến khi tan học, Tổng Nhiệm vội thu dọn, tiếng chuông vừa vang lên, liền nói với Luru Linh: "Tớ đi đây Luru Linh!"

Luru Linh cười cô: "Được, đi đi."

Nói xong, còn chớp chớp mắt đầy ái muội với cô: "Kiểm chế chút đi, Nhiệm Nhiệm."

Tổng Nhiệm then thùng mà đẩy nhẹ bả vai cô bạn: "Cậu phiền chết."

Nói xong, liền xoay người, đi ra cửa sau.

Mới tan học, vốn dĩ cho rằng Lục Mộ Trầm chưa đến, nào biết vừa ra khỏi phòng học, đã thấy Lục Mộ Trầm đứng ở bên ngoài.

Một bên vai khoác cái cặp màu đen, lưng dựa vào tường trên hành lang, tùy ý đứng.

Tổng Nhiễm vừa thấy anh, lập tức nở nụ cười, chạy đến trước mặt anh: "Sao sớm như vậy?"

"Ừm, ra sớm."

"Bọn mình đi thôi." Tổng Nhiễm vui vẻ kéo ống tay áo của Lục Mộ Trầm, nói.

Vốn dĩ cô muốn kéo tay anh, nhưng vừa tan học, trên hành lang có nhiều người, cô có chút xấu hổ.

Lục Mộ Trầm đem động tác nhỏ của cô vào trong mắt, bất động thanh sắc mà câu môi dưới.

Tâm trạng rất tốt.

Từ khu dạy học đi xuống, Lục Mộ Trầm nghiêng đầu hỏi Tổng Nhiễm: "Muốn đi đâu một chút không?"

Thật ra Tổng Nhiễm rất muốn đi đâu đó một chút với Lục Mộ Trầm, nhưng nghĩ đến bố còn ở bệnh viện, không yên tâm ông ở một mình.

Vì thế nói: "Hôm nào đi, bố em nằm viện, em phải đi bệnh viện chăm sóc ông ấy."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, lập tức hỏi: "Chú làm sao vậy?"

Tổng Nhiễm lắc đầu, nói: "Không có việc gì lớn, chỉ là tìm không tốt lắm."

"Chính là phải uống thuốc đúng giờ."

"Vẫn luôn uống thuốc, chỉ là bố tớ uống thuốc không đúng giờ, liền phát bệnh."

Lục Mộ Trầm kéo tay lại Tổng Nhiễm: "Đi thôi, anh nói với chú Lý đưa em đến bệnh viện."

Tổng Nhiễm nhìn anh: "Có thể sao?"

"Vi sao lại không thể?" Lục Mộ Trầm kỳ quái hỏi một câu, nắm tay Tổng Nhiễm đi đến hướng bãi đỗ xe.

Trên đường, Lục Mộ Trầm vẫn luôn nắm Tổng Nhiễm.

Lòng bàn tay anh ấm áp, Tổng Nhiễm chỉ cảm thấy tâm của mình cũng ấm áp theo.

Nghiêng đầu, nhìn anh, không nhận được hỏi: "Lục Mộ Trầm, anh không sợ người nhà anh phát hiện sao?"

Anh luôn để cô ngồi xe nhà mình, không sợ trong nhà phát hiện anh yêu đương sao?

"Không sợ." Lục Mộ Trầm nói.

Tổng Nhiễm có chút kinh ngạc: "Anh không sợ người trong nhà phát hiện anh yêu sớm sao?"

Lục Mộ Trầm nói: "Mẹ anh ước gì anh yêu đương."

Khóe mắt Tổng Nhiễm co giật: "..."

Sau một lúc lâu: "Mẹ anh... Thật sự sáng suốt..."

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu nhìn cô, trong mắt có vài phần ý cười, "ừ" một tiếng, nói: "Mẹ anh rất sáng suốt, lúc trước bà nói với anh, yêu đương thì có thể, chỉ cần không ảnh hưởng việc học, có thể gánh vác trách nhiệm của mình thì tốt."

Tổng Nhiễm lần đầu tiên nghe nói gia đình như vậy, không khỏi có chút hâm mộ Lục Mộ Trầm: "Mẹ anh thật tốt."

Lục Mộ Trầm khẽ cười, nói: "Khả năng bởi vì là lúc học cao trung bà và bố anh hẹn hò, cho nên cảm thấy không có chuyện gì."

Tổng Nhiễm nghe nói thế, vô thức hỏi câu: "Tình cảm của bố mẹ anh rất tốt sao?"

Lục Mộ Trầm gạt đầu: "Ừ, là rất tốt, gần như không cãi nhau."

Tổng Nhiễm nhìn anh, mặt đầy hâm mộ.

Có lại phát hiện chính mình và Lục Mộ Trầm có chênh lệch.

Anh có một cái gia đình hoàn mỹ, cô không có.

Từ trường học đến bệnh viện, lái xe hơn nửa giờ.

Đến bệnh viện, xe ngừng ở bên ngoài bãi đỗ xe.

Xe dừng lại, Lục Mộ Trầm từ trong xe đi xuống, mở cửa xe.

Tổng Nhiễm cúi người xuống xe, chạy đến phía trước ghé lái, về mặt tươi cười nói cảm ơn với Lý Tín: "Chú Lý, cảm ơn chú đã đưa cháu đến bệnh viện."

Lý Tín vội cúi xua xua tay: "Không cảm ơn với không cảm ơn (?), Nhiễm Nhiễm mau đi vào xem bố cháu đi."

Trong khoảng thời gian này, Tổng Nhiễm thường xuyên ngồi xe của Lục gia, Lý Tín đã quen thuộc với cô. Đối với Tổng Nhiễm ấn tượng cực kì tốt, thích cười, lại rất lễ phép.

Tổng Nhiễm mỉm cười, vẫy vẫy tay với Lý Tín: "Chú Lý tạm biệt."

"A, tạm biệt."

Lục Mộ Trầm đi đến: "Đi thôi, anh đưa em đi."

Tổng Nhiễm gạt gạt đầu, đi cùng Lục Mộ Trầm đến tòa nhà.

Đến phía dưới tòa nhà.

Tổng Nhiễm nhìn Lục Mộ Trầm, nói: "Em đi lên trước đây, anh cũng trở về đi, ngày mai gặp."

Lục Mộ Trầm không trả lời, nói: "Anh đi lên nhìn chú."

Tổng Nhiễm nghe vậy, trong lòng nhảy dựng, theo bản năng mà lắc đầu: "Không... Không cần!"

Lục Mộ Trầm hơi hơi nhướng mày, hỏi cô: "Vi sao?"

Tổng Nhiễm vội nói: "Em... Em cảm thấy... Bây giờ gặp gia đình, quá sớm rồi..."

Lục Mộ Trầm nghe nói thế, không khỏi sặc một chút, mắt nhìn Tổng Nhiễm, rất bất đắc dĩ: "Anh đây là muốn nói, lấy thân phận bạn học."

"Cũng không được nha, bố em sẽ hỏi. Tới như vậy, một bạn học nam chạy đến bệnh viện thăm ông, không kỳ lạ sao?"

Nói là như thế, nhưng kỳ thật cô không lo lắng bố biết việc cô yêu đương.

Cô chỉ là... Chỉ là tạm thời còn không nghĩ ra làm thế nào để Lục Mộ Trầm hiểu được hoàn cảnh gia đình cô.

Về gia đình mình, là nơi nội tâm mình cảm yếu ớt nhất của cô, không muốn bại lộ trước mặt người khác.

Lục Mộ Trầm không trả lời, ánh mắt thật sâu.

Tổng Nhiễm thấy anh không nói lời nào, đi đến trước mặt anh một bước, giữ chặt lấy cánh tay anh, giống như làm nũng quơ quơ, đôi mắt xinh đẹp đầy nước, nhìn anh: "Đừng không để ý đến em nha, Lục ca ca ——"

Một tiếng "Lục ca ca", nói đến nỗi tâm Lục Mộ Trầm đều mềm mại, nháy mắt bị phá hủy.

"Được." Lục Mộ Trầm bất đắc dĩ mà đồng ý.

Tổng Nhiễm nở nụ cười: "Em đi đây."

"Ừ."

"Ngày mai gặp."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Ngày mai gặp."

Tổng Nhiễm cong mắt cười, lúc này mới vui vẻ xoay người, chạy vào trong bệnh viện.

Lục Mộ Trầm nhìn bóng dáng Tổng Nhiễm, đứng ở chỗ đó một lúc lâu không nhúc nhích.

Cảm khái trong lòng, sao anh chưa gì đã bị Tổng Nhiễm thu phục rồi? Nguyên bản trước nay chưa từng nghĩ đến khi còn đi học sẽ nói chuyện yêu đương.

Trên đường về nhà, ngồi trong xe, anh lại không nhận được nghĩ: Tổng Nhiễm nhiều hoa chiêu như vậy, liên tính bảy giờ chưa luận hãm, chỉ sợ sớm muộn gì cũng luận hãm.

Đại khái đây là... Duyên phận?

Là anh cuối cùng (4) là anh.

(4) Nguyên văn là "tổng hội" từ hoàn toàn bỏ tay. Tại lần đầu edit nên xin lỗi mọi người về sự bất tiện này TT _TT

Lục Mộ Trầm tâm trạng rất tốt. Rõ ràng nhất là biểu hiện trên mặt.

Xưa nay tính tình anh lãnh đạm, phần lớn thời gian đều là bộ dáng mặt không biểu cảm.

Nhưng hôm nay không giống vậy, cho dù đã rất khác chế cảm xúc của mình, nhưng vui vẻ chính là vui vẻ, có chút thu liễm ít nhiều cũng không ngăn được ý cười giữa lông mày.

Thế cho nên sau khi về nhà, mẹ Lục liếc mắt một cái liền cảm nhận được, mỉm cười hỏi: "Nha, hôm nay là làm sao vậy? Sao lại vui vẻ thế?"

Lục Mộ Trầm đứng trước cửa thay giày, vào nhà, cố ý banh mặt: "Có sao?"

Mẹ Lục thấy anh cố ý banh mặt, không nhận được cười: "Con đùa nhào này, vui vẻ thì vui vẻ, giấu làm cái gì? Con cho rằng con cố ý banh mặt, mẹ liền không nhìn ra sao?"

Con trai từ nhỏ đã không thích cười, Lâm Văn Xu đối với việc này cũng là bất đắc dĩ. Tính tình ôn trọng là chuyện tốt, nhưng tính tình con trai như vậy, cũng quá ôn trọng đi?

Luôn là bộ dáng ông cụ non, không chút tâm tính của thiếu niên. Thế cho nên, mỗi lần thấy nhà người khác có tiếng cười nháo của trẻ con, liền đặc biệt hăm mộ, hận không thể đem đứa con trai này của mình ném văng ra.

Bà nghĩ kỷ rồi, về sau con trai tìm bạn gái, nhất định phải tìm có gái hoạt bát, thích cười. Một bên lãnh đạm một bên rộng rãi hoạt bát, vừa bổ sung cho nhau. Nếu là hai người đều lãnh đạm, tương lai không khi trong nhà đều không thú vị đến chết sao?

Thời điểm Tổng Nhiễm đẩy cửa phòng bệnh ra, bố ngồi ở trên giường, chưa ngủ.

Đầu hướng đến bên ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì.

Tổng Nhiễm cười, tay chân nhẹ nhàng mà đi đến mép giường, muốn dọa bố từ sau lưng nhảy dựng.

Nhưng mà, chưa kịp lên tiếng, tầm mắt lại dừng lại trên một tấm ảnh trên tay bố.

Đó là một tấm ảnh đã lâu bị ố vàng, ảnh gia đình.

Bố, mẹ cùng cô.

Ảnh chụp khi cô mới ba tuổi, mẹ ôm, bố đứng bên cạnh mẹ, ôm bà vai bà, cười đến nỗi hạnh phúc đầy mặt.

Khi đó người một nhà có bao nhiêu hạnh phúc, hiện tại liền có bao nhiêu chầm chọc.

Tổng Nhiễm nhìn kia tấm ảnh, bỗng dưng trong lòng bị một trận co rút, giống bị thứ gì đó sắc bén đâm vào lòng một cách nặng nề.

"Bố."

Tổng Đại Hải nghe thấy giọng con gái, bà vai run lên, theo bản năng mà muốn giấu ảnh đi.

"Đừng giấu nữa, con đã thấy."

Cả người Tổng Đại Hải cứng đờ, sau một lúc lâu, rốt cuộc chậm rãi quay đầu lại.

Đôi mắt hồng, như là đã khóc.

Nhìn con gái, giọng run run mờ miệng: "Nhiễm Nhiễm..."

Tổng Nhiễm duỗi tay lấy ảnh trong tay ông đi: "Loại phụ nữ này, bố còn nhớ làm cái gì."

Chuyện cũ lại hiện lên ngay trước mắt.

Trong lòng Tổng Đại Hải rất đau, trong lòng giống như bị dao nhỏ cứa một nhát.

Ông nói không ra lời, yết hầu giống như bị lửa đốt, tưởng đến lợi hại.

"Bố, ném đi, được không?" Tổng Nhiễm cảm ảnh trong tay, thanh âm nhàn nhạt nói.

"Nhiễm Nhiễm... Dù sao cũng là mẹ con."

"Mẹ?" Tổng Nhiễm bỗng nhiên nở nụ cười, trong mắt tưởng đến nỗi rất nhanh liền muốn rơi nước mắt: "Bố, người hồ đồ rồi sao? Con khi nào đã có mẹ?"

Mặt Tổng Đại Hải tràn đầy bị thương nhìn cô.

Tổng Nhiễm hít sâu một hơi, cổ nén nước mắt muốn rơi xuống: "Từ mười năm trước, bắt đầu từ ngày bà ta bỏ hai bố con mà đi, bà ta trong lòng con, cũng đã chết!"

"Nhiễm Nhiễm..."

"Bố, người cũng đừng nghĩ đến bà ta, coi như bà ta đã chết rồi đi."

"..."

Nói xong, liền xoay người, đi ra ngoài phòng bệnh.

Một khắc kia khi đi ra khỏi phòng bệnh, rồi cuộc nước mắt vẫn không nhịn được rơi xuống.

Cô men theo vách tường ngồi xồm trên mặt đất.

Trước mắt lại hiện ra cảnh tượng mười năm trước.

Phía nam rất ít khi có tuyết rơi, chính là một năm kia, tuyết rơi đặc biệt lớn...

Tác giả có lời muốn nói

Ngưng ngưng các báo báo, chậm điểm, mới vừa viết xong, mới mẻ ra lò nóng hằm hạp ha ha ha ~

Này chương số lượng từ còn rất nhiều, cho nên chúng ta ngày mai buổi sáng 8 điểm tái kiến nha, đi cho đại gia phát bao lì xì, pi pi pi ~~

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Editor: Kẹo Mạch Nha và HinhYuWook

Tổng Nhiễm nhớ rõ, mẹ mình đã bỏ đi vào ngày hôm đó, sáng sớm, trời tờ mờ sáng, ngoài cửa sổ tuyết rơi rất nhiều.

Cô nằm ở trên giường, không chớp mắt mà nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Lúc đó cô năm tuổi, cùng bố mẹ đến Đông Bắc du lịch. Mùa đông miền Bắc rất đẹp, tuyết rơi đầy trời, trên cây, trên mái nhà, trên mặt đất, tuyết phủ đầy đặc khắp nơi, đầu đầu cũng là màu trắng của tuyết, gần như ở miền Nam rất khó gặp cảnh tượng như vậy.

Cô nhớ lúc ấy cả nhà đứng chân tại một thôn nhỏ xinh đẹp, bây giờ không nhớ rõ là tên gì nữa rồi, chỉ nhớ rõ rất đẹp, rất rộng, buổi sáng còn có thể xem mặt trời mọc, ánh mặt trời màu vàng rực rỡ, đem cả đồi núi khắp nơi là màu trắng, phủ lên một lớp kim quang (?).

Bố mang theo cô cùng đi trên nền tuyết, cô rất vui vẻ, cười khanh khách không ngừng.

Khi đó thật hạnh phúc. Bố còn nói, sau này mỗi năm đều mang cô đi miền Bắc ngắm tuyết rơi.

Cô vẫn luôn nhớ rõ lời hứa của bố, nhưng sau khi bố gặp tai nạn, cô liền biết, sẽ không có sau này.

Bố không còn hai chân, sau này không có khả năng đi cùng cô trên nền tuyết nữa rồi.

Cô nhìn tuyết ngoài cửa sổ, nước mắt tí tách rơi xuống.

Tay từ trong ô chăn nâng lên, không ngừng xoa đôi mắt.

Mới vừa lau khô nước mắt, bỗng nhiên, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau.

"Buông tôi ra!" Tiếng mẹ từ bên ngoài phòng khách truyền vào, tiếng rất lớn, Tổng Nhiễm sợ đến nỗi thân mình run lên, thân thể nhỏ nhỏ ở trong chăn cuộn tròn thành một đoàn.

Cô có chút sợ hãi, trong mắt chứa đầy nước mắt, nhìn chăm chăm cánh cửa.

Cửa phòng đóng lại, nhưng tiếng mẹ rất lớn thanh truyền vào: "Tổng Đại Hải, anh buông tha cho tôi đi, cuộc sống này một ngày tôi cũng không chịu nổi được nữa!"

(Tớ đối xưng hô thành "anh - tôi" và "cô - tôi" với bố mẹ Nhiễm tý nhè vì lúc đó 2 người vẫn còn trẻ, Nhiễm tý mới có 5 tuổi à. Còn đối với mẹ của Nhiễm tý thì tớ xưng hô thành "bà ta" vì tớ ghét cái loại người này lắm)

"Cô cần phải đi bây giờ sao? Tôi biết, lấy tình huống hiện tại của tôi không có tư cách yêu cầu cô ở lại, nhưng cô cứ như vậy mà đi, Nhiễm Nhiễm thì làm sao bây giờ? Đứa bé mới nhỏ như vậy, không thể không có mẹ chăm sóc."

Triệu Tuyết Lệ đột nhiên khóc: "Tôi biết tôi có lỗi với hai bố con, nhưng tôi còn trẻ như vậy, tôi thật sự không nghĩ đến cả đời phải chăm sóc một người..." Bà ta giờ tay lau nước mắt, tiếp tục nói: "Tóm lại, anh hãy nỗ lực mấy năm vợ chồng của chúng ta, thả tôi đi đi."

Phòng không cách âm, đoạn đối thoại đó, từng câu từng chữ rành mạch từ bên ngoài truyền vào nhà, Tổng Nhiễm vừa mới mới lau khô nước mắt lại lần nữa rơi xuống, cô khóc nức nở, che kín nước mắt trên khuôn mặt nhỏ.

Sau khi Triệu Tuyết Lệ kia phiên nói lời kia, bên ngoài đột nhiên yên tĩnh.

Một lúc im lặng, Tổng Nhiễm bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, còn có cả tiếng kéo vali cạch cạch ——

"Mẹ!" Tổng Nhiễm khóc lớn, từ trên giường bò dậy.

Đến dép cô cũng không kịp đi vào, chân trần khóc lóc chạy ra khỏi phòng.

Phòng khách.

Mẹ đã đi đến cửa.

Tổng Nhiễm khóc lớn nhào đến, ôm chặt lấy eo mẹ: "Mẹ, mẹ muốn đi đâu? Mẹ muốn đi đâu thế?"

Cả cơ thể của cô run lên, rất sợ hãi.

Triệu Tuyết Lệ nhìn con gái, cũng không nhịn được khóc, bà ta ngồi xồm xuống, tay run rẩy giúp Tổng Nhiễm lau nước mắt, nói: "Nhiễm Nhiễm, mẹ phải đi, con đừng hận mẹ, mẹ cũng không có cách nào. Con... Con sau này phải chăm sóc tốt cho chính mình, cũng chăm sóc tốt cho bố nữa, biết không?"

Bàn tay nhỏ của Tổng Nhiễm ôm chặt cổ Triệu Tuyết Lệ, khuôn mặt nhỏ chôn ở cổ bà ta, khóc lóc nói: "Mẹ, con biết, con sẽ chăm sóc tốt cho bố, con sẽ ngoan, mẹ đừng đi, đừng đi nữa được không?"

Cô đau khổ cầu xin, chỉ muốn mẹ ở lại. Cô không muốn mình là đứa bé không có mẹ.

Nhưng Triệu Tuyết Lệ chỉ chảy nước mắt lã chã, thái độ kiên quyết: "Không được... Nhiễm Nhiễm, con đừng trách mẹ, mẹ thật sự không có cách nào khác..."

Bà ta nói, nhắm chặt đôi mắt, gầy tiếp theo lên hạ quyết tâm, ngay sau đó đẩy thật mạnh Tổng Nhiễm ra.

Sau đó, bà ta liền đứng lên, xách vali, xoay người, bước nhanh đi ra khỏi cửa nhà.

"Mẹ!" Tổng Nhiễm nhìn mẹ rời đi, khóc lớn chạy ra bên ngoài, tay nhò gất gao giữ chặt tay mẹ, ngẩng đầu, mặt đầy nước mắt nhìn bà ta, khóc lóc cầu xin: "Mẹ, mẹ đừng đi mà, con cầu xin người, người đừng bỏ con đi mà, mẹ..."

Triệu Tuyết Lệ che miệng, nước mắt cũng không ngừng mà trào ra.

"Mẹ, mẹ đừng không cần con, con sẽ ngoan, sau này con sẽ không bao giờ nghịch ngợm nữa, mẹ, con..."

"Nhiễm Nhiễm!" Triệu Tuyết Lệ đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời cô, ngay sau đó liền rút tay của mình ra khỏi tay Tổng Nhiễm, sau đó lùi một bước, nhìn cô, nghẹn ngào nói: "Trở về đi... Mẹ phải đi rồi."

Nói xong, cuối cùng nhìn Tổng Nhiễm một cái, xoay người, liền đi thẳng về phía đường lớn.

Tổng Nhiễm ngơ ngẩn đứng ngốc tại chỗ, cứ thế nhìn mẹ không quay đầu rời đi, nước mắt từng giọt từng giọt từ hốc mắt rơi xuống.

Năm ấy mùa đông rất lạnh, Tống Nhiễm nhớ như vậy mặc áo thu mỏng manh, tóc rối tung, chân trần đứng trên nền tuyết, hai mắt đăm lẹ mơ hồ mà nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của mẹ.

Tuyết rơi trên người cô, cũng ở trong lòng cô.

Một khắc kia, cô liền biết, từ nay về sau, cô không có mẹ nữa.

Chính là, vì sao con người đó lại vô tình đến vậy?

Triệu Tuyết Li đi rồi, Tống Nhiễm liền cùng bố sống nương tựa lẫn nhau, chỉ trong chớp mắt, chính là mười năm.

Lúc Tống Nhiễm còn rất nhỏ, còn chưa có sức lao động, chỉ phí trong nhà, bao gồm học phí của cô, tiền thuốc men thường ngày của bố, đều nhờ mấy nhà các chú thím thay phiên giúp đỡ.

Cô không biết nên báo đáp như thế nào, liền thường xuyên chạy đến nhà các chú thím, giúp đỡ quét tước dọn vệ sinh, giặt quần áo, nấu cơm...

Các chú thím đều đau lòng thay cô, đối tốt với cô.

Nhưng kỳ thật nhà các chú thím cũng không phải đặc biệt dư dả, Tống Nhiễm vẫn luôn thấy rất áy náy với họ.

Vì thế bắt đầu lên sơ trung, cô liền đi mọi nơi để kiếm việc làm thêm, kiếm ít tiền đủ để cô có tiền sinh hoạt với bố.

Thời gian trôi qua, cô có thể làm nhiều việc hơn, ngày thường rảnh rỗi thì cô thể phát tờ rơi, cuối tuần có thể làm thêm ở quán trà sữa, hơn nữa còn hát ở quán bar, kỳ thật phương diện tiền nong đã không còn đặc biệt khản trương.

Sau này, cô không cần mượn tiền của các chú thím, cô thể kiếm tiền nộp học phí cho chính mình, còn có thể mua thuốc cho bố, có khi sẽ mua cho bố và mình quần áo mới.

Ngày lễ ngày tết, sẽ lấy một số tiền ra, mua quà để cảm ơn các chú thím đã chăm sóc cô khi còn nhỏ.

Tính cách của Tống Nhiễm, yêu ghét rõ ràng.

Đối tốt với cô, cả đời cô sẽ không quên, tương lai có năng lực, cô nhất định sẽ báo đáp thật tốt với họ.

Đến người tôn thương cô, cả đời này cô sẽ không tha thứ.

Còn người phụ nữ bỏ lại cô và bố một khắc kia, cô coi như bà ta đã chết.

Trên thực tế, mấy năm nay, cô rất ít nhớ đến người phụ nữ kia. Cô thậm chí đã không nhớ rõ bà ta trông như thế nào. Nếu không phải đột nhiên hôm nay bố mang bức ảnh này ra, cô thật sự đã quên rồi.

Đương nhiên, chuyện năm đó không muốn nhớ lại thì cũng không sao, nhưng một khi nhớ tới, ít nhiều vẫn sẽ có chút thương tâm.

Rốt cuộc, khi đó cô còn rất nhỏ, bố cũng mất đi năng lực lao động. Người kia, sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi bọn họ chứ?

Tống Nhiễm khóc một lúc, lau khô nước mắt, từ trên mặt đất đứng lên, cúi đầu nhìn tấm ảnh trong tay.

Ảnh gia đình khi còn nhỏ, hiện tại xem ra, thật sự là rất chăm chọc.

Cô mím mím môi, giấy tiếp theo, liền rất dứt khoát xé tấm ảnh, sau đó, thuận tay đem mảnh nhỏ ném vào thùng rác bên cạnh.

Cô hít sâu một hơi, khóe miệng hơi mím, khôi phục lại dáng vẻ vui tươi ban đầu.

Tống Nhiễm kim cương nhỏ, tiếp tục cổ lên!

Cô yên lặng tự cổ vũ mình trong lòng.

Tính cách này của Tống Nhiễm cứ như vậy mà thành, mỗi lần cảm thấy khó khăn, cô sẽ tự cổ vũ chính mình, dần dần, liền cảm thấy, chỉ cần người còn sống, cái gì cũng không khó.

Cô phải kiên cường, muốn lạc quan, muốn tích cực hướng về phía trước. Cô nghĩ, nếu ông trời cho cô nhiều trắc trở như vậy, vậy thì cô càng phải sống thật tốt, muốn mỗi ngày sống vui vui vẻ vẻ.

Cô nỗ lực muốn mình thành một người tốt.

Cô cũng chưa bao giờ oán trời trách đất, đối với cô mà nói, có bố yêu mình, có các chú thím đau lòng cho mình, còn có bạn tốt, như vậy đã rất hạnh phúc rồi.

Huống chi, bây giờ cô đã có Lục ca ca.

Nghĩ như vậy, ông trời đã đối với cô không tệ rồi, cô không nghĩ ra có việc gì đáng gá để mình đau lòng.

Nghĩ đến Lục Mộ Trầm, tâm trạng Tống Nhiễm liền tốt lên. Lấy điện thoại ra, ngồi lên ghế trên gửi cho anh một tin nhắn, hỏi anh: "Ngủ rồi sao?"

Lục Mộ Trầm còn chưa ngủ, mới vừa tắm xong, cầm khăn lông lau đầu.

Điện thoại ở trên bàn vang lên "tinh" một tiếng.

Lục Mộ Trầm đi qua, cầm điện thoại lên, thấy Tống Nhiễm gửi tin nhắn cho mình, mặt mày dịu dàng đi không ít.

Tùy tiện lau cho xong, liền ném khăn lông lên bàn, cầm điện thoại trả lời tin nhắn cho Tống Nhiễm: "Không có. Em thì sao, đang làm gì thế?"

Lục Mộ Trầm rất nhanh trả lời tin nhắn, Tống Nhiễm thật sự rất vui vẻ, cong cong mắt cười: "Đang nhắn tin với anh nha."

Sau khi gửi tin nhắn, nghĩ nghĩ, sau đó lại gửi một tin nữa: "Lục ca ca, em nhớ anh."

Tin nhắn này của cô vừa gửi, tiếng chuông cuộc gọi liền vang lên, tên Lục Mộ Trầm trên màn hình.

Cô vui vẻ bắt máy, di động đặt ở bên tai, cười khanh khách hỏi: "Sao anh lại gọi điện thế?"

Lục Mộ Trầm nói: "Nhớ em."

Tống Nhiễm đột nhiên nghe thấy câu này, ngây ngẩn cả người.

Giây tiếp theo, trong lòng giống như làm đổ lọ mực, thanh âm mềm mại, có chút thẹn thùng: "Lục Mộ Trầm, anh biết nói mấy lời dịu dàng như vậy từ khi nào thế?"

Đầu bên kia, Lục Mộ Trầm đứng trên ban công, cơ thể tùy ý dựa vào lan can của ban công, nghe vậy, đuôi lông mày hơi nhướn lên, nặng nề hỏi: "Không thích nghe?"

"Thích thích!" Tống Nhiễm vội gật đầu.

Trong lòng vui rạo rực mà nghĩ: Lời ngon tiếng ngọt ai không thích nghe chứ.

Lục Mộ Trầm nhịn không được hơi hơi nhếch môi, trong mắt nhiễm vài phần ý cười, nói: "Ngày mai em ở bệnh viện chờ anh, anh đi đón em."

"Không cần đi, có nhiều phiền toái nha, đối diện bệnh viện là trạm xe bus em bắt xe bus đi là được rồi." Vốn dĩ thời gian buổi sáng rất vội, nếu để anh quanh lại một vòng để đón, không chừng sẽ muộn giờ tự học.

Cô và Lục Mộ Trầm yêu đương, nhưng không nghĩ đến chuyện làm ảnh hưởng việc học tập của anh.

"Không có việc gì, anh sẽ đi đón em, mang bữa sáng cho em luôn." Nghe khi Lục Mộ Trầm kiên định, không cho phép cự tuyệt.

Bỗng nhiên trong lòng Tống Nhiễm có chút cảm động, nói: "Lục Mộ Trầm, anh đối với em thật tốt."

Lục Mộ Trầm cười cười, nói: "Anh không phải là bạn trai em sao? Đứng chứ."

Trong lòng Tống Nhiễm lại ngọt, cảm điện thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn đều cười thành một đóa hoa luôn rồi: "Lục Mộ Trầm, trước kia sao em không phát hiện anh lại có thể nói ra những lời như vậy chứ?"

Lục Mộ Trầm cười, nói "Việc em chưa biết còn nhiều lắm."

"Ví dụ như là?"

"Sau này em sẽ biết."

Tống Nhiễm cong cong mắt, cười cảm thán một tiếng: "Đúng vậy, tương lai còn dài nha, Lục ca ca."

"Ừ, tương lai còn dài." Tâm trạng Lục Mộ Trầm rất tốt, trong giọng nói đều mang theo vài phần ý cười rất rõ ràng.

Ngày hôm sau, Tống Nhiễm buổi sáng 5 giờ liền dậy.

Bố còn đang ngủ, cô nhẹ nhàng lấy đồ cá nhân ở tủ giường bệnh nhân, sau đó lẳng lẽ đi ra khỏi cửa, đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Tối hôm qua cô khóc trộm một lúc, lúc soi gương mới phát hiện đôi mắt sưng đến đến lại hại.

Lấy nước lạnh đắp lên mắt cả nửa ngày, vẫn không tốt lên được, vẫn sưng rất to.

Tống Nhiễm nhìn chính mình trong gương, có chút buồn.

Sớm biết như thế thì không khóc, đôi mắt sưng lên, xấu chết.

Đánh răng rửa mặt xong, từ nhà vệ sinh đi ra, Tống Nhiễm mang đồ về phòng bệnh cất, sau đó đi xuống tầng mua bữa sáng cho bố, cháo gạo kê cùng bánh bao nhỏ.

Lúc mua đồ, đã 5 giờ 40, bố cũng tỉnh, ngồi ở trên giường.

Tống Nhiễm đi đến, sợ quấy rầy đến bệnh nhân khác, nhỏ giọng nói: "Bố, sao bố không ngủ thêm một lúc?"

Bố Tống lắc đầu, cũng nhỏ giọng: "Không có việc gì, ban ngày bố ngủ nhiều rồi, nhưng mà con, sao lại dậy sớm thế."

Thời điểm ông mới tỉnh, liền phát hiện không thấy con gái, sợ là 5 giờ đã dậy rồi.

Tống Nhiễm cười nói: "Con không sao, ngày nào cũng dậy sớm đã quen rồi."

Nói xong, đặt bữa sáng mới mua lên tủ trước giường: "Bố, bố chờ con một chút, con đi múc nước rửa mặt cho bố, sau đó bố phải ăn hết bữa sáng nhé."

Nói xong, liền đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Tống Đại Hải thấy mới sớm như vậy mà con gái đã phải chạy ra ngoài mua bữa sáng cho mình, đôi mắt xót xót, nước mắt lập tức rơi xuống.

Con gái quá hiểu chuyện cũng quá hiểu thảo, cũng làm ông đau lòng và áy náy. Nếu không phải ông liên lụy đến con, một người như cô sẽ có thể sống tốt hơn.

Tống Nhiễm đi múc nước rất nhanh liền trở về, Tống Đại Hải vội vàng nghiêng đầu lau nước mắt, không muốn làm con gái lo lắng.

Lúc ngừng đầu lên, trên mặt đã thay bằng nụ cười: "Con về rồi."

Tống Nhiễm cong mắt cười, bụng chầu nước đi đến.

Sau khi rửa mặt sạch sẽ cho bố, sau đó lại nhìn bố ăn sáng, cũng đã 6 giờ.

Bố Tống vội giục cô: "Con mau đi học đi, đừng để đi muộn, trên đường phải cẩn thận một chút."

Tống Nhiễm gạt đầu, soạn sách xong: "Con đến trường đây, bố nếu bố thấy có gì không thoải mái nhất định phải nói với bác sĩ đấy, biết không?"

"Biết rồi, yên tâm đi, con mau đi đi, chăm sóc cho mình thật tốt."

Tống Nhiễm cười cười, từ trên ghế đứng lên: "Con đi đấy, bố."

"Ừ, đi đi."

Tống Nhiễm tạm biệt bố, từ phòng bệnh đi ra, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Lục Mộ Trầm, thì anh gọi đến.

Vừa thấy tiếng chuông, lập tức bắt máy, đặt điện thoại bên tai, vui vẻ nói: "Em đang chuẩn bị gọi cho anh, thì anh liền gọi đến."

Mới sáng sớm nghe giọng nói vui vẻ như vậy, tâm trạng của Lục Mộ Trầm cũng bị lây, khỏe mạnh không chịu khổng chế công lên, nói: "Đây chẳng phải chứng tỏ chúng ta tâm hữu linh tê (1) sao?"

(1) Tâm hữu linh tê nhất điểm thông: Người có lòng thường suy nghĩ giống nhau, thường chi tình cảm nam nữ. (Lục ca ca chắc gọi tắt)

"Đúng không, em cũng cảm thấy như vậy." Tống Nhiễm đắc ý cười.

Lục Mộ Trầm nghe thấy giọng của Tống Nhiễm, trong giọng nói đều mang vài phần ý cười, nói: "Anh đã đến rồi."

"Được! Em lập tức xuống dưới đây!" Tống Nhiễm trả lời: "Đã ở thang máy."

"Ừ, anh chờ em."

Tống Nhiễm từ trên tầng chạy xuống, liếc mắt một cái liền thấy Lục Mộ Trầm đứng ở trước cổng chờ cô.

"Lục ca ca!" Tống Nhiễm nhếch miệng cười, cao hứng mà giơng hai tay cánh tay hướng đến Lục Mộ Trầm chạy đến.

Lục Mộ Trầm mỉm cười nhìn cô, thời điểm Tống Nhiễm chạy đến trước mặt anh, giơng hai tay cánh tay, ôm cô vào lòng.

Hai người ôm nhau, Tống Nhiễm ngừng đầu lên, mặt đầy ý cười nhìn anh: "Sao anh đến sớm như vậy?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Sớm sao? 6 giờ."

Nói xong, đột nhiên tầm mắt dừng trên đôi mắt của Tống Nhiễm, phát hiện mắt của cô có chút sưng, anh hơi nhăn mày, vội hỏi: "Mắt em bị làm sao vậy?"

"Hả? Cái gì?" Tống Nhiễm nhất thời không phản ứng lại, vô thức sờ mắt.

"Có chút sưng, làm sao vậy?" Lục Mộ Trầm nâng tay phải nhẹ nhàng sờ một chút.

Tống Nhiễm lúc này mới phản ứng lại, nói: "Ừm, có thể là tối hôm qua ngủ không được tốt cho lắm."

Thật ra Lục Mộ Trầm không hoài nghi, nói: "Ở bệnh viện ngủ không được tốt, chờ chút nữa đến trường lấy nước lạnh đắp một chút."

Tống Nhiễm ngửa đầu, cười hi hi nói: "Anh giúp em đắp sao?"

Lục Mộ Trầm câu môi dưới: "Ừ, anh giúp em đắp."

"Được nha."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, khẽ cười một chút: "Nhân lúc còn nóng mau ăn đi, tay nghề của mẹ anh cũng khá tốt."

Nói xong, lại lấy từ trong balo ra một hộp sữa, đưa cho Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm cầm, nhìn anh hỏi: "Anh ăn không?"

"Không, chút nữa anh ăn ở căn tin." Bữa sáng này vốn là của Lục Mộ Trầm, anh không ăn, muốn mang cho Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm vừa nghe thấy, lập tức đẩy hộp com lại: "Em đây cũng không ăn."

Lục Mộ Trầm hơi ngốc: "Làm sao vậy?"

Tống Nhiễm nâng mặt, nhìn anh nói: "Chờ một lát nữa sau giờ tự học, bọn mình đến nhà ăn mua hai bát cháo, cùng nhau ăn đi."

Lục Mộ Trầm nghe những lời này của Tống Nhiễm, trong lòng thấy ấm áp.

Anh mỉm cười, gật gật đầu: "Được, cùng nhau ăn."

Tống Nhiễm cười khanh khách, cắt hộp com vào cặp.

Lúc xe chạy đến trường, vừa lúc 6 giờ 29 phút.

Cách giờ tự học còn 10 phút.

Tống Nhiễm cùng Lục Mộ Trầm đi song song đến khu dạy học.

"Chút nữa tan học, anh đến tìm em" Lục Mộ Trầm vừa đi lên tầng, vừa nghiêng đầu nói với Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm gật gật đầu, "Được, em chờ anh."

Đến tầng ba.

Chỗ ngoặt là phòng học của Tống Nhiễm.

"Vào đi." Lục Mộ Trầm dừng chân lại, đứng ở cửa sau phòng học.

Tống Nhiễm ngoan ngoãn gật đầu: "Em đi đây."

"Ừ, chút nữa đến tìm em"

"Được nha." Tống Nhiễm nhếch miệng bật cười, tâm trạng đặc biệt tốt.

Sau khi xác định quan hệ người yêu thì không giống nhau, gặp nhau, chờ đợi, ôm, thậm chí hôn môi đều trở thành việc đương nhiên.

Tống Nhiễm vẫy vẫy tay Lục Mộ Trầm, vui vẻ bước vào lớp.

Lục Mộ Trầm thấy Tống Nhiễm đi vào, mới xoay người, đi về lớp của mình.

Còn 5 phút nữa là vào giờ tự học, Tống Nhiễm đi vào lớp, trong lớp rất náo nhiệt, một nhóm người xúm lại nói chuyện, không biết là đang nói chuyện gì.

Tống Nhiễm tò mò mà đi lên phía trước nhìn xung quanh một cái, thấy Lưu Linh cũng ở đây.

Cô kéo ghế rồi ngồi xuống, nghiêng đầu, thuận miệng hỏi Tần Phàm bên cạnh: "Các cậu ấy đang nói chuyện gì thế?"

"Cậu hẹn hò với Lục Mộ Trầm đúng không?"

Cùng một lúc, Tống Nhiễm và Tần Phàm cùng mở miệng hỏi.

Tống Nhiễm có chút kinh ngạc nhìn cậu: "Sao cậu lại biết?"

Tần Phàm nhăn mày lại, vẻ mặt không thể tin được: "Cậu thật sự hẹn hò với cậu ta sao?"

"Cậu kinh ngạc như vậy làm gì, đương nhiên là thật." Tống Nhiễm vui vẻ cười, lấy hộp com từ trong cặp ra, bỏ vào bên trong ngăn bàn, sau đó lại treo cặp sau lưng ghế.

Sắc mặt Tần Phàm rất khó nhìn, giọng nói không khỏi cao lên vài phân: "Rốt cuộc cậu thích cậu ta ở điểm gì? Cậu mới biết cậu ta bao lâu, thế mà dám hẹn hò với cậu ta hả?"

Từ trước đến nay Tần Phàm chưa từng dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với Tống Nhiễm, nghe cứ như là chất vấn.

Tống Nhiễm không khỏi nháu mày, không vui: "Cậu quản tớ làm gì?"

Tần phàm: "Tớ..."

Tần Phàm bị một câu của Tống Nhiễm nói không nên lời, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, chỉ cảm thấy giống như bị người ta ép ăn một miếng dầy hoảng liên, nghẹn ở trong cổ họng, có khổ cũng nói không nên lời.

Tần Phàm ngồi tại chỗ, không ngừng hít sâu, muốn mình bình tĩnh lại.

Qua một lúc, mới cảm thấy trong lòng đỡ khó chịu.

Cậu ngừng đầu lần nữa, nhìn Tống Nhiễm, tiếng khàn khàn, hỏi cô: "Tống Nhiễm... Có phải cậu hoàn toàn không biết, tớ cũng thích cậu?"

"Niêm Nhiễm! Tớ mang bài thi về cho cậu này!"

Thời điểm Tần Phàm vừa nói ra, gần như cùng một lúc, Lưu Linh lúc trước vừa xem náo nhiệt đột nhiên quay đầu, mĩa may bài thi trong tay với Tống Nhiễm, lớn tiếng gọi.

Giọng của Lưu Linh rất to, trong tay lại cầm bài thi, thế cho nên lực chú ý của Tống Nhiễm hoàn toàn bị thu hút, căn bản không nghe rõ Tần Phàm đang nói cái gì.

Cô nhìn thấy Lưu Linh cầm bài thi chạy đến chỗ mình, vội đứng lên, cầm bài thi, nói thẩn: "Không phải mới tới hôm qua thi sao, sao lại nhanh như vậy?"

Nói xong, lần nữa ngồi lại trên ghế.

Lưu Linh nói: "Lão sư dạy toán của bọn mình có tiếng chuyên nghiệp, tới qua tặng ca chấm bài."

Tống Nhiễm bĩu môi, cúi đầu, xem bài thi.

Phía trên bài thi, một con số đỏ tươi: 35 (Ở mình sẽ là 3,5 cũng hơi thâm nhĩ, chỉ điểm thi của tớ cũng có thể như thế TT__TT)

Tống Nhiễm nhìn chăm chăm điểm, nháu nháu mày.

Phía dưới là bài thi, cũng đúng mấy câu lựa chọn, cùng với mấy câu ở mặt sau, điểm bảo sư chấm vô cùng thê thảm.

Các môn của Tống Nhiễm, ngữ văn tương đối tốt, nhưng mà toán thì đã nát đến nỗi không thể nát hơn.

Nói thật thì cô cũng có học, thời điểm bảo sư giảng bài cũng có nghe, nhưng mà giống như đầu không thể tư duy được môn toán, mặc dù lúc ấy nghe hiểu, sau đó lại gặp phải cái bài tương tự, sẽ không làm được.

Nhìn điểm trên bài thi vô cùng chói mắt và bất mắt kìa, trong lòng Tống Nhiễm có chút buồn, vo bài thi lại, trực tiếp vứt vào trong ngăn bàn.

Lưu Linh bị dọa đến nhảy dựng, khẩn trương nhìn cô: "Niêm Nhiễm, cậu không sao chứ?"

Tổng Nhiễm lắc đầu,: "Không có việc gì."

Lưu Linh an ủi cô: "Không có việc gì, Nhiễm Nhiễm, môn văn cậu học tốt."

Ngữ văn của Tổng Nhiễm tốt, cũng khá nổi tiếng, nhưng đến trình độ này, đại khái cũng chỉ có cô.

Ít nhiều vẫn là có chút ẻoải.

Rốt cuộc đến lúc thi đại học, dù điểm văn có cao cũng không thể thi đậu đại học.

Nghĩ đến thi phiền lòng, dứt khoát không nghĩ nữa.

Lại nghĩ tới vừa nãy Tần Phàm nói chuyện với mình, vì thế nghiêng đầu, chớp chớp mắt với cậu, mở miệng hỏi: "Vừa nãy cậu nói cái gì?"

"..." Tần Phàm về mặt u oán mà nhìn cô.

Trong lòng cười ha ha một tiếng —— cậu chính là ngu mà, mới có thể thích cái loại nha đầu vô tâm không phổi!

Tổng Nhiễm thấy cậu nửa ngày chưa nói, lại giục cậu: "Vừa nãy cậu nói cái gì? tớ không nghe rõ."

Tâm của Tần Phàm đã nát, về mặt như sống không còn gì lý luận tiếc, bất chấp tất cả, dứt khoát không gãi gãi, nói: "Tớ nói, chúc cậu với Lục Mộ Trầm thiên trường địa cửu (1)!"

(1) Thiên trường địa cửu = 天長地久, có thể dịch là "Trời đất mãi mãi" - trời, đất là 2 yếu tố cơ bản của cuộc sống này. Cái có sớm nhất là trời và đất và cái còn lại cuối cùng cũng là trời và đất.

Người ta thường dùng để nói về những việc dài lâu vững bền như sự tồn tại của đất trời.

Tổng Nhiễm nghe vậy, mắt cong lên, vui vẻ nói: "Cảm ơn cậu nha."

Tần Phàm: "..."

Ha ha.

Sau giờ tự học, các bạn học cầm hộp cơm chạy đến căn tin.

Lưu Linh hỏi Tổng Nhiễm có đi căn tin không, Tổng Nhiễm lắc đầu: "Không đi, tớ chờ Lục Mộ Trầm"

Lưu Linh gật đầu: "Vậy được, tớ đi cùng nhóm Hoa Hoa đây."

"Ừ, cậu đi đi, ăn nhiều một chút." Tổng Nhiễm cười hi hi nhìn cô nằng.

Lưu Linh cười nhạo, nói: "Không đâu! Muốn tớ béo chết đây à!"

"Cậu béo chỗ nào? Một chút cũng không béo." Tổng Nhiễm nói.

Lưu Linh khoa trương tròn tròn mắt: "Còn không béo? Cậu đang đồ tớ vui về chứ gì."

"Không đồ cậu, cậu rất xinh đẹp, Lưu Linh." Tổng Nhiễm thật tình nói.

Lưu Linh lớn lên rất đáng yêu, rất gầy, một chút cũng không béo. Sở dĩ cô nằng này nói mình béo, là bởi vì khuôn mặt tròn tròn, giống như trẻ con.

Nhưng Tổng Nhiễm lại cảm thấy khá xinh đẹp, mặt tròn tròn có thịt, rất đáng yêu.

Lưu Linh biết Tổng Nhiễm thật tình khen cô, thật sự vui vẻ, đuôi tay nắn nắn khuôn mặt nhỏ của Tổng Nhiễm, cười nói: "Vẫn là Nhiễm Nhiễm của nhà chúng ta mới có thể nói."

Tổng Nhiễm cong mắt cười: "Nói thật sao."

Lưu Linh cười ha ha: "Tớ đi trước, cậu chờ Lục ca ca của cậu đi."

"Được nha."

Lưu Linh và mấy nữ sinh khác đi căn tin.

Tổng Nhiễm từ trên ghế đứng lên, đứng ở cửa sau, nhìn bên ngoài lớp một cái

Lục Mộ Trầm chưa có đến, cô lại về chỗ ngồi, lấy bài thi toán bị cô vo thành một đoàn từ trong ngăn bàn ra.

Số điểm phía trên cực kì chói mắt.

Cô nhìn đề, cầm bút tính toán trên giấy nháp.

Nghĩ không rõ, sai ở đâu rồi?

Rõ ràng mỗi nói bài đều nghiêm túc tính.

Cái số điểm này, còn không bằng trực tiếp nói cô ngốc.

Tổng Nhiễm vừa tính bài, vừa thở dài trong lòng.

Chưa nghĩ đến, một hơi còn chưa kịp than xong, một bàn tay từ sau vai cô, cầm bài thi của cô.

Một cổ hương bạc hà nhàn nhạt từ phía sau bay lại đây.

Trong lòng Tổng Nhiễm nhảy dựng, đột nhiên quay đầu lại.

Quay đầu lại, quả nhiên liền thấy Lục Mộ Trầm đứng sau cô, trong tay cầm bài thi của cô, cúi đầu, xem rất nghiêm túc.

Tổng Nhiễm nghĩ đến cái điểm mất mặt kìa của mình, theo bản năng từ trên ghế đứng lên, đuôi tay muốn cướp bài thi về.

Lục Mộ Trầm hơi nâng tay, không cho cô.

Tổng Nhiễm giờ tay với không tới, gấp đến độ nhảy dựng lên muốn cướp về: "Anh trả lại cho em!"

"Cấp cái gì, để anh nhìn xem." Lục Mộ Trầm nhìn cô, trong mắt mang theo vài phần ý cười.

Nói xong, liền kéo ghế của Lưu Linh ra, ngồi xuống.

Anh mở bài thi đề trên bàn.

Tổng Nhiễm lập tức nhào qua, đôi tay chặt chẽ che điểm lại, mím môi, không vui mà trừng mắt với Lục Mộ Trầm

Hình như Lục Mộ Trầm bị hành động như trẻ con của cô chọc cười: "Em che cái gì? Còn không phải là điểm thấp điểm sao."

"Không cho anh xem! Phìền chết!" Tổng Nhiễm có chút xấu hổ và buồn bực. Điểm mất mặt như vậy, thật sự không muốn Lục Mộ Trầm thấy.

"Không có việc gì, anh không chê em." Lục Mộ Trầm nói, ý cười trong mắt càng sâu.

Tổng Nhiệm hừ một tiếng, vẫn không vui.

Sao lại có thể tùy tiện xem bài thi của người ta như vậy chứ?

"Tức giận?" Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiệm banh khuôn mặt nhỏ không nói lời nào, để bài thi đang cầm trên tay của Tổng Nhiệm xuống, gấp lại, nắm bàn tay nhỏ của cô trong lòng bàn tay, ánh mắt thật sâu nhìn cô, ôn nhu mà dỗ: "Nhiệm Nhiệm, đừng nóng giận."

Tổng Nhiệm ngán người, ngẩng đầu lên: "Anh gọi em là cái gì?"

"Nhiệm Nhiệm." Lục Mộ Trầm trả lời cô, ánh mắt so với giọng nói còn ôn nhu hơn.

Nhiệm Nhiệm...

Tổng Nhiệm nghe được cảm thấy trong lòng đầy ngọt ngào, lập tức liền nở nụ cười: "Đễ nghe, sau này anh cứ gọi em như vậy đi."

Lục Mộ Trầm cũng cười, gật đầu: "Được."

Tổng Nhiệm vui vẻ nằng nằng cầm, đắc ý mà nói: "Vậy anh lại gọi thêm một tiếng để em nghe một chút."

"Nhiệm Nhiệm." Lục Mộ Trầm nhìn ánh mắt của cô, tràn đầy sùng nịnh.

Tổng Nhiệm cao hứng, lúc này mới mếu máo, nói: "Môn toán em học rất kém, học như thế nào cũng không vào đâu."

Lục Mộ Trầm cầm bài thi của Tổng Nhiệm, lật trước lật sau, sau đó nói: "Không sợ, có anh ở đây."

Tổng Nhiệm chớp chớp mắt, nhất thời khó hiểu: "Anh có ý gì?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, nói: "Sau này môn toán của em, anh đến dạy. Anh đánh giá các phương pháp dạy của thầy dạy toán không thích hợp với em."

Tổng Nhiệm vừa nghe, đôi mắt lập tức sáng lên: "Thật hả? Vậy... Vậy anh cảm trình độ học toán của em còn có thể cứu chữa không? Có thể đạt tiêu chuẩn không?"

"Chắc là không thành vấn đề" Lục Mộ Trầm nói.

Tổng Nhiệm kích động sắp hồng rỏ, vui vẻ mà ôm chặt cánh tay của Lục Mộ Trầm, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh: "Lục Mộ Trầm, cảm ơn anh nha."

Lục Mộ Trầm trong mắt có vài phần ý cười, nói: "Chắc là, trách nhiệm của anh."

Tổng Nhiệm cười đến nỗi đôi mắt đều cong thành một đường chỉ, nhìn trong phòng không có người, cười hi hi tiến đến trước mặt Lục Mộ Trầm, thanh âm ngọt ngào, nói: "Lục ca ca, anh thật tốt."

Nói xong, đột nhiên ngừng đầu, không để Lục Mộ Trầm phản ứng liền hôn lên môi anh một cái.

Môi rất mềm, cơ thể của Lục Mộ Trầm hơi cứng, ánh mắt sâu thêm vài phần, tay để bên eo Tổng Nhiệm, vô thức giữ chặt hơn...

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiệm chỉ muốn thật nhanh chóng hôn Lục Mộ Trầm một chút, môi chạm môi một chút mà thôi, lập tức liền lui.

Tìm đập rất nhanh, mặt cũng không tự giác mà nóng lên.

Tổng Nhiệm này, ngày thường ngoài miệng trêu trêu chọc chọc tò về ta đây rất to gan, nhưng dù sao cũng là con gái, lại chưa nói qua chuyện yêu đương, trừ Lục Mộ Trầm, cũng chưa từng thân mật với người khác, kỳ thật trong nội tâm rất thận trọng.

Sau khi chủ động hôn, Tổng Nhiệm chỉ cảm thấy trái tim đập thành thịch rất lợi hại, cô theo bản năng muốn rút quân về đội.

Nhưng nào biết vừa mới gạt mình, liền phát hiện tay của Lục Mộ để trên eo cô đột nhiên giữ chặt.

Tổng Nhiệm nhúc nhích không được, có chút khẩn trương nhìn anh: "Anh... Anh muốn... Làm gì..."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, không nói lời nào, cũng không buông tay.

Đôi mắt của anh giống như từ trường hút người, Tổng Nhiệm ngo ngẩn mà nhìn anh, cả người như bị hấp dẫn đi vào trong đó.

Bốn mắt nhìn nhau, ai cũng không mở miệng trước, dường như xung quanh đã yên tĩnh trở lại.

Qua một lúc lâu, Lục Mộ Trầm thở sâu, tay để trên eo của Tổng Nhiệm chậm rãi thả lỏng.

Lục đạo trên eo bỗng nhiên biến mất, Tổng Nhiệm cũng phục hồi lại tinh thần, chớp chớp mắt với Lục Mộ Trầm.

Vừa nãy cô còn tưởng rằng Lục Mộ Trầm muốn hôn cô đấy chứ.

Kết quả không có.

Trên mặt cô không nói, trong lòng lại là có chút mất mát.

Sao lại không hôn chứ?

Thực ra vừa nãy Lục Mộ Trầm thật sự muốn hôn, nhưng chung quy vẫn là lý trí chiếm thượng phong. Dù sao cũng là phòng học, mặc dù không có mấy người, nhưng dù sao cũng phải chú ý một chút.

Anh nhìn Tổng Nhiệm, duỗi tay sờ sờ đầu cô, nói: "Đi thôi, đi ăn cơm."

"Được." Tổng Nhiệm lên tiếng, khuôn mặt nhỏ khó nén vẻ thất vọng.

Lục Mộ Trầm vừa thấy biểu tình của Tổng Nhiệm, liền biết cô suy nghĩ cái gì, bất đắc dĩ cười cợt, ánh mắt lại càng sùng nịnh, xoa xoa đầu cô, sau đó gấp lại bài thi của cô, để trên bàn: "Đi trước ăn cơm, còn bài thi thi sau tiết tự học buổi tối anh sẽ giảng cho em."

"Được nha." Tổng Nhiệm gật đầu đáp lời, ngay sau đó lấy hộp cơm buổi sáng Lục Mộ Trầm đưa cho cô từ trong ngăn bàn ra.

Lục Mộ Trầm duỗi tay cầm: "Anh cầm."

Tổng Nhiệm thấy anh cầm hộp cơm trong tay, nói: "Không nặng lắm đâu."

"Vậy thì anh cũng nên cầm."

Tổng Nhiệm nghe lời này của anh, trong lòng lại thấy ngọt ngào.

Có một bạn trai vì cô mà suy nghĩ, thật là hạnh phúc quá đi.

Hai người cùng nhau đi đến căn tin.

Đến căn tin, Lục Mộ Trầm tìm vị trí sạch sẽ, để hộp com xuống, nói với Tống Nhiễm "Em ngồi chỗ này chờ anh, anh đi mua cháo."

"Ừ." Tống Nhiễm cười gật đầu, sau đó liền ngoan ngoãn ngồi xuống, ngừng đầu, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm "Em chờ anh trở về nha."

Lục Mộ Trầm vừa nhìn thấy Tống Nhiễm cười, vô thức tâm trạng cũng vui lấy.

Thật sự từ trước đến nay anh chưa thấy qua nữ sinh nào thích cười như Tống Nhiễm, lúc cười lộ lên đẹp như vậy, làm cho người khác mê muội.

Tâm trạng anh rất vui vẻ, xoay người, đi đến cửa sổ mua cháo.

Căn tin có rất nhiều người, nhưng may là cửa sổ bán cháo cũng không có bao nhiêu người. Lục Mộ Trầm đi đến, mua được ngay.

Trở về, ngồi đối diện với Tống Nhiễm, một người một bát cháo, sau đó lại đi lấy thìa cho cô.

"Cháo gạo kê bí đỏ, em có thích không?" Lục Mộ Trầm hỏi.

Tống Nhiễm cười trả lời anh: "Thích nha, chỉ cần anh mua em đều thích."

Lục Mộ Trầm nâng mắt, nhìn cô, trong mắt không che dấu được ý cười.

Tống Nhiễm cong cong mắt cười với anh, đi sau đó cúi đầu, người người bát cháo gạo kê bí đỏ trước mặt.

Cháo bí đỏ thơm thơm ngọt ngọt, hương vị rất đậm đà.

"Thơm quá." Tống Nhiễm cảm thìa lên, lập tức múc một miếng cho vào trong miệng: "Ừm, ngọt!"

Sau khi ăn, ngừng đầu lên báo cáo với Lục Mộ Trầm

Lục Mộ Trầm sùng sục nhìn cô, mặt đầy ý cười.

Anh mở hộp com ra ra, bên trong là sủi cảo trứng vẫn còn ấm.

Hắn cầm cái đĩa đặt trong hộp com, cắm vào một cái sủi cảo trứng, sau đó đưa tới bên miệng Tống Nhiễm "Nào, há miệng ra, ném thử tay nghề của mẹ anh."

Tống Nhiễm ngẩn ra, bỗng nhiên ngừng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Lục Mộ Trầm.

Anh đây là... Muốn dứt cho cô ăn hả?

Lục Mộ Trầm thấy nàng phát ngốc, nói: "Thất thần làm cái gì, mau há miệng."

Tống Nhiễm nghe vậy, bây giờ mới phục hồi tinh thần, giấy tiếp theo, lập tức mở miệng.

Mặc dù cô đang ăn, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm

Vừa này lúc Lục Mộ Trầm dứt cô ăn, chỉ cảm thấy trong lòng lửa đốt, rất nhanh sẽ nổ tung.

Người này sao lại trêu chọc cô như vậy chứ? Thật sự là chưa từng nói qua chuyện yêu đương sao?

Nghĩ xong, vô thức nói ra: "Lục Mộ Trầm." Đôi mắt sáng lấp lánh nhìn anh.

"Hả?" Lục Mộ Trầm ngừng đầu lên, nhìn cô.

Mắt Tống Nhiễm cong cong, mặt đầy ý cười, nhỏ giọng hỏi: "Lục Mộ Trầm, thật sự lúc trước anh chưa từng nói qua chuyện yêu đương hả?"

Hỏi vấn đề này làm anh có chút khó chịu, Lục Mộ Trầm nheo mắt, hỏi lại cô: "Em thử nói đi?"

Tống Nhiễm đương nhiên biết không có, vừa nghe, ha ha cười, khoe miệng cong cong, lại hỏi anh: "Vậy sao anh có thể nói chuyện yêu đương?"

Lục Mộ Trầm "..."

Tầm mắt Tống Nhiễm dừng trên hộp com sủi cảo trứng, chiếc đĩa ở trước mặt cô, duỗi tay liền có thể cầm được.

Nhưng cô không cầm, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm: "Anh lại dứt em ăn một miếng đi."

Lục Mộ Trầm ngừng đầu lên, trong mắt có vài phần ý cười: "Tống Nhiễm, em đây là được voi đòi tiên đấy."

Tống Nhiễm cười càng ngọt: "Vậy anh định không dứt em ăn à?"

Lục Mộ Trầm bắt đầu dĩ lắc đầu, ý cười trong mắt sâu thêm vài phần, sau đó liền cầm đĩa, cắm vào sủi cảo trứng, lần nữa đưa đến miệng Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm ăn rất vui vẻ, cười hỏi Lục Mộ Trầm "Có phải em làm ra vẻ không?"

Lục Mộ Trầm cười: "Không quan hệ, ở trước mặt anh, em có thể làm ra vẻ."

Lục Mộ Trầm trả lời dứt khoát như vậy, ngược lại làm cho Tống Nhiễm có chút ngại người, cô vô thức hỏi: "Vì sao vậy?"

Lục Mộ Trầm rất tự nhiên mà trả lời một câu: "Chẳng phải em là bạn gái của anh sao."

Nếu là người mình thích, dù cho người đó làm cái gì đi chăng nữa, anh đều ủng hộ.

Hướng chỉ, một chút anh cũng không cảm thấy Tống Nhiễm làm ra vẻ. Anh thích thú.

Tống Nhiễm nghe những lời Lục Mộ Trầm nói, tâm trạng tốt đến mức muốn bay lên trời.

Có bạn trai dung túng mình như vậy, thật là hạnh phúc quá đi.

Sủi cảo trứng ăn rất ngon, Tống Nhiễm liền tiếp ăn bốn năm cái, tất cả đều là Lục Mộ Trầm dứt.

Ăn đến lúc cảm thấy mỹ mãn, nhận không được cảm khái một câu: "Tay nghề của mẹ anh thật tốt, ăn ngon muốn chết."

Lục Mộ Trầm nói: "Kỳ thật mẹ anh làm giỏi nhất là sườn heo chua ngọt, chờ lần sau anh đưa em về nhà anh ăn."

Tống Nhiễm ngại người, ngay sau đó đôi mắt lại sáng lên, kinh ngạc hỏi: "Em có thể đến nhà anh ăn hả?"

Lục Mộ Trầm giương mắt, bộ dáng đương nhiên: "Vì sao lại không thể hả?"

"Nhưng em..."

"Cuối tuần này, người có thời gian không?" Lục Mộ Trầm đột nhiên hỏi.

"À? Làm sao vậy?" Tống Nhiễm lại sùng sốt, ngo ngác nhìn Lục Mộ Trầm.

"Cuối tuần muốn đưa em về nhà anh."

Lời này Lục Mộ Trầm vừa nói ra, Tống Nhiễm sợ tới mức cái thìa đang cầm trong tay rơi vào trong bát.

Lục Mộ Trầm rủ rỉ, quét mắt đến cái thìa rơi trong bát, lúc ngừng đầu, nhìn Tống Nhiễm hỏi: "Làm sao vậy? Em không muốn đi?"

Thật là Tổng Nhiễm sợ không nhẹ, người ta yêu đương không phải đều là gấu điểm sao? Sao tôi lướt Lục Mộ Trầm, tự nhiên lại có phong cách kiểu này?

Tổng Nhiễm có chút hoảng, khẩn trương nhìn anh: "Cái đó... Anh không cảm thấy quá nhanh sao?"

"Nhanh cái gì?"

"Gặp mặt bố mẹ..."

"Không cảm thấy." Lục Mộ Trầm đáp lại cô.

Tổng Nhiễm "..."

"Tổng Nhiễm." Lục Mộ Trầm nhìn cô, bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: "Lúc trước anh đã nói qua, em không có quên đấy chứ?"

Tổng Nhiễm ngơ ngác: "Cái... Nói cái gì?"

"Anh nói rồi, nếu muốn ở bên nhau, vậy phải ở bên nhau mãi mãi."

"Em biết, nhưng..."

"Tổng Nhiễm, anh rất nghiêm túc, không phải đùa, em hiểu không?" Lục Mộ Trầm nhìn cô, biểu cảm bỗng nhiên rất nghiêm túc.

Tổng Nhiễm vội nói: "Em không có đùa."

"Sẽ kết hôn với anh sao?"

Tổng Nhiễm có chút ngốc, theo bản năng hỏi lại anh: "Anh sẽ sao?"

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Nếu ở bên nhau, liền không nghĩ tới chia tay."

Tổng Nhiễm vội gật đầu: "Em cũng vậy."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, từng câu từng chữ đều vô cùng nghiêm túc: "Tổng Nhiễm, chúng ta biết nhau rất lâu."

Tuy rằng vừa mới ở bên nhau, nhưng kỳ thật đã biết nhau rất lâu rồi, cũng thích rất lâu rồi.

Nếu quyết định ở bên nhau, đó chính là óm ý định tương lai sẽ kết hôn. Ít nhất ở trong lòng Lục Mộ Trầm, là như vậy.

Vì sao nhanh như vậy anh đã muốn mang cô về nhà, đại khái là trong lòng ít nhiều có chút cảm giác không an toàn.

So sánh với bạn cùng lứa tuổi, khả năng anh thật sự trưởng thành quá nhiều, có rất nhiều ý nghĩ không phải người tuổi này sẽ nghĩ đến.

Đoạn tình cảm này, anh nghiêm túc, đã có thể sợ không phải là Tổng Nhiễm.

"Tổng Nhiễm, cuối tuần này, anh đến đón em, được không?" Lục Mộ Trầm nhìn cô, rất nghiêm túc mà hỏi ý kiến cô.

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, nhìn Lục Mộ Trầm, có chút bất an hỏi: "Vậy... Anh xác định, bố mẹ anh sẽ không đuổi em ra đấy chứ?"

Lục Mộ Trầm "..."

Buổi tối hôm nay.

Lục Mộ Trầm ở trên tầng xem sách một lát.

Trên bàn có mấy quyển sách tư liệu.

Anh xem đến mức thấy phiền, cuối cùng dứt khoát đóng sách lại, kéo ngăn bàn ra, ném vào.

Sau đó, lại tìm quyển notebook mới từ trong ngăn bàn, cầm bút viết một ít công thức toán vào trong đó.

Buổi tối hôm này lúc giảng bài thì cho Tổng Nhiễm, phát hiện cơ sở của cô quá kém, có rất nhiều thứ đã học ở sơ trung (cấp 2 ở mình) cũng không biết, hiện tại tính toán giúp cô viết lại toàn bộ kiến thức trọng điểm ở sơ trung viết vào, sửa sang lại hệ thống.

Lục Mộ Trầm học toán rất tốt, kiến thức quan trọng không cần lật sách trên cơ bản cũng nhớ rõ toàn bộ.

An viết rất nhanh, trong chốc lát, liền viết được vài trang giấy.

Lúc ngừng đầu lên, đã 12 giờ.

Anh buông bút, mệt mỏi xoay cổ, từ ghế trên đứng lên.

Thời điểm đi xuống nhà, đèn phòng khách còn sáng.

Mẹ Lục còn đang xem phim truyền hình, xem đến nổi một phen gân gù, nước mắt nước mũi.

Thấy con trai đi xuống, duỗi tay lấy tờ khăn giấy trên bàn, lau lau nước mắt: "Xuống đây, có đói bụng không? Mẹ làm chút đồ ăn khuya cho con."

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không đói bụng."

Nói xong, liền đi xuống.

Mẹ Lục chỉ vào TV: "Cô bé này cũng quá đáng thương, bố bị liệt mất đi sức lao động, mẹ thì đi theo người khác, không cần nó, tuổi còn nhỏ lại phải vừa đi học vừa chăm sóc bố bị liệt, thật là làm người ta cảm thấy chua xót."

Lục Mộ Trầm nhìn lướt qua màn hình TV, nói: "Diễn mà thôi, nếu là thật thì dám đương không nổi."

"Cũng đúng." Mẹ Lục lau nước mắt, nói: "Trong đời thực nào có người mẹ nào vô tình như vậy."

"Mẹ, có chuyện này, con muốn nói với mẹ." Lục Mộ Trầm trầm mặc một lát, rồi cuộc cũng mở miệng.

Mẹ Lục nghiêng đầu nhìn anh: "Được, con nói đi."

Lục Mộ Trầm nhấp môi dưới, trầm mặc vài giây: "Ừm, chính là, con có bạn gái."

Mẹ Lục ngẩn người, ngay sau đó mở to mắt, vừa mừng vừa sợ: "Phải không đấy? Là kiểu con gái như thế nào?"

Con trai từ nhỏ đến lớn đều không thích chơi với con gái, cho nên mẹ Lục luôn rất lo lắng rằng con trai nhà mình có thích con gái hay không, mẹ nhà người khác chỉ sợ con mình yêu sớm, nhưng mà bà lại ước gì con trai nhà mình như thế.

Đương nhiên, bà không phản đối yêu sớm, đó là vì bà tin tưởng con trai của mình. Vô luận là anh tự chủ, vẫn là rất có trách nhiệm, đều không phải đứa trẻ cùng tuổi có thể so sánh.

"Cô ấy rất tốt, con rất thích cô ấy." Lục Mộ Trầm nói.

Mẹ Lục ai da một tiếng, cười nộ lên: "Con cái tiểu tử này, mẹ còn cho rá=ằng con không thích con gái đấy."

Sau đó lại phai lệ nghiêm túc mà dặn dò anh: "Vậy nếu ở bên nhau, con cần phải đối tốt với con gái nhà người ta, ngàn vạn đừng chán trong chán ngoài."

"Sao con có thể như vậy."

Mẹ Lục cười cười: "Thế thì tốt."

Lại nói: "Vậy con tìm thời gian, đưa cô bé ấy đến nhà mình chơi."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Cuối tuần này đi."

"À, tình cảm tốt vậy, con đi viết lên tờ giấy, những món cô bé đó thích ăn, đến lúc đó mẹ sẽ làm."

Lục Mộ Trầm cười cười: "Đã biết, mẹ, cảm ơn người."

Mẹ Lục vỗ vỗ tay anh, cười: "Cảm ơn cái gì chứ, con thích thì tốt."

Tác giả có lời muốn nóiBuổi chiều tam điểm còn có canh một nga, đại gia vui vẻ sao (*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edior: Kẹo Mạch Nha

Sau đó Lục Mộ Trầm về phòng, mẹ Lục cũng vội vàng tắt TV, đi lên tầng.

Trong phòng, đèn sáng, bố Lục dựa vào đầu giường xem văn kiện.

Mẹ Lục chạy đến bên giường, đặt mông ngồi xuống, kéo tay chồng, kích động nói: "Ông đoán xem vừa nãy A Mộ nói gì với tôi?"

Bố Lục đầu cũng không nâng, thuận miệng hỏi: "Nói cái gì?"

Mẹ Lục nở nụ cười: "Lúc trước tôi còn lo lắng tiêu tử kia không thích con gái đấy, từ nhỏ liền chưa thấy con chơi đùa với con gái, hắc, hiện tại khen ngược, thế nhưng còn quen bạn gái."

Bố Lục vừa nghe, lập tức ngừng đầu lên.

Nhưng mà, khác với mẹ Lục, bố Lục ba không mấy vui vẻ, ấn đường nhăn lại, nói: "Đứa nhỏ này mới lớn bao nhiêu, quen bạn gái cái gì?"

Sau đó liền nói: "Không được đâu, em quay lại nói với nó, bảo nó chia tay."

Nói xong, lại cúi đầu xem văn kiện, trong miệng lầm bầm:"Không học hành cho tốt, làm bậy cái gì chứ."

Mẹ Lục vừa nghe mấy lời này của bố Lục, sắc mặt liền khó coi, hừ một tiếng: "Cái này kêu là chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn (1), năm đó ông theo đuổi tôi như thế nào, đã quên rồi sao?"

(1) Chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn: Dung túng cho quan lại làm gì cũng được, còn dân thường đến sinh hoạt bình thường, hoạt động chính đáng cũng bị hạn chế. Nay còn để chỉ mình muốn làm gì thì làm, không đếm xỉa đến quyền lợi chính đáng của người khác

Mẹ Lục lớn lên rất xinh đẹp, lúc còn trẻ càng đẹp hơn.

Tính cách tốt, học tập cũng tốt. Thời điểm năm đó mới lên cao trung, lấy thành tích tốt nhất trường thi được tam trung.

Khi đó, Lục Minh Tu đã học năm hai cao trung. Ở cao trung là hotboy kiêm lão đại, học tập đặc biệt không tốt, chỉ bằng khuôn mặt, nữ sinh thích ông cũng không ít, nhưng Lục Minh Tu một người cũng không thích, mắt không thèm nhìn.

Có một ngày, thời điểm chơi bóng rổ ở sân thể dục, trong lúc vô tình thấy Lâm Văn Xu đang học thể dục.

Cái đó gọi là kinh vi thiên nhân (2).

(2) Kinh vi thiên nhân: Nhìn thấy thì vô cùng ngạc nhiên, cho rằng chỉ có thần tiên mới đạt đến trạng thái hay trình độ đó.

Tóc dài bay bay, làn da trắng nõn, nụ cười sáng lạn lại ấm áp.

Chỉ liếc mắt một cái, liền đem linh hồn nhỏ bé của ông lúc đấy câu đi rồi.

Thời điểm Lục Minh Tu còn trẻ đặc biệt lưu manh, da mặt cũng dày, cùng tính tình của Lục Mộ Trầm hoàn toàn không giống nhau.

Ông liếc mắt một cái coi trọng Lâm Văn Xu, tìm mọi cách theo đuổi các loại.

Ban đầu Lâm Văn Xu không thích ông, cảm thấy ông trừ bỏ đáng người tốt cùng với khuôn mặt đẹp, thật là chẳng còn chỗ nào tốt nữa cả.

Nhưng mà không chịu nổi Lục Minh Tu đối tốt với bà. Vốn dĩ không phải người tính tình tốt, nhưng ở trước mặt bà, tính tình đều có thể thu liễm lại, ôn nhu đến mức kỳ cục. Bà nói cái gì, ông đều nghe.

Bảo ông đọc sách cho tốt, ông phải ngồi đọc sách.

Bảo ông cai thuốc, ông không nói hai lời, lập tức liền cai.

Không thích nam sinh đi uống rượu, từ nay về sau, ông không bao giờ đi, rượu cũng không uống.

Chỉ cần là bà nói, tất cả ông đều làm theo.

Duy nhất có lần bà nói, thời điểm bà bảo ông không đến tìm bà nữa, ông nhưu nhuu mày, không cho cự tuyệt mà nói: "Cái này không được, trừ bỏ cái này này, cái gì cũng có thể."

Nữ sinh đều theo cảm tính, nếu có một người thích bạn thích rất nhiều, nguyện ý vì bạn thay đổi bất cứ cái gì, là một người chỉ đối với bạn ôn nhu như nước, lúc nào trong lòng trong mắt đều chỉ có một người là bạn, liền cũng sẽ đầu hàng.

Huống chi người này, còn lớn lên rất đẹp trai.

Thời điểm Lâm Văn Xu cùng Lục Minh Tu ở bên nhau, vừa mới tròn mười sáu tuổi.

Thời điểm mới hẹn hò, căn bản không nghĩ tới cuối cùng mình thật sự sẽ gả cho ông.

Từ yêu đương đến kết hôn, đến bây giờ, hai mươi mấy năm, hai người cũng không phải không có màu thuẫn, nhưng sẽ không cãi nhau, trong tình huống bình thường, chỉ cần Lâm Văn Xu vừa giận, Lục Minh Tu lập tức tức liền sợ, không ngừng nhận sai.

Dù sao một câu, vợ nói cái gì cũng đúng.

Khả năng bởi vì mình thời học sinh gặp được người đàn ông tốt như vậy, cho nên ngược lại Lâm Văn Xu cảm thấy tình yêu ngây ngô trong trường học là tốt đẹp nhất.

Đương nhiên, cũng muốn gặp được đúng người.

Tuổi này, tình bắt đầu cũng rất bình thường, bà không phản đối.

Bà muốn làm, chính là phải giáo dục tốt con trai của mình, dạy con là một người đàn ông nên có đảm đương cùng trách nhiệm, cũng dạy con tôn trọng phụ nữ như thế nào.

Chỉ cần hai người ở bên nhau, không ảnh hưởng đến việc học tập của đối phương, có chính kiến, biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, bà nghĩ không ra, có cái lý do gì để phản đối?

Không thể vì chia rẽ mà đi chia rẽ không phải? (*Tớ không hiểu, bạn nào biết thì chỉ tớ*)

Tất cả duyên phận, đều là số phận định sẵn.

Giống như bà cùng Lục Minh Tu, nếu lúc trước không đồng ý với ông, có lẽ đời này cũng không thể hạnh phúc như vậy.

Thấy chồng phản đối, Lâm Văn Xu cười như không cười mà vuốt tay chọc ngực ông một chút: "Người này hai mươi năm sống càng ngày càng cổ hủ, sao tư tưởng cũ kĩ như vậy?"

Lục Minh Tu thuận thế cảm tay bà, nói: "Tôi là sợ ảnh hưởng đến việc học tập của A Mộ. Tôi khi đó không giống nhau, dù sao tôi học tập cũng không tốt, cho nên..."

"Ồ, ông học tập không tốt, vậy ông không sợ ảnh hưởng đến việc học tập của tôi sao?" Mắt Lâm Văn Xu neho lại, gãi vờ tức giận trừng mắt với ông.

"Không không không, tôi không có ý này!" Mắt thấy mình lại nói sai lời, Lục Minh Tu khẩn trương, vội vàng giải thích.

Lâm Văn Xu hừ một tiếng, thuận thế đẩy tay ông, nói: "Dù sao chuyện này ông đừng có mà động vào, tính cách con trai như thế nào tôi rõ nhất, đứ con gái nó thích khẳng định sẽ không kém. Cuối tuần A Mộ mang đứa bé kia đến nhà chơi, ông phải chú ý đến thái độ của ông đấy."

"Được được được." Lục Minh Tu bắt đầu đi gặt đầu: "Nghe bà, đều nghe bà."

Lâm Văn Xu lúc này mới cao hứng, vỗ vỗ vai ông: "Đi ngủ sớm một chút."

Lục Minh Tu "ừ" một tiếng: "Tôi xem phần văn kiện này một chút, bà ngủ trước đi."

Lâm Văn Xu gặt gặt đầu, liền chui vào trong chăn nằm.

Lục Minh Tu vuốt tay giúp bà chỉnh lại cái chân, cúi đầu nhìn bà, trên mặt đều thấp phần ôn nhu.

Từ ngày đó, sau khi Lục Mộ Trầm nói với Tổng Nhiệm cuối tuần muốn mang cô về nhà, mấy ngày liền, Tổng Nhiệm cảm thấy trong lòng không yên, luôn có chút sợ.

Hôm nay buổi trưa ở phòng học, cô không nhận được đem chuyện này nói với Luru Linh, Luru Linh nghe xong, cũng rất kinh ngạc: "Trời ơi, nhà Lục Mộ Trầm cũng quá hiện đại đi?"

Tổng Nhiệm phát sầu, nói: "Thật ra tớ không nghĩ tới, hiện tại tớ cảm thấy khẩn trương muốn chết."

Luru Linh an ủi cô nói: "Cậu cũng đừng quá khẩn trương, nếu Lục Mộ Trầm dám mang cậu về nhà, khẳng định bố mẹ cậu ấy cũng dễ ở chung, cậu đừng lo lắng."

"Nhưng nói thế nào thì nói, nhưng tớ còn sợ là..." Tổng Nhiệm cau mày, rất phiền não.

Luru Linh hỏi: "Sợ cái gì?"

Tổng Nhiệm cắn cắn môi, trầm mặc trong chốc lát, mới nói: "Sợ... Vạn nhất bố mẹ anh ấy không thích tớ... Điều kiện nhà bọn họ điều kiện khá tốt, có lẽ..."

"Nhiệm Nhiệm!" Luru Linh đột nhiên ngắt lời cô, nắm chặt tay cô, rất nghiêm túc nhìn vào mặt cô, nói: "Nhiệm Nhiệm, tự tin ngày thường của cậu đi nơi nào rồi? Cậu lớn lên xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt như vậy, còn hiểu thảo như vậy, kiên cường dũng cảm như thế, sao lại có người không thích cậu chứ? Thật sự, cậu đã cho tớ thấy người con gái tốt nhất, không phải tớ nịnh cậu, là tớ thật sự cảm thấy, Lục Mộ Trầm có thể tìm được cậu, là phúc khí của cậu ấy, cậu một chút cũng không không xứng với cậu ấy."

Luru Linh nói những, Tổng Nhiệm nghe được lòng tràn đầy cảm động, trong lòng cũng yên ổn một ít, có một tia bất an mà nhìn cô, hỏi: "Thật sao?"

Luru Linh gặt gặt đầu: "Thật sự!"

Cô nói, vỗ vỗ vai Tổng Nhiệm, mười phần nhiệt tình cổ vũ cô: "Tóm lại, đem lòng tự tin ngày thường của cậu ra! Tin tưởng chính mình, không cần sợ!"

Rốt cuộc Tổng Nhiệm cũng bị Luru Linh chọc cười, kéo cánh tay cô, đầu она dựa trên vai cô, cảm khái nói: "Luru Linh cậu thật tốt, có người bạn thân như cậu, là tớ đã tu luyện phúc khí ba đời."

Luru Linh nở nụ cười, nói đùa nói: "Vậy cậu phải đối với tớ thật tốt nha."

"Được, nhất định sẽ!" Tổng Nhiệm nghiêm túc gặt đầu.

Bởi vì muốn đi gặp trường bối, Tổng Nhiệm cần nhắc ép thẳng tóc mình lại.

Lúc trước uốn tóc, là bởi vì hất ở quán bar, muốn trang điểm trông thành thực một chút.

Nhưng là hiện tại muốn đi gặp bố mẹ Lục Mộ Trầm, vẫn là làm mình nhìn giống bộ dáng của học sinh.

Vì thế buổi chiều thứ bảy, sau khi thời gian làm thêm ở quán trà sữa của Tổng Nhiệm kết thúc, liền báo Luru Linh đi cùng cô ép tóc.

Ngồi ở tiệm cắt tóc hơn một giờ, đầu tiên phải làm nóng tóc, liền biến thành tóc thẳng dài ngang lưng, nhưng cũng không phải cái kiểu thẳng xo xắc, chính là kiểu rất tự nhiên rất mềm mại, tóc cô trời sinh có chút nâu, dưới ánh đèn, có chút ôn nhu.

Trên trán cắt một lớp tóc mái hơi mỏng.

Kiểu tóc thay đổi, nhưng bất biến ở chỗ, vẫn xinh đẹp như cũ.

Làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn, chiếc mũi nhỏ nhắn, môi xinh đẹp màu hồng nhạt.

So với tóc xoắn lúc trước trông càng nhỏ tuổi hơn, càng thanh thuần hơn một chút.

Luru Linh đi xung quanh cô một vòng, đột nhiên cười ha ha.

Tổng Nhiệm ngồi ở trên ghế, có chút khẩn trương nhìn Luru Linh hỏi: "Thế nào? Đẹp không?"

Luru Linh cười nói: "Đẹp, lúc trước giống tiểu yêu tinh, bây giờ giống tiểu yêu tinh thanh thuần."

Tổng Nhiệm biết cô nói đùa, cười đánh cô một cái: "Cậu thật đáng ghét."

Thanh toán tiền, từ tiệm cắt tóc đi ra.

Tổng Nhiệm đối với kiểu tóc mới của mình vẫn rất vừa lòng.

Sau khi về nhà, cầm điện thoại chụp vài tấm, chọn một tấm trông đẹp nhất sau đó gửi cho Lục Mộ Trầm xem, thấp thòm hỏi: "Đẹp không?"

Đầu bên kia, Lục Mộ Trầm đang ăn cơm chiều, điện thoại kêu một tiếng, cầm điện thoại lên mở màn hình.

Đột nhiên nhìn thấy Tổng Nhiệm thay đổi kiểu tóc, không nhận không được, yét hầu sặc một cái.

Anh sặc một cái, mẹ Lục ngồi đối diện vội đưa cho anh cốc nước, hỏi: "Con làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm cầm cốc nước, uống một ngụm, sau đó liền ngừng đầu, trong mắt không dấu được ý cười, nói với mẹ: "Mẹ, cho mẹ xem tấm ảnh."

Nói xong, liền đưa điện thoại cho bà.

Mẹ Lục cầm điện thoại, cúi đầu liền thấy, đôi mắt lập tức sáng lên, vừa mừng vừa sợ: "Con bé này là?"

Lục Mộ Trầm cong cong môi, vẻ mặt kiêu ngạo: "Con cháu tương lai của người."

Mẹ Lục cực kỳ kinh hi: "Trời ơi, con bé này lớn lên cũng thật xinh đẹp."

Lục Mộ Trầm cười, mặt giống như cùng chung vinh dự, nói: "Tất nhiên, người thật so với ảnh chụp còn đẹp hơn."

Tác giả có lời muốn nóiA a a vừa mới viết một nửa phé bỏ chương, càng chậm, sờ sờ đại gia, cầu tha thứ nha ~~~

Ngày mai buổi sáng 8 điểm tái kiến nha (*^_^*)

Tớ định tặng các cậu nhân ngày sinh nhật Chi Chu (tức là hôm qua) nhưng tại mẹ tịch thu máy tính nên thôi. Cho các cậu xem ảnh này, tớ cảm thấy Chi Chu có cặp má bánh bao giống Jennie rồi, chúc mọi người ngủ ngon, cầu các ngôi sao ^_ ^

Còn đây là một vài tấm mới nhất

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm hẹn Tổng Nhiệm 9 giờ sáng đến đón cô.

Vì thế 7 giờ sáng, Tổng Nhiệm liền rời giường, vệ sinh cá nhân, sau đó vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho bố.

Lúc bố ăn sáng, cô liền chạy về phòng, bắt đầu trang điểm.

Quần áo của cô trong không nhiều lắm, nhưng thảng ở chỗ mất thẩm mỹ không tồi, mỗi bộ quần áo đẹp.

Ngày thường Tổng Nhiệm mặc quần áo không phải phiền não, nhưng mà hôm nay lại thật sự phát sầu, mấy bộ quần áo cứ đổi tới lui, vì thế cuối cùng... Đau đầu rồi rắm.

Cô ngồi trên mép giường, một tay cầm chiếc váy màu hồng nhạt, một tay cầm áo thun quần jean.

Đến tốt cùng nên mặc váy trông dịu dàng một chút, hay là nên mặc áo thun quần thoải mái đây?

Tổng Nhiệm rồi rắm nửa ngày, không rồi rắm ra cái nguyên do, dứt khoát mặc cả hai bộ, sau đó chụp mỗi bộ một tấm, gửi cho Lục Mộ Trầm.

Đầu bên kia, lúc Tổng Nhiệm gửi tin nhắn, Lục Mộ Trầm còn chưa rời giường, rèm trong phòng kéo lại, trong nhà một mảng đen như mực.

Nghe thấy điện thoại đầu giường vang lên hai tiếng "tình tình", mắt anh cũng chưa mở, tay sờ đến điện thoại trên đầu giường, cầm trong tay.

Anh không có lập tức mở mắt, mà nhắm lại một chút, sau đó duỗi tay bật đèn ở đầu giường.

Đèn đầu giường màu vàng.

Đèn vừa bật, trong nháy mắt nhà sáng lên.

Lục Mộ Trầm xoa xoa ấn đường, chờ thích ứng ánh sáng, mới chậm rãi mở mắt.

Sau đó, từ trên giường ngồi dậy, mở điện thoại.

Trượt xuống Thanh Nhiệm Vụ, liền thấy thông báo Tổng Nhiệm gửi ảnh tới WeChat.

Ảnh đại diện WeChat của Tổng Nhiệm WeChat rất đặc biệt, là chính cô lấy bút viết ba chữ to "xông lên" (1), mỗi lần Lục Mộ Trầm nhìn thấy ảnh đại diện của cô, liền không nhịn được cười. Chỉ là qua ảnh đại diện có thể cảm thấy được cô sống tích cực cỡ nào.

(1) Xông lên: 冲冲 < Từ dịch trên google dịch thì là thế này nhưng trong truyện thì là 3 chữ >

Mắt Lục Mộ Trầm nhìn ảnh đại diện của Tổng Nhiệm, hơi hơi cau mày dưới, sau đó liền nhấn vào khung chat.

Khung chat, phía dưới hai tấm ảnh, Tổng Nhiệm hỏi anh: "Bộ nào mặc đẹp?"

Lục Mộ Trầm nhấn vào hai tấm ảnh nhìn một chút.

Một tấm ảnh, là mặc váy màu hồng nhạt.

Một tấm khác, là mặc áo thun màu trắng cùng quần jean màu lam nhạt.

Lục Mộ Trầm nhìn ảnh, ánh mắt ôn nhu, trả lời cô: "Đều đẹp."

Cái gọi là tình nhân trong mắt Tây Thi, ở trong mắt Lục Mộ Trầm, bộ dáng gì của Tổng Nhiệm đều đẹp. Huống chi, Tổng Nhiệm cũng thật sự xinh đẹp.

Nào biết mới vừa gửi, Tổng Nhiệm lập tức nhắn lại "Không cho nói đều đẹp, cần thiết chọn một cái!"

Cách màn hình, đều có thể tương tượng ra Tổng Nhiệm banh khuôn mặt nhỏ, biểu cảm muốn anh nghiêm túc chọn.

Lục Mộ Trầm buồn cười, suy nghĩ, nhấn lại cho cô: "Váy váy đi."

Giữa tiếp theo, Tổng Nhiệm "Tốt!"

Lục Mộ Trầm bắt đầu dĩ cười cười, tắt điện thoại, một lần nữa để lại trên đầu giường.

Từ ngày nói với Tổng Nhiễm muốn mang cô về nhà, một tuần này cô có chút miễn cảm, không có việc gì liên hồi anh có phải anh thật sự muốn dẫn cô về nhà, bố mẹ có thể không thích cô hay không, linh tính đủ thứ...

Biết Tổng Nhiễm lâu như vậy, trước nay chưa từng thấy qua bộ dáng sầu lo như vậy của cô.

Nhưng vấn đề là, nếu anh dám mang cô về, tự nhiên sẽ không làm cho cô không được tự nhiên.

Nhà đầu này, sao lại không tin anh như vậy chứ?

Lục Mộ Trầm cũng rất bất đắc dĩ.

Nói với Tổng Nhiễm là 9 giờ sẽ đi đón cô, Lục Mộ Trầm nhìn thời gian, 7 giờ rưỡi, vì thế từ trên giường xuống dưới, vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Bên kia, Tổng Nhiễm đổi quần áo, làm tóc, từ trong phòng đi ra.

Phòng khách, bố Tổng còn đang ăn bữa sáng, thấy con gái trang điểm, liền hỏi cô: "Con định đi đâu à?"

Tổng Nhiễm cười trả lời: "Con muốn đi chơi với bạn học ạ."

"Thế à? Đi nhà ai vậy?" Bố Tổng thuận miệng hỏi một câu.

Tổng Nhiễm nói: "Có nói bố cũng không biết."

"Nam sinh hay là nữ sinh?" Bố Tổng lại hỏi.

"Nữ sinh."

Tổng Nhiễm chưa nói cho bố việc mình đang yêu đương, chủ yếu là cô sợ bố không cho phép, không dám nói.

Bố Tổng nghe vậy, gật gật đầu: "Vậy được, con đi chơi đi, đừng đi quá muộn, về nhà sớm một chút."

"Con biết rồi bố." Tổng Nhiễm vừa trả lời, vừa đi đến cửa.

Bố Tổng lại ở phía sau không ngừng dặn dò, nói: "Con đến nhà bạn học, ngàn vạn phải có lễ phép, không cần cho người ta thêm phiền toái, biết không?"

"Con biết, bố." Tổng Nhiễm đáp lời, khom người đổi giày.

Sau khi đổi giày, Tổng Nhiễm lại quay đầu lại nói với bố: "Bố, thức ăn buổi trưa và buổi tối con đều làm rồi, chờ chút nữa bố đói bụng đặt vào lò vi sóng đun nóng một chút rồi ăn."

"Ừ, bố biết rồi, con đi đi."

"Tổng Nhiễm gật gật đầu, "vâng" một tiếng, nói: "Con đi ra cửa, bố."

"Được rồi, con đi đi."

Tổng Nhiễm từ trong nhà đi ra, trực tiếp đi đến hướng tiểu khu Di Thủy (2).

(2) Thực ra tờ cũng không biết Di Thủy là tên của tiểu khu hay là từ Hán Việt nào đấy nên tạm thời dịch như vậy, ai biết thì chỉ tờ nguyên văn cũng là "di thủy" cảm ơn trước nhé.

Bởi vì lúc trước không nói cho Lục Mộ Trầm biết cụ thể nhà cô ở chỗ nào, vì thế liền gấp mặt ở trước cửa tiểu khu Di Thủy.

Hẹn là 9 giờ, 8 giờ 40 phút Tổng Nhiễm đã đến.

Chân trước cô vừa đến, chờ chưa đến nửa phút, liền thấy Lục Mộ Trầm từ một chiếc xe bước xuống.

Chú Lý xin nghỉ về quê, anh ngồi trên xe đến.

Tổng Nhiễm vừa thấy chân Lục Mộ Trầm chạm đất, lập tức chạy đến bên anh.

Hai tay mở ra, ôm anh một cái.

Hai người ôm nhau, tâm trạng Lục Mộ Trầm rất tốt, mặt đầy ý cười thật sâu.

Anh cúi đầu, nhìn Tổng Nhiễm vừa mới ép tóc dài thẳng, đuôi tay sờ một chút, hỏi: "Sao em lại đi ép tóc thẳng vậy?"

Tổng Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, mất chút chớp, nói: "Không phải anh muốn em gặp bố mẹ anh sao, em sợ bố mẹ anh không thích."

Lục Mộ Trầm sờ sờ đầu cô, mặt đầy sùng nịnh nhìn cô: "Em suy nghĩ nhiều rồi, bố mẹ anh sẽ không để ý."

"Đừng không đấy?" Tổng Nhiễm không quá tin tưởng mà liếc anh một cái, đối với mấy lời này của Lục Mộ Trầm, sau sắc báy tỏ sự hoài nghi của mình.

Chắc là người lớn đều thích nữ sinh ngoan ngoan một chút?

Nhà Lục Mộ Trầm cách đường Vũ Yên khoảng 30 phút bên ngoài khu biệt thự.

Ngồi chút nữa phải gặp bố mẹ của Lục Mộ Trầm, trong lòng Tổng Nhiễm rất khẩn trương, dọc đường đi kéo tay Lục Mộ Trầm, không ngừng hỏi anh: "Anh xác định bố mẹ anh sẽ không đuổi em ra ngoài chứ? Em cảm thấy... Nếu không vẫn là thôi đi? Hiện tại thật sự có chút quá sớm, em..."

Lục Mộ Trầm nhìn bộ dáng Tổng Nhiễm khẩn trương bất an, không nhịn được cười cười, cầm tay cô.

Lòng bàn tay ấm áp bao lấy tay cô, an ủi nói: "Đừng sợ, bố mẹ anh đều là người rất dễ chung sống."

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, mặt đầy lo lắng nhìn Lục Mộ Trầm: "Nhưng nếu họ không thích em thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không." Lục Mộ Trầm nói như chém đinh chặt sắt (3).

(3) Chém đinh chặt sắt: Nghĩa tương tự như đinh đóng cột.

Tổng Nhiễm không quá tin tưởng, hỏi: "Sao anh lại biết?"

Lục Mộ Trầm cười, nắm tay Tổng Nhiễm càng chặt: "Em chờ chút nữa sẽ biết."

Xe ngừng ở bên ngoài biệt thự.

Lục Mộ Trầm xuống xe trước, sau đó đứng bên cạnh xe, ngăn trên đầu xe, để tránh lúc Tổng Nhiễm xuống xe không cẩn thận bị đụng đầu.

Tổng Nhiễm nắm váy đi xuống, lọt vào trong tầm mắt, đầy cây cỏ hoa cỏ, cùng với đầy nóc nhà của biệt thự cổ.

Khu chi có biệt thự, bên trong một nhà cao tầng cũng không có.

Tổng Nhiễm ngơ ngẩn nhìn bên trong, không hiểu sao trong lòng hoảng loạn.

Lục Mộ Trầm đi đến, dắt tay cô, nói: "Đi thôi."

"A... Được..." Tổng Nhiễm áp úng gắt đầu, đi theo Lục Mộ Trầm, từng bước một đi vào bên trong.

Nhưng mà càng đi trong, trong lòng Tổng Nhiễm càng chấn động.

Hoàn cảnh tiểu khu rất tốt, diện tích cây trồng rất lớn, đủ loại hoa cỏ, màu sắc rực rỡ, giống như một mảnh rừng rậm nhỏ, cực kì đẹp.

Một đồng một đồng biệt thự, khoảng thời gian rất lớn, mỗi nhà mỗi hộ đều có một cái sân riêng.

Nhà Lục Mộ Trầm là nhà số 16.

Thời điểm đến nơi, Lục Mộ Trầm duỗi tay chỉ, nói: "Nhà anh ở nơi đó."

Tổng Nhiễm theo tầm mắt anh nhìn qua, một biệt thự màu trắng.

Trước cửa có một cái sân nhỏ, trong sân đầy ánh mặt trời.

Dưới ánh mặt trời, trồng đầy hoa hoa cỏ cỏ, có rất nhiều loại hoa, đủ mọi màu sắc.

Phòng ở bên, trong viện có một loạt cây, dưới tàng cây có một cái xích đu, theo gió thổi, nhao lên rung động.

Ánh mặt trời, sân nhỏ, hoa cỏ cây cối, xích đu..

Nơi ở như vậy, đối với Tổng Nhiễm mà nói, quả thực là mộng ảo. Trước kia cô chỉ thấy qua trên TV.

Thật sự, cực kì, cực kì đẹp.

Lại một lần, không chịu nổi chế mà cảm nhận được khoảng cách chênh lệch giữa mình và Lục Mộ Trầm.

Tâm trạng bỗng nhiên trở nên rất phức tạp, bất an, sợ hãi, hăm mộ, cùng với mất mát.

Tất cả cảm xúc trong khoảnh khắc này đột nhiên xuất hiện, thời điểm đi đến sân, Tổng Nhiễm theo bản năng mà nắm chặt tay Lục Mộ Trầm: "Chờ một chút!"

Lục Mộ Trầm dừng chân, cúi đầu nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Tổng Nhiễm bất an mà cắn cắn môi, nhìn anh, vô cùng nghiêm túc hỏi: "Lục Mộ Trầm, em cảm thấy... Nếu không... Nếu không hay là thôi đi? Em còn là cảm thấy quá nhanh..."

Trong mắt Tổng Nhiễm có sợ hãi, che dấu không được.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, thật lâu sau, trong mắt hiện lên một tia ý cười, anh duỗi tay, nhẹ nhàng nắm cầm cô: "Tổng Nhiễm, con dâu xấu sớm hay muộn cũng đều phải gặp bố mẹ chồng, đừng sợ."

"..." Tổng Nhiễm vốn đang rất khẩn trương bất an, lời của Lục Mộ Trầm vừa nói ra, lại làm cho cô buồn cười, cô giả vờ tức giận mà trừng anh một cái, buồn cười: "Anh mới là con dâu xấu đấy, đáng ghét."

Lục Mộ Trầm cười sờ sờ đầu cô: "Đi thôi, nâng đầu."

Sau đó, liền nắm tay Tổng Nhiễm đi vào sân.

Đứng trước cửa, Lục Mộ Trầm giờ tay nhấn chuông.

"Đến đây!"

Một giọng nữ ôn nhu từ bên trong truyền đến, Tổng Nhiễm theo bản năng mà nắm chặt ngón tay, ngẩng đầu, tâm hoảng loạn mà nhìn Lục Mộ Trầm một cái.

Lục Mộ Trầm cong môi dưới, nói cho cô: "Là mẹ anh."

Chỉ cách một cánh cửa.

Ngực Tổng Nhiễm căng thẳng, bỗng nhiên, chỉ cảm thấy hô hấp đều dừng lại.

Tác giả có lời muốn nói

Con dâu xấu? Lục ca sợ là không muốn sống nữa???

Cái kia, hôm nay có điểm tap văn, càng chậm, này chương không quá phí, đại gia không cần đánh ta, buổi chiều tam điểm còn có a!

Mặt khác, cho đại gia phát 50 cái bao lì xì denn bù một chút, sờ sờ đại!! ~ 25 cái hàng phía trước, 25 cái tùy cơ nga ~ ái các người!

Ai Gia cảm thấy đạo này hơi ít sao đấy nhé, mong các ái phi đọc truyện thì sẽ nhớ cho sao. Chúc mọi người ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiễm theo bản năng nắm chặt tay Lục Mộ Trầm, đầu ngón tay véo thịt trong lòng bàn tay anh.

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn cô, ôn nhu trấn an: "Đừng sợ."

Vừa dứt lời, trong cửa liền truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng, sau đó nghe thấy tiếng mở cửa.

Đã đến bước này rồi, khẩu trương cũng vô dụng.

Tổng Nhiễm âm thầm thở sâu, thời điểm cửa phòng từ bên trong mở ra, trên mặt đã thả lỏng, lộ ra nụ cười.

Nhưng mà, lúc mẹ Lục xuất hiện trước mắt, Tổng Nhiễm vẫn có chút ngáy người.

Phản ứng đầu tiên cô nhìn thấy mẹ Lục là: Khó trách Lục Mộ Trầm lớn lên đẹp trai như vậy, thì ra là mẹ xinh đẹp như vậy.

Ít nhất cũng hơn bốn mươi tuổi, nhưng thoát nhìn vẫn trẻ đẹp.

Mà càng quan trọng hơn là, bà cười rõ lên, làm cô cảm thấy hòa ái dễ gần, bộ dáng rất ấm áp, cùng với trong tưởng tượng của cô hoàn toàn không giống nhau.

Tổng Nhiễm ngốc nửa giây, lập tức hoàn hồn, ngoan ngoan gọi một tiếng: "Cháu chào bác."

Cô cong cong mắt, nụ cười sạch sẽ ấm áp.

"Chào đi!" Mẹ Lục lập tức lên tiếng, chạy nhanh đến kéo tay Tổng Nhiễm, cười nói: "Cháu là Nhiễm Nhiễm đúng không, lớn lên cũng thật đẹp. Đến đây đến đây, vào phòng đi."

Nói xong, liền kéo Tổng Nhiễm vào nhà, lấy ra từ tủ đựng giấy một đôi dép lê mới màu hồng nhạt, muốn giúp Tổng Nhiễm đi trên đất.

Tổng Nhiễm thụ sủng nhược kinh, vội cúi tay cảm, không ngừng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn bác, cháu tự mình làm là được rồi."

"Không cần cảm ơn không cần cảm ơn." Mẹ Lục cười đưa dép lê cho cô, nhện không được đánh giá cô nhiều hơn một chút.

Lúc Tổng Nhiễm mỉm cười nói "Cháu chào bác", bà liền cảm thấy trước mắt sáng ngời. Tối hôm qua xem ảnh, chỉ cảm thấy cô bé này lớn lên xinh đẹp, nào biết vừa nhìn thấy người thật, mới hiểu được con trai nói người thật so với ảnh chụp còn xinh đẹp hơn.

Thật ra người thật so với ảnh chụp không có gì khác nhau, quan trọng là thần thái, bộ dáng tươi cười ngọt ngào, phá lệ được lòng bà.

Tổng Nhiễm đôi dép lê, mẹ Lục liền đi đến kéo tay cô, vừa đi vào bên trong vừa nói những chuyện trên trời dưới đất với cô, nói: "Ngày hôm qua A Mộ còn cho chúng ta nhìn ảnh của cháu, lúc ấy bác liền cảm thấy, cô bé này cũng thật xinh đẹp, kết quả A Mộ nói cháu người thật so với ảnh chụp còn xinh đẹp hơn, lúc ấy bác còn không quá tin, hiện tại vừa thấy, quả thật đúng như vậy."

"..." Tổng Nhiễm không nghĩ tới Lục Mộ Trầm vậy mà đưa ảnh của cô cho bố mẹ anh nhìn, còn khen cô là người thật so với ảnh chụp còn xinh đẹp hơn?

Tổng Nhiễm trong lòng cười khổ ha ha, nghĩ thầm: Này ca ca, có thể khiêm tốn một chút hay không?

Được mẹ Lục khen, Tổng Nhiễm lập tức ngưng ngưng cực kỳ, vội nói: "Bác, người khen làm cháu ngưng ngưng."

Tổng Nhiễm thật sự thận thủng. Lần đầu tiên gặp mặt trưởng bối được khen như vậy, thật sự có chút sợ hãi. Huống chi, trưởng bối này là mẹ bạn trai của mình.

Bất quá, tâm trạng lúc này của Tổng Nhiễm đã không thể diễn tả thành lời. Bởi vì sự việc phát triển hoàn toàn khác với dự kiến của cô.

Lúc trước, cô nghĩ tới rất nhiều loại gặp mặt khả năng sẽ phát sinh.

Nghĩ đến khả năng bố mẹ của Lục Mộ Trầm sẽ lạnh nhạt đối với cô, làm cô xấu hổ không biết theo ai.

Nghĩ đến, khả năng bọn họ sẽ e ngại mặt mũi của Lục Mộ Trầm, mặt ngoài thì khách khí với cô, ngầm nghiêm túc mà cảnh cáo cô, làm cô chia tay cùng Lục Mộ Trầm, không cần ảnh hưởng đến việc học tập của anh.

Cùng nghĩ đến, bọn họ sẽ không ngừng hỏi một chút về hoàn cảnh gia đình cô, bổ làm công việc gì, mẹ làm công việc gì...

Khả năng là cô có chút miễn cảm, nhưng trong khoảng thời gian gần đây xác thật mỗi ngày cô đều nghĩ những việc này, vẫn luôn rất lo lắng. Rất nhiều lần nói với Lục Mộ Trầm, không cần nghĩ đến, anh kiên trì, một hai phải mang cô đến.

Bởi vì chuyện này, còn tức giận với Lục Mộ Trầm hai lần. Cô nghĩ không ra, làm gì phải một hai mang cô đến gặp mặt bố mẹ anh?

Bất quá, sau đó Lục Mộ Trầm lại hôn hôn cô, tức giận cái gì cũng đều tiêu tan, cũng thỏa hiệp.

Chị Nhiễm cũng quá háo sắc rồi, mới hôn hôn một chút mà đã thỏa hiệp.

Đến bảy giờ, mới bừng tỉnh đại ngộ. Từ trước đến giờ Lục Mộ Trầm một người luôn nghĩ chu toàn mọi việc, sao lại một hai phải mang cô đến nhà chứ? Đại khái bởi vì anh nắm chắc mười phần, biết bố mẹ anh sẽ không làm cô khó xử.

Không. Không chỉ có không có khó xử, còn rất nhiệt tình.

Tổng Nhiễm ngồi trên sofa, nhìn mẹ Lục đang gọt táo cho cô, nhất thời cảm thấy cảnh này giống như trong mơ.

Mẹ Lục gọt xong quả táo, đưa cho cô, mỉm cười nói: "Cháu lần đầu tiên đến đây, chút nữa bảo A Mộ đưa cháu đi dạo một vòng, đừng câu nệ, coi như nơi này là nhà cháu đi."

Tổng Nhiễm vội gật đầu: "Cảm ơn bác."

Ngưng vài giây, Tổng Nhiễm vẫn không nhận được hỏi một câu: "Bác, bác không ghét cháu sao?"

Mẹ Lục nghe vậy, rất kinh ngạc nhìn cô, giống như nghe thấy việc gì đó rất buồn cười, cười hỏi: "Cháu cái đứa nhỏ này nói cái gì vậy, vì sao bác lại phải ghét cháu?"

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, bất an nói: "Bởi vì... Yêu sớm à..."

Lúc học sơ tam, trong lớp có bạn học nam cùng bạn học nữ yêu đương.

Vốn dĩ thành tích của bạn học nam khá tốt, nhưng không biết như thế nào, sau khi cùng nữ sinh kia yêu đương, thành tích liền trượt dốc.

Sau đó việc yêu sớm mẹ của bạn nam phát hiện, tìm được đến trường học. Khả năng bởi vì khi đó rất nhanh sẽ đến kì thi, lúc đó bà ấy đặc biệt phần nộ, trong lớp học, làm trò trước mặt rất nhiều bạn học, cho kia nữ sinh một cái tát.

Tổng Nhiễm đổi chuyện này ấn tượng đặc biệt khác sâu. Bởi vì khi ấy cô suy nghĩ, vì cái gì nam sinh kia không hề chờ người mình thích?

Tro mắt nhìn cô gái mình thích bị mẹ mình đánh?

Tổng Nhiễm lúc trước sợ hãi đến nhà Lục Mộ Trầm, ít nhiều cũng có chút bị chuyện này ảnh hưởng.

Cô sẽ nghĩ, nếu bố mẹ Lục Mộ Trầm không thích cô, thậm chí là chán ghét cô, giống mẹ nam sinh kia cho cô một bạt tai, mà Lục Mộ Trầm cũng không giúp cô, thì nên làm cái gì bây giờ?

Cô có chút sợ.

Bởi vì nếu là thật, khẳng định cô sẽ chia tay với Lục Mộ Trầm.

Bỏ não quá nhiều, lúc này bị mẹ Lục nhiệt tình tiếp đón như vậy, ngược lại cô chút không biết phải làm sao.

Mẹ Lục cười kéo tay cô, nói: "Yêu sớm thì làm sao, bác cùng bố của A Mộ cũng là yêu sớm đấy, không phải cũng rất hạnh phúc sao? Chỉ cần các cháu tự biết chừng mực, không ảnh hưởng đến việc học tập, thì không có gì. Hơn nữa, cháu là cô gái A Mộ thích, sao bác có thể ghét cháu."

"Nhưng cháu..."

Nhưng điều kiện gia đình cháu không tốt —— Tổng Nhiễm thiếu chút nữa nói ra. Nhưng cuối cùng lời nói đến cô họng, chung quy lại nuốt đi xuống.

Cô biết nhà cô tiền nhất định sẽ chủ ý môn đăng hộ đối, nếu bà điều kiện nhà cô không tốt, sẽ đồng ý cô cùng Lục Mộ Trầm ở bên nhau sao?

Muốn hỏi, cuối cùng vẫn là không có dũng khí hỏi.

Mẹ Lục thấy cô đột nhiên không nói, cười hỏi: "Làm sao vậy? Vừa nãy cháu muốn nói cái gì?"

"Cháu... Cháu muốn nói, cháu học tập không tốt cho lắm..." Tổng Nhiễm cười gượng nói dối.

Mẹ Lục nói chỉ cần đừng ảnh hưởng học tập, nhưng căn bản cô học tập không tốt nha.

Chính là lúc trước thi đại tam trung, cũng là liều mạng mới thi đậu. Thi trước nửa học kỳ, ngày thường đi học, cuối tuần làm thêm kiếm tiền, buổi tối thường xuyên thức đêm học tập đến hai ba giờ.

Tuy là như vậy, cuối cùng cũng chỉ thi được hơn mấy cái tên hiếm hiếm đứng đầu toàn trường từ dưới đếm lên.

Vốn dĩ cơ sở học tập của cô không tốt, sau đó lên cao trung, việc học càng nặng nề, các môn cũng so với sơ trung càng khó.

Đặc biệt là môn toán kia, điểm kiểm tra sơ trung của cô cũng chỉ được 70 điểm, về sau lên cao trung, quả thật giống như nghe thiên thư, sau đó mỗi lần kiểm tra đều đội sổ, cũng thật khiến người ta bất đắc dĩ.

Thời điểm Tổng Nhiễm nói lời này, đúng lúc Lục Mộ Trầm từ trên tầng đi xuống.

Mẹ Lục lập tức cười nộ lên, chỉ vào Lục Mộ Trầm, nói với Tổng Nhiễm: "Học tập không tốt cũng không sao nha, A Mộ học tập tạm được, bảo nó dạy cho."

Nói xong, lại ngẩng đầu nhìn về phía con trai mình, nói: "Thằng nhóc này làm bạn trai cần phải có trách nhiệm chứ, Nhiễm Nhiễm nói nó học tập không tốt, con phải chịu trách cho con bé học lên, biết không?"

Lục Mộ Trầm nhìn mẹ và Tổng Nhiễm ở chung tốt như vậy, nội tâm vui vẻ, không nhận được cười cười, trả lời bà: "Biết."

Nói xong, liền đi xuống dưới.

Mẹ Lục nhìn anh, nghiêm mặt nghiêm túc, lại nói: "Cũng không phải là ngoài miệng nói, nếu Nhiễm Nhiễm học tập không tốt lên được, đã nói lên trình độ của con không được, biết không?"

"Vâng vâng vâng, con biết rồi, còn không phải là học bù sao." Lục Mộ Trầm dờ khóc dờ cười.

Nghĩ thầm Không tốt lên được, chính là trình độ của anh không được? Sao không nói là học sinh quá ngốc chứ?

Khụy tay của mẹ anh hướng ra ngoài cũng quá nhanh.

Đương nhiên, anh một chút cũng không ăn gấu.

Mẹ hướng về Tổng Nhiễm, anh so với ai khác còn cao hứng hơn.

Mẹ Lục lúc này mới cười cười, từ trên sofa đứng lên: "Con mang Nhiễm Nhiễm đi dạo xung quanh đi, mẹ muốn đi chuẩn bị cơm trưa."

Tổng Nhiễm vừa nghe, vội vàng từ trên sofa đứng lên, nói: "Bác, cháu giúp bác."

Mẹ Lục nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Cháu có thể nấu cơm được à?"

"Tay nghề của Nhiễm Nhiễm rất tốt." Tổng Nhiễm chưa kịp mở miệng, Lục Mộ Trầm liền đi trước một bước khen.

"Đúng không, bây giờ con gái có thể nấu cơm không có nhiều lắm." Mẹ Lục thích Tổng Nhiễm nhiều một chút.

Tổng Nhiễm được khen có chút ngượng ngùng. Nghĩ thầm Lục ca này không thể khiêm tốn một chút sao? Tay nghề của cô, cũng coi như còn được, không tính là tốt đi?

Vội giải thích cho mình: "Cũng chỉ là tạm được thôi à, có thể giúp bác được một chút."

Mẹ Lục cười nói: "Không cần không cần, cháu cùng A Mộ đi chơi đi, việc ăn cơm sự cháu đừng quản." Sau đó, lại nháy mắt với Lục Mộ Trầm: "Con mang Nhiễm Nhiễm đi trong sân chơi đi, chút nữa ăn cơm gọi hai đứa."

"Vâng, cảm ơn mẹ." Lục Mộ Trầm nói, liền dắt tay Tống Nhiễm: "Đi thôi."

Tống Nhiễm cự tuyệt không được, sau đó cùng Lục Mộ Trầm từ trong phòng đi ra.

Đi đến trong sân, tâm trạng vừa mới căng thẳng Tống Nhiễm cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng, ngẩng đầu nhìn Lục Mộ Trầm, không nhịn được hỏi: "Sao mẹ anh đối tốt với em như vậy?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày, khỏe miệng hơi nhếch lên, trong mắt có một tia nhàn nhạt ý cười: "Đối tốt với em, em còn không cao hứng sao?"

"Em không có ý kia, em là nói, mẹ anh không biết em, sao lại đối tốt với em như vậy nha? Vạn nhất... Vạn nhất em không phải cô gái tốt thì làm sao bây giờ?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy, buồn cười, gió tay xoa xoa đầu Tống Nhiễm, nói: "Nghĩ cái gì thế? Em cho rằng Lục Mộ Trầm anh người nào cũng thích sao?"

Tống Nhiễm chớp chớp mắt, không quá hiểu ý trong lời nói của anh.

Lục Mộ Trầm mặt đầy bất đắc dĩ, trong mắt lại là sùng nịnh, lại giải thích: "Mẹ anh tin tưởng ánh mắt của anh, nếu là người anh thích, đương nhiên là cô gái tốt. Huống chi, mẹ anh thích cô gái hay cười."

"Đúng không? Sau này em phải cười nhiều hơn mới được."

Lục Mộ Trầm hơi cong môi dưới: "Em suốt ngày, khi nào là không cười?"

Thích nhất, chính là bộ dáng cô thích cười.

Tống Nhiễm vừa nghe, gió tay sờ sờ mặt, ngay sau đó liền ha ha cười rộ lên: "Nói cũng đúng."

Cười cười, đột nhiên dừng lại, thần sắc khẩn trương nhìn Lục Mộ Trầm, hỏi: "Ài, anh nói em luôn cười như vậy, về sau có phải rất sớm liền có nếp nhăn."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, cười như không cười: "Ừ, có khả năng."

Có khả năng?

Tống Nhiễm vừa nghe lời này, không quá cao hứng, banh khuôn mặt nhỏ trùng mắt nhìn Lục Mộ Trầm một cái, nói: "Lục Mộ Trầm, anh có phiền hay không? Em đây là muốn nghe anh nói có khả năng sao?"

Cô nói có nếp nhăn, anh liền nói theo?

Có thể nói chuyện với người này không?!

Lục Mộ Trầm thật sự kéo căng (?) không được, mặt đầy sùng nịnh mà sờ sờ đầu Tống Nhiễm, cười: "Tống Nhiễm, sao em lại làm ra vẻ như vậy?"

Tống Nhiễm nheo nheo mắt: "Hừ? Anh ghét bỏ em?"

Lục Mộ Trầm nắm chặt tay cô, lập tức nghiêm trang vì chính mình biện giải: "Không hề, thích muốn chết."

Tống Nhiễm nghe được lời này, tâm trạng lập tức tốt lên, hừ hừ: "Được, tha thứ cho anh."

Lục Mộ Trầm nhìn trên mặt Tống Nhiễm đắc ý đảo dạt tươi cười, buồn cười.

Làm ra vẻ là thật làm ra vẻ.

Thích cũng là thật thích.

Tác giả có lời muốn nói

Nhiễm Nhiễm: Lục ca khiếm tốn một chút a!

Lục ca (kiểu ngạo mặt): Nàng dâu của anh chính là xinh đẹp, vì cái gì muốn khiếm tốn?

Lại chậm một chút, về sau buổi chiều dứt khoát liền 3 giờ rưỡi càng tốt, mỗi ngày đều vẫn như vậy hơn mười hai mươi phút, khóc chút chút (T o T)~~

Hôm nay không có nga, ngày mai buổi sáng tiếp tục ước 8 điểm nha~~

Chúc mừng năm mới! Chúc mọi người sáng năm mới học thật giỏi, xinh xắn hơn nhé! Thật ra tớ định tặng các cậu đúng 0 giờ cơ nhưng mẹ tớ tịch thu máy tính sau đó đến bảy giờ mới đăng chương mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm mang Tống Nhiễm đến sân sau.

Đến sân sau, Tống Nhiễm mới phát hiện Lục gia so với tưởng tượng của cô lớn hơn nhiều, trừ bỏ sân trước vừa thấy lúc này, phía sau còn có một khoảng đất trống, vẫn như vậy có rất nhiều loại hoa hoa cỏ cỏ đẹp.

Có một bể bơi rất to, trên bờ còn có mấy cái ghế nằm.

Ánh mặt trời chiếu xuống, toàn bộ sân tràn ngập ánh sáng.

Nội tâm Tống Nhiễm rung động, không hiểu sao lòng bàn tay toát mồ hôi.

"Qua bên kia ngồi nhé?" Lục Mộ Trầm chỉ cái ghế dài phía trước dưới một cái cây.

Lúc này mặt trời đã lên, ngồi dưới tàng cây, vừa lúc che ánh mặt trời.

Tống Nhiễm gật đầu, bị Lục Mộ Trầm nắm tay đi đến.

Sau khi ngồi xuống, Tống Nhiễm nhìn xung quanh khắp nơi, không nhận được cảm khái: "Lục Mộ Trầm, nhà anh thật to a."

Lục Mộ Trầm: "Mẹ anh thích chăm hoa cỏ, sân to, vừa lúc thỏa mãn bà ấy."

Tống Nhiễm nhìn cái sân đẹp naty, có chút hâm mộ: "Mẹ anh sống thật tự tại."

Lục Mộ Trầm nói: "Cũng khá tốt, ngày thường bà ấy vội đi làm, việc chăm hoa cỏ này coi như là lạc thú tranh thủ lúc rảnh rỗi."

Tống Nhiễm ngẫm lại thấy cũng đúng, sau đó liền thuận miệng hỏi một câu: "Mẹ anh làm việc gì?"

"Bác sĩ." Lục Mộ Trầm trả lời cô, rồi lại bổ sung một câu: "Bác sĩ tâm lý khoa ngoại."

Tống Nhiễm nghe được lời này, trên mặt đầy vẻ sùng bái, cảm thán nói: "Mẹ anh vậy mà làm bác sĩ, thật là lợi hại."

Lại hỏi: "Vậy còn bố anh? Vừa này em chưa gặp bố anh."

Lục Mộ Trầm nói: "Buổi sáng bố anh có việc gấp phải đi công ty, chắc là lúc ăn cơm trưa mới có thể trở về."

Tống Nhiễm gật gật đầu, xem như cô đã hiểu tình huống bố mẹ của Lục Mộ Trầm.

Mẹ là bác sĩ, bố mở công ty.

Điều kiện gia đình tốt như vậy, bố mẹ đẻ là người có học thức... Tống Nhiễm thật sự là có chút hâm mộ Lục Mộ Trầm, được sống trong một gia đình hoàn mỹ hạnh phúc như vậy.

Nhắc đến công việc của bố mẹ, Lục Mộ Trầm cũng thuận miệng hỏi Tống Nhiễm một chút: "Còn em? Bố mẹ làm gì?"

Lục Mộ Trầm vừa dứt lời, tim Tống Nhiễm chợt ngừng đập nửa nhịp, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Cô vô thức nắm chặt lòng bàn tay, nhìn Lục Mộ Trầm, môi hơi hơi run một chút, lại không mở miệng được. Yết hầu bỗng nhiên có chút trướng đau, nhất thời cũng không biết nên nói như thế nào.

Lục Mộ Trầm thấy sắc mặt Tống Nhiễm có chút không đúng, đỡ lấy bà vai cô, lo lắng hỏi: "Em làm sao vậy?"

Lúc Lục Mộ Trầm đỡ bà vai cô, Tống Nhiễm mới phục hồi lại tinh thần, vội lắc đầu: "Không có việc gì, sao em có thể có chuyện gì."

Cô cười, thoát nhìn thật sự không có việc gì.

Cô nói, đột nhiên từ ghế trên đứng lên, chỉ vào bể bơi đối diện, nhanh chóng nói sang chuyện khác, cười hỏi Lục Mộ Trầm: "Anh bơi được không?"

Tổng Nhiễm cố ý tránh đi đề tài, sao Lục Mộ Trầm nhìn không ra? Tuy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nếu Tổng Nhiễm không muốn nói, cũng không sẽ hỏi.

Từ ghế trên đứng lên, đi đến trước mặt Tổng Nhiễm, trả lời cô: "Bơi được."

Không chỉ bơi được, còn bơi rất tốt.

Súng bái trong mắt Tổng Nhiễm càng nhiều, thờ dài "Thật tốt, em không biết."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, nhướn mày, cười hỏi: "Muốn học không?"

Tổng Nhiễm lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng lấp lánh: "Có thể sao?"

"Muốn học thì anh sẽ dạy em" Hai tay Lục Mộ Trầm đôi tay dút trong túi quần, tùy ý mà đứng, nhìn Tổng Nhiễm trong mắt, mắt đầy ý cười.

Tổng Nhiễm vội gật đầu không ngừng: "Muốn học!"

Lục Mộ Trầm sờ sờ đầu cô, mặt đầy sùng nịnh: "Vậy lần sau em mang áo tắm đi, anh dạy bơi cho em"

Tổng Nhiễm nghe được lời này, không khỏi giữ chặt tay Lục Mộ Trầm, mặt đầy sùng bái lại kêu ngoa: "Anh sẽ sao?" (?)

Lục Mộ Trầm cong môi dưới, nói: "Còn tốt, cũng sẽ không." (?)

Tổng Nhiễm cứ như vậy chuyển đề tài, sau đó Lục Mộ Trầm cũng không hỏi cô là bố mẹ làm gì, cô lập tức thờ phào một cái, nhưng trong lòng lại lo lắng.

Cô biết lẽ ra Lục Mộ Trầm không phải biện pháp, nhưng bảo cô nói, chẳng khác nào vạch vết sào sâu trong lòng ra một lần nữa, bại lộ trước mặt người khác -- cô không muốn nghĩ.

Tổng Nhiễm cùng Lục Mộ Trầm ở trong sân chơi một lát, một lát ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, một lát chơi xích đu, Tổng Nhiễm ngồi trên xích đu, Lục Mộ Trầm đứng đằng sau giúp cô đẩy.

Lúc đưa lên cao, Tổng Nhiễm vui vẻ cười khanh khách, trong lúc nhất thời cũng thích sân nhà bọn họ, cảm thấy nơi này đều tràn ngập sinh khí, cùng với không khí bùng bùng phấn chấn.

Cứ như vậy trong nháy mắt, trong lòng cô cảm khái, cảm thấy cuộc sống vốn nên tốt đẹp như vậy.

Rất nhanh đến 11 giờ, mặt trời ngày càng thêm phơi người, khí nóng bốc hơi.

Tổng Nhiễm từ xích đu nhảy xuống, khuôn mặt nhỏ bị mặt trời phơi có chút đỏ, lôi kéo Lục Mộ Trầm nói: "Bọn mình vào đi, em có chút nóng."

"Được." Lục Mộ Trầm đồng ý với cô, nâng tay lên, giúp cô lau mồ hôi trên trán: "Đi thôi."

Nói xong, liền dắt tay Tổng Nhiễm đi về phía sân trước.

Trong phòng mở điều hòa, đi vào, nháy mắt một cô lạnh lẽo đánh úp lại, thoải mái đến nỗi lỗ chân lông toàn thân như nở ra.

Mẹ Lục từ phòng bếp đi ra, vừa lúc lấy chút đồ, thấy Lục Mộ Trầm cùng Tổng Nhiễm đã trở lại, cười hỏi: "Nhanh như vậy đã trở lại?"

Lục Mộ Trầm trả lời bà: "Bên ngoài quá nóng."

"Vậy cũng được, hai đứa nghỉ ngơi một chút, một chút nữa có thể ăn cơm." Nói xong, lại chuẩn bị đi vào phòng bếp.

"Cháu đến giúp bác, bác." Tổng Nhiễm theo bản năng mà theo sau.

Mẹ Lục vội vàng kéo tay cô, cười nói: "Cháu đừng vội, đều không sai biệt lắm, chờ bố A Mộ về là có thể ăn cơm"

Nói xong, cũng không đợi Tổng Nhiễm trả lời, liền nói với Lục Mộ Trầm đứng phía sau: "Con nhanh đến, mang Nhiễm Nhiễm đi nghỉ ngơi."

Lục Mộ Trầm mỉm cười, đi đến, dẫn Tổng Nhiễm đi.

Lục Mộ Trầm mang Tổng Nhiễm lên tầng, đi đến phòng anh.

Lúc đẩy cửa ra, Tổng Nhiễm chỉ có một cảm giác: Phòng thật to.

Phòng rất đơn giản, tường màu trắng sạch sẽ, thảm lông màu trắng trải trên mặt đất, ga trải giường là sọc trắng đen giao nhau.

Màu trắng đen là chủ đạo, thật ra cũng phù hợp với tính cách Lục Mộ Trầm.

Trong phòng rộng rãi, giá sách rất to, bản đọc sách cũng rất to, ngay cả giường, cũng rất to.

Giường trong nhà Tổng Nhiễm khoảng 1 mét 2, ngày thường cô không cảm thấy nhỏ, nhưng mà hiện tại nhìn giường của Lục Mộ Trầm, lập tức cảm thấy giường của mình thật sự quá nhỏ.

"Giường này của anh, chắc khoảng 2 mét nhì?" Tổng Nhiễm đi đến mép giường, sờ xuống giường, cảm khái một câu.

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng: "Chắc vậy."

Anh đi đến mép giường, ngồi xuống, sau đó liền duỗi tay kéo Tổng Nhiễm xuống: "Nằm một chút đi."

Nói xong, cổ tay hơi dùng sức một chút, muốn Tổng Nhiễm cũng nằm xuống.

Sức anh lớn, hơi dùng một chút lực, nhoáng một cái cơ thể Tổng Nhiễm, trực tiếp ngã xuống giường.

Lục Mộ Trầm thuận thể ôm eo cô, cả người Tổng Nhiễm ngã vào trong ngực anh.

Khả năng bơi vì nơi nằm là trên giường, trong nháy mắt ngã xuống, mặt Tổng Nhiễm rất nhanh nóng lên, tim đập cũng thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Rốt cuộc cô cũng biết chỗ tốt của giường to rồi. Nếu cái giường kia của nhà cô, khẳng định là không chứa được hai người nằm.

Cơ thể Tổng Nhiễm rất gầy, cả người bị Lục Mộ Trầm ôm ở trong ngực.

Mặt dán trước ngực Lục Mộ Trầm, nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, khóe miệng vô thức cong lên. Giờ khắc này, nội tâm bị niềm vui lấp đầy.

Cô lặng lẽ nâng tay, trò tay nhẹ nhàng mà ôm lấy eo Lục Mộ Trầm.

Trong phòng mở điều hòa, độ ẩm không cao cũng không thấp, thời trùng người mơ màng sắp ngủ.

Tổng Nhiễm nhắm mắt một lát, bỗng nhiên lại mở.

Thời điểm ngẩng đầu lên, phát hiện Lục Mộ Trầm cũng nhắm mắt lại, hô hấp đều đều, giống như đang ngủ.

Rèm trong phòng che ánh sáng, đóng kín.

Không có ánh sáng chiếu vào, trong phòng có chút tối, khí lạnh thoải phù phù, quanh mình im ắng, nghe không thấy nửa điểm âm thanh, trừ bỏ tiếng hít thở đều đều thông thả.

Tổng Nhiễm không chớp mắt mà nhìn Lục Mộ Trầm, nhìn mặt anh an tĩnh ngủ, chợt có một loại cảm giác năm tháng bình yên.

Cô cảm nhận được tay anh để trên eo mình, bỗng nhiên cảm thấy mình có thể dựa vào. Cô cũng không phải là người một mình chiến đấu hăng hái.

Cô vẫn luôn nhìn Lục Mộ Trầm, tầm mắt chưa từng dời đi một giây.

Không biết như thế nào, không hiểu sao đôi mắt hơi chưa.

"Em đang nhìn gì?" Lục Mộ Trầm rất cuộc cũng lên tiếng, trong giọng nói mang theo vài phần ý cười nhàn nhạt.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm mờ to mắt, lập tức chớp chớp mắt, đem chua xót trong mắt cường chế trở về, cô nhìn anh, có chút kinh ngạc: "Anh... Anh chưa ngủ à?"

Trong mắt Lục Mộ Trầm có vài phần ý cười: "Ừ, bởi vì phát hiện có một tiểu hoa si nhìn chăm chăm vào anh, ngủ không được a."

Tổng Nhiễm nghe vậy liền sững sốt, ngay sau đó lập tức phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ xụ xuống, giả vờ tức giận mà đẩy ngực Lục Mộ Trầm ra: "Anh mới là hoa si đấy! Đáng ghét."

Sau đó, từ trên giường ngồi dậy.

Lục Mộ Trầm cũng ngồi dậy theo, cúi đầu nhìn Tổng Nhiễm: "Làm sao vậy? Tức giận?"

Tổng Nhiễm không cho anh nhìn, đầu ngoảnh đi hướng khác.

"Anh nói đùa." Lục Mộ Trầm đem đầu Tổng Nhiễm quay lại, đang muốn đồ đánh, lại thấy mắt cô đỏ lên, trong mắt ngập nước.

Lục Mộ Trầm ngăn ra, giọng nhẹ nhàng sờ mắt Tổng Nhiễm, lo lắng hỏi: "Em làm sao vậy? Khóc?"

Tổng Nhiễm vội lắc đầu: "Không có đâu, em đang rất tốt vì sao lại muốn khóc."

Nói xong, xoa nhẹ đôi mắt: "Giống như có cái gì đó bay vào trong mắt."

"Anh nhìn xem."

"Ừm"

Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng mở to mắt Tổng Nhiễm ra, sạch sẽ, thật ra không thấy cái gì cả. Nhưng vẫn rất ôn nhu mà thổi vài cái, buông ra, nghiêm túc lại khẩn trương hỏi cô: "Còn đau không?"

"Đau." Động tác thổi mắt cho cô ôn nhu đến kỳ cục, Tổng Nhiễm không chịu để anh buông ra, nâng mắt, mắt trông mong nhìn anh.

"Em từ từ, anh lấy khăn ướt giúp em lau." Lục Mộ Trầm nói, liền xuống giường.

Gần như là cùng một thời gian, Tổng Nhiễm cũng đứng lên, ôm lấy Lục Mộ Trầm, kiễng mũi chân lên hôn.

Tổng Nhiễm sẽ không tiếp, hôn, môi dán trên môi Lục Mộ Trầm, bất động.

Cô chính là muốn hôn hôn anh, hôn lâu một chút.

Thật lâu sau, rốt cuộc cũng ngưng lại.

Đôi mắt Tổng Nhiễm ướt át nhuần nhuần mà nhìn Lục Mộ Trầm, vô cùng nghiêm túc mà nói: "Lục Mộ Trầm, em giống như càng ngày càng thích anh."

Càng ngày càng thích anh, cũng càng ngày càng ý lại vào anh.

Ở bên anh, càng ngày càng vui vẻ, càng ngày càng dễ dàng quên mất phiền não.

Tay phải Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng để trên má Tổng Nhiễm, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, thấp giọng nói: "Vậy thích."

Giọng nói rơi xuống, cúi đầu liền hôn.

Tác giả có lời muốn nói

Lúc trước sửa lại một chút giả thiết của bố Lục, không ảnh hưởng đọc ha, không quan hệ.

Mặt khác, buổi chiều 3 giờ rưỡi lại ước nga (*^ω^*)

Chắc tổ còn lâu mới lấp hố được vì truyện khoảng hơn trăm chương, và với tiến độ 1 chương/tuần thì lâu lắm. Mặc đi vậy nhưng tớ sẽ không bỏ truyện đâu nên các cậu hãy yên tâm.

Khi đọc truyện thì các cậu hãy cho mình sao nhé. Cảm ơn và chúc các cậu ngủ ngon, bye bye!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Thời điểm Lục Mộ Trầm hôn xuống, Tổng Nhiễm theo bản năng nhắm mắt lại, tay nhẹ nhàng ôm eo anh.

Hai mảnh môi mềm mại dán vào nhau, còn chưa có động tác tiếp theo, đột nhiên ngoài cửa nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tổng Nhiễm và Lục Mộ Trầm gần như mờ mắt cùng nhau, tập trung tinh thần nghe bên ngoài.

"Ăn cơm." Một giọng nam vang lên, đồng thời, liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Tổng Nhiễm đột nhiên mở to hai mắt nhìn, phản xạ có điều kiện, lập tức đẩy Lục Mộ Trầm ra.

Thời điểm bỏ Lục đẩy cửa đi vào, liền thấy Lục Mộ Trầm cùng Tổng Nhiễm đứng sững vai, hai người đều ngơ ngác nhìn chăm chăm ông, không hiểu sao không khí có chút kỳ quái.

Ông không có mắt nhìn thấu, đương nhiên không biết vừa nãy bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Tầm mắt dừng ở tên người Tổng Nhiễm, liếc mắt đánh giá trên dưới một lượt, hỏi: "Cháu là Tổng Nhiễm đúng không?"

Tổng Nhiễm lập tức hoàn hồn, vội vàng cong người với bố Lục, lễ phép chào: "Cháu chào chú."

Tính cách bố Lục vốn ít khi nói cười, vì thế chỉ nhàn nhạt "ừ" một tiếng, nhưng ngay sau đó lại đột nhiên nhớ tới ngày đó vợ dặn dò, bảo ông chú ý thái độ của mình, trong lòng nhất thời kinh sợ, lập tức trên mặt nở một nụ cười, giọng nói cũng nhu hòa đi không ít, nói với Tổng Nhiễm: "Mau xuống dưới ăn cơm đi, thức ăn đã làm xong."

"Vâng, cảm ơn chú." Tổng Nhiễm liên tục không ngừng mà trả lời.

Bố Lục nói xong, lúc nhìn về phía Lục Mộ Trầm, mặt lại đổi thành kia nghiêm túc đứng, nói: "Đi nhanh xuống dưới."

"Đã biết." Lục Mộ Trầm buồn bực mà trả lời một tiếng.

Nghĩ thầm: Lần sau nhất định nhớ rõ khóa cửa!

Gọi có chuyện gì???

Sau đó bố Lục đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Lúc này Tống Nhiễm mới thờ phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu, cùng Lục Mộ Trầm hai đối diện nhìn nhau.

Sắc mặt Lục Mộ Trầm không được tốt, một bộ dáng ghen khui khi bị người khác quấy rầy chuyện tốt.

Tống Nhiễm nhìn anh, không nhìn không nờ nộ cười, giờ tay chọc chọc mặt anh: "Anh buồn bực cái gì chứ?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Anh buồn bực sao?"

Tống Nhiễm phụt một tiếng bật cười, ngửa đầu, đôi tay nâng mặt Lục Mộ Trầm mặt: "Khẩu thị tâm phi ——"

Nói xong, bỗng nhiên nhón chân lên, mũi nhẹ nhàng hôn trên môi Lục Mộ Trầm một cái, cười khanh khách đồ anh: "Được rồi, hôn anh một cái, đừng buồn bực."

Tống Nhiễm giống như đồ một đứa trẻ không ăn.

Khoảng khắc Tống Nhiễm hôn lên, ánh mắt Lục Mộ Trầm chợt trầm xuống, ý niệm vừa mới bị dập tắt lại bị nụ hôn bất chợt này một lần nữa câu dẫn.

Tâm tư anh vừa động, cúi đầu, liền muốn hôn cô lại lần nữa.

Mắt Tống Nhiễm cong cong mà nhìn anh, cổ ý lui lại phía sau.

Lục Mộ Trầm hôn hụt, ánh mắt nhìn Tống Nhiễm càng sâu thêm vài phần.

Giấy tiếp theo, bỗng nhiên anh duỗi tay nâng eo cô, lồng bàn tay căng thẳng, lần nữa hôn xuống.

Tống Nhiễm nổi lên tâm tư trêu đùa, chính là không cho anh hôn, cười hi hi rút quần.

Sau đó thấy Lục Mộ Trầm đi đến, dứt khoát giờ tay che miệng anh lại: "Đừng nháo, ăn cơm đi."

Ý cười trong mắt càng nhiều, ý tứ trò đùa dai rất rõ ràng.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, đôi mắt hơi nheo lại, thấp giọng nói: "Tống Nhiễm, em trêu chọc anh?"

Tống Nhiễm không nhận được, ha ha nờ nộ cười, hai tay vỗ vỗ mặt Lục Mộ Trầm: "Thật thông minh nha, Lục ca ca."

Nói xong, liền cười hi hi mà đẩy Lục Mộ Trầm ra, xoay người, vui vẻ chạy đi.

Lục Mộ Trầm đôi hôn không thành, đứng tại chỗ thật lâu.

Đôi mắt nhìn chăm chăm cửa, trong lòng buồn bực.

Tiểu nha đầu còn học được chiêu trêu chọc xong liền chạy?

Tống Nhiễm mới từ trên tầng xuống, mẹ Lục liền cười đi đến, kéo tay cô, nói: "Đi thôi, thức ăn nấu xong rồi."

Nói xong, liền nắm tay Tống Nhiễm đi đến phòng ăn.

Phòng ăn rất to, trang hoàng có phong thái đơn giản.

Giữa phòng có một cái bàn dài kiểu Pháp màu trắng, trên bàn bày rất nhiều món ăn, món ăn được trang trí trên đĩa như là thành bộ, bày ở trên bàn, phá lệ tình xảo.

Tống Nhiễm theo bản năng mà nhìn xung quanh một chút, nghĩ thầm Phòng ăn này rất nhanh theo kịp căn nhà cô thuê trọn bộ lớn nhỏ.

Cũng may buổi sáng cô đã chấn động quá quá nhiều lần, ngược lại lúc này bình tĩnh hơn nhiều.

"Đến đây, Nhiễm Nhiễm, cháu ngồi ở đây." Mẹ Lục mù nhắm tay Tống Nhiễm đi đến trước bàn ăn, kéo một cái ghế ra, nói: "Cháu cứ ngồi ở đây đi, ngồi cùng A Mộ mộ ngồi."

Tống Nhiễm vội vàng nói lời cảm ơn: "Cháu biết rồi, cảm ơn bác."

Mẹ Lục cười nhìn cô: "Không cần cảm ơn, cháu đây đứa nhỏ này quá lễ phép rồi."

Vừa nói, vừa kéo Tống Nhiễm ngồi xuống.

Vốn dĩ Tống Nhiễm muốn chờ chú Lục xuống đây rồi ngồi, nhưng bị mẹ Lục thúc giục, cô cũng ngưng ngưng, đành phải da mặt dày ngồi xuống trước.

"Cháu ngồi xuống trước đi, bác đi lên nhìn bố A Mộ." Mẹ Lục cảm đôi đứa đưa cho Tống Nhiễm, lại nói "Nếu như đói bụng, cứ ăn trước nhé."

Tống Nhiễm sợ hãi cực nhanh, cầm lấy đôi đũa đồng thời, lập tức đứng lên: "Cháu không đói bụng, cháu chờ mọi người"

"Cháu đứng đứng đứng đứng, mau ngồi xuống." Mẹ Lục thấy Tống Nhiễm đứng lên, vội ấn lại trên ghế.

Tống Nhiễm như đứng trên đồng lửa, như ngồi đồng than, đứng ngồi không yên nha.

Mẹ Lục mỉm cười, đầy mặt hiền lành, nói: "A mộ cũng nên xuống đi, hai đứa cứ ngồi trước một lát, chúng ta rất nhanh sẽ đi xuống."

Tống Nhiễm không ngừng gật đầu: "Vâng ạ, cảm ơn bác."

Mẹ Lục thích đứa bé có lễ phép, thấy Tống Nhiễm vẫn luôn nói cảm ơn với mình, trong lòng càng vui vẻ.

Kỳ thật bà cũng không yêu cầu Tống Nhiễm nói câu "cảm ơn", nhưng đây là vấn đề thái độ, có thể nhìn ra đứa bé này giáo dưỡn.

Mẹ Lục càng thích Tống Nhiễm, cũng có chào hỏi, liền đi ra phòng ăn, chuẩn bị lên tầng tìm bố Lục.

Tống Nhiễm tro mắt nhìn thân ảnh của mẹ Lục biến mất ở phòng ăn, gần như đồng thời, cô lập tức từ ghế trên đứng lên.

Trường bối đều còn chưa đến, cô một người ngồi trước bàn ăn, thật sự là quá không quy củ.

Vừa mới đứng lên, Lục Mộ Trầm liền từ bên ngoài đi đến, thấy Tống Nhiễm đứng, hơi nhướn mày: "Đứng làm gì? Ngồi đi."

Nói xong, liền đi đến trước mặt Tống Nhiễm, một lần nữa ấn cô ngồi lại trên ghế.

Lúc này đây có Lục Mộ Trầm ở đây, Tống Nhiễm cuối cùng cũng không câu nệ như vậy.

Kéo tay Lục Mộ Trầm, mắt trông mong mà nhìn anh: "Anh có thể nghĩ ra, vừa nãy em một người ngồi ở đây, giống như ngồi trên đinh, cả người khó chịu."

Lục Mộ Trầm nhướn mày, cười như không cười mà nhìn cô: "Vừa nãy em, không phải chạy trốn rất nhanh sao? Tiếp tục chạy a."

Tống Nhiễm biết anh nói việc vừa nãy cô trêu anh, bĩu môi, nhỏ giọng nói thăm: "Hẹn hỏi."

"Đừng vậy, anh chính là hẹn hỏi." Nói xong, đột nhiên tiến đến bên tai Tống Nhiễm bên tai, hạ giọng: "Sau này, đừng cầu anh hôn em"

Giọng nói rơi xuống, bỗng dưng Tống Nhiễm tròn mắt, lại vừa thẹn vừa bực: "Ai... Ai yêu cầu anh..."

Cơ thể Lục Mộ Trầm hơi hơi nóng lên, nhưng nãy nhìn cô: "Hửm? Em xác định?"

Tổng Nhiễm "..."

Không hôn liền không hôn, quý hẹp hòi.

Đại một lát, mẹ Lục cùng bố Lục đi xuống.

Mẹ Lục vừa đi đến, vội nói: "Được rồi được rồi, mọi người đều đến đông đủ, ăn cơm đi."

Ngồi xuống, lập tức liền cầm đôi đũa, gấp một miếng sườn xào chua ngọt, để vào trong bát Tổng Nhiễm, cười nói: "Nếm thử xem, đây chính là món tũ của bác đấy."

"Cảm ơn bác." Tổng Nhiễm vội nhận, cúi đầu cắn một miếng.

Ngọt mà không ngán, mang theo một chút vị giấm chua, quả nhiên ăn rất ngon.

Tổng Nhiễm ngẩng đầu lên, cười khanh khách nhìn mẹ Lục ngồi đối diện, từ đáy lòng mà khích lệ: "Bác, tay nghề của bác thật tốt, sườn xào chua ngọt ăn thật sự rất ngon, thịt rất thơm, không quá chua cũng không quá ngọt, hương vị rất tốt."

Mẹ Lục thích nhất là người khác khen mình tay nghề tốt, vui vẻ mà cười rộ lên: "Được được được, thích thì ăn nhiều một chút, đến đây, cháu lại nếm thử cái này, khoai tây muối tiêu, A Mộ nói cháu thích ăn, cháu nếm thử món bác làm."

Mẹ Lục lấy cái thìa múc cho Tổng Nhiễm mấy miếng khoai tây, Tổng Nhiễm vội vàng đưa bát đến, không ngừng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn bác, bác cứ ăn đi, đừng để ý đến cháu."

"Àiii" Mẹ Lục nói một tiếng, lúc này mới không tiếp tục gấp thức ăn cho Tổng Nhiễm.

Trong lòng Tổng Nhiễm vừa là cảm động, vừa khó chịu.

Cảm động mẹ Lục đối với cô tốt như vậy, khó chịu chính là, vì cái gì mẹ người khác đều tốt như vậy như vậy thiện lương, sao mẹ của mình lại vô tình tàn nhẫn như vậy?

Vốn dĩ cô không muốn nhớ những việc này, nhưng ngẫu nhiên cũng khó tránh khỏi đối lập.

Trong lòng chua xót, giống như có một nắm cát ở trong ngực, hô hấp không thông.

Mắt cũng có chút chua, cô không dám ngẩng đầu, chỉ vui đầu an tĩnh mà ăn.

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiễm không nói chuyện, cho rằng cô câu nệ, không ngừng gấp thức ăn vào bát cô, vừa gấp vừa nhỏ giọng nói: "Ăn nhiều một chút."

Đối diện, mẹ Lục nhìn bộ dáng con trai một dạ chăm bạn gái ăn cơm, khóe miệng cong cong, trong lòng lần nữa cảm thấy vui mừng.

Không uống phí bả giáo dục từ nhỏ a, con trai hiểu được đau lòng người khác, là người đàn ông tốt.

Đến nỗi bố Lục nhìn một màn này, lại bỗng nhiên nhớ tới thời điểm ngày trước mình yêu đương, quả thực cùng Lục Mộ Trầm bây giờ không có khác biệt.

Khi đó cùng bạn gái ăn cơm hẹn hò, chính mình không ăn cũng được, chỉ cần nhìn bạn gái ăn vui vẻ, mình liền vui vẻ.

Không hổ là con trai của Lục Minh Tu, thứ gen này, quả nhiên là sẽ di truyền.

Lục Mộ Trầm không ngừng gấp thức ăn vào bát Tổng Nhiễm, nhưng là Tổng Nhiễm ăn chậm như vậy a, trong chốc lát, trong bát liền đầy.

Thời điểm Lục Mộ Trầm muốn gấp thịt viên vào trong bát Tổng Nhiễm, rút cuộc Tổng Nhiễm cũng không nhịn được ngẩng đầu, mắt trông mong nhìn Lục Mộ Trầm, nhỏ giọng nói: "Anh đừng gấp, em ăn không hết."

Tổng Nhiễm vừa nói lời này, mẹ Lục không nhịn được bật cười: "A Mộ, con gấp thức ăn cho Nhiễm Nhiễm, cũng phải nhìn thức ăn trong bát con bé chứ, một hơi gấp nhiều như vậy, Nhiễm Nhiễm con bé làm sao mà ăn?"

Bố Lục cũng nhịn không được cười một tiếng, mắng anh: "Xuân tiêu từ."

Tổng Nhiễm...

Lục Mộ Trầm "...???"

Cho nên, anh đây là bị cả nhà cười nhạo???

Tác giả có lời muốn nói

Lục ca: Sau này đừng cầu anh hôn em

Nhiễm muội (mặt ngạo kiêu): Về sau đừng cầu em cho anh ~

Còn Kẹo chỉ cầu sao a~

Sườn xào chua ngọt

Khoai tây chiên muối tiêu

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiễm ở nhà Lục Mộ Trầm đến 8 giờ tối, sau khi ăn cơm chiều, lại nói chuyện một lát với mẹ Lục, thấy thời gian không còn sớm, liền đứng dậy tạm biệt.

"Đi nhanh như vậy?" Mẹ Lục cũng vội từ trên sofa đứng lên, kéo tay giữ Tổng Nhiễm lại: "Ngồi một lát rồi đi."

Tổng Nhiễm cong cong mắt, mỉm cười nói: "Phải trở về, bác. Ngày mai cháu còn đi học."

Ngày mai chính là thứ hai. Mẹ Lục ngẫm lại thấy cũng đúng, liền không tiếp tục giữ cô lại. Vì thế nói: "Thế cũng được, vậy cháu chờ bác một chút, bác đi lên thay quần áo, sau đó đưa cháu về nhà."

Tài xế xin nghỉ về nhà, chỉ có thể chính mình lái xe.

Mẹ Lục nói xong, liền buông tay Tổng Nhiễm ra, chuẩn bị đi lên tầng thay quần áo.

Tổng Nhiễm thấy thế, trong lòng quýnh lên, vội vàng kéo bà lại: "Bác không cần vội, tự cháu trở về được."

Hôm nay mẹ Lục đã chiều cô có nhiều rồi, nơi nào còn dám phiền toái nữa.

Mẹ Lục lắc đầu, nói: "Vây không được, trời đã tối rồi, sao có thể để cháu tự về nhà." Nói xong, liền kéo tay Tổng Nhiễm ra, đi lên trên tầng.

Vừa mới đi lên cầu thang, Lục Mộ Trầm liền từ trên tầng đi xuống, đứng lúc nghe thấy cuộc đối thoại giữa mẹ và Tổng Nhiễm.

Vừa đi xuống, vừa nói: "Mẹ, mẹ đừng vội, con đưa Nhiễm Nhiễm về nhà."

Mẹ Lục vừa định nói chính mình lái xe đưa đi, nhưng nghĩ lại ngại vài giây, nghĩ thầm này hai đứa này khá năng còn muốn đơn độc bên nhau chút nữa, cũng không kiên trì, nói: "Thế cũng được, vậy con đưa Nhiễm Nhiễm trở về nhé."

Nói xong, lại xoay người, đi đến trước mặt Tổng Nhiễm, kéo tay cô, nhìn cô nói: "Nhiễm Nhiễm, bác không tiễn cháu nữa, sau này cháu hãy thường xuyên đến chơi, muốn ăn cái gì thì nói với A Mộ trước, hoặc là gọi điện thoại cho bác cũng được."

Thời điểm nói chuyện phiếm buổi tối, mẹ Lục hỏi Tổng Nhiễm muốn có số điện thoại, sau này còn có phương tiện liên hệ.

Tổng Nhiễm vạn phần cảm động, vội gật đầu: "Cháu biết rồi, cảm ơn bác."

Mẹ Lục cười cười, nhớ tới cái gì đó, lập tức lại nói: "Từ từ! Bác phải cho cháu một thứ, chờ bác một chút!"

Nói xong, liền chạy lên tầng.

Lục Mộ Trầm đi xuống, Tổng Nhiễm tò mò hỏi anh: "Mẹ anh phải cho em cái gì?"

Lục Mộ Trầm đoán được đại khái, nhưng anh không nói, chỉ cầm tay Tổng Nhiễm, nói: "Chút nữa chẳng phải sẽ biết sao."

Hai người ở phòng khách đứng một lát. Rất nhanh, mẹ Lục liền từ trên tầng đi xuống, trong tay cầm một thứ.

Thời điểm cách xa, Tổng Nhiễm không thể nhìn rõ ràng. Đến lúc mẹ Lục đi xuống, Tổng Nhiễm mới phát hiện, đó là một bao lì xì.

Không đợi Tổng Nhiễm phản ứng, mẹ Lục liền nhét bao lì xì vào trong tay cô, cười nói: "Nhiễm Nhiễm, đây là lễ gặp mặt bác cho cháu, cháu cầm đi."

Bao lì xì rất dày, Tổng Nhiễm không biết bên trong có bao nhiêu tiền, nhưng thời điểm mẹ Lục nhét bao lì xì vào trong tay cô, cô liền phản xạ có điều kiện mà đưa tay ra phía sau giấu đi, giống như bị điện giật, lòng bàn tay đều có chút tê dại.

Cô đem tay giấu ở phía sau, vội nói: "Cảm ơn bác, cái này cháu không thể nhận."

Tổng Nhiễm không hiểu bạn gái đến nhà bạn trai, quy củ là người nhà bạn trai phải cho lễ gặp mặt, cô chỉ biết vợ công bất thụ lộc (1). Huống chi, bản thân đối với gia cảnh của mình và Lục Mộ Trầm chênh lệch nên cực kì miễn cảm, tiền này tuyệt đối không thể nhận. Không muốn mang tai tiếng, không muốn tương lai bị người khác nói, cô vì nhà Lục Mộ Trầm có tiền mới cùng anh ở bên nhau. Mặc dù hiện tại cô rất thiếu tiền, nhưng cũng không thể nhận.

(1) Vô công bất thụ lộc: Không công không nhận thưởng

Tổng Nhiễm ngày thường nhìn tùy tiện, kỳ thật tâm tư so với người khác đều thận trọng hơn nhiều. Đặc biệt ở phương diện tiền tài này, lòng tự trọng cực kì cao.

Mẹ Lục thấy Tổng Nhiễm không chịu nhận, thất thần, nhưng rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần, đem tay Tổng Nhiễm từ phía sau ra, rồi nhét bao lì xì vào trong tay cô: "Ngoan, cầm đi, lần đầu tiên cháu đến nhà bác, như thế này là phải."

"Bác, cháu thật sự không thể nhận!" Tổng Nhiễm vội bỏ tay ra, giống như tránh né lui về sau hai bước, sau đó liền vội vàng vàng con người với mẹ Lục, mở miệng tạm biệt: "Bác, hôm nay cảm ơn bác đã chiều cổ, thời gian không còn sớm, cháu đi về trước, cháu chào bác!"

Nói xong, cũng không quay đầu lại mà hướng ra cửa chạy, nhanh chóng đổi giày, đi ra cửa nhà.

Mẹ Lục ngờ ngẩn mà nhìn bóng lưng Tổng Nhiễm, sau một lúc lâu mới thu hồi tâm thần, thuận tay đưa bao lì xì cho Lục Mộ Trầm: "Con cầm đi đưa Nhiễm Nhiễm, con gái nhà người ta lần đầu tiên đến nhà chúng ta, nên có lễ nghĩa không thể bỏ."

"Vâng." Lục Mộ Trầm lên tiếng, duỗi tay cầm bao lì xì, sau đó cũng đi ra cửa.

Tổng Nhiễm đứng ở sân ngoài chờ anh, nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, thấy Lục Mộ Trầm đi đến bên cô.

Cô không chớp mắt mà nhìn anh.

Lục Mộ Trầm đi đến, dắt tay cô: "Đi thôi."

"Vâng." Tổng Nhiễm gật gù đầu, đi đến bên Lục Mộ Trầm.

Dọc đường đi, trầm mặc dị thường.

Lục Mộ Trầm có thói quen nhìn mặt đoán ý, từ khi bắt đầu, anh liền cảm thấy Tổng Nhiễm có chút kỳ quái. Cục kì câu nệ, không giống ngày thường vui vẻ như vậy.

Xe ngừng ở trước cửa tiểu khu Di Thủy, Lục Mộ Trầm trả tiền xuống xe, Tổng Nhiễm đi xuống: "Anh về đi."

Lục Mộ Trầm dắt tay cô: "Anh đưa em đi một chút."

Nói xong, liền nắm tay Tổng Nhiễm đi đến hướng cổng của tiểu khu.

Đường cách cửa tiểu khu cũng không xa, không đẩy một lát, liền phải đi vào bên trong.

Tổng Nhiễm không có thể vào cửa, vào không được, không dám để Lục Mộ Trầm đưa vào, giữ chặt anh, thúc giục nói: "Anh đừng đưa, trở về đi, thời gian không còn sớm."

Lục Mộ Trầm bị Tổng Nhiễm giữ chặt, ngừng lại.

Anh nhìn cô, rồi cuộc vẫn không nhận được hỏi một câu: "Tổng Nhiễm, hôm nay em không vui sao?"

Tổng Nhiễm ngầy ngời, không nghĩ đến Lục Mộ Trầm sẽ hỏi việc này, vội vàng lắc đầu: "Không có a, em rất vui vẻ. Bác trai và bác gái đối với em rất tốt, em cảm động còn không kịp, sao lại không vui."

Tổng Nhiễm nói cục kì chắc chắn, bộ dáng sợ Lục Mộ Trầm không tin.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, trầm mặc một lát, lấy ra bao lì xì mẹ Lục đưa: "Em cầm cái này đi, nó là tâm ý của mẹ anh."

Tổng Nhiễm nhìn anh đưa bao lì xì, không khỏi nhủu nhủu mày, lắc đầu: "Em không cần."

Lục Mộ Trầm nâng mắt, hỏi: "Vì sao?"

"Em không cần."

Án đường Lục Mộ Trầm hơi hơi chau lại.

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm không quá vui vẻ, sợ anh tức giận, vội tiến lên một bước, giang hai tay, ôm lấy anh. Mặt chôn trong ngực anh, nhỏ giọng mà nói: "Lục Mộ Trầm, hôm nay em đặc biệt vui vẻ, thật sự, bố mẹ anh đều đối với em rất tốt, em thật sự rất vui vẻ, anh đừng loạn nghĩ vớ vẩn."

Thậm chí ở mẹ Lục cô còn cảm nhận được cảm giác có tình thương của mẹ mà cô rất nhiều năm không có, sao lại không vui chứ. Cô chỉ là... Nhớ tới một số việc, có chút mất mát mà thôi.

Giọng nói của Tổng Nhiễm nhẹ nhàng, Lục Mộ Trầm nghe được tâm đều mềm nhũn.

Anh nâng tay, ôm lấy cô, đôi môi lạnh lạnh ấm áp (2) dán bên tai Tổng Nhiễm

(2) Thực ra trong bản raw là "môi ôn lương" mà tớ tìm lại thành "môi ấm lạnh" nên edit thành như vậy.

Thật lâu sau, mới hít sâu một cái: "Vui vẻ thì tốt. Tổng Nhiễm, nếu em không vui, thì phải nói cho anh, biết không? Đừng buồn một mình."

Tổng Nhiễm vội gật đầu: "Biết. Em sẽ."

Nói xong, cô ngừng đầu, trên mặt lộ ra nụ cười, mắt cong cong mà nhìn Lục Mộ Trầm: "Lục ca ca, anh thật tốt."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu, giờ tay sờ sờ mặt cô: "Buổi sáng ngày mai, muốn ăn cái gì? Anh mang cho em."

Tổng Nhiễm lắc đầu, nói: "Hai chúng ta đi căn tin ăn đi, bánh bao nhỏ cũng trứng da (?) của căn tin ăn khá ngon."

Lục Mộ Trầm gật đầu theo cô: "Được."

Lục Mộ Trầm rút dây ô nhu, Tổng Nhiễm nhìn ánh mắt anh, liền cảm thấy, anh thật sự thích cô.

Trong lòng cô cao hứng, không nhận được ôm cô Lục Mộ Trầm, nhón chân lên, muốn hôn anh một cái.

Lục Mộ Trầm thấy cô bỗng nhiên nhón lên, trong mắt nổi lên một tia ý cười, đầu hơi hướng về sau, cười nhẹ nói: "Trưa nói cái gì với anh hả?"

Động tác muốn hôn Lục Mộ Trầm của Tổng Nhiễm dừng một chút, chớp chớp mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, ý cười trong mắt càng sâu: "Hửm? Anh nói cái gì?"

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, lập tức nhớ lại, cô nhăn nhăn mũi, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Lục Mộ Trầm, anh có thể đừng hẹp hòi như vậy được không chứ."

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Anh hẹp hòi?"

Tổng Nhiễm hừ nhẹ một tiếng, nói thầm nói: "Không hôn liền không hôn."

Sau đó, chuẩn bị buông ra Lục Mộ Trầm.

Mũi chân vừa hạ xuống, tay Lục Mộ Trầm để bên eo cô bỗng nhiên giữ chặt.

Tổng Nhiễm ngừng đầu, ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu mà nhìn cô, trong mắt có vài phần ý cười, dự hoặc nói: "Cầu anh một chút thứ đi?"

Tổng Nhiễm vừa nghe, lập tức nhích miệng nở nụ cười, hai tay lần nữa để trên cổ Lục Mộ Trầm, không có cốt khí nói: "Được nha, cầu xin anh."

(Chỉ đây là vì hôn vút liềm si:)))

Lục Mộ Trầm không nhị được xoa đầu cô, mặt đầy sùng nịnh: "Tổng Nhiễm, em sợ (?) a."

Tổng Nhiễm cười hi hi: "Bây giờ anh mới biết được nha."

Một tay Lục Mộ Trầm nâng mặt cô, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trên môi một cái.

Rất ngứa tho hôn một cái, sạch sẽ.

Tổng Nhiễm cảm thấy nộ mẫn, cười khanh khách từ trên người Lục Mộ Trầm xuống: "Anh về đi, ngày mai gặp."

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, ôn nhu mà sờ sờ mặt cô: "Ngủ ngon."

Ngày hôm sau, sáng sớm Tổng Nhiễm đi đến trường.

Mới vừa vào lớp, Lưu Linh liền hưng phấn kéo cô hỏi: "Thế nào? Gặp bố mẹ Lục Mộ Trầm chưa?"

"Gặp rồi." Tổng Nhiễm kéo ghế ra ngồi xuống, mở cặp ra, bỏ cuốn luyện tập toán cuối tuần mang về nhà ra.

Mắt Lưu Linh sáng sáng, lại vội hỏi: "Bố mẹ cậu ấy là người như thế nào? Đối với cậu tốt không?"

Tổng Nhiễm gật đầu: "Cực kì tốt. Đặc biệt là mẹ anh ấy, lớn lên rất xinh đẹp còn rất ôn nhu, đối với tớ đặc biệt tốt."

"Thật sao?!" Lưu Linh vừa mừng vừa sợ, gất gao mà giữ chặt tay Tổng Nhiễm, nói: "Nhiễm Nhiễm, đây là phúc khí của cậu, sau này khẳng định không có mẫu thuẫn mẹ chồng nàng dâu!"

Tổng Nhiễm cười gượng: "Nghĩ quá xa rồi."

Dừng một chút, lại không nhận được cảm thán: "Bất quá, mẹ Lục đối với tớ quá tốt, lúc tớ về, bác ấy cho tớ cái bao lì xì."

"Thật hả?!"

"Ừ, nhưng tớ không nhận."

Lưu Linh kinh ngạc: "Vì sao không nhận? Cậu là bạn gái Lục Mộ Trâm đến nhà họ, trường bối cho quà gấp mặt, đây là tập tục."

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Dù sao cũng không thể nhận."

Lưu Linh hiểu Tổng Nhiễm, thấy Tổng Nhiễm kiên quyết như vậy, lập tức liền mình bạch.

Cô (LL) nhìn cô (TN) (3), biểu tình nghiêm túc hơn rất nhiều: "Nhiễm Nhiễm, có phải cậu cảm thấy rất..."

(3) Nguyên văn là "Cô nhìn thấy hán" nhưng tớ không hiểu nên...

Rất tổn thương tự tổn.

"Lưu Linh." Lưu Linh nửa câu sau còn chưa hỏi, Tổng Nhiễm đột nhiên nắm chặt tay cô, rất nghiêm túc mà nhìn cô: "Tớ có chuyện này, muốn hỏi cậu một chút."

Lưu Linh vội gật đầu: "Ừ, chuyện gì, cậu nói đi."

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, suy nghĩ một lát, cực kì thận trọng hỏi: "Chính là... Tình cảnh nhà tớ, tớ có nên nói cho Lục Mộ Trâm?"

Tác giả có lời muốn nói

Lục phúc hắc: Cầu anh một chút?

Nhiễm muội: Được nha, dù sao cũng có lúc anh cầu em, không sợ ~

(*^ __ ^*)

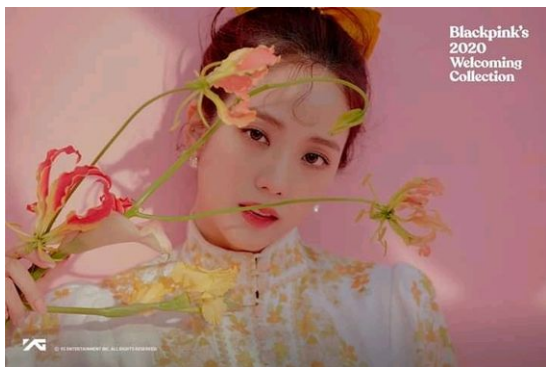
Tiểu khả ái nhóm, nói chuyện này nhi a, ta ngày mai liền phái ra cửa du lịch, ngày càng khẳng định không thành vấn đề, song càng gì đó, các người liên nhiều hơn cầu nguyện đi, ha ha ha ~~~

Bất quá, chiều nay 3 giờ rưỡi vẫn là có thêm càng ~

~~~~~

I'm sorry! Vì máy tính bị mang đi nên giờ mới đăng nên được. Nhớ cho tớ sao để ủng hộ tớ nhé. Tặng các cậu phúc lợi.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 30

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lưu Linh nghe xong những lời này của Tống Nhiễm, sững sốt, kinh ngạc hỏi: "Cậu chưa nói cho cậu ấy à?"

Tống Nhiễm lắc đầu: "Cậu biết tớ thật sự không thích việc nói cho người khác hoàn cảnh gia đình nhà mình mà."

Cô chán ghét bị người khác đồng tình, tuy rằng là ý tốt, nhưng là cái loại ánh mắt khác thường ấy làm cho cô khó chịu, thật giống như không tiếng động mà nhấc nhô cô, giống như cô có bao nhiêu đáng thương.

"Tớ hiểu cảm giác của cậu." Lưu Linh là người hiểu rõ Tống Nhiễm nhất, Tống Nhiễm rộng rãi lạc quan kiên cường là sự thật, nhưng lòng tự trọng cực kì cao cũng là sự thật.

Gia đình là nguyên nhân khiến cho cô so với người bình thường càng hiểu rõ hơn rằng cuộc sống này không dễ dàng, cho nên đến bây giờ đều rất nỗ lực rất vui vẻ mà sống.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, khi còn bé gia đình tan vỡ chung quy cũng để lại bóng ma trong lòng cô. Mẫn cảm, lòng tự trọng cực cao, đều là những bóng ma để lại dấu vết trên người cô.

Lưu Linh cầm tay Tống Nhiễm, khuyên cô: "Nhưng mà Nhiễm Nhiễm, Lục Mộ Trâm không giống nhau a, cậu ấy là người cậu thích, nếu cậu cùng cậu ấy ở bên nhau, sẽ không phải là chơi đùa đấy chứ?"

Tống Nhiễm vội lắc đầu: "Đương nhiên không phải."

"Vậy chẳng phải là? Nếu mà cậu vẫn muốn ở bên nhau dài lâu với cậu ấy, gia cảnh nhà cậu, chẳng lẽ có thể giấu cậu ấy cả đời sao?"

"Tớ biết..." Đạo lý thì hiểu, chính là báo có mở miệng, lại cảm thấy gian nan, giống xé toạc vết sẹo của mình ra lần nữa.

Kiên cường lâu như vậy, đối với Tống Nhiễm mà nói, muốn lộ ra nơi yếu ớt nhất sâu trong nội tâm của mình trước mặt người khác, thật sự không phải một việc dễ dàng.

Huống chi, cô hi vọng ở trong lòng Lục Mộ Trâm, cô vĩnh viễn là người rộng rãi yêu cười, vô ưu vô lự (1) Tống Nhiễm.

(1) Vô tư vô lự: Không lo không nghĩ, không lo lắng.

Chi nghĩ giống như cô gái bình thường, được anh thích và yêu, không muốn bị anh đồng tình.

"Niềm Niềm, nói cho cậu ấy đi, sớm muộn gì đều phải nói." Đứng ở góc độ của Lưu Linh, thật ra càng hi vọng Lục Mộ Trầm có thể sớm biết một chút. Mỗi lần thấy Tổng Niềm việc gì cũng đều ôm vào người, có lẽ đặc biệt hi vọng có người có thể trở thành đại thụ của cô ấy, để cô ấy dựa vào, cho cô ấy sức mạnh. Đặc biệt đặc biệt hi vọng, có thể có người xuất hiện ở chỗ này, biết đau cô ấy một chút. *(Cô ấy là Tổng Niềm nhẹ vì đây là suy nghĩ của Lưu Linh)*

(Đây mới là bạn thân tốt nhất)

Tổng Niềm nhấp môi, do dự một lát, cuối cùng thờ sâu, giống như lấy dũng khí, nói: "Tớ sẽ tìm thời gian nói với anh ấy."

Lưu Linh vỗ vỗ vai cô, vui mừng mà cười: "Nói đi, nói mới có thể tốt hơn mà ở bên nhau nha."

Cuối cùng Tổng Niềm cũng nở nụ cười, nắm tay Lưu Linh, tự đáy lòng cảm kích: "Cảm ơn cậu nhé, Lưu Linh."

Lưu Linh cười rộ lên: "Giữa hai chúng ta nói lời cảm ơn làm gì."

Tổng Niềm cười càng vui vẻ, ôm cánh tay Lưu Linh, đầu ở trên vai cô(LL) cọ cọ, mắt nhìn lên trần nhà, cảm khái nói: "Kỳ thật tớ cảm thấy ông trời đối đãi với tớ cũng không tồi, tuy rằng để tớ trải qua nhiều trắc trở như vậy, nhưng cũng cho tớ rất nhiều. Tuy rằng mẹ tớ không cần tớ nữa, nhưng có bố yêu tớ nha, còn có các cô các chú của tớ, đều là người rất tốt, còn có cậu, còn có Lục ca ca, đều là ông trời thương cho tớ... Tớ thật sự, đặc biệt vui vẻ."

(Đột nhiên nghĩ, nếu mình là Niềm tỷ sẽ không mạnh mẽ, lạc quan như chị ấy đâu.)

Tổng Niềm sau khi cùng Lưu Linh nói chuyện, lập tức trong lòng nhẹ nhàng đi không ít. Lúc giờ tự học, liền vẫn luôn suy xét, chút nữa phải bắt đầu từ đâu để nói

Lục Mộ Trầm, em muốn nói cho anh một câu chuyện xưa.

Lục Mộ Trầm, không phải lần trước anh hỏi em rằng bố mẹ em làm gì đó sao, bây giờ em nói cho anh biết.

Lục Mộ Trầm, kỳ thật nhà em không ở tiểu khu Di Thủy...

Nghĩ nghĩ, Tổng Niềm lại buồn.

Thế này thì thấm rồi, nếu Lục Mộ Trầm biết cô lúc trước vẫn luôn lừa anh, tức giận thì làm sao bây giờ?

Sau giờ tự học, Lục Mộ Trầm đến đón Tổng Niềm

Tổng Niềm ôm hộp com chậm rãi đi mà từ trong phòng học đi ra, bộ dáng ngoan ngoãn, cũng ngày thường không giống nhau, giống như thỏ con.

Lục Mộ Trầm vừa thấy cô, bước đến phía trước hai bước, khoe miệng hơi cong, hỏi cô: "Làm sao vậy?"

Tổng Niềm ngẩng đầu lên, thanh âm mềm mại, hỏi lại anh: "Em làm sao?"

"Thoạt nhìn có chút ngoan."

Tổng Niềm chớp chớp mắt: "Thường ngày em nhìn không ngoan sao?"

Lục Mộ Trầm cười, sờ sờ đầu cô: "Tổng Niềm, em còn có thể tự luyện một chút."

Tổng Niềm cười hì hì, kéo tay anh: "Đi thôi."

Đến căn tin, Lục Mộ Trầm đi mua com, Tổng Niềm liền ngồi tại chỗ chờ anh, trong đầu còn vẫn đang suy nghĩ, làm sao để mở miệng với anh.

Nếu đã quyết định muốn nói cho anh, liền có chút không nhịn được. Còn lừa như vậy nữa, cô cũng sắp bị chính mình bức điên rồi, đặc biệt là mỗi lần Lục Mộ Trầm đưa cô về nhà, cái đó gọi là chột dạ.

Chưa đầy một lát, Lục Mộ Trầm liền lấy bữa sáng đi đến, cầm hộp com để trước mặt Tổng Niềm: "Hôm nay không có cháo kê bí đỏ, có cháo thịt băm trứng vịt bắc thảo, nhìn cũng tạm được."

Nói xong, liền ngồi xuống.

Bên trong hộp com có bánh nhỏ và mìn thầu, còn có trứng da, nóng hổi.

Tổng Niềm không kén ăn, đều ăn.

Nhưng hôm nay trong lòng nghĩ chuyện này, ăn có chút chậm, cả buổi một cái bánh bao nhỏ cũng chưa ăn xong, hộp com cháo thịt băm trứng vịt bắc thảo cũng chỉ ăn một ngụm nhỏ.

Lục Mộ Trầm thấy thế, tưởng cô không thích ăn cháo thịt băm trứng vịt bắc thảo, liền hỏi: "Làm sao vậy? Không ăn được sao? Nếu không để anh ném thử nhé?"

Trong bát Lục Mộ Trầm là cháo trắng, muốn cho Tổng Niềm ăn được một chút, cho nên cho có cháo thịt băm trứng vịt bắc thảo, thấy cô không ăn, dứt khoát lấy cái thìa của mình múc một miếng cháo trắng, đưa đến bên miệng Tổng Niềm: "Thử của anh đi."

Tổng Niềm a một tiếng, theo thói quen mà há miệng, cháo trắng tuy rằng không có vị gì, nhưng mà mềm mềm, vị rất ngon: "Dễ ăn."

"Vậy em ăn cái này của anh đi." Lục Mộ Trầm nói, liền đổi hộp com của mình với Tổng Niềm

Động tác vô cùng tự nhiên.

Tổng Niềm rất thích ăn món cháo trắng này, cúi đầu liền ăn hai miếng.

Khoe miệng dính cháo, Lục Mộ Trầm thấy, cúi tay lau cho cô: "Ăn từ từ thôi, giống như trẻ con vậy."

Động tác càng là tự nhiên hơn, trong mắt đều là sùng nịnh.

Lục Mộ Trầm ôn nhu như vậy, Tổng Niềm thích vô cùng.

Có ngờ ngần mà nhìn anh, môi khẽ nhếch một chút, cuối cùng lấy hết can đảm: "Lục Mộ Trầm..."

"Hửm? Làm sao vậy?" Lục Mộ Trầm nhìn cô.

Tổng Niềm nhấp nhấp môi, thật lâu sau, có chút khẩn trương mà mở miệng: "Em có thể hỏi anh một vấn đề được không?"

"Ừ, em hỏi đi." Lục Mộ Trầm vừa trả lời cô, vừa gấp cái mìn thầu đưa đến bên miệng Tổng Niềm: "Ăn trước đi, vừa ăn vừa nói."

"..." Lục Mộ Trầm đối với cô càng tốt, trong lòng cô càng thấy chột dạ.

Há miệng cắn một cái miếng mìn thầu nhỏ, vừa mới có dũng khí, lập tức lại héo đi.

Nếu lạnh biết cô lúc trước vẫn luôn lừa anh, tức giận thì cô làm sao bây giờ?

Chuyện này không giống như là ít chuyện nhỏ ngày thường, đồ đồ một chút liền không có việc gì.

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Niềm đột nhiên không lên tiếng, nghiêm túc nhìn cô: "Làm sao thế? Không phải có chuyện muốn hỏi anh hay sao?"

Bàn tay cầm thìa của Tổng Niềm vô thức mà cầm chặt, do dự một lát, thật cẩn thận mà đánh giá biểu cảm của Lục Mộ Trầm: "Cái đó... Em muốn hỏi một chút, anh chán ghét người khác lừa anh sao?"

"Gạt anh cái gì?" Lục Mộ Trầm nhường mảy, hỏi: "Ài lừa anh?"

"A, em chỉ là tùy tiện hỏi..." Tổng Niềm không đoán được tâm trạng của Lục Mộ Trầm, tránh nặng tìm nhẹ.

Lục Mộ Trầm cúi đầu ăn một miếng cháo, lại ngẩng đầu lên, biểu cảm trở nên vô cùng nghiêm túc, trả lời cô: "Tổng Niềm, anh rất chán ghét người khác lừa anh."

Sắc mặt Tống Nhiễm trắng nhợt, ấp úng hỏi: "Vậy... Vậy nếu như người ta có nỗi khổ riêng thì sao?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, mơ hồ cảm thấy không thích hợp, đổi mặt híp lại: "Tống Nhiễm, em lừa anh sao?"

"Không có! Sao có thể!" Tống Nhiễm phản xạ có điều kiện mà lắc đầu mãnh liệt.

Lục Mộ Trầm nói với cô rất ghét bị người khác lừa, lúc này làm sao dám dẫm vào họng sừng.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, ánh mắt hoài nghi: "Xác định chứ?"

Tống Nhiễm vội vàng không ngừng gật đầu: "Xác định!"

Lục Mộ Trầm nhìn chằm chằm Tống Nhiễm, tầm mắt vài giây. Thấy vẻ mặt chắc chắn của cô, cũng không tiếp tục truy vấn: "Vậy là tốt rồi."

Lục Mộ Trầm cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Tay phải Tống Nhiễm cầm cái thìa, mồ hôi lạnh đều toát hết ra.

Tống Nhiễm lần đầu tiên thắng trận thất bại, xây dựng tâm lý cho chính mình mấy lần, nghĩ thầm, cuối tuần này, trước cuối tuần này, nhất định phải nói cho Lục Mộ Trầm. Cho dù anh khinh cô, cũng muốn nói cho anh.

Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ tới, trước khi cô nói hết tất cả cho Lục Mộ Trầm, cuối cùng anh lại là lấy phương thức của chính mình, sớm đã biết rõ toàn bộ.

Đó là ba ngày sau.

Thứ năm.

Trời tờ mờ sáng, Tống Nhiễm từ trong nhà đi ra, chuẩn bị đi trường học.

Nhưng mà, khi cô mở cửa nhà, thời điểm thấy Lục Mộ Trầm đứng trước mặt cô.

Cả người cô hoàn toàn cứng lại đứng tại chỗ, cặp đang cầm trong tay lạch cạch rơi xuống đất.

Sắc mặt cô tái nhợt, hoảng hốt không thôi.

Môi run rẩy, muốn giải thích, cổ họng lại không phát ra âm thanh.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm nặng nề nhìn cô, từng bước một chậm rãi đi về hướng cô.

Đến gần, tầm mắt lại bỗng nhiên từ trên mặt cô dời đi, dừng ở phía sau, phòng khách tối tăm, bỏ Tống ngồi ở trên xe lăn.

Tất cả mọi chuyện lại lấy phương thức như vậy mang ra ngoài ánh sáng, đột nhiên không kịp phòng ngừa, không hề phòng bị.

Trong lòng Tống Nhiễm đau như bị đâm từng nhát từng nhát, mắt đau xót, bỗng nhiên nước mắt rơi xuống, tiếng nói nghẹn ngào đến run rẩy: "Lục Mộ Trầm... Thật xin lỗi, em... Em không phải cố ý lừa anh đâu."

Lục Mộ Trầm thu hồi tầm mắt, ánh mắt một lần nữa rơi xuống mặt Tống Nhiễm.

Ánh mắt anh thật sâu mà nhìn cô, trong mắt không có trách cứ, không có oán trách, chỉ có nồng đậm đau lòng.

Thật lâu sau, bỗng nhiên anh duỗi tay, vô cùng ôn nhu mà sờ đầu cô, tiếng nói trầm thấp mang theo vài phần nghẹn ngào che giấu không được: "Tống Nhiễm, em có thể đừng làm cho anh đau lòng như vậy không?"

Tống Nhiễm nghĩ, đại khái có đôi này sẽ quên không được Lục Mộ Trầm lúc ấy nói câu nói đó với cô, anh nhìn ánh mắt của cô, trong nháy mắt, làm cô cảm thấy, từ nay về sau, cô thật sự không bao giờ là một người.

Ấm áp như vậy, lại đau lòng như vậy, lại làm cho cô vô cùng an tâm.

Tác giả có lời muốn nói:

Sờ sờ, đại gia đợi lâu.

Nói một chút, này chương cuối cùng một đoạn là chọn dùng nghị thuật phương pháp sáng tác, sửa lại vài biến, ta cá nhân cảm thấy là nhất vừa lòng một cái phương pháp sáng tác.

Mặt khác, chương sau hẳn là khá xinh đẹp, cũng rất quan trọng, đại gia tận lực đừng nháy. Thực ngọt, không ngược.

Này chương bởi vì sửa lại vài biến, cho nên chậm một chút thời gian, về sau đại gia nếu là thấy ta không có đúng giờ đổi mới, liền nhìn xem văn án thượng thông cáo khu, ta sẽ ở mặt trên lại một lần nữa nói cho đại gia cụ thể đổi mới thời gian.

Cháo thịt băm trứng vịt bắc thảo

Mãn thẩu (Bánh bao chay)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Editor: Kẹo Mạch Nha

Ba ngày trước.

Buổi chiều thứ ba, tiết thế dục.

Tổng Nhiệm có việc muốn ra cổng trường, chạy đến văn phòng xin nghỉ học với Trương Xuân Lệ.

Tổng Nhiệm vừa mới ép tóc thẳng, nhìn cả người trông ngoan ngoãn đi rất nhiều, thái độ của Trương Xuân Lệ đối với cô tốt lên không ít, liền hỏi: "Đi làm gì?"

Tổng Nhiệm trả lời: "Đi bệnh viện, giúp bố em mua ít thuốc."

Thuốc trong nhà uống sắp hết rồi, Tổng Nhiệm ngày thường không có thời gian đi bệnh viện mua, vừa lúc đuổi kịp tiết thế dục này (?).

Trương Xuân Lệ nghe vậy, thuận miệng hỏi: "Bố em bị làm sao vậy?"

Tổng Nhiệm đáp: "Không có gì, chỉ là tìm có chút vấn đề nhỏ."

Trương Xuân Lệ vừa nghe là tìm có vấn đề, tự nhiên không dám chậm trễ, từ trong ngăn kéo lấy đơn xin nghỉ ra, ký tên đưa cho Tổng Nhiệm: "Em viết lí do xin nghỉ vào đi, khi nào thì có thể trở về?"

"Buổi tối tiết tự học có thể trở về ả."

"Ừ, đi đi."

Tổng Nhiệm nói cảm ơn với Trương Xuân Lệ, cảm ơn xin nghỉ đi ra văn phòng.

Cũng đúng lúc, mới từ văn phòng đi ra, liền gặp phải Lục Mộ Trâm từ trên tầng đi xuống.

Tổng Nhiệm vừa nhìn thấy Lục Mộ Trâm, hai mắt lập tức sáng lên, cao hứng mà chạy về phía anh, kéo tay anh, ngửa đầu cười khanh khách hỏi: "Người đi đâu vậy?"

"Đi văn phòng lấy chút đồ." Nói xong, liền cầm đơn xin nghỉ trong tay Tống Nhiễm, cúi đầu nhìn thoáng qua, thấy Tống Nhiễm viết lí do xin nghỉ, ấn đường hơi hơi chau lại, sau đó ngẩng đầu lên, lo lắng mà nhìn cô: "Bệnh viện? Em đi bệnh viện làm gì?"

Tống Nhiễm a một tiếng: "Ừm... Đi mua chút thuốc..."

"Thuốc gì? Em bị bệnh sao?" Lục Mộ Trầm bỗng nhiên khản trương, ngay sau đó liền giọng sò sò lên trán Tống Nhiễm

Tống Nhiễm kéo tay anh, lắc đầu nói: "Không phải em, là..." Cô hơi do dự, nhỏ giọng bổ sung câu sau: "Là bố em..."

"Bác ấy bị sao vậy?" Lục Mộ Trầm quan tâm hỏi.

Tống Nhiễm trả lời anh: "Chính là bệnh cảm bình thường, không có gì."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, lại hỏi: "Đi bệnh viện nào?"

"Bệnh viện nội thành nha."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, lập tức lấy điện thoại từ túi quần ra: "Em đợi chút, để anh nói với mẹ một tiếng, em trực tiếp đi tìm bà ấy lấy thuốc."

Nói xong, liền rút điện thoại ra. (1)

(1) Đây là nguyên văn "liền rút ra một cái thân tình kèn cóc-nể"

"A, không cần!" Tống Nhiễm bị dọa nhảy dựng, lập tức giữ chặt cánh tay Lục Mộ Trầm, sốt ruột ngăn cản: "Đừng làm phiền bác, em chỉ đi mua thuốc mà thôi."

"Bệnh viện nhiều người, em đi, xếp hàng cũng mất một thời gian dài."

Tống Nhiễm muốn nói không sao, mỗi lần xếp hàng mua thuốc gì đó, cô đã quen rồi.

Nhưng mà, còn chưa kịp mở miệng, Lục Mộ Trầm gạt đi điện thoại liền thông với bên kia, chỉ nghe anh nói: "Mẹ, là con, có chút chuyện làm phiền mẹ, chút nữa Nhiễm Nhiễm đến bệnh viện mua chút thuốc..."

Lục Mộ Trầm tắt điện thoại.

Tống Nhiễm nhìn anh, nhỏ giọng mà oán trách một câu: "Chỉ là mua chút thuốc mà thôi, làm gì phải làm phiền đến bác ấy chứ."

Lục Mộ Trầm nhìn bộ dáng thật khó xử rất ngại của Tống Nhiễm, không nhịn được cười, sờ sờ đầu cô, an ủi nói: "Không có việc gì, chờ lát nữa em đến bệnh viện, đưa đơn thuốc cho mẹ anh là được, bà ấy làm ở bệnh viện, mua thuốc rất dễ dàng, thật sự không phiền."

Nói xong, tay phải nhẹ nhàng véo mặt cô một cái: "Ngaoan, về sớm một chút, anh chờ em cùng ăn cơm chiều."

"Ồ, em biết rồi."

Tống Nhiễm sờ sờ mặt, không tiếng động trừng anh một cái.

Người này gần đây rất thích véo mặt cô, chán ghét.

Lục Mộ Trầm nhìn Tống Nhiễm, khẽ miệng hơi hơi cong, đáy mắt tất cả đều là ôn nhu.

Sau khi Tống Nhiễm tạm biệt Lục Mộ Trầm, liền chạy đến hướng cửa trường học.

Ra cổng trường, Tống Nhiễm đi thẳng về phía trước một lát, cách đó không xa là chỗ ngồi chờ xe buýt.

Vừa mới lên xe chưa đầy một lát, điện thoại liền vang lên.

Tống Nhiễm vội lấy điện thoại từ trong balo ra, cúi đầu, thời điểm thấy thông báo, lập tức khản trương.

Cô theo bản năng mà hít sâu một hơi, cảm thấy chính mình không còn khản trương như vậy, mới lập tức ấn nút nghe.

Giọng nói ôn hòa của mẹ Lục từ đầu bên kia truyền đến: "Nhiễm Nhiễm, A Mộ đã nói với bác, chút nữa cháu đến bệnh viện, trực tiếp lên tầng ba, từ thang máy đi ra, chỗ ngoặt phòng thứ ba là phòng làm việc của bác, ngoài cửa có dán tên."

Tống Nhiễm vạn phần cảm kích, không ngừng nói lời cảm ơn:"Cảm ơn bác, chút nữa cháu đến nơi."

"Được." Mẹ Lục cười trả lời, giọng nói phá lệ ôn nhu: "Bác chờ cháu."

Từ trường học đến bệnh viện, mất hơn nửa giờ đi.

Đến nơi, Tống Nhiễm trực tiếp đi đến đại sảnh bệnh viện.

Vào đại sảnh, quả nhiên như Lục Mộ Trầm dự đoán, chỗ lấy thuốc và chỗ phòng thu phí có rất nhiều người, xếp hàng thật dài.

Tống Nhiễm nhìn, trong lòng không khỏi cảm khái: Bệnh viện này, thật là vĩnh viễn không thiếu người xếp hàng.

Lúc chuẩn bị tiến thang máy, điện thoại lại vang lên, là mẹ Lục gọi.

Tống Nhiễm nhìn thông báo, vội vàng tiếp máy: "Bác ạ, cháu đã đến rồi, lập tức đi lên đây ạ."

Đầu bên kia, mẹ Lục nghe thấy Tống Nhiễm nói, mỉm cười, đáp: "Được, bác ở phòng làm việc chờ cháu."

Lên thang máy, Tống Nhiễm dựa theo lời mẹ Lục nói với cô, đi đến phòng thứ ba chỗ ngoặt của thang máy, trước cửa trên tường gắn một bảng hiệu: Chủ nhiệm khoa tim ngoại, Lâm Văn Xu.

Tống Nhiễm đứng bên ngoài, nhẹ nhàng gõ cửa.

"Vào đi." Giọng nói của mẹ Lục từ bên trong truyền đến, Tống Nhiễm lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đứng ở cửa, lễ phép nói một tiếng "Bác."

Mẹ Lục thấy Tống Nhiễm đi vào, vội bỏ giấy tờ trong tay xuống, từ ghế trên đứng lên, cười đi về phía Tống Nhiễm.

Đến gần, kéo tay cô, nhiệt tình nói: "Đến đây, mau vào đi."

Nói xong, liền kéo Tống Nhiễm vào phòng, đóng cửa phòng lại.

"Bác, thật phiền bác quá." Tống Nhiễm phá lệ ngượng ngùng, vào phòng, liền vẫn luôn không ngừng nói lời cảm ơn với mẹ Lục.

Mẹ Lục cười cầm tay cô: "Cháu đừng cái con bé này, khách khí như vậy làm cái gì?"

Nói xong, liền đưa Tống Nhiễm đến sofa bên cạnh, mỉm cười nói: "Đến đây, cháu ngồi đây một lát, đưa đơn thuốc của cháu cho bác xem, để bác nói với người ta đưa thuốc cho cháu."

Tống Nhiễm nghe vậy, vội vàng lấy đơn thuốc của bố từ trong balo ra: "Là cái này ạ, bác."

"A, được, để bác kêu người đi lấy thuốc cho cháu." Nói xong, liền cúi đầu mắt nhìn đơn thuốc.

Nhưng mà, chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt liền lộ ra vài phần kinh ngạc, ngẩng đầu, nhìn Tống Nhiễm hỏi: "Nhiễm Nhiễm, tim của bố cháu có vấn đề à?"

Mẹ Lục là chuyên gia, đơn thuốc này vừa thấy liền hiểu.

Tống Nhiễm tự nhiên sẽ không dấu, gật đầu đáp: "Đúng vậy ạ, bác."

Mẹ Lục nghe thấy Tống Nhiễm trả lời, sắc mặt lập tức nghiêm túc.

Bà cầm đơn thuốc trong tay, sau đó liền ngồi bên cạnh Tổng Nhiễm, kéo tay cô, nói lời thăm thía: "Cháu đây con bé này, sao lại không nói sớm? Nếu là tìm có vấn đề, cháu tìm thời gian, đưa bố cháu đến bệnh viện, để bác cần thận giúp ông ấy kiểm tra."

Tổng Nhiễm nghe bà nói vậy, vạ phần cảm kích.

Nhưng nói: "Cảm ơn bác, nhưng bố tạm thời không có vấn đề gì, lần trước bác sĩ Triệu nói, bệnh của bố cháu không tính là nghiêm trọng, chỉ cần uống thuốc đúng giờ thì sẽ không có việc gì."

"Bác sĩ Triệu? Triệu Tinh sao?" Mẹ Lục nghi hoặc hỏi.

Tổng Nhiễm vội gạt đầu: "Đừng vậy ạ, là bác sĩ Triệu Tinh."

Mẹ Lục minh bạch, nói: "Được, bác biết rồi. Như vậy đi, bác sẽ bảo người đi mua thuốc cho cháu, sau này nếu bố cháu có bất cứ vấn đề gì, trực tiếp gọi điện thoại cho bác, biết không?"

"Vâng ạ, cháu biết rồi, cảm ơn bác."

Tổng Nhiễm mười phần cảm kích, trở tay lại cầm tay mẹ Lục.

Mẹ Lục cười ôn hòa, vỗ vỗ tay cô, nói: "Vậy bây giờ cháu ngồi đây một chút, bác giúp cháu đi mua thuốc."

Nói xong, liền từ trên sô pha đứng lên.

Tổng Nhiễm cũng đứng lên theo: "Bác ơi, cháu và bác cùng đi đi."

"Không cần, bác lấy thuốc ở phòng bên cạnh, lập tức về ngay." Mẹ Lục ấn cô ngồi xuống lần nữa, lại nói: "Cháu ngồi nghỉ ngơi một lát, nếu muốn uống nước, bình đun nước ở bên kia, cốc giấy ở dưới ngăn tủ, cháu cứ đồ ra là được."

Nói, chỉ bình đun nước ở sau cửa.

Tổng Nhiễm vội gạt đầu không ngừng: "Cháu biết rồi ạ, bác, cảm ơn bác."

"Không cần khách khí" Mẹ Lục vui vẻ cười cười, sau đó cầm đơn phươg thuốc đi đến phòng bên cạnh.

Lúc mẹ Lục giúp Tổng Nhiễm đi lấy, gặp một người quen —— đúng là bác sĩ chủ trị cho bố Tổng Nhiễm, Triệu Tinh.

Trên người Triệu Tinh còn mặc quần áo giải phẫu, mới từ trên đài (?) đi xuống, thấy mẹ Lục, vội chào: "Chú nhiệm"

Mẹ Lục thấy Triệu tinh, đi lên trước: "Chị đang muốn tìm em đây, đơn thuốc là em viết đúng không?"

Nói xong, liền đưa đơn thuốc cho cô xem

Triệu Tinh cúi đầu nhìn thoáng qua, tầm mắt dừng lại ở chỗ tên người bệnh, sau đó gạt đầu: "Đừng vậy, Tổng Đại Hải, là em viết đơn thuốc."

Lại ngừng đầu, hỏi: "Làm sao vậy, chú nhiệm? Đơn thuốc này có vấn đề gì sao?"

Triệu Tinh là bác sĩ trẻ, đến bệnh viện chưa đến nấy năm, thấy chủ nhiệm đột nhiên cầm đơn thuốc tới hỏi mình, sợ tới mức thần sắc đều khẩn trương, sợ xảy ra vấn đề gì đó.

Mẹ Lục thấy cô (TT) bỗng nhiên khẩn trương, cười cười, trấn an nói: "Em đừng sợ, đơn thuốc này không thành vấn đề, chị chỉ muốn biết tình huống cụ thể của bệnh nhân này thôi."

"A?" Triệu Tinh kinh ngạc. Nghĩ thầm: Chủ nhiệm hôm nay sao lại rành như vậy?

Đang nghĩ ngợi, liền nghe thấy chủ nhiệm lại bổ sung một câu, nói: "Bệnh nhân này là bố của con dâu chị."

"há?!" Triệu Tinh vừa nghe lời này, kinh ngạc đến nỗi hai mắt đều mờ to: "Con dâu? Chủ nhiệm, chị lúc nào có con dâu?"

Mẹ Lục cười trả lời cô: "Là bạn gái của A Mộ."

Triệu Tinh kinh ngạc cảm thán: "Trời ạ, đầu năm nay, học sinh cao đều bắt đầu có bạn gái sao?!"

Mẹ Lục cười cô, nói giỡn nói: "Còn không phải sao, cho nên bác sĩ Triệu cũng đừng độc thân, nhanh nhanh tìm bạn trai cho mình đi."

Triệu Tinh 'ngao' một tiếng: "Em cũng nghĩ vậy."

Nói xong, trong đầu lại bỗng nhiên nhớ đến Tổng Nhiễm, không nhịn được nói câu: "Ánh mắt A Mộ cũng không tồi, cô bé kia lớn lên đặc biệt xinh đẹp."

Về mặt mẹ Lục kiêu ngao: "Còn không phải sao, lớn lên xinh đẹp, lúc cười lên lại càng đẹp."

Triệu Tinh đồng ý gạt đầu, cũng nhớ nụ cười trên mặt Tổng Nhiễm, rất là cảm khái mà than một tiếng: "Cô bé ấy lớn lên trong kiểu hoàn cảnh như vậy, còn có thể có được tươi cười sáng lạn như vậy, thật sự không dễ dàng."

Mẹ Lục nghe lời này, ngấy người, vô thức hỏi: "Kiểu hoàn cảnh như vậy? Bác sĩ Triệu, ý em là gì?"

Triệu Tinh hơi giật mình, mặt lộ vẻ kinh ngạc: "Sao vậy? Chủ nhiệm chị không biết sao?"

Mẹ Lục mở miệng lắc đầu: "Chị không biết."

Kiểu hoàn cảnh như vậy, là kiểu hoàn cảnh gì? Nghe có vẻ không tốt lắm.

Không chờ bà hỏi lại, Triệu Tinh bỗng nhiên thở dài, thần sắc có chút ngưng trọng: "Chính là, một cô bé rất đáng thương."

Cả người mẹ Lục chấn động, mắt không khỏi mờ to thêm vài phần: "Sao lại... Sao lại nói như vậy?"

Triệu Tinh nhìn cô, nói: "Bố của cô bé bị cắt bỏ hai chân, chị biết không?"

Tác giả có lời muốn nói

Đoạn ở chỗ này, ta biết ta khả năng phải bị đánh (ôm đầu! Anh anh ~)

Vốn là tưởng đem một đoạn này viết xong, nhưng là ta phí cơ mau tới không kịp (khóc!), chờ ta tới rồi địa phương dân xếp xuống dưới lại tiếp tục viết a, tranh thủ song cang, tận lực lảo thời gian, nhưng nếu là tới rồi thời gian không xoát ra tới, đại gia liên chú ý bên dưới án khu đối mới thông tri ha ~

Này đoạn lúc sau liền rất ngọt thực ngọt, đại gia liền chờ lục ca ca đau chết nhiễm nhiễm đi ~

Mặt khác, có người cảm thấy ta vẫn tiết tấu quá nhanh, có thể là có điểm đó, chủ yếu là thời gian tuyến vấn đề, ăn, ta về sau sẽ chú ý, cảm ơn đại gia không chê ta còn như vậy yêu quý ta anh anh ~ mọi người đều là siêu cấp thiện lương xinh đẹp tiền tiền nữ úc, ái các người, pì pì pì (*^ ^*)

~~~~~

Đột nhiên hôm nay tớ chấm chỉ nên ra chương sớm. Yên tâm Lục ca ca càng sủng Nhiễm tỷ hơn, sắp tới Lục ca ca sẽ gặp mặt bố vợ tương lai. Nhớ cho tớ ngôi sao nhé!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Cả người mẹ Lục chấn động, khó có thể tin mà nhìn Triệu tinh: "Em... Em nói cái gì?"

Triệu Tinh nhìn thấy phản ứng này của chủ nhiệm, liền đoán là bà không biết. Cô (TT) hé môi, muốn nói lại thôi. Do dự vài giây, mới nói với mẹ Lục: "Chủ nhiệm, đi đến bên này đi."

Nói xong, liền đi vài bước, đến đứng chỗ cửa sổ không người. (?)

Mẹ Lục thấy thế, bước nhanh theo sau, sốt ruột hỏi: "Em vừa mới nói, chính là thật sự? Bố của NhiễmNhiễm..."

Triệu Tinh gật đầu, thần sắc ngưng trọng, nói: "Là sự thật. Trước đó không lâu, bệnh tim của Tổng tiên sinh tái phát, đưa đến bệnh viện, làm khám. Lúc ấy còn gái của ông ấy vẫn luôn khóc, bảo có bé gọi người lớn trong nhà đến, cũng chỉ lắc đầu, nói trong nhà không có người lớn."

Mẹ Lục càng nghe càng kinh ngạc, hỏi: "Mẹ của con bé đâu?"

Triệu Tinh lắc đầu, thờ dãi: "Kỳ thật lúc ban đầu em cũng không rõ lắm, lúc ấy kia tiểu cô bé cái gì cũng không chịu nói, chỉ liên tiếp nói trong nhà không người lớn, chính cô bé có thể chịu trách nhiệm. Cũng may mắn là tình huống lúc đó của bố cô bé tuy rằng khẩn cấp nhưng chưa nghiêm trọng đến mức phải yêu cầu phẫu thuật, rất nhanh cứu được."

Nói tới đây, cô bỗng nhiên ngừng lại. Trong đầu, lại nghĩ tới cô bé kia lúc ấy chảy nước mắt rồi lại gặt gao cắn môi tỏ vẻ kiên cường.

Ánh mắt bất lực sự hãi lại không thể không dừng cảm, mặc dù bây giờ nhớ đến, cũng vẫn như cũ cảm thấy có chút đau lòng.

Triệu Tinh nghĩ có chút chua xót, ngừng vài giây, mới thờ sâu, tiếp tục nói: "Sau đó, bố cô bé ở lại bệnh viện quan sát, cô bé kia vừa chạy tiền ở bệnh viện vừa ở trường, chăm sóc bố. Lúc đấy em cảm thấy cô bé kia hiểu thuận, liền đặc biệt nhiều lưu ý tình huống của Tổng tiên sinh.

—— thẳng đến có một hôm sáng sớm phải kiểm tra phòng, trong lúc vô tình em liền phát hiện Tổng tiên sinh trộm rơi nước mắt. Một người đàn ông, khóc đến mặt mày đỏ bừng, đặc biệt thương tâm. Lúc ấy em xuất phát từ quan tâm, liền hỏi ông có phải xảy ra việc gì không. Nào biết được vừa hỏi, Tổng tiên sinh bỗng nhiên khóc rống lên, không ngừng nói chính mình thật xin lỗi con gái."

Mẹ Lục (1) nghe đến đó, cả người cứng lại rồi, thanh âm run run, ấp úng hỏi: "Phát sinh việc gì?"

(1) Nguyên văn là "Tổng mù mù" tớ không biết là sao nữa nhưng nghĩ "mẹ Lục" thì đúng trong trường hợp này hơn.

Thần sắc Triệu Tinh càng ngưng trọng, trong mắt lộ ra thương xót: "Tổng tiên sinh nói, mười năm trước ông ấy bị tai nạn giao thông, cả người phải cắt bỏ hai chân, bởi vì tiền thuốc men mà phải bán đi căn phòng mới mua, ông ấy lại mất sức lao động, vợ ông ấy không chịu được, một mình rời đi, để lại ông ấy và con gái sống nương tựa lẫn nhau.

Thời điểm vợ ông ấy bỏ đi, con gái mới sáu tuổi. Bất quá cô bé giống như biết mẹ không cần mình, cho nên vẫn luôn đặc biệt kiên cường. Trừ chăm sóc bố, còn phải vừa học vừa làm thêm kiếm tiền, học phí tiên sinh hoạt cùng với tiền thuốc men của bố mình, đều là tiền cô bé làm thêm kiếm ra."

"Tổng tiên sinh vẫn luôn cảm thấy mình thật xin lỗi con gái, cảm thấy mình liên lụy con." Triệu Tinh nói, liền không nhịn được thờ dài, trong lòng chua xót, nói: "Nghĩ đến cũng thật là, bé như vậy đã bị mẹ vứt bỏ, vì chăm sóc bố, trên vai trên lưng mang quá nhiều trách nhiệm mà tuổi này không nên mang, thật sự không dễ dàng."

Triệu Tinh nói xong, cả người mẹ Lục đã hoàn toàn ngốc tại chỗ. Cứ như vậy một thời gian, trong đầu bà trống rỗng, thẳng đến lúc nghe được tìm đau như bị quất một roi rồi lại một roi.

Đến lúc phục hồi lại tinh thần, trước mắt liền hiện ra nụ cười trên mặt Tổng Nhiễm sáng lạn ấm áp. Bà chua xót đến lợi hại, một cô gái nhỏ, có bao nhiêu kiên cường, mới có thể đem những cực khổ cùng ủy khuất giấu ở trong lòng, nỗ lực tích cực mà sống.

Trẻ con bây giờ phần lớn đều là bố mẹ bảo vệ lòng bàn tay, nghĩ Tổng Nhiễm còn nhỏ tuổi liền đi khắp nơi làm thêm kiếm tiền, còn phải chăm sóc bố bị tàn tật, hai mắt của mẹ Lục nóng nóng, chỉ cảm thấy đau lòng.

Đáng quý nhất là, rõ ràng điều kiện kinh tế gian nan như vậy, lần trước lúc bà cho con bé lẻ gặp mặt, con bé như thế nào cũng không chịu nhận, có thể thấy được con bé không phải cô gái yếu hư vình.

Mẹ Lục giờ phút này trong lòng đầy đau lòng đối với Tổng Nhiễm, từ phòng thuốc cầm thuốc, liền bước nhanh đến phòng làm việc.

Trong phòng làm việc.

Tổng Nhiễm thấy mẹ Lục đi vào, vội vàng từ sofa đứng lên, ngọt ngào cười: "Bác."

Mẹ Lục ngơ ngẩn nhìn cô, hai mắt thật sự chua xót.

Lúc trước khi nhìn thấy nụ cười trên mặt Tổng Nhiễm, bà chỉ cảm thấy ánh mặt trời ấm áp, hiện giờ lại chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng.

Nhưng bà cũng không có biểu lộ gì. Nếu Tổng Nhiễm không nói, bà tự nhiên cũng sẽ không đột ngột mà đi hỏi con bé, đi chọc miệng vết thương con bé.

Bà mỉm cười đi đến, cầm tay Tổng Nhiễm: "Sao không ngồi, còn khách khí với bác làm gì."

Nói xong, một lần nữa kéo cô ngồi xuống sofa.

Tổng Nhiễm cười ngọt ngào, cảm kích nói: "Cháu cảm ơn bác ạ, làm phiền bác rồi."

Mẹ Lục lắc đầu: "Không phiền đâu."

Bà nhìn cô, không nhịn được nâng tay lên, đau lòng mà sờ sờ đầu Tổng Nhiễm, động tác vô cùng ấm áp ôn nhu, ánh mắt nhìn Tổng Nhiễm, giống như mang theo tình yêu của người mẹ, nhẹ giọng nói: "NhiễmNhiễm, bác thật sự thích cháu, A Mộ có thể gặp được cháu, là phúc khí của nó."

Cô gái kiên cường dũng cảm như vậy lại nỗ lực sống, thật sự làm người ta đau lòng cũng làm cho người ta thích.

Đột nhiên nhìn mẹ Lục nói lời này, Tổng Nhiễm nghe, chỉ cảm thấy thụ sùng nhược kinh (2), cô vội lắc đầu, nói: "Bác người đừng nói như vậy, Lục ca ca cực kì tốt, cháu rất thích anh ấy."

(2) Thụ sùng nhược kinh: được sùng ái mà lo sợ; được nhiều người yêu thương vừa mừng lại vừa lo.

Mẹ Lục ôn nhu mà nở nụ cười, nói: "Sau này A Mộ nếu không tốt với cháu, cháu cứ nói với bác, bác sẽ giúp cháu dạy dỗ nó!"

Tổng Nhiễm nghe được cảm động, cái cảm giác được yêu thương che chở này, chỉ cảm thấy ấm áp đến tâm khảm.

Cô lập tức cảm thấy, cảm giác khoảng cách giữa mình và mẹ Lục, giảm đi rất nhiều. Không nhịn được khoác tay bà, không khỏi cảm khái nói: "Bác, lúc trước cháu còn lo lắng baacs không thích cháu đấy, lúc Lục ca ca nói muốn mang cháu đến nhà, cháu cũng không dám đến."

Bởi vì thái độ của mẹ Lục, lúc Tổng Nhiễm nói chuyện với bà, liền không hề giống lúc trước xa cách, lời nói tự nhiên thân mật đi không ít.

Mẹ Lục nở nụ cười, vỗ vỗ tay cô: "Bác đáng sợ như vậy sao?"

Tổng Nhiễm vội lắc đầu: "Một chút cũng không đáng sợ, bác là người cháu thấy ôn nhu nhất."

mẹ Lục mặt đầy sùng nịnh, ngón tay nhẹ nhàng điểm (?) một cái trên mũi Tổng Nhiễm: "Cháu đấy con bé này, miệng nhỏ cũng thật ngọt."

Khi nói chuyện,bà kéo tay Tổng Nhiễm, tầm mắt ở trên người Tổng Nhiễm đánh giá trên dưới một lát.

Tổng Nhiễm thật gầy, lúc trước bà chỉ cảm thấy là cô bé này thích đẹp nên ăn ít, bây giờ biết được hoàn cảnh gia đình Tổng Nhiễm, chỉ cảm thấy vô cùng đau lòng vô cùng thương tiếc.

Bà vô thức cầm tay cô càng chặt, đau lòng mà nhìn cô, nói: "NhiễmNhiễm, cơ thể của cháu cũng quá gầy, sau này không có việc gì thì thường xuyên đến nhà chơi đi, bác làm thức ăn cho cháu bồi bổ thân thể."

Con bé không có mẹ đau, sau này liền có bà đau con bé.

Đưa bé tốt như vậy, càng đáng giá để đối tốt.

Sau khi mẹ Lục biết được chuyện này, phản ứng đầu tiên chính là muốn nói cho con trai

Làm bạn trai, Lục Mộ Trầm là người nên biết nhất.

Trong lòng chất chứa chuyện này, nón nóng bất an, nửa giờ trước khi Lục Mộ Trầm về nhà cũng đã ở trong sân đi qua đi lại chờ.

Bố Lục ngồi ở trong sân, ngồi trên ghế dưới tàng cây, thấy bộ dáng sốt ruột của vợ, không nhịn được khuyên bà: "Bà cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút trước đi, việc này, bà sốt ruột nói cho A Mộ cũng vô dụng a."

Mẹ Lục vừa nghe, quay đầu lại liền trừng mắt chống mình một cái: "Sao lại vô dụng? Ít nhất khi A Mộ biết, sẽ càng đau lòng Nhiệm Nhiệm chứ?"

Nói xong, lại không khỏi nhớ đến lúc tình cờ gặp Tổng Nhiệm, nhớ tới cô còn nhỏ tuổi phải mang trên lưng nhiều thứ như vậy những thứ mà cô không nên mang, trong lòng không khỏi ẽ ảm khó chịu.

Lại vừa nhớ đến nụ cười của cô, chỉ cảm thấy tim đau như thắt lại.

Tình cảnh như vậy, lúc trước chỉ thấy qua trong TV, lúc ấy chỉ là xem TV, liền đồng cảm như bạn thân mình cũng bị đau lòng sắp không xong, bảy giờ phát sinh đến người bên cạnh, chỉ hận không thể đưa Tổng Nhiệm vào nhà, sùng cồ như sùng con gái vậy.

Ở trong sân đợi hơn nửa giờ, rồi cuộc thấy xe nhà mình từ bên ngoài chạy về.

Xe mới vừa chạy vào, mẹ Lục liền bước đến.

Sau khi xe dừng lại, Lục Mộ Trầm mở cửa sau xe ra, bước xuống xe.

Thấy thần sắc của mẹ mình ngưng trọng đứng phía xa, không khỏi kỳ quái, mở miệng liền hỏi: "Mẹ, sao mẹ..."

Muốn hỏi "mẹ sao vậy", lại không nghĩ rằng, còn chưa kịp mở miệng, đã bị mẹ mình quơ một cái đã cầm được cổ tay ——

Biểu cảm của mẹ vô cùng nghiêm túc: "A Mộ con đến đây với mẹ, mẹ có chuyện rất quan trọng phải nói cho con."

Tiếng vừa dứt, kéo con trai đi đến cửa nhà.

Trong phòng Lục Mộ Trầm, an an tĩnh tĩnh.

Mẹ ngồi ở trên giường, Lục Mộ Trầm ngồi trên ghế của bàn học.

Lục Mộ Trầm rất ít thấy mẹ mình có biểu cảm ngưng trọng như vậy, lo lắng hỏi: "Mẹ, người rốt cuộc muốn nói gì với con?"

Mẹ Lục cũng không vòng vo với anh, đi thẳng vào vấn đề liền hỏi: "Gia cảnh của Nhiệm Nhiệm, con biết không?"

Lục Mộ Trầm ngăn ra, ngay sau đó lắc đầu: "Không hỏi qua, làm sao vậy, mẹ?"

Mẹ Lục nhấp nhấp môi, thần sắc càng thêm ngưng trọng, mang theo vài phần thương xót, bà giữ chặt tay Lục Mộ Trầm, nhìn anh, từng câu từng chữ mà thấp giọng nói: "A Mộ, những việc chút nữa mẹ nói, con nhất định phải nghe thật kĩ——"

Mẹ Lục đi rồi, Lục Mộ Trầm ngồi trên ghế, chậm chạp không động một chút.

Trong đầu tất cả đều là lời mẹ Lục vừa nói.

Bố bị tai nạn giao thông phải cắt chân, mẹ không cần cô, còn bé liền bắt đầu ở làm thêm kiếm tiền ở bên ngoài, muốn học tập muốn chăm sóc bố còn muốn nuôi gia đình...

Lục Mộ Trầm bỗng nhiên nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Tổng Nhiệm, cô cười vui vẻ, cười đẹp để sáng lạn như vậy. Lúc ấy anh liền nghĩ, cô gái này nhất định có gia đình rất hạnh phúc, nụ cười như vậy, đại khái chỉ có những cô gái sống thật vô ưu vô lự mới có.

Nhưng tất cả những lời mẹ nói với anh, đã lật đổ nhận thức lâu dài từ trước đến nay.

Vừa nhớ tới Tổng Nhiệm thế nhưng từ bé phải sống trong hoàn cảnh gia đình như vậy, từ bé phải đi khắp nơi làm thêm... Anh tưởng tượng thấy cảnh tượng đó, bỗng nhiên trái tim không chịu nổi, đau đến thất lại.

Đôi mắt ẽ ảm trường khó chịu, anh ngẩng đầu lên, tay phải dề trên mặt, che hai mắt lại.

Bỗng nhiên anh rất tự trách. Lâu như vậy, sao anh không phát hiện, sao anh lại không phát hiện ra chứ...

Nếu anh sớm một chút phát hiện hoàn cảnh Tổng Nhiệm, căn bản là sẽ không để cô một người chống đỡ tất cả.

Trái tim đau đến nỗi phảng phất rất nhanh sẽ nổ tung, anh che hai mắt lại trầm mặc một lát.

Rất lâu sau, thời điểm tay phải buông xuống, vành mắt đỏ ửng.

Anh cầm lấy điện thoại, ngón tay run nhẹ nhẹ, tìm số của Tổng Nhiệm.

Điện thoại rất nhanh chuyển được, giọng nói vui vẻ của Tổng Nhiệm từ đầu bên kia đầu truyền đến: "Lục ca ca, nhanh như vậy liền nhớ em sao?"

Cô cười hi hi, cách màn hình phảng phất đều có thể khuôn mặt tươi cười kia của cô.

Lúc trước anh vừa thấy Tổng Nhiệm cười, chỉ biết cảm thấy ấm áp. Nhưng mà giờ phút này, lại đau lòng hoàn toàn nói không nên lời.

Đôi mắt lại muốn trướng lên, anh cầm điện thoại từ phòng ngủ đi ra, đi đến ban công.

Gió đêm thổi, đôi mắt thoải mái hơn một chút.

Lưng anh dựa vào lan can trên ban công, ngửa đầu, tiếng nói thấp thấp, mơ hồ mang theo một tia ghen ghét không dễ phát hiện, anh gât đầu, nhẹ giọng nói: "Ừ, nhớ em."

Đầu bên kia điện thoại, Tổng Nhiệm cười càng vui vẻ, nói: "Em cũng nhớ anh nha."

Lục Mộ Trầm chỉ cảm thấy cổ họng giống như bị cày được đốt cháy, anh liếm môi dưới, hầu kết nóng bỏng, mở miệng, tiếng nói khàn đến lợi hại: "Tổng Nhiệm ——"

"Hà?"

"Anh yêu em."

Tác giả có lời muốn nói

Tới tới, đợi lâu đại gia, cho các người ái pi pi nha ~~~(*^ __ ^*)

Canh hai ở trước tiên tại hạ ngo hai điểm ha, liền muốn hỏi các người cảm động không cảm động!

~~~~~

Edit đến câu "Ừ nhớ em" mà quần quéo luôn, các bạn nhớ cho tớ sao để ủng hộ nhé!!!!

GÓC TÌM TRUYỆN

nữ9 từng là người tình của nam9. Nhưng nam9 ko yêu nữ9 mà xem là người thay thế thanh mai trúc mã của anh. Nữ9 lúc đầu dụ dỗ nam9 cùng lên giường, xong nữ9 thành ngôi sao trong ngành giải trí. Cuối cùng mục đích của nữ9 cũng làm đc. Nhưng mấy năm sau bạn thanh mai trúc mã của nam9 về. Nam9 biết nên bỏ nữ9. Nữ9 vì quá yêu nam9 nên ko đành từ bỏ rồi nảy sinh ra kế hoạch hãm hại người yêu cũ của nam9. Nhưng bị nam9 phát hiện nên đã cho người giết nữ9. Rồi nữ9 trọng sinh về lúc đó là mới ngủ cùng vs nam9 sau đó lên chạy khỏi nam9. Mấy ngày sau nữ9 đường trên đường mua đồ ăn thì bị nam9 thấy nên bắt về.

Truyện 2: Cho hỏi truyện nữ chính kiếp trước từng là vợ của nam chính vì yêu nam chính nên đã dùng thủ đoạn mới được làm vợ nam chính nhưng nam chính lúc đó chưa có tình cảm với nữ chính mà yêu một người khác cuối cùng cô chịu li hôn trả lại tự do cho nam chính sau đó cô tự hứa với lòng nếu làm lại cuộc đời sẽ hưởng thụ nó và tránh xa nam chính ra rồi cô được trùng sinh về lại năm đang học cấp 3 lúc cô và nam chính chưa quen nhau sau đó cô cố tận lực tránh xa nam chính gặp nam chính là tránh như tránh tà làm nam chính thấy ngại hoặc rồi từ từ tìm hiểu sau trong một lần say rượu cô từng tiết lộ cô vs anh từng là vợ chồng ở kiếp trước sau này nam chính từng bước thích cô còn lưu tên cô trong danh bạ điện thoại là MW (mỵ wile) nam chính có 1 cô e gái rất thần tượng cô kiếp trước vì nữ chính từng dùng thủ đoạn để được làm vợ nam chính nên cô em gái này đã rất thất vọng và trở nên căm ghét nữ chính ai biết thì cho mình xin tên truyện nha mình mới đọc tới đó thì điện mình bị mất nên mất hết list truyện mình cảm ơn trước nha... Thẻ loại: ngôn tình, trọng sinh, gương vỡ lại lành, HE.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Editor: Kẹo Mạch Nha

Đầu bên kia điện thoại, Tống Nhiễm nằm trong ổ chăn nấu cháo điện thoại với Lục Mộ Trầm.

Thời điểm câu nói "Anh yêu em" của Lục Mộ Trầm truyền đến, bỗng dưng Tống Nhiễm tròn tròn mắt, cho rằng mình nghe nhầm.

Tay cô cầm điện thoại không khỏi có chút run rẩy, run giọng nói hỏi: "Anh... Anh vừa mới... Nói cái gì?"

Đầu bên kia trầm mặc một lát.

Tống Nhiễm từ trên giường ngồi dậy, lòng bàn tay cầm điện thoại hơi toát mồ hôi một chút.

Thật lâu sau không nghe thấy âm thanh, thậm chí cô cho rằng chính mình vừa rầy là sinh ra ảo giác.

Vừa mới chuẩn bị nói chút gì đó, đầu bên kia điện thoại, giọng nói của Lục Mộ Trầm giống như nước suối, tinh khiết truyền đến, tiếng hơi trầm xuống, thấp giọng nói: "Tống Nhiễm, anh yêu em."

Anh yêu em, và anh thích em, ý nghĩa không giống nhau.

Lần này Tống Nhiễm nghe rất rõ, cô ngồi trên giường, hơi giật mình cả người cứng đờ ngồi tại chỗ. Một câu "Anh yêu em" kia của Lục Mộ Trầm, trong lòng giống như có một đồng pháo hoa bất chợt nổ tung, cực kì hưng phấn.

"Lục Mộ Trầm, anh..."

"Nhiễm Nhiễm, anh muốn gặp em." Không chờ Tống Nhiễm mở miệng, Lục Mộ Trầm ngắt lời cô trước.

Tống Nhiễm nghe vậy, đột nhiên sùng sốt: "Mới vừa này... Không phải mới vừa này thấy sao?"

Lục Mộ Trầm nói: "Bây giờ lại muốn gặp, anh đến tìm em, được không?"

Muốn gặp em, muốn ôm em, muốn thay em sẽ chia một ít khổ sở khó khăn. (?)

Tống Nhiễm vội gật đầu: "Được, em ở chỗ cũ đợi anh."

Cô cũng muốn gặp anh, rốt cuộc cô của lúc này, trong đầu đều là câu nói "Anh yêu em" của Lục Mộ Trầm, khả năng cao đêm nay sẽ kích động đến nỗi không ngủ được.

Tắt điện thoại, Tống Nhiễm vội vàng thay quần áo, chỉ cầm cái điện thoại rồi chạy ra khỏi cửa nhà.

Ngô nhỏ đen như mực, hơn nửa đêm cũng làm cho người ta có chút sợ hãi. Tống Nhiễm cắn chặt răng, chạy như bay đến đầu ngõ.

Chạy qua hai cái hẻm, rốt cuộc cũng đến đường cái.

Nhưng bởi vì đã khuya, mặc dù là trên đường cái, người cũng không nhiều lắm.

Tống Nhiễm chạy chậm đến cửa tiểu khu Di Thủy.

Bên ngoài tiểu khu bảo vệ tuần tra 24 giờ, rất an toàn.

Cô an tâm đứng ở đó.

Chưa đầy một lát, liền thấy một chiếc taxi ngừng ở bên đường, cửa xe mở ra, Lục Mộ Trầm từ cửa sau đi xuống.

Tống Nhiễm vừa thấy Lục Mộ Trầm, khóc miệng cong lên, cất bước chạy đến phía anh.

Lục Mộ Trầm nhìn thấy Tống Nhiễm chạy đến phía mình, lúc cô sắp nhào vào trong ngực anh, hai tay anh đang ra, lại ôm chặt, ôm cô chặt chẽ vào trong ngực.

Tống Nhiễm ôm chặt anh, cười sáng lạn mà ngẩng đầu lên, nhìn Lục Mộ Trầm, cười hi hi hỏi: "Lục ca ca, sao hôm nay anh lại nhiệt tình như vậy? Mới xa nhau mà nhớ em nhớ đến nỗi sắp không xong há?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, tay phải nâng lên, ôn nhu vuốt ve mặt cô, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, trả lời cô: "Nhớ em nhớ đến nỗi không ngủ được, liền đến."

Tống Nhiễm nghe anh nói vậy, cười càng vui vẻ, cơ thể dần vào trong ngực Lục Mộ Trầm, càng ôm chặt anh hơn: "Em cũng rất nhớ anh."

Lục Mộ Trầm nhìn Tống Nhiễm cười, trong đầu lại nghĩ đến những việc của Tống Nhiễm mà mẹ vừa mới kể.

Trái tim của anh đau đến khó chịu. Trước kia rất thích Tống Nhiễm cười, nhưng hiện tại nhìn thấy cô cười, thì chỉ cảm thấy đau lòng.

Anh thà rằng cô không cười đến vui về như vậy, thà rằng cô có thể đem mặt yếu ớt của chính cô biểu hiện ra ngoài, cũng không cần đem những việc không vui, những việc thương tâm toàn bộ giấu ở trong lòng, một mình ôm lấy nó.

Anh nhìn cô, đôi mắt ề âm trường lên có chút không chịu nổi, dần dần có chút ướt át. Ngón tay cái của bàn tay phải vuốt ve dịu dàng trên mặt cô một chút rồi lại một chút, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô.

Bỗng nhiên Tống Nhiễm nhận thấy có chút không thích hợp cho lắm, đèn trên đường cái chiếu xuống dưới đất, thế nhưng cô mơ hồ phát hiện hai mắt của Lục Mộ Trầm có một chút phiếm hồng.

Tống Nhiễm bị dọa đến nỗi nhảy dựng, vội giơ tay nâng mặt anh, mặt đầy vẻ lo lắng hỏi: "Lục ca ca, mắt anh bị làm sao vậy? Sao lại hồng như vậy?"

Cô nói, vô thức nâng tay lên, muốn sờ đôi mắt của anh.

Lục Mộ Trầm cảm tay cô, lắc đầu, giọng có hơi khàn, thấp giọng nói: "Không có việc gì, vừa nãy có con gì đó bay vào."

"A?!" Tống Nhiễm sợ tới mức kêu lên, vội nói: "Đề em nhìn xem, em giúp anh thổi thổi."

Nói xong, liền nhón chân lên, đến gần trước mắt Lục Mộ Trầm, cái miệng nhỏ hơi chu, nhẹ nhàng thổi thổi mắt Lục Mộ Trầm.

Thời hai mắt được một lát, mới khăn trương nhìn anh, hỏi: "Đỡ hơn chút nào chưa?"

"Đỡ rồi." Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, con ngươi đen nhánh có vài phần cảm xúc phức tạp.

Tống Nhiễm thấy anh không có việc gì, lập tức cong cong mắt nở nụ cười: "Vậy là tốt rồi, lúc trước em cũng từng bị bay vào mắt, đau muốn chết."

Cô nói, mũi chân đang nhón vô thức hạ xuống. Lại không nghĩ, còn chưa kịp, tay Lục Mộ Trầm đang để trên eo cô bỗng nhiên ôm chặt, sức lực anh rất lớn, cả người cô bị anh nâng lên trên vai phần, cơ thể dính sát vào anh, mũi chân bị buộc phải nhón.

Cô khiếp sợ, nhưng còn chưa kịp phản ứng, đột nhiên Lục Mộ Trầm lại cúi đầu xuống, nặng nề hôn cô.

Anh hôn thật trọng, đôi môi nóng bỏng vuốt ve nghiền áp môi cô. Cùng với những lần hôn môi nhàn nhạt trước đó không giống nhau, Tống Nhiễm cảm thấy chính mình rất nhanh sẽ bị anh hôn đến nỗi thở không nổi, thậm chí mũi hương bạc hà quen thuộc xâm nhập vào khoang miệng cô.

Cả người Tống Nhiễm cứng đờ, trong đầu trống rỗng, hai mắt mở to, ngơ ngẩn mà nhìn bầu trời đêm không có giới hạn.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Lục Mộ Trầm cũng buông cô ra, Tống Nhiễm ngơ ngác nhìn anh, chỉ cảm thấy toàn bộ môi đều đau.

Trong đầu chỉ có một ý niệm Lục ca ca... Đêm nay thật sự quý, quá, quá nhiệt tình...

Nhiệt tình đến nỗi có chút không bình thường.

Lục Mộ Trầm nhìn thấy môi của Tống Nhiễm hơi sưng, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve môi cô, thấp giọng hỏi cô: "Có đau lắm không?"

Tống Nhiễm đã bị Lục Mộ Trầm hôn đến ngốc, trong đầu một đồng nhào nhốt, nghe thấy giọng nói của anh, chỉ theo bản năng lắc đầu, ngưng vài giây, lại gật gật đầu.

Cô đã không biết chính mình đang làm cái gì.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, giọng tay ôn nhu sờ sờ đầu cô, mặt đầy đau lòng, thấp thấp nói một câu: "Tống Nhiễm, đồ ngốc này."

Tống Nhiễm ngáy người, cho rằng anh đang nắn cổ ngốc, lập tức hai mắt tròn tròn trừng anh: "Anh mới là đồ ngốc."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, khỏe miệng hơi hơi cong, muốn cười. Nhưng trong đầu lại nhớ đến việc của Tống Nhiễm, cười không nổi.

Hai người ôm nhau một lát, mắt Tống Nhiễm dán trước ngực Lục Mộ Trầm, cong cong khỏe miệng cười,hai mắt liên tục chớp chớp, hỏi anh: "Lục ca ca, thời gian không còn sớm, anh về đi, đừng để ngày mai đi học muộn."

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, lại không buông cô ra.

Tống Nhiễm ngẩng đầu lên, không nhìn được cười: "Lục ca ca, Anh không thể xa em được sao?"

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng.

Tống Nhiễm từ trong ngực anh ra, đôi tay nâng mặt Lục Mộ Trầm, cười khanh khách nhìn anh: "Lục ca ca, đừng luyến tiếc em nha, mấy giờ nữa sẽ gặp ; lại thôi mà."

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, rốt cuộc cũng bỏ ra, nói: "Em về đi, chờ em đi vào anh liền đi."

Mỗi lần Lục Mộ Trầm muốn đưa Tống Nhiễm về nhà, trong lòng có liên chợt dạ đến lại hai, cần cần môi, thấp phần khó xử mà chậm rãi đi về hướng cửa tiểu khu Di Thúy ba bước quay đầu một lần.

Đã khuya cũng không có nhiều người, muốn đi theo để trà trộn vào cũng không được.

Tống Nhiễm cách cửa tiểu khu càng gần, liền càng khăn trương, thường xuyên quay đầu lại nhìn Lục Mộ Trầm.

Rất nhanh đến cửa tiểu khu, Tống Nhiễm biết chính mình không vào được, hai tay theo bản năng nắm chặt một chút, cố lấy dũng khí, quay đầu lại nói với Lục Mộ Trầm: "Lục Mộ Trầm, anh trở về đi!"

Cô ngóng trông anh mau trở về, Lục Mộ Trầm cách xa, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô một lát. Ngay lúc Tống Nhiễm sợ hãi anh không đi, lại thấy Lục Mộ Trầm rút cuộc cũng gật đầu với cô, xoay người, đi đến bên đường cái, vẫy một chiếc taxi.

Taxi chạy đi, trong nháy mắt Tống Nhiễm nhẹ nhàng thở ra, quay đầu, lập tức liền chạy đến hướng con đường bên cạnh tiểu khu.

Lúc trước chạy đến bên đường, chân rẽ ngang, liền vào ngõ nhỏ.

Cách đó không xa, dưới một cây đại thụ, Lục Mộ Trầm từ trong bóng tối đi ra, ánh mắt nặng nề mà nhìn chằm chằm hướng Tống Nhiễm chạy.

Anh đứng tại chỗ một lát, sau đó, liền đi nhanh theo.

Anh không xa không gần mà đi theo.

Ngõ nhỏ đen thui, không có đèn đường, chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu trên mặt đất ánh sáng yếu ớt.

Tống Nhiễm chạy chậm, vừa chạy vừa hát. Cô sợ hãi, tự cho mình thêm can đảm.

Lục Mộ Trầm nhìn bóng lưng gầy yếu của cô, đau lòng giống như bị nỏ mạnh, mỗi lần hô hấp, trái tim liền đau một chút.

Rốt cuộc, anh thấy Tống Nhiễm chạy đến trước một cửa phòng, lấy chìa khóa mở cửa ra, âm thanh của cửa kéo kẹt vang lên, theo tiếng đó mà mở.

Tống Nhiễm khom người, tay chân nhẹ nhàng mà đi vào.

Cửa đóng lại, Lục Mộ Trầm từ chỗ ngoặt đi ra, từng bước chậm rãi đi đến trước cửa nhà Tống Nhiễm.

Đó là một phòng trọ cũ, nhà trệt, phòng ở là gạch xanh ngói kiến thành.

Xem như là phòng trọ cũ nhất toàn thành.

Ngõ nhỏ đen kịt có mùi khó ngửi, hoàn cảnh thật không tốt.

Lục Mộ Trầm lại nghĩ khuôn mặt tươi cười đẹp dễ sáng lạn của Tống Nhiễm, rốt cuộc anh cũng suy nghĩ cẩn thận, mỗi lần anh muốn nhìn cô đi vào tiểu khu, trên mặt cô có biểu cảm khó xử lại muốn nói lại thôi là có ý nghĩa gì.

Vì sao cô muốn lừa anh chứ?

Là cô không tin tưởng vào chính mình hay là không tin tưởng anh.

Buổi tối hôm nay, Lục Mộ Trầm vẫn luôn đứng trước cửa nhà Tống Nhiễm, không có rời đi.

Chờ ngày mai cô đi ra, anh liền nói cho cô, anh thích cô, cho dù cô có bộ dáng gì đi nữa. Không có người sẽ ghét bỏ cô.

Tác giả có lời muốn nói

Có chút ngắn, nhưng là các người không cần ghét bỏ ta a (khóc chết) , rốt cuộc này chương dùng đi động viết a, ở bên ngoài chơi còn nghĩ cho các người thêm cang, cũng là chân ái ~

Chương sau Lục ca ca gặp bố vợ tương lai rồi, sắp tới sẽ có người tặng quà cho nam chính. Các cậu nghĩ là ai? (Chú ý: Người này những người đọc truyện Sủng Ái Cà Đồi đã gặp rồi)

Có bạn biết tên hai truyện tớ muốn tìm mà ra điều kiện là phải ra 3 chương/tuần nên tớ đã làm việc hết công suất T_T

Tớ đang nghĩ có nên đổi tên từ Kẹo Mạch Nha sang Đậu Sốt Cà Chua (h) Sườn Xào Chua Ngọt không nhỉ? Các cậu nghĩ thế nào về vấn đề này?

Hãy cho tớ sao để ủng hộ tớ nhé, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiễm nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày, Lục Mộ Trầm sẽ đột nhiên mà xuất hiện trước cửa nhà mình như vậy.

Lúc cô mở cửa, khi thấy Lục Mộ Trầm trong chớp mắt kia, chỉ cảm thấy trong đầu "oanh" một tiếng, trong nháy mắt trống rỗng một mảnh.

Vô dĩ cô đã nghĩ kĩ muốn thăng thần với Lục Mộ Trầm, cũng nghĩ đến việc muốn dẫn anh về nhà. Nhưng không nghĩ đến là sẽ lấy phương thức đột nhiên như vậy. Anh xuất hiện đột nhiên như vậy, căn bản có chuẩn bị tâm lý một chút cũng không có.

Cả người cô cứng đờ ngây ngốc đứng tại chỗ, ngo ngác nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm

Cô cảm thấy mình nên nói chút gì đó, nhưng cổ họng trường trường phát đau, muốn nói cái gì cũng không nói nên lời.

Giống như yếu ớt nhất của mình, bị mặt khô mớ miệng nhất bị người khác nhìn trộm, trong lúc nhất thời, bi thương, bất lực, sợ hãi... Vô số cảm xúc gần như cùng một lúc đang lên.

Balo trong tay "lạch cạch" rơi xuống đất, hai tay dể bên người vô thức nắm chặt váy đồng phục.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, từng bước từng bước đến gần cô.

Anh đi rất chậm, nhưng mỗi một bước đi, trong lòng Tổng Nhiễm giống như đi trên dao nhọn.

Cứ như vậy trong nháy mắt, Tổng Nhiễm cảm thấy chính mình giống bị người lột sạch quần áo, cảm thấy xấu hổ đến nỗi muốn tìm cái lỗ giấu mình đi, sau đó cả đời không bao giờ bước ra.

Cô nhìn Lục Mộ Trầm từng bước một đi đến.

Nghe thấy âm thanh xe lăn chuyển động đằng sau.

Cô thấy Lục Mộ Trầm đứng trước mặt mình, bỗng nhiên nâng mắt lên, tầm mắt rơi xuống phía sau trong phòng.

Cô biết bỏ ở đằng sau, càng biết "nhà" của mình chật hẹp cũ nát đến tình trạng gì.

Trong lòng không khống chế được mà co rút đau đớn một trận, hai mắt đau xót, nháy mắt liên rơi lệ.

Đây là lần đầu tiên cô ở trước mặt Lục Mộ Trầm rơi nước mắt, vì một chút tôn nghiêm còn sót lại của chính mình.

Hai mắt cô đầm lệ mờ hồ nhìn Lục Mộ Trầm, khóc lóc, không ngừng lắc đầu: "Thật xin lỗi... Em không cố ý... Không cố ý lừa anh..."

Cô không cố ý lừa anh, cô chỉ là... Chỉ là sợ hãi mà thôi.

Căn bản cô không như mặt ngoài kiên cường như vậy.

Lục Mộ Trầm từ trước đến nay chưa từng thấy Tổng Nhiễm khóc, nhìn nước mắt của cô từng giọt từng giọt không ngừng chảy ra bên ngoài, phảng phất như mỗi giọt nước mắt đều rơi vào trong lòng anh, nóng bỏng đến nỗi trái tim như bị ai đó nắm chặt.

Yết hầu giống bị một nắm cát lấp kín, đến hô hấp cũng khó khăn.

Ánh mắt của thật sâu nhìn cô chăm chú, lòng bàn tay run rẩy mà xoa đầu cô, tiếng nói cũng mang theo vài phần nghẹn ngào không thể che giấu, thấp giọng nói: "Tổng Nhiễm, em có thể hay không... Đừng làm cho anh đau lòng như vậy?"

Đứng ra về kiên cường, đứng khóc nhiều đến như vậy làm cho anh tan nát cõi lòng.

Lời này của Lục Mộ Trầm vừa ra, bỗng nhiên Tổng Nhiễm ngẩng đầu lên. Nước mắt chưa khô, tâm trạng lại chấn động không thôi.

Anh ấy không trách cô lừa anh ấy, anh ấy nói: Có thể hay không đừng làm cho anh đau lòng như vậy.

Tổng Nhiễm nhìn anh,bỗng nhiên nước mắt chảy càng nhiều.

Lần này không phải sợ hãi, mà là trong lòng tràn đầy cảm động.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu mà nhìn cô chăm chú, bỗng nhiên, vươn tay, lòng bàn tay cầm thật chặt bàn tay nhỏ của Tổng Nhiễm, ôn nhu nói: "Tổng Nhiễm, từ nay về sau, em không bao giờ là một người, sau này dù cho trời có sập xuống, cũng có anh đỡ cho em. Nhưng mà em phải đồng ý với anh, tương lai vô luận phát sinh bất cứ việc gì, thì phải nói cho anh, đừng lừa anh, được không?"

Độ ẩm của lòng bàn tay bao lấy tay Tổng Nhiễm, không chỉ có tay của cô ấm áp, càng ấm áp hơn chính là lòng của cô.

Cô nhìn anh, môi run run, chảy nước mắt, không thể tin được hỏi: "Thật... Thật sao?"

Thật sự không bao giờ là một người nữa đúng không?

Lục Mộ Trầm gật gật đầu, giờ tay, giúp cô lau nước mắt, từ ánh mắt đến ngữ khí đều là kiên định: "Là thật."

"Lục ca ca..." Thanh âm của Tổng Nhiễm nghẹn ngào, muốn nói cái gì, trong cổ họng lại không thể phát ra âm thanh, đôi mắt hồng hồng giống như thỏ con vậy.

Lục Mộ Trầm nhìn mà đau lòng không thôi, vô thức muốn ôm ôm cô.

(Bố vợ anh ngay đằng sau đây.)

Nào biết còn chưa kịp nâng tay, liền nghe tiếng xe lăn chuyển động đằng sau.

Động tác của anh hơi ngưng lại, quay đầu lại, thì thấy bố Tổng tự mình đẩy xe lăn đến cửa.

Bố Tổng ngồi trên xe lăn, mặt đầy nghi hoặc, nhìn Lục Mộ Trầm, lại nhìn sang Tổng Nhiễm: "Đây là..."

Không chờ Tổng Nhiễm giới thiệu, Lục Mộ Trầm lập tức chủ động tiến lên giới thiệu mình: "Cháu chào bác, cháu tên là Lục Mộ Trầm, là bạn trai của Nhiễm Nhiễm."

Bố Tổng nghe vậy, nhất thời trở mặt, ngay sau đó trên mặt lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Hai mắt ông mờ to, đánh giá trên dưới Lục Mộ Trầm một lát, sau một lúc lâu, tầm mắt rốt cuộc cũng đến trên người Tổng Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, thằng bé này là..."

Hình như ông không tin cho lắm, muốn nghe một câu trả lời của con gái.

Lục Mộ Trầm cũng nghiêng đầu, nhìn về phía cô. Dường như cũng đang chờ cô trả lời một câu, muốn nghe cô giới thiệu anh với bố cô như thế nào.

Sự việc phát triển quá đột ngột, mỗi một bước đều dựa theo kế hoạch trong tưởng tượng của cô.

Hơn nữa Lục Mộ Trầm đã tự giới thiệu, sao cô có thể phủ nhận là không phải chứ?

Vì thế cũng không rành lo thái độ của bố mình, cô giao tay lau mắt, đi lên phía trước đi đến trước mặt bố, nghiêm túc gật đầu: "Là thật ạ, bố."

Nói xong, khăn trương mà siết chặt ngón tay.

Bố Tổng ngo ngắc ngồi đó, trong nhất thời, trong đầu cũng là trống rỗng.

Đột một lát, Tổng Nhiễm thấy bố không nói lời nào, có chút sợ hãi, sợ bố không vui, vì thế mở miệng muốn giải thích: "Bố ơi, con không có ý lừa bố đâu, con..."

"Đây là bạn học Lục đúng không?" Tổng Nhiễm còn chưa nói xong, đã bị ngắt lời.

Tầm mắt bố Tổng dừng trên người Lục Mộ Trầm,tia kinh ngạc trong mắt đã thu lại, thay thế chính là một đầy lo lắng.

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Đúng vậy ạ, bác."

Bố Tổng nhìn chằm chằm anh, trầm mặc một lát, sau đó mới nói: "Biết rồi, cháu cùng bác đi vào trong một chút."

Nói xong, lại đẩy xe lăn đi vào nhà.

Lục Mộ Trầm đi theo phía sau.

Tổng Nhiễm cũng vội đuổi theo, muốn cùng nhau đi vào.

Nào biết vừa mới đi đến cửa, bố đột nhiên quay đầu lại, nhìn cô nói: "Nhiễm Nhiễm, thời gian không còn sớm, con đến trường trước đi."

Tổng Nhiễm sững sốt, vô thức nói: "Con muốn chờ Lục..."

"Đi học đi!" Ngữ khí bố Tổng đột nhiên trở nên nghiêm khắc, ánh mắt cũng nghiêm khắc.

Tổng Nhiễm chưa từng gặp qua bố nghiêm khắc như vậy, cho rằng ông tức giận, lại không dám đi lên trước, liền ngo ngắc cứ như vậy đứng ở cửa.

Bố Tổng tự đẩy xe lăn vào nhà.

Lục Mộ Trầm quay đầu lại, kéo tay Tổng Nhiễm nhẹ nhàng nắm, ánh mắt thật sâu nhìn cô: "Em đi đến trường trước đi, khả năng anh sẽ đến muộn, chờ lát nữa cùng nhau ăn sáng."

Nói xong, lấy tiền từ trong túi quần ra, từ bên trong lấy ra 50 tệ: "Em gọi xe đến trường đi."

Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm lấy tiền cho mình, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, cả người bỗng nhiên lui về sau một bước.

"Nhiễm Nhiễm..."

"Em đi trước!" Tổng Nhiễm nói một tiếng, quay đầu chạy ngoài ngõ nhỏ.

Lục Mộ Trầm nhìn bóng lưng Tổng Nhiễm càng ngày càng xa, lại cúi đầu nhìn tiền trong tay mình, không tiếng động trầm mặc một lát, thẳng đến lúc bố Tổng ở trong phòng gọi anh, mới lấy lại tinh thần, đóng cửa phòng lại, đi vào bên trong

Lục Mộ Trầm vào phòng khách.

Bố Tổng ngồi trên xe lăn, khẽ nâng đầu, tầm mắt nhìn một vòng căn phòng chật hẹp, nhẹ giọng nói: "Cháu nhìn trước đi, đây là nơi Nhiễm Nhiễm sống."

Phòng rất nhỏ, trong phòng sofa, TV, bàn ghế đều rất cũ, đồ như là từ năm này sang năm nọ. May mà chính là, quét dọn rất sạch sẽ.

Hai mắt Lục Mộ Trầm tùy tiện nhìn, không chút gợn sóng đứng tại chỗ.

Bố Tổng thấy anh phá lệ bình tĩnh, có chút kinh ngạc, hỏi: "Cháu nghĩ như thế nào?"

Thần sắc Lục Mộ Trầm bình tĩnh, rất nghiêm túc mà nhìn bố Tổng, nói: "Bác, cháu biết bác muốn nói cái gì, nhưng cháu muốn nói, gia cảnh của Nhiễm Nhiễm cháu đều biết, cháu rất thích cô ấy, tuyệt đối sẽ không ghét bỏ cô ấy."

Lục Mộ Trầm là người minh bạch, từ bố Tổng mở miệng nói câu đầu tiên, anh liền biết bác ấy muốn biểu đạt cái gì.

Bố Tổng thấy Lục Mộ Trầm hiểu ý của mình, nhìn anh kiên định như vậy mà nói thích Nhiễm Nhiễm, thế nhưng không hiểu sao trong lòng dâng lên vài phần vui mừng.

Ông ngừng đầu, nhìn Lục Mộ Trầm, biểu tình phá lệ nghiêm túc, thậm chí mang theo vài phần khẩn cầu, hỏi anh: "Cháu có thể chăm sóc Nhiễm Nhiễm sao?"

Lục Mộ Trầm gật đầu, ánh mắt kiên định: "Cháu sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt."

"Sẽ không làm tổn thương con bé chứ?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Sẽ không."

Anh thích đến nỗi đau lòng còn không kịp, sao lại có thể làm tổn thương cô.

Bố Tổng trầm mặc một lát, bỗng nhiên trong mắt hiện lên một tầng bi thương.

Chính ông vô năng, không thể chăm sóc con gái thời thơ ỏi, còn liên lụy đến con bé lần nữa. Những năm gần đây, mỗi ngày ông đều hy vọng con gái có thể nhanh lớn lên, có thể tìm một người tốt chăm sóc con bé, đau con bé.

Ông không biết Lục Mộ Trầm đến tốt cùng có thể chăm sóc tốt Nhiễm Nhiễm hay không, rốt cuộc cũng chỉ là một cậu học sinh mà thôi. Nhưng nếu Nhiễm Nhiễm thích, vậy ít nhất là người có thể làm con bé vui vẻ, ông không có quyền lợi, cũng không cướp đoạt niềm vui của con bé. Con bé đã đủ khổ.

"Bác không phản đối hai đứa ở bên nhau, nhưng cháu nhất định phải nhớ kỹ lời hom nay cháu nói, không cần làm tổn thương con bé, phải đối với con bé thật tốt." Hốc mắt bố Tổng ba ba nóng nóng, gờ tay lau mắt, khi ngừng đầu, ánh mắt vô cùng nghiêm túc mà kêu ngo: "Nhiễm Nhiễm là đứa bé tốt, có thể làm con bé thích cháu, là phúc khí của cháu."

Lục Mộ Trầm tán đồng trả lời: "Là phúc khí của cháu."

Cô gái tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng tìm không thấy.

Bố Tổng giống như phải gà con gái đi, kích động lại thấp thòm, ông có rất nhiều lời nói muốn dặn dò, có thể muốn nói quá nhiều, trong lúc nhất thời lại không biết nên nói bắt đầu từ đâu.

Suy nghĩ một lát, liền trước nói một điều quan trọng nhất nói: "Lòng tự trọng của Nhiễm Nhiễm rất cao, lúc cháu và con bé ở chung nhất định phải chú ý, không cần làm tổn thương con bé."

Lục Mộ Trầm nghe thấy, bỗng nhiên liền nhớ tới vừa nãy mình lấy tiền đưa cho Tổng Nhiễm gọi xe. Lúc đó biểu cảm của cô là kháng cự, anh liền hối hận.

Anh muốn đối với Tổng Nhiễm, nhưng không phải lấy phương thức như vậy.

Anh thật thật trọng gật đầu, đồng ý: "Cháu hiểu rồi ạ, thưa bác."

Lúc Lục Mộ Trầm đến trường, đã vào giờ tự học.

Anh không trực tiếp đi đến phòng học, đứng bên ngoài phòng học Tống Nhiễm, tăng ba chỗ ngoặt, lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho Tống Nhiễm

Trong phòng học.

Tống Nhiễm thất thần, trước mặt bày một quyển sách tiếng Anh, nhưng mà một cái từ cũng không nhìn.

Lúc này trong lòng cô đã đủ loạn, còn có tâm trạng nào mà đọc sách.

Cô nghĩ, chút nữa sẽ đối mặt với Lục Mộ Trầm như thế nào.

Điện thoại để lên bàn, lúc nó vang lên, cô ngẩng đầu, không có tinh thần nhàn nhạt liếc mắt một cái, lúc thấy tên đang hiển thị, mắt sáng lên, phản xạ có điều kiện nhanh chóng ấn nút nghe.

Trương Xuân Lệ ở trên bục giảng, Tống Nhiễm lặng lẽ đưa điện thoại đặt bên tai, che miệng, hạ giọng: "Anh đến rồi à?"

Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, thấp giọng nói: "Ở bên ngoài phòng học em, bây giờ có thể ra chưa?"

Tống Nhiễm liếc mắt trên bục giảng một cái, thấy Trương Xuân Lệ đang cúi đầu sửa bài. Cô lập tức "ừ" một tiếng: "Lập tức ra ngay."

Nói xong, liền khom người từ trên ghế đứng lên, thừa dịp Trương Xuân Lệ không chú ý, ngồi xổm xuống, lặng lẽ nhanh chóng từ cửa sau chạy ra.

Ra phòng học, trên hành lang không gặp Lục Mộ Trầm

Mất Tống Nhiễm nhìn xung quanh, buồn bực: "Anh ở đâu."

"Ồ đang sau em." Giọng Lục Mộ Trầm truyền đến.

Tống Nhiễm vội quay đầu lại

Lần này vừa quay đầu lại, liền thấy Lục Mộ Trầm đứng chỗ ngoặt giữa tầng ba và tầng bốn, dựa lưng vào tường, ha tay để trong túi quần, tùy ý đứng.

Tống Nhiễm vội đi đến phía anh, về mặt lo lắng hỏi: "Thế nào rồi? Bỏ em có làm khó dễ anh không?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu. Anh nhìn Tống Nhiễm, lại nghĩ đến những việc cô đã từng trải qua, trong lòng khó chịu đến tận đáy lòng, không nịn được cảm tay cô, muốn nói chút gì đó, yết hầu lại tưởng đến lợi hại

Tống Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm cảm tay mình, vô thức nhìn xung quanh, thấy cách đó không xa có lão sư (*) đi đến, sợ tới mức vội vàng rút tay mình từ trong lòng bàn tay của Lục Mộ Trầm, nhỏ giọng nói: "Có lão sư đến."

(*) Tớ sử dụng lão sư vì không biết đây là thầy hay cô nhé.

Lục Mộ Trầm căn bản không muốn suy xét nhiều như vậy, anh chấp nhất, lần nữa cảm tay Tống Nhiễm để trong lòng bàn tay, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, thấp giọng nói: "Nhiễm Nhiễm, anh muốn ôm em."

Muốn ôm em, muốn cho em một chút ấm áp, muốn cho em hạnh phúc hơn một chút.

Giờ tự học còn chưa kết thúc, Lục Mộ Trầm mang Tống Nhiễm đến sân thượng.

Trên sân thượng một người cũng không có, rất an tĩnh.

Nơi chân trời mặt trời đã dần dần mọc lên, nửa bầu trời có vàng sáng màu cam, thật đẹp. Trong hơi nóng có một làn gió nhẹ, ấm áp lại mát mẻ.

Tống Nhiễm bị Lục Mộ Trầm ôm, khuôn mặt nhỏ dán trước ngực anh.

Trên người anh luôn có hương bạc hà nhàn nhạt, hương vị rất thoải mái rất sạch sẽ.

"Nhiễm Nhiễm."

"Hả?"

"Anh nghe nói, mấy năm nay em vẫn luôn đi khắp nơi làm thêm..."

Tống Nhiễm đoán được anh sẽ hỏi, cũng không hề lừa, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

"Học phí tiền sinh hoạt còn có tiền chữa bệnh của bố, đều là em làm thêm mà có được sao?" Giọng Lục Mộ Trầm rất thấp rất thấp, cổ tình ngân nghẹn ngào trong cổ họng.

Tống Nhiễm gắt gât đầu: "Là em kiếm được."

"Không cảm thấy vất vả sao?" Lục Mộ Trầm càng đau lòng, vô thức ôm Tống Nhiễm càng chặt.

Tống Nhiễm ngẩng đầu lên nhìn anh, lắc đầu nói: "Không vất vả." Ngưng vài giây, lại bổ sung một câu: "Khả năng cao là em đã coi nó như thói quen."

Hai chữ thói quen này, nghe thật đơn giản, lại lộ ra một cô bất lực chua xót. Không phải không vất vả, mà là đã thành thói quen co cuộc sống vất vả như vậy. Lại vất vả, cũng cần thiết nên phải cần rằng làm, bởi vì không có biện pháp khác.

Lục Mộ Trầm nghe một tiếng "thói quen" này của Tống Nhiễm, trái tim chột co chặt, từng đợt từng đợt đau.

"Ngày thường làm việc gì?" Lục Mộ Trầm cố nén chua xót, nắm tay Tống Nhiễm đến bên cạnh ghế ngồi xuống.

Tống Nhiễm nhìn mặt trời nơi chân trời kia, trong đầu bỗng nhiên hiện lên rất nhiều hồi ức, khỏe miệng cô cong cong, lấy một loại tâm trạng thật nhẹ nhàng kể những việc cô đã làm qua lúc trước.

"Rất nhiều chuyện đều đã làm nha, ở nhà ăn rửa bát, làm phục vụ, cũng làm nội trợ, chính là cái kiểu giúp người ta quét dọn vệ sinh, còn phát tờ rơi, quán cà phê tiệm cơm Tây tiệm trà sữa, rất nhiều việc đều có thể làm"

Lục Mộ Trầm càng nghe càng khó chịu, chỉ cảm thấy trong cổ họng như có một đóm lửa đốt, hẳn cường tự chịu đựng, đau lòng mà sợ sợ mặt Tống Nhiễm, thấp giọng nói: "Sau này những việc như thế đừng làm nữa."

Đều là việc làm cu li, anh thật sự không muốn để cô đi làm.

Tống Nhiễm nghe vậy, bỗng nhiên liền nở nụ cười, chớp chớp mắt với Lục Mộ Trầm, nói đùa: "Không làm, anh định nuôi em à?"

"Ừ, anh nuôi em." Lục Mộ Trầm không có một tia do dự mà trả lời cô, ánh mắt cực nghiêm túc.

Tống Nhiễm nghe được thì cảm động, nhưng lại cười cười, nói: "Anh có tâm như vậy em rất vui vẻ, nhưng mà Lục ca ca, anh cũng chỉ là học sinh mà thôi, lấy cái gì nuôi em chứ? Bất anh lấy tiền bố mẹ anh sao?"

Mấy Lục Mộ Trầm nhăn lại.

Tống Nhiễm nhìn nơi xa, bỗng nhiên đôi mắt có chút nóng rất mà tưởng tượng.

Cô trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhẹ nhàng than một tiếng, cô quay đầu lại, đầu dựa vào vai Lục Mộ Trầm, thấp giọng nói: "Lục Mộ Trầm, mỗi người đều có số mệnh của chính mình, cũng có trách nhiệm của chính mình. Vừa làm thêm vừa học, tuy rằng chính xác sẽ có lúc mệt mỏi, nhưng em vẫn luôn sống rất vui vẻ, ít nhất em có thể dựa vào đôi tay của chính mình, để cuộc sống của bố em và em không phải như vậy mà không xong. Kỳ thật em... Rất kiêu ngạo..... Lục ca ca, em biết anh đau lòng em, nhưng em càng hi vọng anh tôn trọng em, anh hiểu chứ?"

Lục Mộ Trầm hiểu ý của cô, nhưng đau lòng cũng là thật sự đau lòng.

Anh nhìn mặt trời mọc phía trước, trầm mặc thật lâu. Trong lòng suy nghĩ mọi cách, trong lúc nhất thời nghĩ không ra manh mối.

Giữa trưa, Lục Mộ Trầm gọi điện thoại Trương Lâm: "Lần trước cậu nói thi đấu cái gì, thắng có tiền thưởng, đúng không?"

"Đúng vậy."

"Nhiều hay ít?"

"Giải nhất có năm vạn. Lâm sao vậy? Cậu muốn tham gia à?"

Lục Mộ Trầm ừ một tiếng, nói: "Cuối tuần tớ đến võ quán tìm cậu, cậu nói với tớ cụ thể quy tắc thi đấu."

~~~~~

Nhanh chưa? Chương này có đến hơn 3400 chữ, tay tớ nhấn bàn phím mới lẩm đây. Đây là chương thứ hai trong tuần, nhớ giữ lời hứa nhé. Hãy khen tớ chấm chỉ đi nào, cho tớ sao để ủng hộ tớ nhé, chúc mọi người đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Nhiễm Nhiễm có câu nói rất đúng, liên tính muốn nuôi cô, cũng không có khả năng lấy tiền của bố mẹ mà nuôi cô.

Vì thế, sáng sớm vào cuối tuần, Lục Mộ Trầm gọi điện thoại cho Trương Lâm, hẹn cậu ở võ quán gặp mặt.

Khó có được cuối tuần, Trương Lâm còn nằm trong ô chấn, vừa nghe Lục Mộ Trầm muốn cậu rời giường đi võ quán, lập tức oa oa kêu to: "Ca a, bây giờ mới 6 giờ chứ mấy, xin đại nhân thương xót, để tiểu nhân ngủ thêm một lát!"

Lục Mộ Trầm căn bản không nghe cậu nói, từ trên giường đi xuống, vừa đi đến phòng tắm vừa nói: "Cậu đến nhanh lên, một giờ sau tớ đến."

Nói xong, liền cúp máy.

Sự việc của Nhiễm Nhiễm đề ở trong lòng Lục Mộ Trầm, cảm thấy rất khó chịu. Bây giờ anh muốn kiếm ít tiền, sau đó Nhiễm Nhiễm không cần vất vả như vậy nữa.

Lục Mộ Trầm rửa mặt chuẩn bị xong rất nhanh, mười phút đã chuẩn bị xong, tùy ý khoác balo lên vai phải, đi xuống dưới tầng.

Dưới tầng, mẹ Lục Mộ Trầm vì muốn đi làm, đang ăn cơm, thấy con trai đi xuống, nhất thời trở mặt, hỏi: "Sao mới sáng sớm như vậy con đã dậy rồi? Hôm nay là cuối tuần mà."

Lục Mộ Trầm 'ừm' một tiếng, nói: "Con có chút việc đang vội."

Nói xong, đã đi xuống dưới tầng.

Mẹ Lục từ ghế trên đứng lên, nói với Lục Mộ Trầm: "Ăn một chút gì rồi hẵng đi, để mẹ lấy bát đĩa cho."

Lục Mộ Trầm gật đầu, đi vào phòng ăn.

Rất nhanh mẹ Lục cầm bát đĩa đi vào, vừa mức cháo cho con trai, vừa hỏi anh: "Con muốn gặp Nhiễm Nhiễm à? Hôm nay càng ngày càng nóng, nếu con hẹn hò với Nhiễm Nhiễm, thì dẫn về nhà, đừng ăn ở bên ngoài."

"Con biết rồi mẹ."

Mẹ Lục mức xong cháo đưa cho Lục Mộ Trầm, lại nói: "Sủi cào tôm thủy tinh này ăn cũng được, con ăn nhiều một chút."

Lục Mộ Trầm gật đầu, thuận tay gấp sủi cào tôm.

Mẹ Lục đã ăn xong, lau miệng, từ ghế trên đứng lên, nói: "Con chờ mẹ chút, mẹ có một thứ cho con."

Nói, liền đi lên tầng.

Chưa đầy một lát, liền trở lại, trong tay có một ít tiền. (1)

(1) Thực ra nguyên văn là "trong tay nhiều nhất một trương 钞票" edit đến đoạn này nhìn mà muốn khóc luôn T_T

Đi đến bàn ăn, để tiền trước mặt Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm ngẩn người, ngẩng đầu: "Mẹ, con có tiền."

"Mẹ biết con có tiền, tiền này không phải cho con đâu, là cho Nhiễm Nhiễm."

Lại nói: "Một năm tiền thuốc men của bố con bé cũng không ít, không chừng con bé làm rất nhiều công việc, tiền này con đưa cho con bé, mẹ đưa cho con bé, sợ con bé không cầm."

Mẹ Lục cũng là hao tổn tâm huyết, nhưng Lục Mộ Trầm lại lắc đầu, đẩy tiền trở về, nói: "Nhiễm Nhiễm sẽ không muốn."

Lúc trước anh chỉ lấy tiền đưa cho cô gọi xe, cô đã kháng cự như vậy, huống chi là trực tiếp đưa cho cô ít tiền.

Mẹ Lục nghe vậy, nhủ nhủ mày, nói: "Con còn chưa đưa đâu, sao biết Nhiễm Nhiễm sẽ không muốn?"

Lục Mộ Trầm cúi đầu ăn gì đó, nghe vậy, cũng không ngẩng đầu, chỉ là thấp giọng nói câu: "Nhiễm Nhiễm nói qua, hi vọng con tôn trọng nàng.cô ấy."

Mẹ Lục sững sốt, lập tức suy nghĩ lại cẩn thận, không khỏi lại có chút chua xót, cảm khái thở dài: "Thật là đứa bé tốt có thể tự mình cố gắng."

Lục Mộ Trầm ăn xong bữa sáng, đi ra cửa một khắc cũng không ngừng.

Mẹ Lục chỉ cho rằng anh đi tìm Nhiễm Nhiễm, cũng không hỏi nhiều.

Lục Mộ Trầm kêu taxi đi võ quán, lúc đến, đúng lúc Trương Lâm cũng từ một chiếc trên xe khác đi xuống.

Thấy Lục Mộ Trầm, lập tức kêu to: "Ca của em! Mới sáng sớm anh gọi em đến đây làm gì hả?!"

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu nhìn về phía cậu, trên mặt không có cảm xúc gì.

Trương Lâm đi đến, vẻ mặt bất đắc dĩ mà gãi gãi đầu: "Còn không phải là chuyện thi đấu sao, trong điện thoại tớ cũng có thể nói rõ ràng cho cậu mà."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu mà nhìn cậu một cái, sau đó mới nói: "Tớ mang theo quần áo, đợi chút nữa luyện tập cùng tớ một chút."

Nói xong, liền dẫn đầu đi vào bên trong.

Trương Lâm tròn mắt há hốc mồm: "Giờ à, lâu từ không muốn luyện a!"

"Tớ nói, lần trước lúc hỏi cậu có muốn dự thi hay không, không phải cậu nói không có hứng thú sao? Sao đột nhiên lại muốn tham gia."

Lúc đi vào phòng thay đồ, Trương Lâm không nhịn được hỏi Lục Mộ Trầm.

Trong lòng cậu buồn bực thật sự, con hăng này luôn luôn đối với thi đấu không có hứng thú, chắc không có khả năng là vì tiền thưởng đâu nhỉ?

Nhưng lại nghĩ đến việc ngày đó Lục Mộ Trầm hỏi cậu được giải nhất có bao nhiêu tiền, cảm giác thật đúng là hướng về phía tiền thưởng mà đến.

Nghĩ xong, về mặt Trương Lâm khó có thể tin mà nhìn Lục Mộ Trầm, hỏi: "Ca, cậu sẽ không phải là vì năm vạn tiền thưởng đấy chứ."

Lục Mộ Trầm ghé mắt qua liếc cậu một cái, mặt không biểu cảm mà trả lời cậu một câu: "Không được sao?"

"Trời ơi ——" Bỗng dưng Trương Lâm trợn tròn hai mắt, mặt đầy khiếp sợ: "Nhà cậu có tiền như vậy, cậu còn khiêm lạ về tiền thưởng sao?"

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, đẩy cửa đi vào phòng thay đồ.

Từ bảo lấy võ phục Taekwondo ra, sau đó cởi áo thun ra, động tác nhanh chóng.

Đường cong hoàn mỹ cơ bắp phát triển lộ ra trước mắt, Trương Lâm ở một chỗ khác lấy quần áo, ngẩng đầu lên thì thấy, vẻ mặt hăm mộ mà cảm thán: "Ngày thường cậu vận động nhiều lắm không đấy? Đáng người sao tốt như vậy?"

Lục Mộ Trầm thích chạy đêm, trong nhà còn có phòng tập thể thao, việc học gấp, nhưng một vòng ít nhất cũng rèn luyện bốn năm lần. (?)

Lục Mộ Trầm không trả lời cậu, nhanh chóng cầm quần áo thay, vừa thay vừa hỏi: "Báo danh là trực tiếp báo trên mạng sao?"

"Không phải, muốn đi thì phải đến nơi báo danh."

"Khi nào?"

"Thời gian báo danh vẫn còn lâu, tháng sau, đã nghĩ hè."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, ấn đường chau lại: "Lâu như vậy? Khi nào thì đâu?"

Bây giờ hạn không phải là ngày mai thi đâu, thì ngày kia có thể cầm được tiền.

Trương Lâm trả lời: "Cũng là nghĩ hè, giữa tháng 8."

Lục Mộ Trầm "..."

Trương Lâm kì quái nhìn anh, không nhận được hỏi: "Cậu định làm gì? Cần tiền gấp như vậy à? Nếu muốn nói, có thể mượn bố mẹ cậu một ít."

Lục Mộ Trầm không trả lời. Nói chung là không thể nói cho cậu, bởi vì anh muốn nuôi vợ, cho nên không thể dùng tiền của bố mẹ. Đừng nói là Nhiễm Nhiễm không chấp nhận, chính anh cũng không muốn.

Lục Mộ Trầm thay xong áo, chuẩn bị thay quần.

Tay đang chuẩn bị cởi dây lưng, lại bỗng nhiên phát hiện có điểm không thích hợp.

Mấy anh nhìn lại, vừa nhắc đầu, quả nhiên thấy Trương Lâm không chớp mắt mà nhìn chăm chăm anh.

Sắc mặt Lục Mộ Trầm trong nháy mắt âm trầm, đen mặt, ngữ khí không vui: "Trương Lâm, có phải cậu có tật xấu đúng không?"

Trương Lâm bị Lục Mộ Trầm đuổi ra ngoài ra khỏi phòng thay đồ.

Chân trước cậu vừa mới đi ra, chân sau cửa phòng liền "phanh" một tiếng đóng lại.

Trương Lâm xấu hổ sờ sờ cái mũi, nhỏ giọng nói thầm: "Nhìn một cái cũng có chết đâu——"

Vô thức nhìn xuống phía dưới của mình, nhìn mới cái, nhớ tới lần trước nhìn thấy lúc Lục Mộ Trầm tắm rửa đi ra, trong lòng tức giận bất bình: Người anh em lớn như thế nào?

Người so với người, thật sự bị chọc tức đến học máu.

(Edit đoạn này cười gằn chết)

Lục Mộ Trầm thay quần áo xong đi ra toilet, luyện tập cùng Trương Lâm mấy giờ, cuối cùng Trương Lâm thật sự là bị đánh cũng không động, người đầy mồ hôi, trực tiếp nằm liệt trên mặt đất: "Không được... Tổ không được,cậu tìm người khác luyện cùng cậu đi."

Lục Mộ Trầm ngẩng đầu mắt nhìn lên đồng hồ treo trên tường, đã 11 giờ 30 phút trưa.

Anh đi đến một bên nghỉ ngơi, dựa lưng vào tường, đơn đầu gối khúc (?), ngồi dưới đất.

Trên mặt, trên người đầy mồ hôi, từng giọt giọt rơi xuống đất.

Anh tùy tiện lấy tay lau mặt, lấy điện thoại ra gọi điện thoại cho Tống Nhiễm.

Đầu bên kia, Tống Nhiễm đang phát tờ rơi trên đường.

Hon 11 giờ trưa, đã rất nóng.

Cô hóa trang thành một con Pikachu cả người không được hưởng một chút gió.

Lúc điện thoại ở trong túi rung, cổ vung về từng bước một đi đến ven đường, lúc bỏ đầu con Pikachu xuống, trên mặt tất cả đều là mồ hôi, tóc mái trên trán ướt đầm dề dính trên mặt.

Cô nóng không chịu được, lấy tay đưa tóc mái sang bên cạnh, không hề có hình tượng.

Thấy Lục Mộ Trầm điện đến, cô lập tức bắt máy, vui vẻ kêu: "Lục ca ca ——" về mặt đầy ý cười, trong giọng nói cũng nghe không ra nửa phần mệt mỏi.

Lục Mộ Trầm vừa nghe thấy giọng nói của Tống Nhiễm, khỏe miệng vô thức cong lên, giọng nói thấp thấp, ôn nhu hỏi cô: "Ở chỗ nào đấy?"

Tống Nhiễm đứng dưới một cái cây ở ven đường, nghe thấy Lục Mộ Trầm hỏi cô, vô thức cúi đầu mắt nhìn lại mình.

Cơ thể gầy gò mặc một bộ thú nhồi bông hoạt hình thật to, vung về lại buồn cười.

Cô chớp chớp mắt, sau đó nói: "Đang đi dạo phố cùng với Lưu Linh."

Lục Mộ Trầm lại hỏi: "Đi dạo phố ở đâu? Ăn cơm chưa?"

"A, chưa có đâu, anh ăn rồi sao?" Tống Nhiễm hỏi.

Lục Mộ Trầm trả lời: "Anh cũng chưa, em đưa anh địa chỉ của em, anh đến đây mời hai người ăn cơm."

Tống Nhiễm vừa nghe, bị dọa đến sốc, theo bản năng mà kêu lên: "Không cần không cần!"

Tống Nhiễm phản ứng có chút lớn, Lục Mộ Trầm ngốc vài giây, sau đó mới hỏi: "Làm sao vậy?"

Tống Nhiễm cũng biết chính mình có điểm quá kích động, vội hoà giải, nói: "Em.. Em cùng Lưu Linh đi dạo phố, anh một đứa con trai chạy đến xem nào nhiệt cái gì, Lưu Linh người ta sẽ xấu hổ đấy."

Đầu bên kia, Lục Mộ Trầm ngẫm lại thấy cũng đúng, vì thế hỏi: "Vậy tối nay hai chúng ta cùng nhau ăn cơm đi, quảng trường Thời Đại có một nhà hàng cay Tứ Xuyên mới khai trương, hương vị cũng không tệ lắm."

Buổi chiều Tống Nhiễm phải đi tiệm trà sữa, buổi tối thì phải đi quán bar, thật sự là không rảnh.

Nhỏ giọng nói: "Buổi tối... Buổi tối cũng không có thời gian."

Lục Mộ Trầm nhủ vậy: "Buổi tối em cũng có việc hả?"

Tổng Nhiễm "Ừ, sinh nhật của cô em phải mang bố đến đây ăn cơm."

Tổng Nhiễm không dám nói với Lục Mộ Trầm việc cô hát ở quán bar, sợ anh lo lắng.

Lục Mộ Trầm nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó thử thăm dò hỏi một câu: "Anh có thể cùng hai người đi đến đó được không?"

Dù sao bố Tổng đã công nhận anh, gặp mặt thân thích, cũng được nhĩ?

Lục Mộ Trầm còn đang mong chờ, giọng của Tổng Nhiễm truyền đến, nghe khi có chút khó xử: "Không được đâu... Chờ sau này... Sau này có cơ hội em sẽ mang anh đến gặp mặt thân thích nhà em, được không?"

Lục Mộ Trầm trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng mở miệng, nói: "Được, vậy ngày mai gặp." Tổng Nhiễm không mang anh theo, anh cũng không có cách nào, cũng không thể buộc cô dẫn anh đi theo?

Tổng Nhiễm lập tức cười rộ lên, giọng nói ngọt ngào: "Được nha, ngày mai gặp lại, Lục ca ca."

Lúc Lục Mộ Trầm nói chuyện với Tổng Nhiễm, giọng nói cực kì ôn nhu, giống như bị thay đổi thành người khác vậy.

Trương Lâm ở bên cạnh cũng cực kì khiếp sợ, thấy anh cúp điện thoại, liền đi lên một bước, mặt đầy tò mò hỏi: "Bạn gái cậu à?"

Lục Mộ Trầm liếc cậu một cái, cũng không lừa cậu, gật đầu: "Đúng vậy."

Trương Lâm càng khiếp sợ, hai mắt tròn tròn: "F*ck, chuyện lớn như vậy sao không nghe cậu nói qua chứ?! Quen nhau bao lâu rồi?"

Lục Mộ Trầm trả lời cậu: "Được một thời gian khá dài."

"Trời ơi, tớ nhớ rõ cậu không thích con gái mà!"

Lục Mộ Trầm mặt không biểu cảm liếc cậu một cái: "Tớ không thích con gái, chẳng lẽ thích con trai?"

Trương lâm "..."

Đi từ vũ quán ra, Lục Mộ Trầm thuận đường mời Trương Lâm ăn cơm, hai người vẫy taxi đi đến quảng trường Thời Đại.

Dọc theo đường đi, lòng hiếu kì của Trương Lâm quả thực muốn nổ mạnh, không ngừng hỏi Lục Mộ Trầm: "Bạn gái cậu lớn lên có xinh không? Học cùng trường với cậu à? Là cậu theo đuổi cô ấy, hay là cô ấy theo đuổi cậu?"

Nhắc đến Tổng Nhiễm, Lục Mộ Trầm liền phá lệ có nhẫn nại: "Rất xinh đẹp, tớ theo đuổi cô ấy."

Trương Lâm càng khiếp sợ: "Trời ơi, có thể làm cậu chủ động theo đuổi con gái, chắc giống tiền nữ lắm hả?"

Lục Mộ Trầm nghĩ đến Tổng Nhiễm lộ ra gương mặt tươi cười đối với người bên ngoài (?), về mặt kiểu ngạo mà nói: "So với tiền nữ còn xinh đẹp hơn."

Ở trong lòng Lục Mộ Trầm, so với ai cũng kém Nhiễm Nhiễm nhà mình, tiền nữ cũng kém hơn.

Xe ngừng trước lối vào quảng trường Thời Đại. Nhà ăn ở thượng trường (2) Thế Giới Mới, muốn đến còn phải đi bộ gần 1 km.

(2) Thương trường: Chỗ tụ tập một hay nhiều cửa hàng buôn bán.

Lục Mộ Trầm cùng Trương Lâm đi song song với nhau, Trương Lâm vẫn luôn ồn ào muốn gặp chị dâu.

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, nói: "Bao giờ có dịp, mời mọi người tụ tập đông đủ, tớ chính thức giới thiệu cho mọi người quen."

Anh thích, nghĩ là cô gái sống chung cả đời, trừ giới thiệu cô với bố mẹ mình, cũng muốn giới thiệu cô với người thân bạn bè. Anh muốn cho cô hoàn toàn dung nhập vào cuộc sống của mình.

Trước cửa thượng trường Thế Giới Mới.

Tổng Nhiễm còn đang phát tò rồi, một bạn nhỏ nhìn bộ thú nhồi bông hoạt hình trên người cô rất thích, kéo tay cô, muốn chụp ảnh với cô.

Đương nhiên Tổng Nhiễm ai đến cũng không cự tuyệt, ngồi xổm trên mặt đất, ôm lấy vai bạn nhỏ, tách một cái chụp một tấm.

Chụp xong, bạn nhỏ nắm tay mẹ, vui vẻ đi.

Tổng Nhiễm ngồi xổm trên mặt đất, nhìn bạn nhỏ được mẹ dắt tay rất chặt, trong lòng có chút hâm mộ.

Nhưng cũng chỉ là có một chút hâm mộ mà thôi. Cô bây giờ, ngay cả người phụ nữ kia trông như thế nào cũng không nhớ rõ.

Tổng Nhiễm ngồi xổm trên mặt đất một lát, người đi đường đến đến lui lui rất nhiều.

Nghĩ đến mình còn công việc, bỗng nhiên cô đứng dậy, vội từ mặt đất đứng lên.

Mặt trời rất to, phoi đến nỗi làm người ta hoa mắt chóng mặt. Tổng Nhiễm lại vừa mới ngồi xổm trên mặt đất một lát, bỗng nhiên cùng nhau (?), chỉ cảm thấy đầu một trận choáng váng, suýt nữa ngã.

Sau đó cơ thể hơi ngả ra sau, đụng phải người đằng sau.

"A! Thật xin lỗi!" Tổng Nhiễm phản xạ có điều kiện, lập tức xin lỗi: "Ngại quá, tôi không..."

Mấy chữ "không cố ý" còn chưa kịp nói ra, cả người Tổng Nhiễm cứng đờ đứng tại chỗ.

Trong đầu cô lập tức trống rỗng, chỉ có một giọng nói không ngừng kêu: Vì sao... Vì sao Lục Mộ Trầm cũng ở đây?!!

Lục Mộ Trầm vừa mới bị đụng vào, vốn dĩ cũng không có để ở trong lòng, nhưng mà khi nghe giọng nói quen thuộc vang lên, cả người anh chấn động, hai tay vô thức nắm chặt, ánh mắt thật sâu mà nhìn người thú bông trước mặt.

Tổng Nhiễm không muốn cho Lục Mộ Trầm nhìn thấy bộ dáng chật vật này của mình, theo bản năng muốn chạy.

Nào biết còn chưa kịp xoay người, tay đã bị Lục Mộ Trầm cầm.

Cô ngừng ra, ngừng đầu lên, trong lòng có chút hoảng loạn.

Lục Mộ Trầm đi đến trước mặt cô một bước, giẫy tiếp theo, liền duỗi tay, lấy đầu thú nhồi bông hoạt hình xuống.

Dưới cái đầu hoạt hình, Tổng Nhiễm mặt đầy mồ hôi, tóc ướt đẫm, toàn bộ bị ướt, khí nóng làm cho khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn bị hun đến đỏ hồng.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, bỗng dừng trái tim một trận đau đớn, yết hầu giống như bị một nắm cát lấp kín.

Anh duỗi tay sờ sờ mặt cô, mặt đầy đau lòng, giọng nói cũng khàn đến lợi hại: "Không phải em nói, đang đi dạo phố sao?"

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, ngừng đầu nhìn anh, có chút sợ hãi, nhỏ giọng xin lỗi: "Thật xin lỗi..."

Lục Mộ Trầm liếc đầu, duỗi tay giúp cô lau mồ hôi trên trán, đau lòng đến nỗi giống như trái tim rất nhanh sẽ nổ mạnh, thấp giọng hỏi: "Còn bao lâu nữa thì tan làm?"

Tổng Nhiễm nhỏ giọng nói: "Còn nửa giờ nữa..."

Lục Mộ Trầm gật gù đầu, quay đầu lại, liền nói với Trương Lâm phía sau đã hoàn toàn khiếp sợ: "Khả năng hôm nay không thể mời cậu ăn cơm rồi, tớ phải giúp vợ tớ (*) làm việc."

(*) Nguyên văn là " ta tức phụ nhi " dịch sát gốc thành " con dâu tớ", nên tớ đã edit thành " vợ tớ "

Lời này của Lục Mộ Trầm vừa nói ra, cả người Tống Nhiễm chấn động, vô thức mà lắc đầu: "Lục Mộ Trầm, anh..."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu mà nhìn cô, tay phải ôn nhu sờ sờ đầu cô: "Ngaoan, cời quần áo ra, cho anh."

Tác giả có lời muốn nói

Có Lục ca ca đảm đương, thích (*^__^*).

Ngày hôm qua bỏ xong trường thành, thật sự mệt nằm liệt (khóc chút chút), sau đó tối hôm qua liền không gõ chữ, hôm nay đổi mới chậm điểm, đại gia lý giải hạ nga, sau đó hôm nay hẳn là còn có canh một, buổi chiều bốn điểm đại gia tới xoát một chút đi ~~ ăn, ta hiện tại trước ra cửa ăn cơm ha, sờ sờ đại gia, đợi lâu ~

~~~~~
Đã xong, tiến độ mỗi ngày một chương làm tớ mệt muốn chết. Các cậu nhớ cho tớ sao để ủng hộ nhé, chúc các cậu đọc truyện vui vẻ!!!

Sùi cào tôm thủy tinh

Đây là một trong những tấm Lisa chụp cho Jisoo đấy, mỹ nhân dưới làn nước.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tống Nhiễm ngơ ngẩn nhìn Lục Mộ Trầm, sau đó trở mặt vài giây, theo bản năng lắc đầu: "Không cần đâu, một chút nữa em..."

"Tống Nhiễm, em có thể để anh vì em mà làm một cái gì đó không?"

Tống Nhiễm vốn định nói một lát liền có tan làm, không quan hệ. Còn chưa kịp nói, bỗng nhiên Lục Mộ Trầm ngắt lời cô.

Anh giờ tay vế những sợi tóc của cô ra sau tai, ôn nhu nói: "Nhiễm Nhiễm ngoan, đi thay quần áo đi, anh tôn trọng em (*), nhưng dù sao em cũng phải để anh làm cái gì đó cho em chứ, đúng hay không?"

(*) Nguyên văn là "ngươi tôn trọng ngươi"

Ánh mắt anh kiên định, căn bản không để người khác cự tuyệt.

Tống Nhiễm nhìn vào mắt anh, không tự giác mà cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Sẽ rất nóng đấy."

Giọng nói Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng, an ủi cô: "Không sợ."

Bộ dáng ôn nhu của Lục Mộ Trầm, làm tâm của cô đều mất hết. Cô nhìn anh, mắt có chút ướt, do dự một lát, chung quy vẫn cầm quần áo đổi cho Lục Mộ Trầm.

Nhìn Lục Mộ Trầm mặc đồ gấu bông cồng kềnh lên người, trong lòng Tống Nhiễm đau như thắt lại, hai mắt xót xót, liền rơi nước mắt.

Sợ Lục Mộ Trầm thấy, vội nghiêng đầu lau mắt.

Trương Lâm đứng sau thấy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Tống Nhiễm vội nháy mắt với cậu, không tiếng động mà hơi há mồm, cậu làm ơn: "Đừng nói..."

Trương Lâm hiểu ý, không hề rằng.

Tống Nhiễm lại quay đầu lại, trên mặt đã lấy lại nụ cười, cầm tờ rơi trong tay nhét vào tay Lục Mộ Trầm, cười hi hi nói: "Vầy hôm nay vất vả cho anh rồi, bạn trai."

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, nhìn Tống Nhiễm đầu đầy mồ hôi, ngừng đầu nói với Trương Lâm đứng đằng sau: "Cậu mang cô ấy vào trong thương trường đi, nghỉ ngơi một chút, chút nữa tớ đến tìm hai người."

Tống Nhiễm không chịu đi, kéo tay Lục Mộ Trầm, mắt trông mong nhìn anh: "Em muốn ở chỗ này cùng anh."

Lục Mộ Trầm giờ tay sờ sờ đầu cô, ôn nhu nói: "Nghe lời đi."

Lục Mộ Trầm ôn nhu, Tống Nhiễm liền vô pháp không thể không nghe lời anh, miễn cưỡng, đi ba bước hai lần quay đầu, ngoan ngoãn cùng Trương Lâm đi vào thương trường nghỉ ngơi.

Lúc cô đi vào một lúc, sau đó nhìn lên, liền thấy Lục Mộ Trầm cầm tờ rơi của cô đưa cho người qua đường, người ta đi qua người anh, không có cảm, thậm chí con mắt cũng không liếc anh lấy một cái.

Trong lòng Tống Nhiễm ê ẩm, lại không biết Lục Mộ Trầm giờ phút này trong lòng càng khó chịu.

Anh vừa mới chỉ cảm thấy trời nóng như vậy Tống Nhiễm lại ở bên trong một cơn gấu bông kín gió, rất vất vả. Nhưng hóa ra vất vả không chỉ có như vậy, cầm tờ rơi đưa cho người ta, người ta không cảm, thậm chí rất không kiên nhẫn mà đẩy tay mình ra xa, cái loại cảm giác chua xót này mới càng mãnh liệt.

Lục Mộ Trầm chưa làm qua những việc này, chưa làm thì không có bất kì cảm xúc nào, trong nháy mắt khi bị người ta đẩy tay ra xa, thậm chí anh có một loại cảm giác bị vũ nhục, sắc mặt sau đầu thủ bóng, nháy mắt liền âm trầm.

Nghĩ đến nghĩ lui, lòng tự trọng của Tống Nhiễm lớn như vậy, khi vừa bắt đầu có bao nhiêu gian nan.

Bây giờ Lục Mộ Trầm đã không dám tưởng tượng sâu hơn Tống Nhiễm đã trải qua những gì trong cuộc sống, tưởng tượng đến liền đau lòng.

Thương trường, Trương Lâm tìm gian nhà ăn, nói với Tống Nhiễm: "Chị dâu, chúng ta vào trong ngồi đi, chút nữa Lục ca trở về, đúng lúc có thể ăn cơm."

Tống Nhiễm tức đầu: "Cậu đi trước đi, tớ muốn đi xuống dưới tầng."

"Dưới tầng? Dưới tầng không phải là siêu thị sao?"

Tống Nhiễm "ừ" một tiếng: "Tớ xuống dưới mua nước cho Lục ca ca. Cậu đi nhà ăn trước đi, chút nữa tớ cùng Lục ca ca đến tìm cậu."

Tống Nhiễm nói xong, liền xoay người, đi đến phía thang máy.

"A! Chị dâu, từ từ!"

(Vì Tống Nhiễm và Trương Lâm bằng tuổi với cả mới quen biết nên tớ để xưng hô "cậu - tớ", nhưng cứ để xưng hô như vậy thì cứ quái quái nên các cậu hãy gọi ý cho tớ về xưng hô của hai người này nhé. Cảm ơn trước nha!)

Lục Mộ Trầm không thích uống đồ uống, Tống Nhiễm cũng chỉ mua cho anh một chai nước khoáng.

Lúc tính tiền, Trương Lâm nhớ tới bộ dáng vừa nãy Lục Mộ Trầm mặc bộ Pikachu phát tờ rơi, nội tâm vẫn như cũ khiếp sợ không thôi.

Nghiêng đầu, không nhận được cẩn thận đánh giá Tống Nhiễm, nghĩ thầm: Chị dâu nhỏ lớn lên rất xinh đẹp, cho dù như vậy cũng không đến mức mê hoặc Lục ca ca thành như vậy chứ? Thế nhưng nguyên ý tự hạ thấp thân phận đi phát tờ rơi?

Trương Lâm càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng, ở sâu trong nội tâm đối với Tống Nhiễm dâng lên một cỗ sùng bái cực cao.

Từ siêu thị đi ra, Tống Nhiễm đi đến nhà vệ sinh rửa mặt trước, lúc đi ra, Trương Lâm nói thương trường mắt mê, để cô nghỉ ngơi một lát, cô không chịu, cầm chai nước chạy ra bên ngoài.

Lục Mộ Trầm còn đang phát tờ rơi, thấy Tống Nhiễm đến, lập tức đi qua, thấp giọng nói: "Không phải bảo em ở bên trong chờ anh hay sao hả?"

Tống Nhiễm hi hi cười, nói: "Em mua nước cho anh này."

Lục Mộ Trầm cúi đầu, trên đầu mang theo đầu gối bóng, rất công kênh, nhưng vẫn nhìn thấy trong tay Tống Nhiễm cầm chai nước.

Tống Nhiễm sợ anh lại đuổi cô đi, lập tức nói: "Em đến bên kia chờ anh."

Nói xong, cầm chai nước, cất bước chạy đến bên cạnh.

Ven đường có ghế dài để nghỉ ngơi.

Tống Nhiễm cầm chai nước ngồi chỗ đó, quay đầu lại, cười khanh khách nhìn Lục Mộ Trầm.

Tuy rằng bộ dáng mặc bộ Pikachu rất buồn cười, nhưng ở trong lòng Tống Nhiễm, lại soái không nói nên lời.

Lúc mới bắt đầu thích Lục Mộ Trầm, chỉ là cảm thấy anh lớn lên đẹp trai, cô thích. Nhưng sau này khi ở bên anh, mới phát hiện, anh không chỉ có lớn lên đẹp trai, tất cả mọi thứ trên người anh đều là ưu điểm, mặt càng mê người hơn của anh, là tính cách cùng phẩm chất của anh.

Cho nên mới nói, ông trời cũng đối với cô không tồi, ít nhất thời điểm cô niên thiếu, gặp được nam sinh tốt như vậy.

Soái đến nổ mạnh a...

"Tống Nhiễm, cậu ngồi chỗ này làm gì?" Tống Nhiễm còn đang cảm khái, bỗng nhiên có người từ phía sau vỗ cô một cái.

Cô vừa quay đầu lại, liền thấy Tần Phàm đứng đằng sau mình.

Về mặt Tần Phàm kì quái: "Hôm nay không nóng sao? Một mình cậu ngồi ghế ở đây làm gì?"

Tống Nhiễm cười hi hi, trả lời cậu: "Tớ đang đợi bạn trai tớ."

Tần Phàm nghe vậy, lập tức nhủ thầm, vô thức nhìn xung quanh một cái, cũng không thấy Lục Mộ Trầm.

Tống Nhiễm hỏi cậu: "Cậu thì sao? Đến đây làm gì?"

Tần Phàm vừa nghe Tống Nhiễm nói đến Lục Mộ Trầm, tâm trạng lập tức khó chịu, hừ lạnh một tiếng: "Có liên quan đến cậu à?"

Tống Nhiễm ngây người, sau đó bĩu môi: "Không nói thì không nói, làm như hiếm lạ muốn biết vậy."

Tần Phàm bị một câu của Tống Nhiễm nghẹn tại cổ họng, tức giận quá mức, cắn răng một cái, xoay người đi.

Tống Nhiễm nhìn Tần Phàm đi vào bên trong thương trường, cau mày. Con hàng Tần Phàm này, gần đây thật sự rất kì quái, luôn tức giận không hiểu vì sao.

Tần Phàm đi không lâu, Lục Mộ Trầm liền đến.

Hết giờ làm việc, Tống Nhiễm vội giúp anh đem đầu lấy xuống.

Lục Mộ Trầm mới làm nửa giờ, đã mồ hôi đầy đầu.

Tống Nhiễm vội giờ tay giúp anh lau mồ hôi, đau lòng muốn chết.

"Mau uống nước đi, nóng lắm đúng không." Tống Nhiễm vừa nói, vừa vịn nắp chai nước ra.

Lục Mộ Trầm thấy chai nước còn đầy, cau mày: "Em không uống à?"

Tống Nhiễm chớp chớp mắt, cười hi hi nói: "Anh uống trước đi, anh uống xong thì em uống."

Sắc mặt Lục Mộ Trầm nặng nề: "..."

Tống Nhiễm: "A... Được rồi, em uống trước."

Nói xong, cô uống trước một ngụm.

Tống Nhiễm uống một ngụm, Lục Mộ Trầm mới cảm chai nước, ừng ực uống hết số nước còn lại, thuận tay ném chai vào thùng rác bên cạnh, sau đó kéo Tống Nhiễm từ trên ghế lên: "Đi thôi, đi vào trước."

Tống Nhiễm gạt đầu ừ, vui vẻ nắm chặt tay Lục Mộ Trầm, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, cong cong mắt, cười khanh khách nhìn anh.

Lục Mộ Trầm cúi đầu, nhìn cô đầy mặt vui vẻ ý cười, khó miệng không tự giác hơi cong, theo bản năng, nắm tay Tống Nhiễm chặt hơn.

Tống Nhiễm một đường thân mật mà kéo tay Lục Mộ Trầm, đầu nghiêng, gối lên vai anh, vui vẻ mà nói: "Lục ca ca, hôm nay anh quá đẹp trai."

Lục Mộ Trầm nhướn mày, cúi đầu liếc quần áo gối bóng trên người mình, khóe mắt không tự giác mà co giật hai cái.

Không hổ là nàng dâu của anh, bộ dáng này, còn dám khen anh đẹp trai?

Lục Mộ Trầm đi vào nhà vệ sinh thay quần áo trước, sau đó mang Tổng Nhiệm đi tìm giám đốc lãnh tiền lương.

Trong lúc Trương Lâm đi nhà ăn tìm chỗ, lãnh tiền lương đi ra, liền nắm Tổng Nhiệm đi vào nhà ăn.

Tổng Nhiệm cực cực khổ khổ làm một buổi sáng, cũng mới có 70 tệ. Lúc nhận tiền, Lục Mộ Trầm đau lòng muốn chết, khuyên cô: "Sau này đừng làm việc này, quá vất vả."

Tổng Nhiệm cười hi hi trả lời: "Được nha."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu mà nhìn cô: "Anh nói thật."

Tổng Nhiệm ngẩng khuôn mặt nhỏ lên cười, lại không nói gì nữa.

Lục Mộ Trầm bất đắc dĩ mà lắc đầu, nghĩ thầm Nhất định phải nhanh nhanh kiếm được tiền mới được.

Nhà ăn Trương Lâm đến chính là nhà ăn Lục Mộ Trầm nói với Tổng Nhiệm nói trong điện thoại, quán mới khai trương làm món cay Tứ Xuyên.

Trong tiệm rất đông người, bên ngoài còn có người xếp hàng, nếu không phải Trương Lâm đến trước, chỉ sợ bây giờ đến thì không còn vị trí.

Vị trí ở phòng ba.

Tổng Nhiệm và Lục Mộ Trầm tay trong tay đi vào phòng.

Không may, vừa mới đi đến, liền đụng phải Tần Phàm và một người phụ nữ đi từ trong phòng hai ra.

Người phụ nữ khoảng 40 tuổi, chắc là mẹ của cậu.

Tổng Nhiệm vừa thấy Tần Phàm, lập tức nở nụ cười: "A, cậu cũng ở chỗ này."

Tần Phàm nhìn Tổng Nhiệm một cái, lại nhìn Lục Mộ Trầm, cuối cùng tầm mắt dừng ở tay trong tay của hai người, trong lòng ghen ghét, sắc mặt không được tốt mà "Ừ" một tiếng.

Người phụ nữ bên cạnh ôn hòa nở nụ cười: "Phàm Nhi, hai người này là bạn học của cháu (*) sao?"

Thực ra người này là mẹ kế của Tần Phàm nên tổ để vậy, mà chắc không thân đến nỗi xưng là "mẹ - con" đâu nhỉ.

Tần phàm "Ừ" một tiếng, không tình nguyện mà giới thiệu: "Lục Mộ Trầm, Tổng Nhiệm ——"

Nào biết, Tần Phàm vừa dứt lời, người phụ nữ bên cạnh lại giống như bị trúng tà, cả người đột nhiên chấn động. Điện thoại cầm trong tay "Bang" một tiếng, nằm trên mặt đất.

Thời điểm nghe thấy tên của Tổng Nhiệm, mặt người phụ nữ trang dung tỉnh xảo, chỉ một thoáng, tái nhợt như tờ giấy.

Chương này tác giả không có lời muốn nói. Câu hỏi chương này: Để các bạn người phụ nữ này là ai?

Các cậu hãy cho tớ sao để ủng hộ và chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Kẹo Mạch Nha

Di động "Bang" nằm trên mặt đất, âm thanh đột ngột vang lên.

Tần Phàm, Tổng Nhiệm, Lục Mộ Trầm, ba người, trong lúc nhất thời đều có chút ngáy người.

Tần Phàm kì quái mà nhìn Triệu Tuyết Lị một cái, sau đó khom người, nhặt điện thoại nằm trên mặt đất lên, đưa cho bà ta (*): "Di không có việc gì chứ?"

Tớ edit là "bà ta" vì trong ấn tượng của tớ người này không tốt cho lắm phải nói là cực kì xấu.

Triệu Tuyết Lị áp ứng hoàn hồn, lắc đầu, sắc mặt tái nhợt, mắt không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Tổng Nhiệm.

Tổng Nhiệm cảm thấy ánh mắt của đối phương nhìn mình có điểm kì lạ, có chút không được tự nhiên, lặng lẽ kéo tay Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm hiểu ý, liền nói: "Bạn chúng tôi đang ở bên trong chờ, đi vào trước."

Tần phàm gật đầu: "Hai người đi đi"

Lục Mộ Trầm nắm tay Tổng Nhiệm đi đến phòng ba bên cạnh.

Chân trước mới vừa đi, Tần Phàm kì quái mà nhìn về phía Triệu Tuyết Lị: "Di biết hai người bọn họ sao?"

Triệu Tuyết Lị nghe vậy thì cả kinh, lập tức ca giọng phủ nhận: "Không! Sao di có thể bạn học của cháu chứ! Mới lần đầu gặp mà thôi!"

Triệu Tuyết Lị thấp phản kích động, ngược lại Tần Phàm không quá tin bà ta, về mặt nghi hoặc, nói: "Cháu chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi, di kích động như vậy làm cái gì?"

Về mặt Triệu Tuyết Lị xấu hổ, lăm lăm (1) cười: "Di... Di kích động sao?"

(1) Tớ không biết, đã tra trên mạng rồi nhưng không ra T_T

Tần Phàm nhủ nhủ mày, lại lười để ý đến chuyện này: "Di đi vào trước đi, cháu đi ra ngoài chờ bố cháu."

Triệu Tuyết Lị gật gù đầu: "Cũng... Cũng được..."

Phòng ba.

Tổng Nhiệm nhớ đến ánh mắt vừa nãy của mẹ Tần Phàm nhìn mình, có chút kì lạ, nghiêng đầu hỏi Lục Mộ Trầm: "Lục ca ca, anh có cảm thấy ánh mắt vừa nãy của mẹ Tần Phàm nhìn em rất kì lạ không?"

Lục Mộ Trầm nhớ lại, gật đầu: "Là có chút kì lạ."

Nhìn Tổng Nhiệm, lại hỏi: "Em biết bà ấy sao?"

Tổng Nhiệm lắc đầu: "Không biết."

Lục Mộ Trầm "Ừ" một tiếng, giúp cô rót một cốc trà, nói "Đừng nghỉ nữa, trên đời này người kì lạ có rất nhiều."

Lục Mộ Trầm vừa an ủi xong, Tống Nhiễm liền ôm cánh tay anh, đầu tựa lên vai anh, cười khanh khách: "Anh nói cũng đúng."

Đối diện, Trương Lâm nhìn hai người thân mật, vẻ mặt hăm mộ ghen tị: "Tớ nói, hai người có thể chú ý một chút không? Không phát hiện chỗ này còn có người sao?"

Lục Mộ Trầm nhìn về phía cậu, cười như không cười mà câu môi dưới: "Người thì không thấy, nhưng lại thấy một cái bóng đèn."

Bóng đèn?

Đột nhiên Trương Lâm mở to hai mắt.

Thật là mẹ nó!!

Vậy mà lại ghét bỏ cậu!

Quả nhiên nhà hàng làm món cày Tứ Xuyên Lục Mộ Trầm đề cử ăn rất ngon, Tống Nhiễm thích nhất món đầu thỏ sốt cay, cực kì cay ăn cũng cực kì ngon, ngay từ đầu ăn muốn dừng cũng không dừng được.

Vừa ăn vừa không ngừng uống nước lạnh, ăn hơn phân nửa bần, Lục Mộ Trầm nhìn thấy có chút không thích hợp, lúc thấy Tống Nhiễm lần nữa cầm đũa đuổi đến đĩa đầu thỏ sốt cay, liền giữ tay cô lại.

Tống Nhiễm cầm đũa bị giữ lại, cau mày, ngẩng đầu lên: "Lục ca ca ——"

Tống Nhiễm vừa ngẩng đầu, Lục Mộ Trầm lập tức bị dọa đến nhảy dựng. Một vòng quanh miệng bị cay đến đỏ bừng, mày anh gất gao chau lại, trực tiếp đưa mắt ra hiệu với Trương Lâm, nói: "Dọn món này đi đi, không thể ăn."

Trương lâm "À" một tiếng, lập tức kêu người mang đĩa đầu thỏ sốt cay đi.

Tống Nhiễm nhìn món ăn mình thích nhất bị mang đi, không khỏi sốt ruột, cầm tay Lục Mộ Trầm kêu: "Lục Mộ Trầm anh làm gì vậy? Em còn chưa ăn xong mà."

Cô cau mày, vẻ mặt ủy khuất.

Tay phải Lục Mộ Trầm thuận thế cầm tay cô, tay trái cầm điện thoại để trên bàn lên, mở camera: "Chính em nhìn xem"

Về mặt Tống Nhiễm buồn bực, rất không vui mà mếu máo: "Nhìn cái gì chứ?"

Khi nói chuyện, vô thức ấn nút chụp ảnh tự sướng.

Hình ảnh trên màn hình, mặt cô đỏ lên, đặc biệt là một vòng quanh miệng càng hồng rất lợi hại, nhìn kỹ, còn có chút sưng lên.

Bỗng dưng mắt Tống Nhiễm trừng lớn, bị chính mình dọa đến nhảy dựng, che miệng, "A" âm thanh như động đất kêu lên: "Sao..... Tại sao lại như vậy?"

Cô chỉ ăn một đĩa đầu thỏ sốt cay mà thôi à! Một vòng quanh miệng đều trở nên hồng hồng, thật xấu.

Lục Mộ Trầm bỏ cái tay đang giữ miệng của cô xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô, cau mày, cẩn thận kiểm tra một lát rồi nói: "Cảm giác càng ngày càng đỏ, có phải em dị ứng với ớt không?"

Tống Nhiễm vội lắc đầu: "Không có!"

Ngấy thường cô cũng ăn ớt, chỉ là không cay như hôm nay mà thôi.

Lục Mộ Trầm đuổi tay vuốt môi cô, lo lắng hỏi: "Có đau lắm không?"

Lục Mộ Trầm không để cập tới còn tốt, nhắc đến, Tống Nhiễm lập tức cảm thấy giống như có chút đau, khuôn mặt nhô căng thẳng mà nhăn, bẹp miệng, ủy khuất hề hề mà nói: "Hình như... Hình như thật sự có chút đau..."

Lục Mộ Trầm đặc biệt bắt đầu đi, sờ sờ đầu cô: "Ngao nào, không đau, ghé vào quầy thuốc mua một ít thuốc giảm sưng cho em nhé."

Tống Nhiễm lúc này mới gật gật đầu, nũng nịu ừ một tiếng.

Cô cúi đầu muốn uống nước, còn chưa kịp uống, đã bị Lục Mộ Trầm đuổi tay cầm cái cốc đi.

Tống Nhiễm ngẩng đầu lên, liền nghe Lục Mộ Trầm nói: "Uống ít lạnh thôi." Anh vừa nói, vừa đưa cái cốc, cầm ấm trà đồ cho cô một cốc trà ấm áp.

Lục Mộ Trầm rất cẩn thận, Tống Nhiễm thật sự có loại cảm giác mình được nâng niu trong lòng bàn tay, lòng tràn đầy cảm động mà ngẩng đầu lên, nhìn Lục Mộ Trầm, kéo cánh tay anh, thanh âm mềm mại nói: "Lục ca ca, anh thật tốt."

Lục Mộ Trầm sờ sờ đầu cô, mặt đầy sùng nịnh: "Uống một chút đi."

Hai người không coi ai ra gì mà ăn ái, Trương Lâm ngồi đối diện ghen ghét.

Tâm trạng đặc biệt phức tạp. Cậu cảm thấy hôm nay căn bản cậu đến không phải là để ăn cơm, mà chính là cậu đưa tới cửa tới để người ta nhét cậu lương vào mồm!

Sao lại muốn ngược cậu như vậy chứ?

Cơm nước xong, từ nhà hàng đi, Lục Mộ Trầm đi trước chờ tính tiền, Tống Nhiễm đi bên cạnh Lục Mộ Trầm, nhìn xung quanh, tìm nhà vệ sinh.

Lục Mộ Trầm nhìn có một cái, liền đoán được cô suy nghĩ cái gì, cúi đầu hỏi: "Muốn đi nhà vệ sinh sao?"

Tống Nhiễm vội vàng gật đầu không ngừng.

Lục Mộ Trầm cười cười: "Chỗ này không có, thương trường có. Em đợi chút, tính tiền xong, anh mang em đi."

"Không cần, em tự mình tìm được!" Tống Nhiễm chờ không kịp, nói xong, liền buông cánh tay Lục Mộ Trầm ra, xoay người chạy ra bên ngoài.

Lục Mộ Trầm nhìn bóng lưng Tống Nhiễm chạy đi, khóe miệng như có như không mà hơi hơi cong lên, vẻ mặt bắt đầu đi mà sùng nịnh.

Sau khi ở bên Tống Nhiễm, anh so với trước kia đã ôn hòa đi rất nhiều.

Tống Nhiễm từ nhà ăn chạy ra, theo bảng hướng dẫn, rất nhanh tìm được nhà vệ sinh của thương trường.

Vừa nãy cô uống quá nhiều nước, có chút buồn, hoang mang rối loạn vội vội vàng vàng chạy vào.Qua một lát, rốt cuộc thoải mái để chịu mà đi ra.

Cô đứng trước bồn rửa tay, ấn chút nước rửa tay lên tay. Lại nghĩ đến cảnh tượng Lục ca ca giúp mình làm việc, tâm trạng rất tốt, vừa xoa tay vừa hát nhỏ.

Cô nghĩ đến Lục ca ca nên không để tâm, không chú ý đến có người đứng đằng sau mình từ khi nào, thẳng đến lúc rửa tay sạch sẽ, lúc ngẩng đầu lên, mới từ trong gương phát hiện có người đang đứng đằng sau mình.

Trong gương chợt có người xuất hiện, Tống Nhiễm sợ tới mức lông tơ trên người dựng thẳng đứng.

Đột nhiên quay đầu lại, trở mặt vài giây, phát hiện là mẹ của Tần Phàm, thần kinh đang căng thẳng lập tức được thả lỏng, lòng còn sợ hãi mà vỗ vỗ ngực, mỉm cười tiếp đón: "Bác là mẹ của Tần Phàm à, vừa nãy cháu không nhận ra."

Nhưng mà, Triệu Tuyết Lị cũng không trả lời cô.

Bà ta không chớp mắt mà nhìn chăm chăm Tống Nhiễm, trong mắt dần dần mà hiện lên một tầng nước mắt.

Tống Nhiễm nhìn vào mắt bà ta, cảm thấy bà ta giống như muốn khóc, rất kỳ quái, lại có một chút lo lắng, thật cẩn thận hỏi: "Bác... Bác có việc gì sao?"

Triệu Tuyết Lị lắc đầu, nhưng nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Tổng Nhiễm đột nhiên ngẩng ngực, vội tiến lên kéo tay bà ta: "Bác, bác làm sao vậy? Bác đừng khóc a."

"Nhiễm Nhiễm... Nhiễm Nhiễm cháu không biết bác sao? Mẹ là mẹ của con đây!" Tổng Nhiễm vừa mới an ủi bà ta, chợt nghe một câu này, cả người cô đột nhiên cứng đờ, gần như cho rằng tai mình có ra vấn đề.

Giây tiếp theo, bản năng, phản xạ có điều kiện, đột nhiên rút tay mình tay từ trong tay đối phương ra, lùi về sau vài bước.

Cả người giống như đang ở trong hầm băng, phảng phất mỗi lỗ chân lông đều là lạnh lẽo.

Cô ngo ngoắt mà nhìn Triệu Tuyết Lị, nhìn mặt bà ta, nhìn bà ta trang dung tính xảo, nhìn bà ta ăn mặc thời thượng phú quý.

Đây thật sự là người phụ nữ kia sao?

Hoàn toàn không giống.

Nhưng cẩn thận nhớ rõ, đích xác ngũ quan còn có bóng dáng năm đó, nhưng bởi vì trang điểm ăn mặc, hình tượng so với trước kia hoàn toàn không giống nhau, trong lúc nhất thời Tổng Nhiễm cũng không nhận ra tới.

Ánh mắt cô di chuyển xuống dưới, tầm mắt dừng trên mu bàn tay người phụ nữ, cô nhớ rõ trên mu bàn tay người phụ nữ kia có một nốt ruồi đỏ.

Mà người phụ nữ này... Quả nhiên cũng có.

Xác định thân phận đối phương, bỗng nhiên Tổng Nhiễm rất muốn cười.

Hóa ra mấy năm nay, thế nhưng bà ta lại sống tốt như vậy sao?

Cô nhìn bà ta, ngoài ý muốn, thế nhưng không có khóc.

Cô đã từng nghĩ đến, nếu có một ngày, gặp lại mẹ mình, cô phải hỏi bà ta một chút, vì sao năm đó lại vứt bỏ cô, vì sao nhiều năm như vậy, chưa từng đến tìm cô, còn muốn hỏi bà ta, cô nhớ còn nhớ rằng bà ta có một đứa con gái sống trên đời này.

Nhưng mà, giờ phút thật sự gặp lại, một câu hỏi cũng không nói được ra, cũng không muốn hỏi. Giờ người đứng đây (2), chỉ cảm thấy phiền chán vô cùng.

(2) Nguyên văn "Mãn tâm mãn nhãn" tô thực sự không hiểu, dịch sát gốc thành "Lòng tràn đầy mắt tràn đầy" nên tô edit như vậy TT_TT

Cô không muốn nhìn bà ta nhiều hơn một cái, quay đầu đi nhanh ra ngoài.

"Nhiễm Nhiễm!" Triệu Tuyết Lị thấy Tổng Nhiễm đi, khóc lóc cũng đi ra ngoài, khuôn mặt được trang điểm tính xảo bị nước mắt làm hồng, bà ta không rảnh lo, đuổi theo Tổng Nhiễm, lần nữa cầm chặt tay cô, giọng nói run rẩy nói: "Nhiễm Nhiễm, con đừng như vậy, con hãy nghe mẹ giải thích..."

"Câm miệng!" Ánh mắt Tổng Nhiễm hiện lên tia lệ khí (3), mày gắt gao nhăn lại: "Tôi không biết bà đang nói cái gì, bà nhận sai người rồi!"

(3) Nguyên văn là "Nhất lệ", tô tra thì từ lệ còn có một nghĩa là "hung ác", thấy hợp hoàn cảnh nhưng để "hung ác" thì thấy nó quái quái nên edit là "lệ khí".

Triệu Tuyết Lị không ngừng lắc đầu, khóc lóc kêu: "Không có khả năng, con chính là Tổng Nhiễm, là con gái mẹ! Mẹ là mẹ của con!"

"Mẹ?" Tổng Nhiễm giống như nghe thấy chuyện gì đó đáng chê cười, không khỏi cất cao âm điệu: "Vị nữ sĩ này, ngài nhầm rồi đúng không? Mẹ tôi chết sớm!Lúc tôi sáu tuổi, chết rồi! Đã chết, ngài hiểu không?"

Giọng nói Tổng Nhiễm rất to, to đến mức toàn bộ người trên hành lang, đều quay đầu lại nhìn về phía cô.

Bỗng nhiên Triệu Tuyết Lị có chút hoảng cuồng, bảy giờ tốt xấu gì bà ta cũng là nhân vật có uy tín danh dự, lập tức đi đến bên cạnh, đưa lưng về phía những người khác, đứng trước mặt cầu xin nhìn Tổng Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm con đừng như vậy, chúng ta tìm chỗ nào đó yên tĩnh để nói chuyện, có được không?"

Tổng Nhiễm hừ lạnh một tiếng: "Không có gì để nói, huống chi, tôi cùng bà không thân."

Nói xong, liền muốn rút tay mình từ trong tay Triệu Tuyết Lị ra.

Nhưng bà ta lại nắm tay cô vô cùng chặt, không chịu buông ra.

Tổng Nhiễm lập tức nhăn mày, lạnh lùng nói: "Buông tôi ra!"

"Nhiễm Nhiễm..."

"Tôi nói lại lần nữa, buông ra!"

Nước mắt Triệu Tuyết Lị chảy ra không ngừng, =nhưng thế nào cũng không chịu buông ra, giống như bà ta buông tay lần này, rồi cuộc cũng không nắm được.

Tổng Nhiễm phiền lòng muốn chết, dứt khoát dùng sức, đột nhiên hất bà ta ra.

Triệu Tuyết Lị đi giày cao gót, đột nhiên bị Tổng Nhiễm dùng sức hất ra, dưới chân lao đảo, cả người bị ngã xuống đất.

Thời điểm Tần Phàm đi đến, vừa lúc thấy mẹ kể bị Tổng Nhiễm đẩy ngã xuống đất.

Ấn đường cậu nhăn lại, bước nhanh đến, vừa khom người nâng Triệu Tuyết Lị dậy, vừa ngẩng đầu nhìn về phía Tổng Nhiễm, mày kiếm nhíu chặt, ngữ khí cũng không tốt, trách cứ nói: "Tổng Nhiễm, cậu có tật xấu phải không?"

Cậu cũng không biết nguyên do, trong lúc nhất thời ngữ khí có chút nghiêm khắc.

Tổng Nhiễm trầm mặt, cũng không muốn giải thích, quay đầu muốn đi.

Tần Phàm bước đến, đứng trước mặt cô, ngăn cô lại: "Cậu từ từ."

Tổng Nhiễm nhíu mày, ngẩng đầu lên: "Cậu muốn gì?"

Tần Phàm không biết nguyên do, chỉ cho rằng Tổng Nhiễm có tranh chấp gì đó với mẹ kể, nhưng vô luận tranh chấp gì đi nữa, đẩy ngã trường bối xuống đất chính là không đúng. Cậu giờ tay chỉ mẹ kể đứng đằng sau, nói với Tổng Nhiễm: "Nói lời xin lỗi với mẹ kể tốt."

Tổng Nhiễm nghe vậy, không khác chế được mà cười rộ lên: "Xin lỗi? Tần Phàm, đầu óc của cậu không bệnh đúng không?"

Tần Phàm nhíu mày, sắc mặt càng thêm khó coi.

Tổng Nhiễm lời phản ứng với cậu, quay đầu đi.

Tần Phàm lại không để cô đi, giữ cổ tay cô lại.

Tổng Nhiễm quay đầu lại, dùng sức giãy giụa: "Cậu buông tôi ra!"

Tần Phàm vẫn chấp nhất như cũ lặp lại câu nói kia: "Xin lỗi trước, nói xin lỗi xong, tôi liền để cậu đi."

"Cậu nghỉ cũng đừng nghĩ!" Tổng Nhiễm lạnh giọng một câu, dùng sức hất tay Tần Phàm ra: "Cậu buông tôi ra!"

Sức lực nam sinh chung quy vẫn lớn hơn nhiều, cô giãy giụa hai cái, thế nhưng một chút cũng không động đậy.

Lúc cô không biết nên làm cái gì=, Lục Mộ Trầm tính tiền xong từ nhà ăn đi ra, xa xa liền nghe thấy Tổng Nhiễm nói buông tôi ra.

Sắc mặt anh trầm xuống, bước nhanh đến hướng đó.

Thấy Tần Phàm cầm cổ tay Tổng Nhiễm, tiến lên, bỗng nhiên dùng sức, đẩy cậu ra ra, thuận thế đem Tổng Nhiễm ôm vào trong ngực.

Tổng Nhiễm giống như tìm được chỗ dựa, vô thức dựa vào trong ngực Lục Mộ Trầm

Cơ thể cô hơi run, Lục Mộ Trầm không biết đến titik cùng phát sinh việc gì, chỉ là cảm giác được cơ thể Tổng Nhiễm đang run, đã đau lòng muốn chết, nắm chặt tay cô, bảo vệ cô chặt chẽ sau lưng.

Thân hình anh cao lớn, có cảm giác rất an toàn.

Tần Phàm thấy Lục Mộ Trầm cái gì cũng không hỏi, liền đến giữ gìn Tổng Nhiễm, ấn đường lập tức khắc chau lại: "Lục Mộ Trầm, tôi biết cậu thích Tổng Nhiễm, nhưng cậu sùng cậu ấy, cũng nên có chút giới hạn chứ? Cậu ấy đầy trường xuống đất, cậu cảm thấy làm rất đúng sao?"

Lục Mộ Trầm che chở Tổng Nhiễm, mặt không biểu cảm mà nhìn Tần phàm, trả lời cậu: "Nhiễm Nhiễm làm, đều là đúng."

Anh hiểu Tổng Nhiễm, anh không tin cô sẽ vô duyên vô cớ đẩy trường bối xuống đất.

Tần Phàm nhàu mày, có chút khó tin nhìn Lục Mộ Trầm: "Cậu thích cậu ấy không hề có giới hạn, sẽ hại cậu ấy."

Lục Mộ Trầm nhường mày, thừa nhận: "Đúng vậy, tôi chính là muốn không hề có giới hạn mà thích cô ấy, sùng cô ấy, cậu có ý kiến sao? Cho dù thật sự hại cô, cũng có tôi thu dọn cục diện rồi đấy, không nhọc Tần Phàm cậu lo lắng hộ."

(Nhìn đi, đây chính là diễn hình của "bạn trai nhà người ta" đấy)

"..." Một câu này của Lục Mộ Trầm, làm cho những lời Tần Phàm muốn nói đều nghẹn ở cổ họng, ngực cậu bỗng dưng bị thắt lại, bỗng nhiên cái gì cũng không nói ra được.

Rất nhiều năm về sau, Tần Phàm nhớ lại việc hôm nay, rốt cuộc cậu cũng biết mình kém Lục Mộ Trầm ở chỗ nào.

Lục Mộ Trầm thích Nhiễm Nhiễm, là vô điều kiện tin nhiệm, vô luận có làm cái gì, anh đều tin tưởng cô, sùng cô bảo vệ cô. Cho nên Tổng Nhiễm thích anh, không phải không có lý do gì.

Lục Mộ Trầm đưa Tổng Nhiễm đi. Thời điểm trước khi đi, ánh mắt Tổng Nhiễm thật sâu mà nhìn Tần Phàm một cái, không nhịn được giải thích một câu, "Nếu cậu cảm thấy tớ không đúng, không ngại trở về hỏi "mẹ" cậu một chút trước kia đã làm cái gì, đến lúc đó, cậu lại đến nói cho tớ, đến titik cùng là ai không đúng."

Lục Mộ Trầm và Tổng Nhiễm đi rồi, Tần Phàm đứng tại chỗ ngơ ngác một lúc.

Đám người xem náo nhiệt cũng dần dần tản ra.

Tần Phàm chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Triệu Tuyết Lị

Trên mặt Triệu Tuyết Lị vẫn còn nước mắt, lúc Tần Phàm nhìn về phía bà ta, ánh mắt bà ta có chút né tránh.

Tần Phàm từng bước một đi về phía bà ta, ánh mắt thật sâu mà nhìn bà ta, hỏi: "Đến titik cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Triệu Tuyết Lị lắc đầu: "Không... Không có gì việc gì..."

Bà ta không dám nói. Lúc trước vì gả cho Lão Tần, bà ta vẫn luôn lừa, nói là cuộc hôn nhân đầu của mình.

Cũng may năm đó chưa kịp lĩnh chứng với Tổng Đại Hải, cho nên trước khi bà ta gả cho Lão Tần, trạng thái hôn nhân là chưa lập gia đình.

Hào môn nhiều quy củ, nếu để cho bọn họ biết năm đó mình không chỉ từng kết hôn, còn có một đứa con gái, bà ta không thể tưởng tượng...

Thấy Tần Phàm dùng loại ánh mắt đánh giá nhìn bà ta, bỗng nhiên bà ta có chút hối hận.

—— vừa thấy Tổng Nhiễm, bà ta có chút kích động, trong lúc nhất thời không khác chế. Nhưng không nên ở chỗ này nhận nhau.

Trong lòng bà ta có chút hoảng, vội vàng kéo tay Tần Phàm, nói: "Được rồi, cô bé không hiểu chuyện, cháu cũng đừng tức giận với con bé."

Tần Phàm cúi đầu nhìn bà ta một cái, ánh mắt xưa nay chưa từng phức tạp như vậy.

Ngồi trên xe về nhà, Tổng Nhiễm dứt khoát kể cho Lục Mộ Trầm việc cô trải qua một lần.

Nói xong, vẫn luôn rừ đầu, không nói một lời.

Kì thật Lục Mộ Trầm đại khái đã đoán ra được, nhưng nghe Tổng Nhiễm tự mình nói ra, chỉ cảm thấy càng đau lòng, kéo cô vào trong ngực, thấp giọng an ủi: "Muốn khóc thì khóc đi."

Mặt Tổng Nhiễm dán vào ngực anh, vốn dĩ không muốn khóc. Mà khi cô nghe thấy những lời này của Lục Mộ Trầm, lại không biết như thế nào, nội tâm luôn luôn kiên cường bỗng nhiên một góc mềm mại vẫn luôn cố nén nước mắt thế nhưng không kiềm chế được mà chảy ra ngoài.

Lục Mộ Trầm đau lòng muốn chết, ôm cô càng chặt.

Tổng Nhiễm khóc một lúc lâu, nước mắt mới hơi chút ngừng, giọng nói run rẩy, thấp giọng nức nở nói: "Em vừa mới thấy bà ta, ăn mặc rất đẹp, trang điểm cũng rất thời thượng, trang dung tình xảo, bà ta mấy năm nay, chắc là rất khá."

Lục Mộ Trầm nghe được thì thấy chua xót, cũng không biết nên an ủi cô như thế nào, chỉ biết ôm chặt hơn một chút.

Tổng Nhiễm ở trong ngực Lục Mộ Trầm lau nước mắt, lại tiếp tục nói: "Anh nói xem, nếu bà ta sống tốt như vậy, nhiều năm như vậy, sao lại không nghĩ đến việc chăm sóc em dù chỉ một chút chứ?"

"Nhiễm Nhiễm..."

"Lục ca ca, em thật sự hận bà ta muốn chết." Tổng Nhiễm bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy ặc nước, nước mắt lóc lên.

Lục Mộ Trầm đau lòng đến nỗi tìm như thất lại, anh gạt đầu, cúi đầu hôn lên mắt Tổng Nhiễm, giọng nói đau dằng: "Đừng nghĩ, cái loại người như vậy, vì bà ta mà rơi một giọt nước mắt cũng không đáng đầu dù chỉ là một chút."

Lục Mộ Trầm nói đúng, cái loại người như vậy, vì bà ta mà rơi một giọt nước mắt cũng không đáng.

Lục Mộ Trầm đưa Tổng Nhiễm về tận nhà.

Trước cửa, Tổng Nhiễm ôm Lục Mộ Trầm luyến tiếc buông ra.

Môi Lục Mộ Trầm dán bên tai Tổng Nhiễm, thấp giọng hỏi: "Có muốn anh ở lại cùng em không?"

Tổng Nhiễm ngẩng đầu lên, đôi mắt đầy ặc nước sáng lấp lánh: "Có thể chứ?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô: "Những lời này nên là anh hỏi em, có thể chứ?"

Tổng Nhiễm nhìn anh, bỗng nhiên không nhịn được cười: "Nhưng mà giường của em quá nhỏ, anh ngủ ở dưới nha."

Yết hầu Lục Mộ Trầm lập tức tức sặc: "Nghĩ đi đầu, ai nói anh muốn ngủ cùng em chứ..."

Nói xong, không khỏi có vài phần xấu hổ, vô thức dúi mắt.

"Lục ca ca anh xấu hổ à?" Tổng Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm ngượng ngùng dúi mắt, tâm trạng bỗng nhiên tốt lên. Cô kéo cánh tay Lục Mộ Trầm, ngửa đầu, cười khanh khách nhìn anh: "Lục ca ca, đừng xấu hổ như thế chứ, dù sao sớm hay muộn cũng phải ngủ cùng em mà thôi."

Lời này của Tổng Nhiễm vừa nói ra, cả người Lục Mộ Trầm căng thẳng, trong nháy mắt mặt hồng hồng rồi lan đến cổ.

Tổng Nhiễm thấy mặt Lục Mộ Trầm đỏ lên, cười càng vui vẻ, ôm cổ anh, ánh mắt bỗng nhiên trở nên rất nghiêm túc, nói: "Lục ca ca, hôm nay thật sự cảm ơn anh."

Cảm ơn anh vì cô mà làm việc, cũng cảm ơn anh vì cô mà xuất đầu. Càng cảm ơn anh, vô điều kiện mà tin nhiệm cô, vĩnh viễn đều đứng bên cạnh cô.

Lục Mộ Trầm trở tay ôm cô thật chặt, trầm mặc một lát, thấp giọng nói: "Đừng nghĩ quá nhiều, biết không?"

Tống Nhiễm gật đầu: "Em biết rồi."

"Có chuyện gì thì gọi cho anh."

"Được."

Trầm mặc một lát, có chút bận tâm nói: "Anh nghĩ người phụ nữ kia sẽ đến làm phiền em, nếu không chịu nổi, thì dọn đến nhà anh ở."

Tống Nhiễm ngừng đầu, nhìn anh, hai mắt liên tục chớp chớp.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm nghiêm túc: "Anh nói thật đấy."

Tống Nhiễm đương nhiên biết anh nghiêm túc. Nhưng không khí có chút quái nghiêm túc, vì thế liền cười rộ lên, cười hi hi nói đùa với anh: "Làm sao vậy? Anh muốn ngủ với em sao?"

Mây Lục Mộ Trầm cau lại: "Tống Nhiễm, trong đầu em suy nghĩ cái thế hả?"

Tống Nhiễm cười ha ha, càng ôm chặt cổ Lục Mộ Trầm: "Em nói đùa đấy."

Lục Mộ Trầm nhìn mặt đầy Tống Nhiễm nụ cười, rất đau lòng.

Cô sẽ che dấu cảm xúc của chính mình. Mặt ngoài thì là bộ dáng không sao cả, không chứng nội tâm sẽ có nhiều khó chịu.

Dù sao cũng là người mẹ vất vả cô năm đó...

Lục Mộ Trầm đau lòng mà sờ sờ má cô, lo lắng trước mắt: "Tống Nhiễm, đừng vì cái loại người như vậy mà thương tâm, hiểu không?"

Tống Nhiễm biết Lục Mộ Trầm lo lắng cho mình, gật đầu, ánh mắt nghiêm túc: "Hiểu, em sẽ không."

Lục Mộ Trầm đứng cùng Tống Nhiễm một lúc lâu, thẳng đến lúc nhìn cô về phòng, mới xoay người, chậm rãi đi ra ngoài ngõ nhỏ...

Tác giả có lời muốn nói

Càng chậm điểm, nhưng là hai càng hợp nhất nga, hôm nay đã không có ha (/≥▽≤)/~┐┐

Ngày hôm qua thật nhiều báo cáo cho rằng ta muốn tạt máu chó, ta không rõ lắm các người cầu huyết định nghĩa là cái gì, nhưng theo ta cá nhân tôi giảng, thật sự không có ở tạt máu chó, tỷ như các người lo lắng, hình ảnh mẹ con nhận nhau, thật sự không tồn tại a. Nhiễm Nhiễm của chúng ta là người thánh mẫu như vậy sao? Cô ấy chính là ái hận rõ ràng a.

Mọi người thiết, giá cầu, khai văn chi sơ liền giả thiết hảo, hết thảy đều là tốt nhất an bài.

Ta tưởng vết chính là, gieo nhân nào, gặt quả ấy, mỗi người đều nên có chính mình ứng có kết cục.

Mặt khác, mọi người không cần mắng Tần Phàm. Hiện tại cậu ấy cũng không biết hoàn cảnh của Nhiễm Nhiễm, hơn nữa từ nhỏ mẹ kế đối với cậu ấy không tồi, cho nên giữ gìn là bình thường, rốt cuộc ở trong mắt cậu ấy, Nhiễm Nhiễm là tiểu bối, mẹ kế là trường bối.

Ở lòng ta, Tần Phàm kỳ thật cũng thật là một người rất tốt.

~~~~~

Các cậu nhận xét mẹ Tống Nhiễm là người như thế nào. Còn với tôi thì thấy bà ta thật tiện, lúc edit đến đoạn bà ta cảm thấy may mắn vì chưa đăng kí kết hôn với bố của Tống Nhiễm mà tức giận chết. Không biết nên vui vì bà ta đã sinh ra Nhiễm ty cho ông ấy hay là buồn vì ông ấy yêu nhầm người.

Các cậu nhớ cho tờ sao để ủng hộ truyện nhé, chúc các cậu đọc truyện vui vẻ và chúc ngủ ngon!!!

(*)Đầu thô sốt cay

10:53 PM, 30/3/2020

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nhà

Tống Nhiễm về đến nhà, nụ cười vừa nãy lúc đối mặt với Lục Mộ Trầm, lập tức khác biến mất, trong mắt có vài phần mờ mịt mất mát.

Dù sao cũng là người mẹ vất vả cô nhiều năm, đột nhiên xuất hiện, dù cho tổ chức tâm lý của cô có tốt, thì cũng không dễ dàng thừa nhận như vậy.

Huống chi, bà ta còn sống tốt như vậy. Nhớ tới mấy năm nay mình vì kiếm tiền nuôi gia đình, tất cả những gì đã trải qua... Liên phá lệ ùy khuất.

Cô gất gao cán mồi,cổ gấg không để cho nước mắt rơi xuống.

Lục Mộ Trầm nói đúng, vì cái loại người như vậy rơi một giọt nước mắt cũng không đáng.

Tổng Nhiễm lắc đầu, dùng sức vút bộ dáng của người kia ra khỏi đầu. Cô không cần nhớ đến bà ta, cũng không muốn bị bà ta quấy rầy.

Nhưng trên thực tế, không phải cô không muốn bị quấy rầy, là cô thể không bị quấy rầy.

Ngày hôm sau, buổi sáng đi đến trường.

Tổng Nhiễm vừa chuẩn bị bước vào cổng trường, liền nghe thấy sau lưng có người gọi mình.

Cô ngẩng người, quay đầu lại liền thấy một người phụ nữ bước xuống từ một chiếc siêu xe —— đúng là Triệu Tuyết Lị.

Tổng Nhiễm vừa nhìn thấy bà ta, mày nhăn lại, quay đầu đi.

Triệu Tuyết Lị đuổi theo, kéo tay cô, mặt đầy sốt ruột: "Nhiễm Nhiễm, con đừng như vậy, hai mẹ con chúng ta nhiều năm như vậy không gặp mặt, trước tiên tìm một chỗ ngồi xuống, tâm sự một chút được không?"

Tổng Nhiễm dùng sức bỏ tay bà ta ra, bởi vì phần nộ, giọng có chút to: "Bà có phiền hay không! Tôi cùng bà có thể nói chuyện gì chứ?!"

"Nhiễm Nhiễm, mẹ..."

"Được rồi, sau này bà đừng đến làm phiền tôi, từ lúc bà vút bỏ tôi, tôi coi như bà đã chết." Tổng Nhiễm không kiên nhẫn dây dưa với bà ta, nói xong, liền quay đầu đi vào trong trường học.

Triệu Tuyết Lị hơi gật mình đứng tại chỗ nửa ngày, thẳng đến lúc thân ảnh của Tổng Nhiễm biến mất không thấy, mới đi vào trong xe.

Tài xế quay đầu lại, hỏi bà ta: "Phu nhân, về nhà sao?"

Triệu Tuyết Lị lắc đầu: "Không, đi đến đường Yên Vũ, đến ngõ nhỏ."

Tổng Nhiễm một đường chạy đến phòng học, giống như trốn ôn dịch.

Lúc chạy đến phòng học, phát hiện Lục Mộ Trầm ngồi ở chỗ mình, cô ngăn người, gọi một tiếng: "Lục ca ca!"

Gờ tự học còn chưa vào, Lục Mộ Trầm đến mang bữa sáng cho Tổng Nhiễm, thuận tiện giúp cô kiểm tra sách luyện tập.

Giọng nói Tổng Nhiễm vừa vang lên, Lục Mộ Trầm liền quay đầu lại: "Đến đây."

Tổng Nhiễm gất đầu, ngồi vào chỗ của Lưu Linh: "Sao anh lại đến đây?"

"Mẹ anh dậy sớm một chút làm cho em, anh mang đến cho em." Nói xong, liền giơ tay giúp Tổng Nhiễm lau mồ hôi trên trán: "Mới sáng sớm, em chạy làm gì?"

Tổng Nhiễm bĩu môi: "Dụng phải một người đáng ghét, phiền muốn chết."

Trong nháy mắt Lục Mộ Trầm hơi gật mình, sau đó thì hiểu được: "Lại dụng phải bà ta à?"

Tổng Nhiễm gất đầu, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Rất phiền."

Lục Mộ Trầm đau lòng, cúi tay sờ sờ đầu cô: "Đừng nghĩ nữa, ăn cơm trước đi."

Nói xong, liền mở hộp cơm ra.

Hộp cơm là loại giữ ấm, sủi cáo chiên bên trong vẫn còn nóng.

Ngửi mùi thơm của thức ăn, trong nháy mắt tâm trạng của Tổng Nhiễm tốt lên, đầu lại gập, hít sâu: "Thơm quá đi."

Lục Mộ Trầm vận nắp chai sữa đậu nành ra cho cô: "Uống sữa đậu nành trước rồi ăn, sữa đậu nành này là chính tay mẹ anh làm, có thể uống."

Tổng Nhiễm gất đầu, cầm chai sữa đậu nành, uống hai ngụm.

Sữa đậu nành ấm áp, vị thơm ngọt.

Cô bẹp miệng: "Uống rất ngon nha."

Lục Mộ Trầm lấy đôi đũa đưa cho cô gấp sủi cáo chiên: "Nào, há miệng ra."

Tổng Nhiễm ngoan ngoãn há miệng, ăn miếng Lục Mộ Trầm đút cho mình.

Thức ăn ăn ngon, tâm trạng của cô càng tốt, ôm cánh tay Lục Mộ Trầm, cười hi hi nói: "Lục ca ca, anh đối với em tốt như vậy, em sẽ không rời bỏ anh đâu."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, hai mắt hơi híp lại, cúi đầu nhìn cô: "Sao vậy? Em còn tính toán bỏ anh há?"

Sắc mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống, vừa thấy liền biết tâm trạng không tốt, Tổng Nhiễm vội giải thích: "Em không có ý đó, em chỉ cảm thấy anh đối với em quá tốt, sau này nếu anh không ở đây, em sẽ không quen."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, biểu cảm vô cùng nghiêm túc, nói từng câu từng chữ: "Anh sẽ luôn ở đây, em đừng suy nghĩ linh tinh nữa."

Tổng Nhiễm nhếch miệng cười rộ lên: "Em không suy nghĩ linh tinh, em chỉ tùy tiện nói thôi."

Nói xong, lại cúi đầu tiếp tục ăn sủi cáo.

Lục Mộ Trầm ở bên cạnh nhìn cô.

Biểu cảm trên mặt cô vô cùng bình thường, không có nửa điểm tâm trạng không tốt.

Lục Mộ Trầm rất đau lòng, cúi tay ôn nhu mà vuốt đầu ô, giọng hơi khàn hỏi: "Nhiễm Nhiễm, đến tột cùng là thật sự không sao, hay là giả vờ không sao?"

Cô gần như rất ám hiểu việc che dấu cảm xúc của chính mình, nhưng chính như vậy, mới làm anh càng đau lòng.

Tổng Nhiễm ngẩng người, ngẩng đầu lên.

Hai người đối diện, ai cũng không nói trước.

Sau một lúc trầm mặc, Tổng Nhiễm nhấp môi, rất nghiêm túc mà nhìn vào mắt anh, thấp giọng nói: "Anh muốn nghe em nói thật sao?"

Lục Mộ Trầm gất đầu: "Đương nhiên."

Tổng Nhiễm nhìn anh, ngưng vài giây, không nhận được cảm tay anh, tự đáy lòng nói: "Nếu như là trước kia, khẳng định em sẽ cực li khổ sở thương tâm, nhưng bây giờ, mặc dù trong lòng vẫn có một chút khổ sở, nhưng thật sự không mãnh liệt như trước. Thứ nhất, giống như anh nói, không đáng, thứ hai, cũng là vì anh."

"Bởi vì anh?"

Tổng Nhiễm gất gất đầu, hai mắt sáng lấp lánh phát ra ánh sáng: "Nhưng bởi vì anh, bởi vì anh cho em cảm nhận được quá nhiều áp áp cùng yêu thương, cho nên mặc dù người phụ nữ kia mang đến cho em một chút thương tổn, cũng đã thành nhỏ bé không đáng kể."

Tổng Nhiễm kéo cánh tay Lục Mộ Trầm, đầu dựa lên vai anh: "Thật sự, Lục ca ca, bây giờ em đặc biệt hạnh phúc, anh, còn có bố mẹ anh, đều đối với em rất tốt, em rất cảm kích."

So với ngày tháng gian nan lúc trước, bây giờ đã rất hạnh phúc rồi, cô có lí do lại vì một người không đáng mà làm mình thương tâm khổ sở?

Lục Mộ Trầm nhìn Tống Nhiễm phá lệ nghiêm túc, cuối cùng tin tưởng cô, trở tay lại nắm chặt tay cô: "Không sao mà cao hứng thì tốt, vì cái loại người như vậy, cũng không đáng."

Tống Nhiễm cười gât đầu: "Em biết rồi."

(Thật sự muốn biết hai anh chị có ý thức rằng mình đang ở trong lớp không? Không có câu độc thân quanh đây à? Còn nữa, Nhiễm tỷ, tỷ thấy sắc quên bạn như vậy Lưu Linh tỷ có biết không?)

Tống Nhiễm thật sự không thương tâm cho lắm, chỉ cảm thấy rất phiền, bởi vì người phụ nữ kia lại đến quấy rầy cô.

Buổi tối về nhà, mới vừa mở cửa, liền phát hiện không khí không đúng.

Vừa nhìn vào trong phòng, mới phát hiện Triệu Tuyết Lị lại ngồi trong phòng khách.

Trên bàn phòng khách, để rất nhiều hộp quà.

Mấy Tống Nhiễm nhún lại, đi nhanh vào: "Bà đến làm gì?!"

Cô nhìn về phía bố ngồi trên xe lăn bên cạnh.

Bố rũ đầu, không nói một lời.

"Nhiễm Nhiễm.."

"Cảm niệm!" Tống Nhiễm quay đầu lại, hung hăng trừng mắt với Triệu Tuyết Lị, sau đó giờ tay chỉ hướng cửa, ngữ khí sắc bén: "Đi ra ngoài!"

Triệu Tuyết Lị không chịu, đứng lên, nắm chặt tay Tống Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, lúc trước là mẹ thiếu con, bây giờ con cho mẹ một cơ hội, để mẹ bù đắp cho con, có được không?"

Tống Nhiễm cười lạnh một tiếng: "Cảm ơn ý tốt của bà, không cần!"

"Nhiễm Nhiễm..."

"Bà có đi hay không? Nếu bà không đi, tôi sẽ báo cảnh sát!"

Triệu Tuyết Lị bị Tống Nhiễm đẩy ra, sau đó cửa "Ầm" một tiếng đóng lại.

Thấy quà trên bàn, ấn đường chau lại, bước nhanh đến, cầm hết quà lên, đi đến cửa, mở cửa, "Phanh" một tiếng vứt hết quà xuống đất: "Cầm quà của bà cút đi! Nếu bà còn dám đến quấy rầy tôi, đừng trách tôi đem hết việc năm đó bà vứt chồng bỏ con nói cho Tần Phàm!"

Hôm nay đi học, Tần Phàm lại đến hỏi cô chuyện ngày hôm qua là như thế nào, nghe ngữ khí đó, liền biết cậu một chút cũng không biết việc năm đó của Triệu Tuyết Lị.

Quả nhiên, cô vừa nói ra lời này, sắc mặt Triệu Tuyết Lị trắng bệch, giống như bị chịu kinh hách.

Tống Nhiễm hừ một tiếng, đóng cửa "Phanh" một tiếng, đi vào.

Sau khi Tống Nhiễm vào nhà, bố Tống bị thương nhìn cô, thấp giọng khuyên cô "Nhiễm Nhiễm, rốt cuộc vẫn là mẹ của con..."

"Đừng đừng đừng! Bố ngàn vạn đừng vũ nhục hai chữ mẹ (*), làm người ta ghê tởm"

() Bà convert là "mẫu thân " nhưng để hợp hoàn cảnh nên tôi edit là " mẹ "*

Bố Tống: "..."

Tống Nhiễm cảm cấp lên, đi về phòng.

Sau một lát, lại đi ra, đứng ở cửa dặn dò: "Bố, sau này bố ngàn vạn đừng để bà ta vào nhà, bà ta ở trong nhà chúng ta một chút, là con đã thấy chán ghét."

"Được, bố biết rồi." Bố Tống gật đầu, không khuyên gì nữa.

Ông có thể lị giải hận ý trong lòng con gái, nhiều năm như vậy chẳng quan tâm, bây giờ đột nhiên xuất hiện, chỉ bù đắp một chút liền muốn nhận lại con gái, đừng nói lấy tính cách của Nhiễm Nhiễm không có khả năng, chính ông, cũng ủy khuất thấy con gái.

Bất quá, từ sau khi Tống Nhiễm uy hiếp Triệu Tuyết Lị là muốn đem việc bà ta vứt chồng bỏ con nói cho Tần Phàm, bà ta liền không xuất hiện nữa.

Có thể thấy được trong lòng bà ta có bao nhiêu sợ hãi.

Triệu Tuyết Lị đột nhiên xuất hiện, giống như một đoạn nhạc đệm nho nhỏ, cũng không tạo thành ảnh hưởng gì đối với cuộc sống của Tống Nhiễm.

Ảnh hưởng duy nhất, khả năng cao chính là quan hệ của cô và Tần Phàm.

Lúc trước cô cùng Tần Phàm giống như anh em, quan hệ vẫn luôn rất tốt. Nhưng bây giờ nhìn thấy cậu, theo bản năng muốn tránh.

Cũng may kì thi cuối kỳ sắp tới, phải chia ban, cô cùng Tần Phàm sẽ không học chung lớp, không cần cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy.

Lục Mộ Trầm khẳng định là chọn ban tự nhiên, hơn nữa lại là lớp mũi nhọn. Lúc trước Tống Nhiễm gây sự suy nghĩ muốn cùng Lục Mộ Trầm học chung lớp, đến gần kì thi, mới phát hiện chính mình đang nằm mơ.

Đừng nói là lớp mũi nhọn, chỉ là ban tự nhiên, cô cũng không thể không chế. Ban văn cô còn tốt hơn một chút, chứ ban tự nhiên thì thật sự là lên trời.

Lúc tuyển ban văn lí, Tống Nhiễm suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn lựa chọn ban văn.

Đến gần kì thi, Tống Nhiễm đặc biệt nỗ lực, mỗi ngày quán lấy Lục Mộ Trầm cho cô học bổ túc, thường xuyên vẫn luôn học đến nỗi phòng học tắt đèn mới kết thúc.

Cái này cũng chưa tính, về đến nhà, còn WeChat video, để Lục Mộ Trầm tiếp tục giảng cho cô.

Lục Mộ Trầm thu dọn sách vở của mình, sau đó giảng bài thi cho Tống Nhiễm, về mặt bắt đầu đi mà sùng nịnh: "Thật ra bây giờ em càng ngày càng yêu học tập nhỉ."

Tống Nhiễm nhem chớp chớp mắt, rất nghiêm túc nói: "Đương nhiên, bạn trai em lợi hại như vậy, em cũng không thể để anh mất mặt có đúng không?"

Lục Mộ Trầm nghe thấy lời này, cong môi cười cười, nói: "Em không lợi hại cũng không sao, anh lợi hại là được rồi, dù sao tương lai cũng có anh nuôi em mà."

Đầu Video bên kia, Tống Nhiễm che miệng cười rộ lên: "Lục ca ca, càng ngày anh càng dẻo miệng nha."

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Thích nghe sao?"

Tống Nhiễm cười cong cong mắt: "Thích, nhưng em càng muốn dựa vào chính mình một chút."

Lúc mẹ Lục đi vào đưa đồ ăn khuya cho Lục Mộ Trầm, liền thấy Lục Mộ Trầm đang ở cùng Tống Nhiễm, bà đi đến trước màn hình, tươi cười đầy mặt chào hỏi với Tống Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, muộn như vậy, còn đang học tập đấy à."

Tống Nhiễm vừa nhìn thấy mẹ Lục, nhanh nhẹn ngồi ngay ngắn, cong cong mắt, cười khanh khách chào: "Cháu chào bác."

"A, Nhiễm Nhiễm ngoan a." Mẹ Lục đánh giá phòng của Tống Nhiễm đầu bên kia, phòng rất nhỏ, ánh đèn cũng không quá sáng.

Mẹ Lục không khỏi đau lòng, nói: "Hai đứa học như vậy cũng không phải biện pháp a, nếu không trong khoảng thời gian này cháu dọn đến ở nhà bác đi, hai đứa học buổi tối muộn, bác cũng có thể chăm sóc hai đứa."

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi cay!

Buổi chiều bốn điểm, canh hai nha ~

~~~~~

Tớ chỉ muốn nói, các cậu cho tớ sao và chúc các cậu ngủ ngon.

(*) Sủi cào chiến

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Editor: Kẹo Mạch Nha

Mẹ Lục muốn Tổng Nhiễm chuyển đến nhà mình, là đặc biệt đau lòng cô không có ai chăm sóc. Liền lấy việc học tập mà nói, ngày thường con trai học đến tối muộn, bà còn có thể hỏi han ân cần làm cho anh bữa khuya gì đó, nhưng Nhiễm Nhiễm lại không được, một mồi dôi bụng đều phải tự mình chịu đựng, cũng không có khả năng bảo bố con bé chăm sóc con bé.

Mẹ Lục càng nghĩ càng đau lòng, cũng nhớ kỹ Tổng Nhiễm có đồng ý hay không, lập tức nói: "Ngày mai tan học, cháu đi cùng A Mộ về nhà, bây giờ bác đi dọn phòng cho cháu!"

Nói vừa xong, liền quay đầu, đi ra ngoài.

Tổng Nhiễm ngây người, còn chưa kịp từ chối, liền không thấy mẹ Lục đâu nữa, sau đó nghe thấy tiếng đóng cửa.

Về mặt của cô lúc này là trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm Lục Mộ Trầm "Mẹ anh... Định làm gì vậy?"

Lục Mộ Trầm đau đầu vỗ trán, khỏe miệng mơ hồ nhếch lên có một tia ý cười, bắt đầu đi nói: "Chắc là đi dọn phòng cho em đấy."

"A?!" Tổng Nhiễm bỗng dưng mở to hai mắt, sốt ruột nói: "Vậy làm sao bây giờ đây ——"

Lục Mộ Trầm nghiêm trang nhìn cô: "Cái gì mà làm sao bây giờ? Dọn đến đây không phải là được rồi sao?"

Tổng Nhiễm khiếp sợ: "Anh anh anh... Anh đừng nói đùa..."

"Không nói đùa, em dọn đến nhà anh đi, anh cũng tiện dạy học cho em." Lục Mộ Trầm nói.

Tổng Nhiễm thấy vẻ mặt Lục Mộ Trầm đứng đắn, thật sự không giống như là đang nói đùa, bỗng nhiên cô có chút khó xử: "Như thế không tốt lắm đâu..."

"Tổng Nhiễm, không phải em đang sợ đấy chứ?" Lời Tổng Nhiễm còn chưa nói xong, Lục Mộ Trầm bỗng nhiên ngắt lời cô.

Bỗng dưng Tổng Nhiễm dưng ngắt ra: "Sợ? Em sợ cái gì?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô, khỏe miệng nhếch lên có vài phần cười như không cười: "Sao mà anh biết được em sợ cái gì?"

Nói xong, bỗng nhiên ngưng vài giây, ý cười trong mắt càng sâu, thấp giọng nói: "Bố mẹ anh đều ở nhà, anh còn có thể ăn em sao?"

Tổng Nhiễm vừa nghe lời này, lập tức cũng đầy cứng cổ trả lời anh: "Anh đừng nói nhảm! Em sợ cái gì?" Cô hừ hừ, nhìn chằm chằm Lục Mộ Trầm, cười như không cười mà chế nhạo: "Nhưng mà thật ra anh, dám sao?"

Lời này của Tổng Nhiễm cực kỳ ái muội, hai mắt Lục Mộ Trầm hơi nheo lại, nhìn chằm chằm cô.

May mắn là cách video, nếu không đại khái lúc này anh đã đem người "ngay tại chỗ chính, pháp". (Chắc là hôn, tớ cũng không biết.)

Vậy mà lại hỏi anh, dám sao?

Cũng thật là cái gì cũng dám nói

Trầm mặc một lát, Lục Mộ Trầm mở miệng lần nữa, biểu cảm vô cùng nghiêm túc: "Không có gì không dám, nhưng mà Tổng Nhiễm, anh không muốn làm tổn thương em, cho nên em cứ yên tâm chuyển đến, cũng tiện để anh phụ đạo cho em, chờ thi xong rồi, lại dọn về cũng được."

Tổng Nhiễm "..."

Buổi sáng ngày hôm sau, Tổng Nhiễm dậy sớm nấu cơm cho bố. Lúc bố đang ăn cơm sáng, rất nhiều lần cô muốn nói lại thôi.

Bố Tổng hiểu rõ con gái, lập tức phát hiện con gái có chút không thích hợp, ngừng đầu hỏi: "Nhiễm Nhiễm, có phải con có chuyện gì đó muốn nói với bố không?"

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, có chút do dự.

Bố Tổng: "Con muốn nói cái gì thì nói đi? Có phải là... Việc về mẹ con không?"

Tổng Nhiễm vội lắc đầu: "Không có liên quan đến bà ta, ừm... Chính là..."

Về mặt Tổng Nhiễm khó xử, nhưng bố Tổng lo lắng, vội hỏi: "Chính là cái gì, con mau nói đi!"

Tổng Nhiễm bị hỏi đến nóng nảy, dứt khoát nói thẳng: "Là thế này, bọn con sắp phải chia ban văn lý, chắc bố biết Lục Mộ Trầm học tập rất tốt, con cũng không nghĩ mình quá kém, muốn thi vào lớp mũi nhọn ban văn, thứ ba tuần sau phải thi, nhưng mà bây giờ con còn kém khá nhiều, sau đó... Sau đó hôm qua bác Lục nói với con, muốn con dọn đến nhà họ ở vài ngày, để Lục Mộ Trầm tiện thể phụ đạo cho con..."

Bố Tổng nghe đến đó liền hiểu, lập tức liền nói: "Vậy con đi đi! Có Tiểu Lục dạy con, được vào lớp mũi nhọn ban văn khẳng định không thành vấn đề."

"Nếu mà con đi, thì bố phải làm sao?"

Bố Tổng vội xua tay, "Con đứng lo lắng cho bố, đúng lúc này hôm qua cô con gọi điện thoại cho bố. Tam gia gia của con làm đại thọ 80 tuổi, hỏi bố có về hay không, đã nhiều năm bố chưa về quê, cũng muốn về nhìn xem, có thể trước mộ bà con, thấp nên hương. Ngày hôm qua lúc cô con nói, bố còn lo lắng bố đi rồi, không ai chăm sóc con đấy, bây giờ đúng lúc, con ở nhà Tiểu Lục, bố cũng an tâm."

"Thật hay gì ạ? Bố, bố đừng có lừa con."

"Bố lừa con làm gì, con không tin thì gọi điện thoại cho cô con hỏi đi." Nói xong, còn đưa điện thoại cho cô.

Tổng Nhiễm cười hi hi, kéo cánh tay bố: "Thế thì được, vậy bố về quê cùng cô nhé, chờ đến lúc bố trở về, con cũng đã về rồi."

Bố Tổng thương tiếc sờ sờ đầu cô: "Được, con phải cố gắng học, tranh thủ thi được vào lớp mũi nhọn."

Tổng Nhiễm dùng sức gật đầu: "Vâng, con sẽ cố gắng."

Bố Tổng mặt đầy vui mừng gật gật đầu: "Bố biết rồi, Nhiễm Nhiễm nhà mình là đứa trẻ có tiền đồ nhất."

Tổng Nhiễm cong mắt cười cười, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu lên, cười khanh khách nhìn bố: "Bố, bố yên tâm để con đến ở nhà Lục Mộ Trầm sao?"

"Bố có cái gì để không yên tâm, thẳng bẻ Tiểu Lục đó, bố cũng không phải chưa từng thấy qua, chính trực ở trong xương cốt, là đứa bé tốt khó mà có được."

Tổng Nhiễm lập tức vui vẻ: "Bố đánh giá ảnh ảnh cũng thật cao."

Lục Mộ Trầm được bố vợ tương lai khích lệ, giờ phút này ở bên ngoài ngõ nhỏ, chờ nắng đầu đi học.

Tổng Nhiễm mang bát đĩa đi rửa sạch sẽ, mới cầm cặp đi ra cửa.

Vừa mới đi ra ngõ nhỏ, liền thấy cơ thể Lục Mộ Trầm tùy ý dựa vào cửa trước của xe, trong tay còn cầm hộp giữ ấm.

Chai nước là chuyên đựng sữa đậu nành, từ ngày Tổng Nhiễm nói mẹ Lục làm sữa đậu nành ngon, mỗi ngày mẹ Lục đều làm để Lục Mộ Trầm mang một chai đến trường cho cô.

Vừa nhìn thấy Lục Mộ Trầm, liền cao hứng mà chạy đến, kéo tay anh, ngẩng đầu cười khanh khách nhìn anh: "Sao hôm nay anh đến sớm vậy?"

Lục Mộ Trầm cười cười: "Không còn sớm, đi thôi, lên xe."

Nói xong, liền giúp Tổng Nhiễm cầm cặp.

Tổng Nhiễm bỏ lên xe, vui vẻ chào hỏi với Lý Tín: "Cháu chào chú Lý."

Lý Tín cũng rất thích Tổng Nhiễm, trước mắt hiền lành mà trả lời cô: "Chào cháu Nhiễm Nhiễm"

Lục Mộ Trầm đi lên, Tổng Nhiễm rất tự nhiên lấy chai sữa đậu nành từ trong tay anh, vặn nắp ra, ngửa đầu uống một ngụm.

"Em uống chậm một chút." Tổng Nhiễm khát nước, uống nhanh, một vòng quanh miệng đều dính một lớp bọt sữa đậu nành màu trắng, Lục Mộ Trầm giao tay giúp cô cẩn thận lau khô, sau đó mới lấy khăn giấy lau tay.

Vừa lau tay vừa nói: "Sáng nay lúc anh ra cửa, phát hiện mẹ anh đã dọn xong phòng cho em rồi..."

Dừng một chút, lại không nhịn được cười: "à khăn trải giường chăn đệm màu hồng phấn, cũng không biết bà ấy đi lúc nào mua cho em"

Nghe khi Lục Mộ Trầm có vài phần buồn cười, nhưng Tổng Nhiễm lại nghe đến nỗi phá lệ cảm động.

Cô thật sự cảm thấy mẹ Lục đau cô giống như con gái vậy.

Cô vô thức cầm chặt chai sữa đậu nành trong tay, nói: "Mấy ngày nữa bố em muốn về quê cùng cô em, em có thể đến nhà anh ở vài ngày, nhưng chờ bố em trở về, thì em sẽ dọn về."

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu, không nhịn được sờ sờ đầu cô, khẽ miệng hơi cong lên, nói: "Biết rồi, em để cho mẹ anh chăm sóc em mấy ngày đi, bằng không bà ấy cứ nhắc mãi, cũng tiện để anh phụ đạo cho em"

Tổng Nhiễm gật gật đầu, chuyện này cứ như vậy mà quyết định.

Đến trường, sau khi Lục Mộ Trầm đưa Tổng Nhiễm đến phòng học, mới tiếp tục đi về phía trước, đi đến hướng phòng học của mình.

Nào biết vừa chuẩn bị đi vào phòng học, đột nhiên mấy nữ sinh xông đến.

Trong nháy mắt bị vây quanh.

Án đường Lục Mộ Trầm hơi nhăn lại, mặt không biểu cảm nâng mắt, giọng nói lạnh lùng nói: "Tránh ra."

Nữ sinh đứng đầu lớn rất xinh đẹp, e thẹn mà đưa một hộp chocolate màu hồng nhạt có nơ con bướm: "Học trưởng, em là Tạ Thanh Trúc học sơ tam, em... Em thích anh lâu rồi, hi vọng anh có thể nhận em..."

Nói còn chưa dứt lời, Lục Mộ Trầm trực tiếp xoay người, đi cửa sau.

Người anh cao chân lại dài, ba bước liền đi đến cửa sau, sau đó, "phanh " một tiếng, liền đóng cửa phòng học lại.

Từ đầu đến cuối, con mắt cũng chưa nhìn đối phương một cái.

Tạ Thanh Trúc cùng với mấy cô bạn của mình đều ngây người. Cô gất gao mà cắn môi, khuôn mặt trắng nõn bởi vì cảm thấy xấu hổ mà đỏ bừng.

Lúc này, Từ Hạo lười biếng mà từ trong phòng học đi ra.

Khoanh tay trước ngực, người dựa vào khung cửa, trên mặt nở nụ cười vui vẻ, tầm mắt rủ xuống, nhìn chằm chằm hộp chocolate trong tay Tạ Thanh Trúc: "Tiểu muội muội, Lục ca của bọn tôi đã có bạn gái rồi, sau này trước khi theo đuổi người khác, vẫn nên hỏi thăm rõ ràng một chút."

Mặt Tạ Thanh Trúc xấu hổ đến đỏ bừng, một cô bạn bên người cô nâng rất kinh ngạc hỏi: "Là ai vậy?"

Từ Hạo vừa muốn trả lời, gương mặt liền thấy Tổng Nhiễm khoanh tay trước ngực đứng ở đằng sau.

Cậu lập tức nở nụ cười, chỉ đằng sau, "Đây, là vị tiểu tỷ tỷ xinh đẹp này."

Mấy nữ sinh đồng thời quay đầu lại, thấy Tổng Nhiễm nháy mắt, mỗi người đều mở to hai mắt.

Khóe miệng Tổng Nhiễm nhếch lên có ý cười, dưới tay cầm hộp chocolate trong tay Tạ Thanh Trúc, đánh giá vài lần, bỗng nhiên nở nụ cười: "Em gái nhỏ, ánh mắt không tồi, bắt quả Lục ca của nhà chị trừ chị ra, ai cũng không thích, chocolate này, em cầm về đi, tự mình ăn đi nhé."

Tác giả có lời muốn nói

Nhiễm Nhiễm khi phách, ai đều không thể đoạt Lục ca của cô ~(^ ^~)

Hôm nay cho mọi người phát 100 cái bao lì xì đi, vừa mới phát hiện làm thu còn kém 2 cái liền phá 1000, coi như trước tiên chúc mừng ha, ha ha ha ~~

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 40

Editor: Kẹo Mạch Nha

Mấy nữ sinh xám xịt chạy mất.

Từ Hạo tiến lên, cười hi hi trừu ghẹo: "Chị đầu, ngang ngược bất tuân nha!"

Tổng Nhiễm ngẩng đầu, bắt đầu đi thờ dài: "Không có biện pháp, Lục ca ca quá ưu tú, chị đây phải lợi hại một chút, bằng không có người quần lấy anh ấy, nhưng cũng không đến nỗi làm chị đây phiền đầu."

Cô vừa mới về phòng học, bỏ cặp xuống, vừa chuẩn bị đi vệ sinh, liền thấy mấy nữ sinh vây quanh Lục Mộ Trầm.

Cứ như vậy trong nháy mắt, liền còn có mấy cô "tình địch" ở đầu đó,người ta gọi đó là không biết nên nói cái gì cho phải.

Về mặt Từ Hạo sùng bái giờ ngón tay cái lên với Tổng Nhiễm: "Lục ca của bọn này cần một nàng đầu nhỏ lợi hại như vậy, để cậu ấy đỡ cả ngày trêu hoa ghẹo nguyệt!"

Tổng Nhiễm bị chọc cười, mắng cậu: "Nói huơu nói vượn cái gì đấy, Lục ca ca của tôi sẽ không phải loại người trêu hoa ghẹo nguyệt."

Từ Hạo cười một tiếng, theo ý cô nói: "Đúng đúng đúng, khắp thiên hạ chỉ có Lục ca ca nhà chị là chính nhân quân tử."

Tổng Nhiễm cười cười: "Không thêm nghe cậu nói nữa, tôi đi vệ sinh đây."

Giữa trưa tan học, Lục Mộ Trầm vẫn như cũ quy quy củ củ đến trước cửa phòng học Tổng Nhiễm, chờ cô cùng ăn cơm.

Lão sư toán dạy quá giờ, khu dạy học thanh âm rất âm tĩnh, rất cuộc cũng nói một câu tan học.

Trên hành lang cũng chưa có người nào, Tổng Nhiễm ôm hai hộp cơm đi ra.

Lục Mộ Trầm tiến lên, thuận tay cầm hộp cơm.

Tổng Nhiễm ngẩng đầu liếc anh một cái, biểu cảm không được tốt cho lắm.

Lục Mộ Trầm có ánh mắt nhìn người, lập tức liền cảm thấy không thích hợp, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, nghiêm trang nói: "Không có gì, chỉ là nghe nói buổi sáng có em gái nhỏ lớp dưới tỏ tình với anh? Còn tặng hộp chocolate?"

Lục Mộ Trầm sững sốt: "Sao em biết?"

Buổi sáng bị mấy người kia cản lại, anh trực tiếp xoay người đi cửa sau vào phòng học, không thấy sau đó cô xuất hiện ở cửa trước, hơn nữa Tổng Nhiễm còn rất khí phách mà biểu thị chủ quyền công khai.

Tổng Nhiễm hừ hừ, ngẩng đầu lên, vuốt tay nhẹ nhàng mà giữ cổ áo sơ mi của Lục Mộ Trầm, cười khanh khách nhìn anh: "Bạn học Lục Mộ Trầm, biểu hiện hôm nay của bạn có vấn đề nha."

Cô cũng không tức giận, giống như ngày thường nói đùa với Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nghe vậy, cũng không hoảng hốt. Anh không làm việc có lỗi với Tổng Nhiễm, không đến mức chột dạ. Chỉ là nhớ lại một chút biểu hiện của mình buổi sáng, sau đó khó hiểu hỏi một câu: "Có vấn đề chỗ nào? Mỗi tiểu mỹ nhân Nhiễm Nhiễm giải thích một chút."

Nửa nghiêm túc nửa vui đùa nói, Tổng Nhiễm lập tức bị chọc vui vẻ, tay giữ cổ áo sơ mi của anh càng chặt hơn một chút, cơ thể cũng nhích lại gần trước ngực anh, mặt đầy ý cười: "Còn không biết xấu hổ hỏi em có vấn đề chỗ nào, nói một câu tiểu mỹ nhân là có thể tha thứ cho anh sao?"

Lục Mộ Trầm cười, lông mày anh tuấn hơi nhướng lên: "Gọi tiểu mỹ nhân không được? Vậy hơn một cái được không?"

Khi nói chuyện, liền cúi đầu, giả vờ muốn hôn Tổng Nhiễm một cái.

Tổng Nhiễm bị dọa đến nhảy dựng, vội lui về sau một bước: "Anh nháo cái gì đấy!"

Rốt cuộc cũng là ở bên ngoài phòng học, Tổng Nhiễm vẫn có chút xấu hổ, nhấp môi, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn Lục Mộ Trầm một cái.

Tối tăm trong ánh mắt của Lục Mộ Trầm hiện lên sự vui vẻ, Tổng Nhiễm đứng đối diện với anh, trong nháy mắt tâm như nhảy lên một cái, giống như bị điện giật.

Trong lòng cô có chút buồn bực, người này khi nào mà biết trêu chọc người như vậy? Rõ ràng là cô "giáo dục"cho anh mà?

Nghĩ như vậy, thần sắc Tổng Nhiễm lập tức nghiêm lại, trừng anh một cái, tiếp tục nói: "Anh đừng có mà ngắt lời, em còn chưa nói xong đâu!

Lục Mộ Trầm gật đầu, bộ dáng "em giảng, anh nghe", đặc biệt quy củ.

Tổng Nhiễm giả vờ đứng đắn, nói: "Sau mà có người lợi to tình với anh, không thể cứ như vậy tiếp đi, anh phải từ chối thật rõ ràng, hiểu không?"

Lục Mộ Trầm "..."

Tổng Nhiễm nhú nhú mày: Phải từ chối thật rõ ràng, anh rõ chưa?"

Sao lại ngốc như vậy chứ!

"Ừm, hình như không hiểu cho lắm, thỉnh lão Phật gia giải thích một chút."Trong mắt Lục Mộ Trầm có vài phần trêu đùa ý cười, rõ ràng có ý nói không hiểu.

Nhưng Tổng Nhiễm không nhìn ra, chỉ cho rằng anh thật sự không hiểu, tức giận nha, không nịn được nhắc anh: "Lục Mộ Trầm, sao anh lại ngốc như vậy. Sau này nếu có nữ sinh tỏ tình với anh, anh phải nói cho người ta biết, anh đã có bạn gái rồi."

Nói cho đối phương là hoa cỏ chủ, đồ phải được người nhớ thương.

Lục Mộ Trầm nhìn mặt nhỏ Tổng Nhiễm phồng lên, thờ phỉ phỉ, buồn cười, giờ tay giữ vai cô, cười nhẹ nói: "Tổng Nhiễm, sao lúc trước anh lại không phát hiện ra em lòng dạ hẹp hòi nhỉ?"

Tổng Nhiễm giương mắt trừng anh: "Em lòng dạ hẹp hòi đấy, thì làm sao?" Ngưng vài giây, ngữ khí tăng lên: "Ừm đặc biệt thích."

Tổng Nhiễm nghe thấy lời này của Lục Mộ Trầm, mặt đang banh ra nhất thời không giữ được, nở nụ cười, vẻ mặt ghét bỏ mắng anh: "Biến thái."

Lục Mộ Trầm nhướng mày, cười nhẹ một tiếng: "Không phải em cũng thích biến thái này sao?"

Tổng Nhiễm "..."

Từ sau khi ở bên Lục Mộ Trầm, Tổng Nhiễm phát hiện anh không chỉ có là càng ngày càng có thể nói, càng ngày càng trêu chọc cô, da mặt càng ngày càng dày rồi! Trêu chọc cô còn chưa tính, thế nhưng còn có thể biến đổi đa dạng các kiểu trêu chọc?

Tổng Nhiễm bỗng nhiên ý thức được, trước kia rõ ràng là cô trêu chọc anh, Sao bây giờ lại phản thành thế này?

Chuyện này không có khoa học a...

Thấy Lục Mộ Trầm bây giờ bắt đầu thanh sắc mà trêu chọc mình, đối với chuyện mình sẽ ở nhà anh vài ngày tới, bỗng nhiên Tổng Nhiễm có chút khẩn trương.

Thật ra có tin tưởng Lục Mộ Trầm sẽ không làm gì đó với mình, vấn đề là cô đối với chính mình không tin tưởng. Nhưng mà mỗi lần Lục Mộ Trầm hôn cô trêu chọc cô, dán bên lỗ tai cô nói lời âu yếm, cơ thể cô sẽ không chịu nổi mà nhún ra.

Nghĩ như thế, bỗng nhiên Tổng Nhiễm cảm thấy đồng ý Lục Mộ Trầm đến nhà anh ở vài ngày, thật sự không coi là sáng suốt.

Nhưng không đồng ý cũng đã đồng ý rồi, ngày hôm sau là cuối tuần, mẹ Lục tự lái xe đến đường Yên Vũ đón cô.

Lúc đó, Tổng Nhiễm đang đưa bố mình lên xe nhà cô.

Lúc mới bắt đầu cô còn tưởng rằng bố vì để cô an tâm mà lừa cô, không nghĩ đến là thật sự phải về quê, các cô đi chú bác đều đến, mỗi người đều chuẩn bị xong xuôi, tính toán về quê ở một thời gian.

Sau khi Tổng Nhiễm đưa bố lên xe, lại về phòng lấy tiền, nhét vào trong tay bố tất 1000 tệ (1), đều là tiền cô làm thêm mà có.

(1) Nguyên văn là "1000 khối" nhưng đơn vị tiền tệ của Trung Quốc là Nhân Dân Tệ nên tôi edit như vậy, nếu có chỗ nào không đúng thì các cậu nói tôi nhé, cảm ơn trước nha.

Bố Tổng vô thức muốn đưa tiền lại cho cô, Tổng Nhiễm lập tức lắc đầu, nói: "Bố cầm đừng đi, con vẫn còn có tiền."

"Nhiễm Nhiễm, bố không dùng đâu, bố chỉ về quê ở mấy ngày, cơ bản cũng không có gì để tiêu." Nói xong, liền muốn nhét tiền vào tay Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm lắc đầu, dằn dò thăm thía: "Bố cầm đi, sinh nhật Tam gia gia, chẳng lẽ bố cứ như vậy đi tay không sao? Tuy rằng ở quê không có hoạt động giải trí, nhưng mà chắc cũng chơi mạt chược, sao bố không mang theo trên người chút tiền tiêu vật chứ?"

Khó được lúc mọi người trong nhà cùng nhau về quê, đến lúc đó khẳng định không tránh được náo nhiệt, chơi mạt chược gì đó. Nhưng càng quan trọng là Tổng Nhiễm nói lễ tin tiền (2) mấy năm không đi trở về, cũng không thể đánh hụt tay trở về.

(2) Tôi không biết cái lễ này này, nhờ chị Google giúp đỡ nhưng lại thành đổi tiền từ Trung Quốc sang tiền Việt Nam. Tâm lão nương một lời TT_TT

Bố Tổng do dự một lát, rút ra 500 tệ, số tiền còn thừa thì đưa Tổng Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm ngoan, bố cầm 500 tệ là đủ rồi, số tiền còn lại con giữ đi."

Trong lòng bố Tổng cảm thấy đặc biệt thua thiệt, chính mình không năng lực kiếm tiền nuôi con gái còn chưa tính, còn dùng tiền của con.

Tổng Nhiễm không nhận, nói: "Bố giữ lại đi, con còn tiền mà."

Bây giờ là đầu năm, người lớn như vậy, ra khỏi cửa, 500 tệ sao mà đủ dùng. Trên người không có tiền, làm cái gì cũng bó tay bó chân, về điểm này, Tổng Nhiễm cảm nhận được sâu sắc.

"Nhiễm Nhiễm cho anh, thì anh cầm đi, có con gọi hiếu thảo như vậy, nếu mà là em, nằm mơ cũng có thể cười tỉnh." Cô Tổng Nhiễm ngồi bên cạnh, thấy hai bố con hai vì việc tiền nong mà tranh chấp, không nịn được khuyên một câu.

Tổng Nhiễm nghe thấy lời này, cười cười với cô.

Bố Tổng lại do dự một lát, lúc này mới không kiên trì nữa, cầm lại tiền. Nhưng mà trong lòng nghĩ, nếu không vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể tiêu nhiều hơn một xu.

Tổng Nhiễm chuẩn bị xong quần áo của bố mấy ngày tới, để trong vali, bố sáu vào vali, sau đó đi đến hàng phía trước, phá lệ nghiêm túc nhờ cô, nói: "Cô, bố cháu mấy ngày đến nhờ mọi người, thuốc của bố cháu để trong túi, quần áo thì ở trong vali, bố cháu hoạt động không tiện, làm phiền mọi người chăm sóc cho ông ấy."

Cô của Tổng Nhiễm không ngừng gật đầu: "Cũng được, cháu đấy con bé này, quá khách khí."

Tổng Nhiễm cảm kích nói: "Cháu cảm ơn cô."

Tổng Nhiễm nói xong, quay đầu lại nói với bố: "Bố, ngày bố trở về con đến đón bố, có việc thì bố gọi điện thoại cho con nhé, được không?"

Tổng Nhiễm chăm sóc bố giống như chăm sóc trẻ con, có rất nhiều lúc, đã quên kỷ thật chính mình mới là trẻ con.

Trong lòng bố Tổng chưa xót, gật gật đầu, nghiêng đầu sang bên kia.

Sau khi xe đi, Tổng Nhiễm mới về nhà, chuẩn bị dọn đồ của mình. Nhưng dù sao cũng chỉ ở vài ngày mà thôi, chờ ngày thì cuối cùng kết thúc, đã về rồi, nghỉ ngơi, không dọn quá nhiều đồ, vài bộ quần áo, hai đôi giày, nội y mỗi ngày, quần áo nhưng thật ra mang nhiều nhất, còn có lau mặt bảo bảo sưng (?) của cô. Đồ vật không nhiều lắm, một cái cặp vừa đủ đựng.

Lục Mộ Trầm còn không chưa đến, Tổng Nhiễm thuận tiện dọn dẹp nhà cửa, bằng không chờ mấy ngày nữa trở về, khẳng định nhà sẽ rất bẩn.

Quét dọn xong, giặt cây lau nhà đang chuẩn bị lau nhà, liền nghe thấy tiếng ô tô đỗ.

Bên cô, liền thấy xe nhà Lục Mộ Trầm dừng lại.

Cô vội buông cây lau nhà, đi ra ngoài.

Lục Mộ Trầm từ trong xe đi xuống, sau đó đi lên phía trước, mở cửa ghế điều khiển xe ra.

Lúc cửa xe mở ra, Tổng Nhiễm mới phát hiện hôm nay lái xe thế mà lại là mẹ Lục.

Tinh thần Tổng Nhiễm lập tức phấn chấn, vội đi lên: "Bác Lục, sao bác lại đến."

Mẹ Lục xuống xe, cười dắt tay Tổng Nhiễm: "Đến giúp cháu dọn đồ nha."

"Cháu cảm ơn bác, bác mau vào phòng ngồi đi." Tổng Nhiễm chạy nhanh dẫn mẹ Lục vào nhà.

Lâm Văn Xu là lần đầu tiên đến nhà Tổng Nhiễm, nhưng mà vừa vào cửa vẫn đã gây người.

Đồ dùng đều có đến nỗi có thể đến trình độ ném đi, quan trọng nhất chính là, ánh sáng đặc biệt không tốt, cho dù là ban ngày ban mặt, bên trong vẫn như cũ tối đen như mực. Trên vách tường còn nứt ra chút đường, tạo cảm giác phòng này không quá rắn chắc, giống như phòng rất nguy hiểm.

Mẹ Lục càng nhìn càng có chút chưa xót, vô thức nói câu: "Nhiễm Nhiễm, ánh sáng ở nhà ở không tốt lắm đâu."

Tổng Nhiễm rót cho mẹ Lục một cốc nước, nghe thấy lời này, đáp: "Có chút à, bốn phía ở đây đều là nhà cao tầng, ánh sáng đều bị che khuất."

Mẹ Lục nắm tay Tổng Nhiễm, kéo cô ngồi lên sofa, không nịn được kiến nghị: "Nhiễm Nhiễm, nếu không thì cháu dọn chỗ ở đi, hoàn cảnh nơi này thật sự không tốt lắm. Đúng lúc nhà bác ở phố bên kia có căn hộ để trống, giao thông cũng rất tiện lợi, cách trường cũng gần, chờ bố về, liền cùng bố cháu dọn đến chỗ đó ở đi. Đúng rồi, chỗ đó cũng gần bệnh viện, ngày thường bố cháu kiểm tra cơ thể gì đó, cũng tiện hơn."

"Không cần đâu bác, cháu ở chỗ này cũng được." Tổng Nhiễm biết ý tốt của mẹ Lục, nhưng trong lòng cô vẫn có một chút không thoải mái.

Cô nói xong, liền vội từ trên sofa đứng lên, nói: "Bác ngồi đây một lát đi ạ, cháu vào phòng dọn chút đồ."

Lục Mộ Trầm dựa vào cửa, tầm mắt đi theo Tổng Nhiễm, thấy cô đóng cửa, mới đi đến trước mặt mẹ Lục, thấp giọng nói: "Mẹ, mẹ đừng như vậy."

Mẹ Lục sững sốt, không rõ nguyên do: "Mẹ làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm nói: "Con biết là mẹ có ý tốt, Nhiễm Nhiễm cũng biết ý tốt của mẹ, nhưng lòng tự trọng của cô ấy cao, cô sẽ không nhận đâu, sau này mẹ cũng đừng nói nữa."

Tác giả có lời muốn nói

Vẫn là Lục ca ca hiểu Nhiễm Nhiễm ~ ảm áp.

Buổi chiều bốn điểm đại gia tới xoát hạ canh hai đi, không cam đoan có, xoát đến chính là kinh hi ha ha ha ha ~~~

~~~~~

Mong các cậu cho tôi sao để có nỗ lực edit nhé, chúc các cậu đọc truyện vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 41

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Mẹ Lục cảm thấy Tổng Nhiễm ở chỗ này, hoàn cảnh không được tốt lắm, vừa lúc nhà bà có căn hộ trống, liền nói ra, cũng không bán khoản nhiều.

Bảy giờ nghe con trai nói, mới hậu tri hậu giác (1), tự nhiên cũng không nói chuyện nữa.

(1) Hậu tri hậu giác: Sau khi xem xét kỹ càng mới phát hiện ra.

Lục Mộ Trầm từ trên sofa đứng lên, cúi đầu nói với mẹ mình: "Mẹ, con vào xem Nhiễm Nhiễm, mẹ ngồi đây một lát nhé."

Mẹ Lục gật đầu: "Con đi đi, thuận tiện giúp Nhiễm Nhiễm chuẩn bị một chút."

Lục Mộ Trầm nhắc chân đi đến hướng phòng Tổng Nhiễm, cửa không khóa, anh nhẹ nhàng đẩy một cái, liền mở.

Tổng Nhiễm đã dọn đồ gần xong, còn đang suy nghĩ thiếu cái gì nữa, ngồi xổm trước ngăn tủ.

Ngăn tủ này là cô tự mua, có thể gấp lại, đặt ở trong phòng, một cái nhỏ nhỏ.

Lục Mộ Trầm đi vào, đóng cửa lại: "Có cần anh giúp không?"

Lúc anh đi vào, Tổng Nhiễm liền nghe thấy tiếng, cũng không quay đầu lại, chỉ nói: "Gần xong rồi,anh ngồi một lát đi."

Khi nói chuyện, lại lấy từ trong ngăn tủ ra một cái váy, gấp xong thì cất vào cặp.

Ngăn tủ rất nhỏ, là ngăn tủ Tổng Nhiễm tự mua, có thể gấp lại.

Đây là lần đầu tiên Lục Mộ Trầm vào phòng Tổng Nhiễm, rất đánh giá khắp nơi, phòng rất nhỏ, đồ đạc cũng rất cũ, nhưng được Tổng Nhiễm trang trí tạo cảm giác rất ấm áp.

Đầu giường có một cái đèn nhỏ hình con thỏ, ánh đèn màu vàng, chiếu sáng làm cho căn nhà có cảm giác cổ xưa.

Quả nhiên giường rất nhỏ, khoảng 1m2, hai người cũng ngủ được, nhưng nếu là Lục Mộ Trầm liền chật chội.

Rốt cuộc thì cũng là người cao chân dài, nhìn gầy nhưng rắn chắc, bà vai lại rất rộng, nếu nằm lên giường, có khi Tổng Nhiễm bị anh dồn vào một góc.

Anh đi đến mép giường ngồi xuống, cơ thể tùy ý dựa trên giường, tay phải vỗ vỗ lên giường: "Quả nhiên giường của em có chút nhỏ."

Tổng Nhiễm đã chuẩn bị xong, đứng dậy đóng tủ quần áo, thuận miệng trả lời anh: "Là có chút nhỏ, nhưng một người như em là đủ để ngủ nha."

"Không phải đủ để hai người ngủ vẫn hơn sao?" Mặt Lục Mộ Trầm mang ý cười, thuận miệng nói đùa một câu.

Tổng Nhiễm đóng tủ quần áo lại, quay đầu, cười chọc chọc vai Lục Mộ Trầm: "Sao anh lại không biết xấu hổ như vậy nha."

Lục Mộ Trầm thuận thế cầm tay cô, ý cười trong mắt càng sâu: "Anh nói cái gì hả?"

Tổng Nhiễm cảm thấy chính mình bị Lục Mộ Trầm trêu chọc, nhắc chân đá vào đùi anh một cái: "Lục Mộ Trầm, anh càng ngày càng tệ."

Tuy rằng Tổng Nhiễm không phải lần đầu tiên đến nhà Lục Mộ Trầm, nhưng mà sống ở đây lại là lần đầu tiên, tâm trạng ít nhiều cũng có chút khấn trương, cũng có chút câu nệ.

Mẹ Lục đã nhìn ra, đi vào phòng liền rất nhiệt tình mà trấn an cô: "Nhiễm Nhiễm, sau này cháu cứ xem như ở đây là nhà mình, ngàn vạn đừng câu nệ."

Lại nói: "Hon nữa sớm hay muộn đây cũng là nhà của cháu."

Nói xong, liền vui vẻ mà tự mình cười rộ lên.

Tổng Nhiễm có chút ngượng ngùng, vô thức nhìn về hướng Lục Mộ Trầm——

Lục Mộ Trầm vừa mới vào nhà, đang thay giày, cầm trong tay là cặp của Tổng Nhiễm, nghe thấy mẹ mình nói như vậy, khỏe miệng không tự chủ mà hơi cong cong, lúc Tổng Nhiễm ngẩng đầu, anh cũng đang nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Tổng Nhiễm chỉ cảm thấy tim của mình đập nhanh hơn nửa nhịp.

Cô vội thu tâm mắt lại, nghĩ thầm: Đáng ghét, vậy mà lại phóng điện với cô.

Mẹ Lục đưa Tổng Nhiễm lên tầng, bởi vì phòng cô bên cạnh phòng Lục Mộ Trầm, vừa mở cửa vừa nói: "Bác cố ý dọn phòng của cháu gần phòng của A Mộ, khi rảnh cháu có việc tìm nó, cũng tiện hơn."

Tổng Nhiễm cong mắt cười, không ngừng nói cảm ơn: "Cháu cảm ơn ạ, bác."

"Cảm ơn cái gì chứ, cháu đấy con bé này." Mẹ Lục cười nói.

Khi nói chuyện, liền đẩy cửa phòng ra.

Tổng Nhiễm đứng trước cửa, trong nháy mắt lúc cửa phòng đẩy ra, cô liền ngấy người.

Hôm qua Lục Mộ Trầm có nói, mẹ anh trang trí phòng cho cô rất đẹp, nhưng cô không nghĩ đến, thế nhưng lại đẹp đến như vậy.

Trên sàn trải thảm màu trắng lông xù, khăn trải giường đệm chân đều là màu hồng nhạt, trên giường còn có con gấu bông hoa hồng mềm mềm xinh xinh.

Có một cái bàn trang điểm màu hồng nhạt, cùng bộ là ghế công chúa, bàn học màu màu trắng, trên bàn có một lọ hoa, cắm đủ loài hoa tươi màu sắc sặc sỡ, còn có một cái đèn học kiểu Pháp màu trắng rất đẹp.

Phòng cũng không phải đặc biệt lớn, nhưng cái gì nên có thì có, hồng trắng đan xen, trông đặc biệt ấm áp.

Mẹ Lục kéo Tổng Nhiễm đi vào, nói: "Cháu nhìn xem còn thiếu cái gì không, thiếu cái gì thì nói với bác, bác mua cho."

Tổng Nhiễm gấp gấp không ngừng lắc đầu, nắm chặt tay mẹ Lục: "Không thiếu không thiếu, rất đẹp ạ.Bác, cháu thật sự thật cảm ơn bác."

Mẹ Lục cười vỗ vỗ tay cô: "Cảm ơn cái gì chứ, cháu là con dâu tương lai của bác đấy."

Tổng Nhiễm nghe thấy lời này, cũng không nhịn được cười.Cô thật sự không hiểu kiếp trước mình làm việc tốt gì (2), mới có thể gặp được người tốt Lục ca ca, còn có người nhà của Lục ca ca.

(2) Nguyên văn là " không hiểu chính mình đi cái gì đại vận", tớ tìm trên Google "đại vận" là nghiệp có từ kiếp trước của mỗi người mang theo đến kiếp này. Kiếp trước gieo nhân gì thì kiếp này gặp quả ấy. Nên tớ edit như vậy.

Lục Mộ Trầm giúp Tổng Nhiễm cầm cặp đi vào, mẹ Lục quay đầu lại nói với con trai: "Mẹ đi xem cơm trưa chuẩn bị như thế nào, con giúp Nhiễm Nhiễm sắp xếp một chút."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Con biết rồi."

Mẹ Lục cười vỗ vai con trai, xoay người đi ra ngoài.

Lục Mộ Trầm đóng cửa lại: "Em sắp xếp lại đồ đi, sau đó bọn mình..."

Nói xong, liền quay đầu, lại phát hiện trong phòng không có người.

Anh ngáy người, nhìn xung quanh khắp nơi, mới phát hiện Tống Nhiễm đã chạy đến ban công.

Còn quay đầu lại vui vẻ vẫy tay với anh: "Lục Mộ Trầm, anh mau ra đây."

Lục Mộ Trầm mặt đầy sùng nịnh mà cười, để cặp lên cuối giường, sau đó đi đến ban công.

Tống Nhiễm cao hứng khoát tay anh, chỉ vào hoa tươi đầy dưới sẫm, kích động nói: "Lục Mộ Trầm, anh có phát hiện ra tầm nhìn của phòng này so với tầm nhìn của phòng anh tốt hơn hay không!"

Phòng của cô có thể nhìn được toàn bộ sân, không chỉ có thể nhìn thấy hoa cỏ trong sân, ánh mặt trời cũng vô cùng đầy đủ.

Lúc này là giữa trưa, mặt trời lúc này rất nóng (?), cũng chiếu sáng đủ, tuy trên ban công có chút nóng, nhưng vào phòng liền mát mẻ.

Lục Mộ Trầm sùng nịnh mà sờ sờ mặt cô, khoe miệng cười hơi cong cong: "Mẹ anh bất công, lấy phòng này cho con dâu của bà ấy đây."

Lục Mộ Trầm nói đến lời này, bỗng nhiên Tống Nhiễm nghiêm túc, nhìn anh, vô cùng nghiêm túc mà nói: "Lục Mộ Trầm, em cảm thấy mẹ anh đối với em thật sự quá tốt."

Cô cảm kích muốn chết, nhưng lại không biết nên biểu đạt lòng biết ơn của mình như thế nào.

Ngón tay cái của Lục Mộ Trầm nhúng vuốt ve khuôn mặt Tống Nhiễm, ánh mắt thật sâu nhìn cô, thấp giọng nói: "Mẹ anh coi em như con gái ruột."

Nói xong, bỗng nhiên dừng một chút, sau đó giống như hứa hẹn một điều vô cùng quan trọng, vô cùng thận trọng mà nói: "Tống Nhiễm, anh bảo đảm, sau này em sẽ rất hạnh phúc, cho nên... Những khó khăn trước kia em từng chịu hãy quên hết đi, chúng ta nhìn về phía trước, đừng nhìn về phía sau nhé."

Tống Nhiễm ngơ ngác nghe, trong lòng chua xót, bỗng nhiên muốn khóc.

Nàng theo bản năng chớp mắt, nhưng nước mắt vẫn là không thể không được mà rơi xuống.

Cô vội giơ tay lau, chảy nước mắt, cười nói: "Lục Mộ Trầm anh thật đáng ghét a, làm em khóc rồi đây."

Tuy rằng đang cười, nhưng Lục Mộ Trầm vẫn đau lòng, giờ tay giúp Tống Nhiễm lau lau nước mắt, sau đó liền ôm cô vào trong ngực, cầm đề trên đỉnh đầu Tống Nhiễm, thanh âm nhẹ nhàng, nói: "Nhiễm Nhiễm, anh đặc biệt đau lòng cho em."

Tống Nhiễm hít hít cái mũi, ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: "Em không cần anh đau lòng, em muốn anh thích em cơ."

Lục Mộ Trầm thấy giọt nước mắt còn đọng trên lông mi Tống Nhiễm, trong mắt nhiễm vài phần ý cười, anh cúi đầu hôn lên mắt cô, ôn nhu nói: "Thích em, cực kì thích."

Lúc này Tống Nhiễm mới nín khóc mỉm cười, ôm chặt eo Lục Mộ Trầm, vui đùa vào trong ngực anh.

Sau một lúc lâu, giọng nói Tống Nhiễm mềm mại, nhỏ giọng nói: "Em cũng cực kì thích anh."

Hai người ở trong phòng một lát, lấy quần áo từ trong cặp ra, bỏ vào trong ngăn tủ.

Ngăn tủ đặc biệt lớn, cảm giác có thể để rất nhiều quần áo.

Tống Nhiễm nhìn vài bộ quần áo của mình treo bên trong, trống rỗng, không khỏi cảm khái: "Ngăn tủ lớn như vậy, phải để rất nhiều quần áo mới đẹp nha."

Lục Mộ Trầm chống nửa người, người dựa vào đầu giường, nghe thấy lời này, cười nói: "Sau này anh mua cho em."

Tống Nhiễm nghe vậy, quay đầu lại, hi hi nở nụ cười, vui vẻ mà nói: "Được nha."

Đến 12 giờ, mẹ Lục đi lên gọi hai người xuống ăn cơm.

Một bàn thức ăn tất cả đều là món Tống Nhiễm ăn, Tống Nhiễm rất vui vẻ, trực tiếp nói lời cảm ơn với mẹ Lục.

Lục Mộ Trầm quét mắt nhìn thức ăn trên bàn, nghĩ thầm: Khuyê tay của mẹ mình đã hướng ra bên ngoài đến không biên giới hạn, điển hình cho kiểu có con dâu rồi thì không cần con trai, một bàn thức ăn này, toàn bộ đều là món Tống Nhiễm thích.

Đương nhiên, Lục Mộ Trầm cũng không kén ăn, cái gì cũng ăn được, chỉ là đơn thuần cảm khái một chút mẹ chồng tốt của Trung Quốc.

Mẹ Lục ăn xong cơm trưa liền đi bệnh viện, lúc ra cửa, kéo Lục Mộ Trầm lại, lặng lẽ dặn dò: "Bố con đi công tác, đến cuối tuần mới về, buổi tối mẹ tặng ca, cũng không về, con phải chăm sóc tốt cho Nhiễm Nhiễm đấy, đừng bắt nạt con bé."

Lục Mộ Trầm bắt đầu dĩ vãng: "Mẹ, mẹ nói cái gì vậy."

Lục mộ mộ neho neho mất, vớt cho cái ánh mắt "Chính con hiểu mà".

Lục Mộ Trầm "..."

Sau khi mẹ Lục đi, trong nhà chỉ có Lục Mộ Trầm và Tống Nhiễm, còn có đi giúp việc ngày thường nấu cơm quét tước dọn vệ sinh.

Nhưng mà đi giúp việc không được vào trong nhà, làm xong cơm chiều, chờ ăn xong, sau khi rửa sạch bát đĩa, liền về nhà.

Lục Mộ Trầm ở trên tầng chờ Tống Nhiễm đi lên bỏ túi cho cô, kết quả là đợi nửa ngày, người vẫn chưa đi lên.

Anh dứt khoát đi đến cửa, muốn đi xuống gọi cô.

Kết quả nào biết vừa mở cửa ra, liền thấy Tống Nhiễm đang xoay vòng vòng trước cửa, vẻ mặt buồn rầu.

Đột nhiên Lục Mộ Trầm mở cửa, Tống Nhiễm lập tức bị dọa nhảy dựng, vẻ mặt cảnh giác mà nhìn chằm chằm anh, lắp bắp: "Anh... Anh vào đây làm gì..."

Lục Mộ Trầm nhìn về mặt ánh mắt cảnh giác của Tống Nhiễm, trong nháy mắt liền biết cô vì sao chậm chạp chưa vào phòng.

Tâm trạng lập tức khó chịu, hai mắt hơi hơi híp lại, ngữ khí không vui: "Tống Nhiễm, anh đếm đến ba, nếu giờ em không vào, thì sau này đừng vào nữa!"

Tống Nhiễm bị sự tức giận Lục Mộ Trầm làm cho chột dạ, rụt rụt cổ: "Vào thì vào, tức giận cái gì chứ..."

Nói xong liền đi vào trong phòng.

Trong lòng Lục Mộ Trầm tức giận. Đã nói rõ ràng với cô, còn để phòng anh làm gì?

Đóng cửa lại "Phanh" một tiếng âm thanh như động đất, tiếng rất vang. Tống Nhiễm sợ tới mức đột nhiên quay đầu lại, thấy Lục Mộ Trầm vờn vàng đi đến phía cô, theo bản năng mà lùi về sau: "Anh... Anh muốn làm gì..."

Lục Mộ Trầm cũng không nói lời nào, chỉ là từng bước một mà tới gần cô, ánh mắt sâu thẳm, lại làm người ta hoàn toàn đoán không ra cảm xúc gì.

Tống Nhiễm nghĩ đến trong nhà cũng chỉ có hai người là cô và Lục Mộ Trầm, trong lòng khẩn trương, Lục Mộ Trầm đến gần một bước, cô liền lùi một bước.

Lại không nghĩ bất tài bất giác liền lui đến mép giường, chân cô không cần thận đập vào ván giường, ần đau, không giữ được trọng tâm cơ thể, đột nhiên bị ngã lên giường.

Lục Mộ Trầm đi đến phía cô, trong lòng cô hoảng hốt, theo bản năng ôm chặt ngực mình lại: "Anh anh anh... Anh đừng làm vậy a!"

Vẻ mặt cô khấn trương, hai mắt tròn tròn, che ngực mình lại, trước bộ dáng này, ngược lại chọc cười Lục Mộ Trầm, nhất thời anh không nghiêm mặt nữa, bật cười, thuận tay cầm một cái gối trên giường ném lên người Tống Nhiễm: "Chạy nhanh đi, nếu anh thật muốn chạm vào em, còn tùy vào em phản kháng sao?"

Tác giả có lời muốn nói

Nhiệm Nhiễm đây là tự làm bấy a, sau này đến phiên cô trăm phương nghìn kế muốn cướp đi tâm thần trong trắng của Lục ca ca 2333

Nói ta thượng chương không phải nói khả năng có canh hai sao, không thể bảo đảm nha, nhìn bình luận, sợ tới mức ta chạy nhanh tìm địa phương, lấy ra trà oơ, đem đư lại không mã xong nửa chương cấp mã ra tới (che mặt cười khóc ~)

Hằng ngày ngọt, hi vọng mọi người thích nha.

Lời tác giả nói là thật nha, sau này Nhiệm tỷ phải nghĩ kế để cướp đi tâm thần trong trắng của Lục ca ca. Nhưng còn khá lâu mới edit đến đó vì khi đó hai người học Đại học.

Truyện "Trêu Chọc Vào Lòng Anh" tổ chi cho Truyện Full đăng lên, tổ không phản đối chuyện truyện của tổ bị đăng lên các trang truyện khác nhưng phải để đầy đủ vì có trang web đã cắt đi phần tổ nói cuối truyện tổ cảm thấy khá là khó chịu vì điều này. Yên tâm tổ sẽ không vì lí do gì đó mà drop hoặc đặt mặt khâu đầu. (Vì tổ lười lắm)

Chi cầu sao để ủng hộ tổ, xin cảm ơn các cậu đã ủng hộ truyện.

(*) Cầu bông hoa hồng

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tiếng Lục Mộ Trầm vừa dứt, Tống Nhiễm ở trên giường trở mặt vài giây. Sau đó, cô liền phát hiện mình không chỉ có suy nghĩ nhiều, còn bị Lục Mộ Trầm cười nhạo một phen.

Bỗng dung mặt cô đỏ lên, lập tức có chút xấu hổ. Từ trên giường ngồi dậy, thuận tay ném cái gối vào người Lục Mộ Trầm, thờ phỉ phỉ trừng anh một cái: "Anh có phiền hay không?"

Lục Mộ Trầm thuận thế tiếp được cái gối Tống Nhiễm, lại ngừng đầu, Tống Nhiễm đã nhảy xuống giường.

Lục Mộ Trầm tùy tiện ném cái gối lên sô pha, tiến lên một bước, ngón tay búng nhẹ lên trán Tống Nhiễm, mặt đầy sùng nịnh cười: "Thật muốn mở đầu em ra nhìn xem, cả ngày suy nghĩ linh tinh cái gì không biết."

Tống Nhiễm bĩu môi, chột dạ, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Nào có nghĩ linh tinh chứ."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu nhìn cô một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, nắm tay cô, nói: "Lại đây."

Nói xong, liền đi đến chỗ bàn học.

Có hai cái ghế dựa, để Tống Nhiễm ngồi giữa. Trên bàn có một đề toán, là Lục Mộ Trầm tự mình soạn (1), bao gồm các bài đã học qua, là cái loại đề cuối kì để thi trung.

(1) Nguyên văn là "Chính mình đóng dấu xuống dưới" tổ nghĩ không ra nên edit là "soạn", nếu ai biết thì chi cho tổ nhé, cảm ơn trước nha.

"120 phút, em làm trước đi." Lục Mộ Trầm nói, liền nhét bút vào trong tay Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm cầm bút, hơi giật mình hỏi: "Anh không giảng cho em sao?"

"Cứ làm trước đi, làm xong anh nhằm vào vấn đề của em mà giảng lại một cách hệ thống."

Tống Nhiễm vừa nghe lời này, khuôn mặt nhỏ đều nhủ lại, nhìn một tập đề toán, chỉ cảm thấy đầu mình nó to ra, lật trước sau vài tờ, làm bà làm bầm: "Em sẽ không làm được đâu."

"Dạy em lâu như vậy nếu một chút em cũng không làm được, thì..."

"Thì thế nào?" Tống Nhiễm vừa ngừng đầu, hai mắt hơi hơi nheo lại, một bộ dáng nếu anh dám nói em ngốc, em sẽ cắn anh đấy.

Lục Mộ Trầm buồn cười, bất đắc dĩ mà vỗ trán, quy củ thừa nhận: "Ừm, sẽ nói lên việc anh không đủ trình độ làm thầy giáo."

Tống Nhiễm cao hứng, nhếch miệng cười rộ lên: "Thật ra anh rất có ý thức tự mình hiểu lấy đấy, bạn học Lục."

Lục Mộ Trầm nhin cười: "Vâng, lão Phật gia giáo dục rất đúng."

Tống Nhiễm bị chọc cười, cuối cùng cũng cầm bút, cúi đầu bắt đầu làm bài.

Lục Mộ Trầm lấy điện thoại ra tính thời gian, sau đó nói với Tổng Nhiệm: "Anh đi xuống phòng tập thể thao, em tự làm, chút nữa anh đi lên kiểm tra cho em."

Tổng Nhiệm gật gù đầu, "Ừ" hai tiếng.

Lục Mộ Trầm ôn nhu mà sờ sờ đầu cô, xoay người đi ra ngoài.

Nghiêm túc làm bài, hai giờ nhóng liến qua.

Lục Mộ Trầm định bao giờ đồng hồ báo thức vang lên, Tổng Nhiệm mới viết được mấy bước của đề, mặt sau làm như thế nào, cô cũng không biết, dứt khoát từ bỏ.

Lục Mộ Trầm còn chưa đi lên, cô ném xuống bút, ngồi ở ghế trên dưới eo lưng, lưng biếng gọi: "Lục Mộ Trầm, em làm xong rồi ——"

Đợi một lát, Lục Mộ Trầm vẫn chưa đi lên, Tổng Nhiệm từ ghế trên đứng lên, chậm rì rì đi xuống tầng tìm anh.

Dưới tầng, Lục Mộ Trầm vừa mới vận động xong, đang đứng trước cửa sổ gọi điện thoại.

Áo còi ra, từng giọt mồ hôi trên cơ bắp rắn chắc chảy xuống, toàn thân tràn ngập sức hấp dẫn dụ hoặc của đàn ông.

Lần đầu tiên Tổng Nhiệm nhìn thấy bộ dáng lúc Lục Mộ Trầm còi quần áo, vai rộng eo gầy, cơ bắp phản lưng rắn chắc, mồ hôi theo đường cong trên người từng giọt rơi xuống, phá lệ mê người.

Tổng Nhiệm không khỏi nuốt nước bọt, trong lòng nói thầm: Dáng người của Lục ca ca cũng thật đẹp nha, hoàn toàn không giống bọn con trai cùng tuổi.

Tổng Nhiệm vẫn còn nghĩ, Lục Mộ Trầm đã nói xong điện thoại, quay đầu.

Thấy Tổng Nhiệm đứng trên cầu thang, hỏi cô: "Làm xong rồi à?"

"A." Tổng Nhiệm áp úng gập đầu, tầm mắt lại không tự giác mà dừng trên cơ bụng của Lục Mộ Trầm, gãi đúng chỗ ngứa, một chút cũng không khoa trương đột ngột, hai đường nhân ngư từ bụng hai bên sườn đi xuống kéo dài, cuối cùng biến mất trong quần dài màu đen.

Tổng Nhiệm nhìn chăm chăm vào hai đường nhân ngư gợi cảm biến mất trong quần dài, bỗng nhiên trong lòng nháy rất lợi hại, cơ thể bỗng nhiên nóng lên, lập tức khuôn mặt nóng lên rồi hồng như quả táo.

Trong lòng cô hoang mang rối loạn, theo bản năng mà dời mắt, có chút co quắp mà đứng tại chỗ.

Lục Mộ Trầm đứng ở dưới, thấy mặt Tổng Nhiệm hồng hồng, anh hơi nhướng mày, trong mắt dần dần nhiễm vài phần ý cười ái muội: "Thích à?"

Tổng Nhiệm sững sờ: "A?"

Ý cười trong mắt Lục Mộ Trầm càng sâu, cất điện thoại vào túi quần, sau đó thuận tay cầm áo thun vắt trên máy chạy bộ, đi lên cầu thang.

Tổng Nhiệm thấy Lục Mộ Trầm đi lên, hai mắt càng không biết nên nhìn đi đâu, theo bản năng quay đầu đi.

Hương bạc hà hỗn loạn vì lẫn trong đó là mùi mồ hôi, chậm rãi đến gần, tìm Tổng Nhiệm đập nhanh như đánh trống, mặt nóng đến lợi hại hơn, giống như bị lửa đốt.

Lục Mộ Trầm đi đến bên người Tổng Nhiệm, thấy Tổng Nhiệm quay mặt đi không dám nhìn mình, ý cười trong mắt càng sâu, không hiểu sao trong lòng nổi lên một cỗ tâm tư muốn trêu chọc, anh cúi đầu, nhẹ nhàng thổi khí bên tai Tổng Nhiệm, thấp giọng cười: "Xấu hổ đấy à?"

Một cỗ nhiệt khí bỗng nhiên chui vào tai Tổng Nhiệm, cả người cô mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã.

Tổng Nhiệm vô thức vịn vào lan can cầu thang bên cạnh, trong lòng ảo não: Ca ca này quả thực phạm quy!

Cô hít sâu, ngẩng đầu lên, không nhận được trừng mắt Lục Mộ Trầm một cái, sau đó cầm áo thun vắt trên vai anh ném vào mặt anh: "Không biết xấu hổ, mau mặc quần áo vào!"

Nói xong mặt đỏ bừng mà chạy thình thịch lên tầng.

Lục Mộ Trầm cảm cái áo trên mặt mình xuống, nhìn bộ dáng chạy trốn chết của Tổng Nhiệm, khoe miệng không tự giác mà cong lên nở nụ cười, tâm trạng cực kì, cực kì tốt.

Chân trước Tổng Nhiệm vừa mới về phòng, chưa đầy một lát, Lục Mộ Trầm cũng đi lên.

Tổng Nhiệm nghe thấy tiếng mở cửa, ngồi vào bàn học, vẫn không nhúc nhích. Nghĩ thầm: Không nghĩ ra người này là đại phối đàn (2).

(2) Đại phối đàn: Trúng thối

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiệm thẳng tắp ngồi trên ghế, ý cười trong mắt còn có thêm vài phần sùng nịnh, anh đi đến, hai tay dang ra, chống hai bên người Tổng Nhiệm, cơ thể cao lớn hơi cong xuống, mồm dán bên tai cô, thấp giọng nói: "Anh đi tắm rửa trước đây, chút nữa giặt đồ cho em."

Giọng anh trầm thấp lại có từ tính, trong nháy mắt có một cỗ nhiệt khí, phun bên tai Tổng Nhiệm, ở chỗ cổ, tim cô không tự giác đập nhanh hơn, chỉ cảm thấy lòng to trên người đã dựng đứng lên, mặt đã nóng còn nóng hơn, áp úng nói: "Anh... Anh đi đi..."

Nói xong, không nhận được dưới tay dễ ngực anh nhẹ nhàng đập một cái, nhỏ giọng nói thầm: "Anh... Anh đừng dựa vào em gần như vậy chứ, đáng ghét."

Lục Mộ Trầm biết Tổng Nhiệm xấu hổ, cười dùng sức xoa nhẹ đầu cô, sau đó mới buông tha cho cô, xoay người đi vào trong phòng tắm.

Lúc cửa phòng tắm đóng lại, Tổng Nhiệm mới nhẹ nhàng thở ra, nghiêng đầu nhìn phòng tắm, thờ phỉ phỉ mà dấu miệng, nghĩ thầm: Người này khẳng định là cố ý quyến rũ cô mà!!!

Lớn lên đẹp trai như vậy, đáng người lại đẹp như vậy, giọng nói còn dễ nghe nữa, vậy mà còn quyến rũ mình? Thật sự coi mình là tiểu bạch thỏ sao?

Ngày nào đó mà bức cô nóng này... Cô... Cô ăn anh!

Tổng Nhiệm thờ phỉ phỉ, oán hận nghĩ.

Tiếng nước trong phòng tắm không ngừng truyền đến.

Trong đầu Tổng Nhiệm lại không chịu khống chế mà nhớ đến bộ dáng không mặc áo trong phòng tập vừa nãy của Lục Mộ Trầm, tuổi trẻ cơ thể khỏe mạnh, đường cong cơ bắp đẹp để gợi cảm...

Gò má của cô lại nóng lên, hai tay lại tức che kín mặt, đầu đập lên bàn một cái, trong lòng ảo não buồn bực, trong miệng không ngừng nói thầm: Tổng Nhiệm a Tổng Nhiệm, trên đầu chữ sắc có một con dao (3) nha! Quên đi, nhanh nhanh quên đi!!!

(3) Trên đầu chữ sắc có một con dao: Chữ 色 | pinyin: sè là sắc đẹp, ở trên phần đầu có bộ 刀 | pinyin: dāo là con dao, ghép lại mà thành.

Lục Mộ Trầm tắm rửa xong thì đi ra, áo thun màu trắng rộng thùng thình, quần dài màu đen. Tóc rất ngắn, khăn lông lau hai thì xong.

Thuận tay ném khăn lông lên tủ đầu giường, sau đó đi đến trước mặt Tổng Nhiệm, kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

Anh vừa tắm xong, hương bạc hà trên người càng đậm hơn, mùi mồ hôi đã không còn.

Tổng Nhiệm đoan chính ngồi ngay ngắn, đưa bài cho anh: "Đây, làm tốt."

Mặt đã không còn đỏ, cuối cùng cũng có thể đứng đối mặt với Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cảm bài, cầm bút lên nghiêm túc kiểm tra.

Lục Mộ Trầm chơi thì chơi, lúc cần đứng đắn cũng phá lệ nghiêm túc.

Một bài thi, là 150 điểm, Tổng Nhiễm có thể thi được 110, không tốt, nhưng cũng không tính là quá kém. Bài cơ bản có thể làm được, chỉ là bài khó một chút liền có chút khó khăn.

"Có mấy điểm quan trọng,anh khoan lại cho em, nói lại một lần." Lục Mộ Trầm nói xong, liền kéo ghế lại gần Tổng Nhiễm một chút, bài thi ở giữa hai người, cơ thể cũng gần lại.

Trên người Lục Mộ Trầm tỏa ra hương bạc hà, giọng anh trầm thấp, cùng với cơ thể Lục Mộ Trầm tràn ngập hormone nam tính thường hiện lên trong đầu, làm Tổng Nhiễm tâm viên ý mã, căn bản không có tâm tư nghe giảng.

Tâm tư của cô đã chạy xa, lặng lẽ ngẩn đầu, ánh mắt si ngốc mà nhìn chăm chăm mặt Lục Mộ Trầm.

Quả thật sừng mặt không cần quá hoàn mỹ, đường cong trên mặt như được khắc vậy, mũi cao thẳng, hơi nhấp môi, mỗi một bộ phận trên mặt đầu làm Tổng Nhiễm mê muội thật sâu.

Tâm mắt quá mức nóng rực, Lục Mộ Trầm bắt đầu đi, buông bút: "Tổng Nhiễm, hôm nay em còn muốn nghe giảng hay không?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Không muốn nghe."

Lục Mộ Trầm "..."

Bỗng nhiên cô nghiêng người, cơ thể dịch lên trước, ngồi trên đùi Lục Mộ Trầm

Bỗng nhiên Tổng Nhiễm ngồi lên, cả người Lục Mộ Trầm cứng đờ, cơ thể theo bản năng căng thẳng, ánh mắt sâu thẳm mà nhìn cô.

Tổng Nhiễm ôm cổ anh, thanh âm mềm mại, nhỏ giọng nói: "Lục ca ca, em muốn hôn anh cơ."

Tác giả có lời muốn nói: Một không cần thận lại viết chương hằng ngày ngọt.

Nói thật, Lục ca ca chính là kịch bản thảm, nhưng luận thực tế hành động, vẫn là chúng ta Nhiễm Nhiễm càng tốt hơn, ha ha ha ~~~

Còn có, đại gia trước không cần khoe lái xe, Nhiễm Nhiễm cùng Lục ca còn nhỏ mà (che mặt ~) đương nhiên, hẳn là cũng sẽ không quá xa, rốt cuộc vườn trường sẽ không viết lâu lắm ha ha ~

Mặt khác, canh hai buổi tối 6 giờ lại xoát đi, thời gian định vẫn một chút, miễn cho ta lại viết không xong /(T o T)/~

~~~~~

Tớ vừa edit vừa nghĩ liệu Nhiễm tỷ có thật Lục ca ca hay không? Edit chương này cảm thấy rất xấu hổ. Tớ vừa đọc Con Tim Rung Động, tớ cực kì thích cặp Nhất Dương - Bạch Tuyền đọc chương mới nhất mà thỏa mãn kinh khủng, có ai đã đọc truyện đây chưa?

Vẫn là câu cũ: các cậu nhớ cho tớ sao để ủng hộ cho tớ và truyện nhé, xin cảm ơn.

(*) Đường nhân ngư (*Xịt máu mũi*)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiễm ngồi trên đùi Lục Mộ Trầm, cúi đầu, đôi môi mềm mại mà dán lên môi Lục Mộ Trầm, hôn một cái, lại tách ra, nhìn Lục Mộ Trầm, cười khanh khách.

Cơ thể Tổng Nhiễm rất mềm, môi càng mềm hơn. Có lẽ là bởi vì ngồi trên đùi mình, Lục Mộ Trầm chỉ cảm thấy các cảm giác trên người mình đều bị phóng đại vô số lần.

Ánh mắt anh rất sâu mà nhìn cô, đôi mắt có chút đỏ.

Theo bản năng, anh nâng tay phải lên, ôm chặt eo Tổng Nhiễm, cúi đầu, liền hôn xuống.

Không giống Tổng Nhiễm đơn thuần hôn một cái, anh hôn trên môi, lực đạo trên môi không nặng lại cũng không nhẹ.

Tổng Nhiễm tròn tròn mắt, cô rất thích nhìn Lục Mộ Trầm lúc hôn mình, thấy anh nhắm mắt lại, hôn đến nhập thần, cô chớp chớp mắt, trong mắt sáng lấp lánh, bỗng nhiên hiện lên một tia giao hoạt ý cười.

Giống như trờ đùa dai, đột nhiên cô vươn đầu lưỡi, nghịch ngợm mà liếm môi Lục Mộ Trầm một cái.

Mềm mại ướt át, trong nháy mắt khi đầu lưỡi vươn ra, Lục Mộ Trầm chỉ cảm thấy đột nhiên cả người giống như bị điện giật, cơ, thể trong nháy mắt cứng đờ.

Sâu trong cơ thể, đột nhiên có cảm giác xa lạ không kịp phòng bị mà xuất hiện, anh mơ hồ cảm thấy cơ thể mình không thích hợp.

Sắc mặt Lục Mộ Trầm chợt biến đổi, trong mắt hiện lên vài phần hoảng loạn, phản xạ có điều kiện, đỡ vai Tổng Nhiễm, đột nhiên đẩy cô ra, sau đó đột nhiên đứng lên.

Nguyên bản còn đang hôn trên môi, đột nhiên bỏ dở.

Tổng Nhiễm ngẩn người, kinh ngạc mà nhìn anh: "Anh..."

Lời còn chưa nói hết, đã bị Lục Mộ Trầm dè vai lại, xoay người cô lại, để cô đưa lưng về phía anh.

Tổng Nhiễm thất thần, vô thức muốn quay đầu lại: "Anh làm gì vậy?"

"Đừng quay đầu lại!" Lục Mộ Trầm đột nhiên giữ chặt cô lại, sau đó trực tiếp đẩy cô đi đến hướng cửa.

Tổng Nhiễm bị đẩy ra đến cửa, vẫn không nhìn được quay đầu lại, cười khanh khách nhìn anh, chớp chớp mắt, hỏi: "Hôm nay không phụ đạo sao?"

Lục Mộ Trầm theo bản năng mà bên cạnh hạ thân (?), sắc mặt khó coi mà "ừ" một tiếng, sau đó phanh một tiếng nhanh chóng đóng cửa lại.

Khóa cửa lại, anh vô thức nhìn hạ thân mình một cái, chỉ một thoáng, gần xanh bần thối dương nhảy lên không ngừng.

Trong lòng buồn bực.

Cô gái Tổng Nhiễm này, quả thực chính là yêu tinh!

Lục Mộ Trầm quay người lại, nhanh chóng đi đến phòng tắm.

Tổng Nhiễm bị nhốt ở bên ngoài, bỗng nhiên nghe thấy bên trong vang lên tiếng nước chảy, nhớ tới bộ dáng ghen khuất của Lục Mộ Trầm, cô không nhịn được, che miệng nở nụ cười.

Vừa này cô cố ý, kêu Lục Mộ Trầm "Điều, điều" có (?), cuối cùng cô cũng có thể hòa nhau một vấn.

Tổng Nhiễm đánh bại Lục Mộ Trầm, tâm trạng rất vui vẻ, chậm rãi đi về phòng.

Trong phòng có một phòng tắm, phòng tắm rộng rãi sáng sủa, rất đẹp.

Tổng Nhiễm lấy váy ngủ từ trong ngăn tủ ra, tâm trạng rất tốt, vừa hát vừa đi vào phòng tắm.

Đèn phòng tắm rất sáng, có bồn tắm lớn màu trắng, Tổng Nhiễm chưa từng tắm bằng bồn tắm, không nhịn được xả đầy nước vào bồn tắm.

Coi quần áo ra, thân hình cô thon dài, tỉ lệ cơ thể vô cùng hoàn hảo, da thịt trắng như tuyết, dưới ánh đèn, làn da óng ánh trong suốt, rất đẹp.

Nhưng rất gầy, chưa nói gì đến dáng người.

Một chân cô bước qua bồn tắm, trong nháy mắt làn nước ấm áp bao bọc lấy bắp chân cô, ấm áp thoải mái cực kì.

Cô gấp gáp không ngừng mà lại bước một chân vào.

Sau đó ngồi xuống, đem toàn bộ cơ thể chìm vào trong nước, phía sau lưng cách bồn tắm vách tường.

Làn nước ấm áp dâng lên, bao bọc lấy toàn bộ cơ thể cô, thoải mái đến nỗi lỗ chân lông cả người như giãn ra.

Hai tay hai chân cô không nhịn được mà khuấy bồn tắm, cười khanh khách, có một cảm giác mới lạ xưa nay chưa từng có.

Cô đã lớn như vậy, từ trước đến nay chưa từng ngâm người tắm, chứ đừng nói là dùng bồn tắm, đến tắm bằng vòi sen cũng chưa từng thử qua. Thật ra trong nhà có bình nóng lạnh, nhưng mà vòi hoa sen bị hỏng, cô cảm thấy dùng vòi hoa sen lãng phí nước, cũng không đối, lúc tắm rửa, để một xô nước đặt ở trên mặt đất, còn cô ngồi trên ghế nhỏ lau cơ thể.

Lần đầu tiên nằm trong bồn tắm, cảm giác được làn nước ấm áp bao bọc lấy cơ thể, thật sự là tốt đến nỗi nói không nên lời.

Tổng Nhiễm ngâm mình trong bồn tắm luyện tức đi lên, bởi vì quá thoải mái, ngâm trong nước, vậy mà lại ngủ. Thẳng đến lúc cửa phòng tắm bị gõ, tiếng Lục Mộ Trầm truyền đến: "Tổng Nhiễm, em tắm bao nhiêu phút rồi? Em đang nghe sao? Đang nghe thì trả lời anh đi!"

Từ lúc Lục Mộ Trầm đẩy Tổng Nhiễm ra khỏi phòng đến bây giờ là hai giờ.

Lục Mộ Trầm ở trong phòng tắm rửa xong, vốn dĩ muốn ngủ, nhưng vừa mới bị Tổng Nhiễm làm cho có phản ứng, nằm trên giường lăn qua lộn lại cũng ngủ không được, lại cảm thấy có chút đói bụng, dứt khoát xuống tầng tìm ăn khuya, tủ lạnh không có đồ ăn sẵn, nghĩ tự mình làm một chút, vì thế đến phòng tìm Tổng Nhiễm, hỏi cô có ăn không.

Nào biết được lúc đi vào, trong phòng không có ai, nhưng đèn phòng tắm lại sáng, nhưng bên trong lại không có tiếng động, yên tĩnh đến có điểm bất thường.

Anh lập tức gõ cửa, nào biết được gõ nửa ngày, bên trong cũng không đáp lại.

Lục Mộ Trầm sợ có người ở bên trong, gấp đến nỗi sắc mặt trắng vài phần: "Tổng Nhiễm! Nếu em không trả lời, anh sẽ vào đấy!"

Anh vừa dứt lời, liền muốn phá cửa.

Trong phòng tắm, cuối cùng Tổng Nhiễm cũng tỉnh, nghe thấy Lục Mộ Trầm nói muốn phá cửa, sợ tới mức vội vàng kêu: "Đừng đừng đừng! Em không có việc gì! Em lập tức đi ra!"

Cô lấy lại tinh thần, mới đột nhiên phát hiện nước trong bồn tắm có chút lạnh, không khỏi rung mình một cái, lập tức từ trong nước đứng lên.

Lục Mộ Trầm nghe thấy Tổng Nhiễm đáp lại, mới nhẹ nhàng thở ra, dây cung đang căng ra lập tức thả lỏng, vừa này anh thật sự thiếu chút nữa xông vào.

Anh đứng ở cửa, thần sắc bình tĩnh: "Anh đi nấu mì, em muốn ăn chút không?"

Tổng Nhiễm cảm khăn lông lau nước trên người, nghe thấy tiếng, vội trả lời: "Em muốn ăn!"

Thanh âm phá lệ có tính thần, Lục Mộ Trầm hơi cong môi dưới, thuận tay gõ cửa, nói: "Vậy em nhanh xuống nhé."

"Ừ" _____

Tổng Nhiễm thay áo ngủ xong, lúc đi ra từ phòng tắm, Lục Mộ Trầm đã không còn nữa.

Nhiệt độ trong phòng có chút thấp, thổi vào có một cái là cả người co rúm lại, vội vàng chạy đến trước tủ quần áo, tìm bên trong một cái áo mỏng dệt kim hở cổ, mặc vào bên ngoài, sau đó đi xuống tầng.

Vừa ra khỏi cửa, liền nghe thấy trong phòng bếp truyền đến tiếng nấu nước.

Tổng Nhiễm lạch bạch đi xuống tầng, chạy vào phòng bếp, thấy Lục Mộ Trầm đang đứng trước bếp, cô nháy mắt nhìn qua, từ sau lưng ôm anh, đầu ngó ra trước nhìn, nhìn thấy nước trong nồi đã sôi, cười nói: "Anh có biết làm không đấy."

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn cô, mặt đầy ý cười: "Em cho rằng chỉ có em mới biết làm hả?"

Tổng Nhiễm cười rộ lên: "Vậy cũng được nha, nếu anh làm được, sau này em sẽ không làm nữa."

Lục Mộ Trầm "ừ" một tiếng, ôn nhu nhìn cô, nói: "Không có việc gì, anh làm cho em ăn."

Tổng Nhiễm ngắt đầu, trong mắt tràn đầy ý cười: "Thật sao?"

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Thật mà."

"A, anh phải kiểm tiền nuôi em, lại còn phải nấu cơm cho em, vậy chẳng phải anh sẽ muốn mệt chết sao?" Mắt Tổng Nhiễm cong cong, ha tay ôm Lục Mộ Trầm càng chặt.

Lục Mộ Trầm mặt đầy sùng nịnh mà nhìn cô, thấp giọng nói: "Chắc thế."

Trong lòng Tổng Nhiễm rất cảm động, bỗng nhiên hai mắt có chút nóng lên, cô chớp chớp mắt, nhìn anh: "Lục ca ca, em cảm thấy vận khí đời này của em rất tốt nên mới gặp được anh."

Cô nói xong, hốc mắt không tự giác mà đỏ lên.

Chưa từng có người nào đối tốt với cô như Lục Mộ Trầm, tốt đến nỗi làm cho cô cảm thấy những khổ cực trước kia mình chịu, đều vì có một ngày, dùng để gặp được một người tốt nhất.

Lục Mộ Trầm giơ tay sờ sờ đầu cô, ánh mắt ôn nhu mà nhìn cô, thấp giọng nói: "Anh cũng vậy."

Anh thích Tổng Nhiễm, lúc đầu thích cô tươi cười, đến bây giờ biến thành càng ngày càng thích, thích cô cười với mình, lúc cô làm nũng với mình, thích cô ngẫu nhiên tức giận ngẫu nhiên thẹn thùng ngẫu nhiên nghịch ngợm, cũng thích bộ dáng cô kiên cường dũng cảm.

Anh nhìn cô, bỗng nhiên nghĩ, chờ tốt nghiệp cao trung, Tổng Nhiễm có thể cùng anh xuất ngoại hay không?

Anh không muốn xa cô, một khắc cũng không muốn.

Tác giả có lời muốn nói: Ta biết ta là ngắn nhỏ quá, bần manh không cần đánh ta T__T

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Editor: Kẹo Mạch Nha

Lục Mộ Trầm làm mì Ý (*), Tống Nhiễm sẽ không làm cùng, thấy Lục Mộ Trầm lấy hành tây và cà chua từ trong tủ lạnh ra, vội đi lên hỏi: "Mấy thứ này vậy anh muốn làm món gì thế?"

(*) Thực ra nguyên văn không phải mì Ý mà "mặt ý" lúc edit không hiểu nên edit bừa đến lúc edit xuống phía dưới hiểu nghĩa thì có cảm giác nói không nên lời.

Lục Mộ Trầm bỏ hành tây vào bồn rửa rau, nói: "Làm thức ăn, rửa sạch sẽ rồi thái nhỏ là được."

"Cái này dễ em!" Tống Nhiễm đang lo mình không có việc gì làm, lập tức xung phong nhận việc mà đến bên cạnh Lục Mộ Trầm, bá chiếm cái bồn rửa rau, thuận tiện còn chỉ nồi nước bên cạnh: "Còn anh phụ trách nấu mì là được rồi."

Nói xong, liền bắt đầu rửa cà chua.

Lục Mộ Trầm cũng không ngăn cản cô, hai người phân công hợp tác, không nghĩ nhiều, chỉ dặn dò cô cẩn thận đừng để cắt vào ngón tay.

Ngờ khi Tống Nhiễm kêu ngoạ: "Đừng có mà nói đùa, kỹ thuật dùng dao của em đã đến cấp bậc của đại sư rồi đấy."

Từ bé Tống Nhiễm đã phải nấu đồ ăn, kỹ thuật dùng dao cũng rất tốt, chưa đầy một lát, đã thái nhỏ cả cà chua và hành tây, chính tẻ mà để vào cái đĩa, còn nhanh nhẹn rửa sạch sẽ dao thớt.

Lục Mộ Trầm đã luộc mì xong, vớt ra ở để trong chậu, đổ chút dầu ăn vào rồi khuấy mấy cái, sau đó đặt bên cạnh.

Trong tủ lạnh có chút thịt nạc, là đi Lâm chuẩn bị để trưa mai giữa trưa làm thịt viên, Lục Mộ Trầm lấy ra một chút.

Tống Nhiễm không có việc gì làm, lại đi đến bên người Lục Mộ Trầm, thấy anh thả vào trong nồi một thứ màu vàng, cô chưa thấy qua, không khỏi tò mò: "Đây là thứ gì vậy?"

"Mỡ vàng."

Tống Nhiễm chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm vào trong nồi.

Mỡ vàng, cô có nghe qua, nhưng vô dụng, trong nhà dùng dầu hạt cải.

Lục Mộ Trầm làm nước sốt, Tống Nhiễm nhân đến nhàm chán, liền ở trong phòng bếp chơi nhảy ô vuông.

Phòng bếp rộng, cô có thể từ đầu bên này nhảy sang đầu bên kia, lại từ đầu bên kia nhảy sang đầu bên này, một người chơi vui vẻ vô cùng, toàn bộ phòng bếp đều tiếng cười thanh thúy của cô.

Lục Mộ Trầm nghiêng đầu nhìn cô, đứng lúc Tống Nhiễm ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của anh, nhếch miệng cười rộ lên: "Nhìn cái gì thế?"

Khóe miệng Lục Mộ Trầm hơi cong lên, cười dịu dàng đáp lại cô.

Trong phòng bếp, anh làm bữa trưa, cô ở phía sau anh vui vẻ làm ấm ỉ.

Trong nồi có tiếng dầu mỡ bắn, bên tai lại nghe thấy tiếng cười thanh thúy của cô.

Bình bình đạm đạm, lại có thể đánh thẳng vào nơi mềm mại nhất của đáy lòng.

Thế cho nên, rất nhiều năm sau, có người hỏi Lục Mộ Trầm, vì sao lại thích Tống Nhiễm như vậy, anh khẽ cười một cái, liền đáp: Bởi vì cô ấy có thể thời khắc khắc mà làm cho tôi cảm thấy hóa ra cuộc sống lại tốt đẹp ấm áp đến như thế.

Tống Nhiễm nhảy ô vuông một lát, mệt mỏi, vui vẻ mà nhảy đến trước mặt Lục Mộ Trầm trước, từ bên cạnh ôm eo anh, ngửa đầu cười khanh khách nhìn anh: "Khi nào mới có thể ăn vậy?"

"Nhanh thôi." Lục Mộ Trầm trả lời cô.

Tống Nhiễm nhếch miệng cười, kéo cánh tay Lục Mộ Trầm, rửa đầu, ở trước mặt anh tiếp tục nhảy ô vuông, dép lê trên mặt đất vang lên tiếng bạch bạch. Tâm trạng của cô rất tốt, cơ, thể tung tăng nhảy nhót, miệng vui vẻ mà hát.

Váy ngủ tương đối rộng, động tác nhảy tới nhảy lui của cô, làm cổ áo bị hớ ra một chút.

Vóc dáng Lục Mộ Trầm cao, rửa mặt xuống, tầm mắt liền dừng trước cổ áo ngủ của Tống Nhiễm.

Đột nhiên da thịt tuyết trắng xuất hiện trước mắt anh, bỗng dưng hồ hấp của anh căng thẳng, phản xạ có điều kiện, lập tức dời tầm mắt.

Nhưng mà Tống Nhiễm vẫn chưa phát hiện ra có gì khác thường, cô vẫn như cũ vui vẻ mà nhảy ô vuông.

Cơ thể tung tăng nhẩy nhót, làm cho hô hấp của Lục Mộ Trầm có chút dồn dập.

Đến lần thứ ba thì Lục Mộ Trầm không nhận được, lúc tầm mắt nhìn đến người Tống Nhiễm, cuối cùng anh không chịu nổi, nắm chặt tay cô.

Tống Nhiễm đột nhiên bị giữ chặt, ngây người, ngẩng đầu lên, vẻ mặt không hiểu gì nhìn anh: "Làm sao vậy?"

Ánh mắt Lục Mộ Trầm sâu thẳm mà nhìn chăm chăm cô. Tống Nhiễm cảm thấy có chút kỳ quái, nâng tay phải lên, quơ quơ trước mặt anh: "Anh không sao chứ?"

Vừa dứt lời, bỗng nhiên Lục Mộ Trầm cầm tay, tiếng nói trầm thấp, kêu cô: "Tống Nhiễm"

Tống Nhiễm chớp chớp mắt: "Hà? Làm sao vậy?"

Lục Mộ Trầm nhìn chăm chăm cô, trầm mặc một lát. Hào kết hơi lẩn lộn, rốt cuộc cũng khản khản mở miệng: "Em đi lên tầng trước đi... Ừm... Mặc nội y vào."

"..." Cả người Tống Nhiễm chấn động, bỗng dung tròn tròn mắt.

Lục Mộ Trầm giờ tay vuốt thái dương, có chút xấu hổ, lại bổ sung thêm một câu: "Đã thấy."

Tống Nhiễm "...???"

Vài giây sau, mặt Tống Nhiễm đỏ bừng, che ngực lại, vừa kêu to một tiếng "biến thái!", vừa chạy như bay mà lao ra khỏi phòng bếp.

Có ai tắm rửa xong còn mặc nội y chứ?!

Lục Mộ Trầm đáng ghét!

Thấy thì thôi, vì sao lại nói cho cô?!

Vì sao không giả vờ cái gì cũng không biết?!

Thật sự làm cô xấu hổ muốn chết đi được!

Sau khi Tống Nhiễm chạy lên tầng, khóa cửa phòng lại, không đi ra nữa.

Lục Mộ Trầm nấu mì, mang lên cho cô, cô nằm trên giường ảo não lẩn lộn, không chịu đi ra.

Lục Mộ Trầm đứng trước cửa, dờ khóc dờ cười mà an ủi: "Em đừng xấu hổ, mau ra đây, chút nữa mì lạnh, thì không ăn được."

"Em không ăn, anh tự ăn đi." Tống Nhiễm đầu mông đười ở trong chăn, giọng rầu rĩ. Bấy giờ bảo cô đi ra ngoài đối mặt Lục Mộ Trầm, cô sợ mặt mình nóng như bị thiêu luôn ấy chứ.

Nghĩ đến Lục Mộ Trầm nhìn cô... Cô vô thức cắn chặt góc chăn, tim đập thình thịch rất nhanh.

Lúc này Lục Mộ Trầm mới phát hiện Tống Nhiễm xấu hổ thật, vội nói dối để hoà giải: "Kì thật vừa nãy anh lừa em thôi, thật ra anh không phát hiện ra cái gì cả."

Trong lòng Tống Nhiễm hừ hừ: Người này, coi như cô là đứa trẻ con ba tuổi mà lừa hả?

"Lục Mộ Trầm anh thật đáng ghét! Em ngủ! Đừng quấy rầy em!" Tống Nhiễm xấu hổ buồn bực mà rống với anh một câu.

"..."

Lục Mộ Trầm lại tiếp tục đứng trước cửa đợi một lát, bên trong không nữa điểm động tĩnh, càng đừng hy vọng Tống Nhiễm sẽ đi ra, dứt khoát mang xuống tầng để lên bàn ăn, hai phần mì Ý, cuối cùng lại là một mình anh ăn.

Ban đêm, Lục Mộ Trầm nằm thẳng ở trên giường, hai tay gối sau đầu. Anh lại nghĩ đến một thoáng vừa nãy nhìn thấy một màn cảnh xuân trong phòng bếp, đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh nhìn trần nhà, khỏe miệng không tự giác mà hơi cong lên.

Buổi tối hôm nay, từ xưa tới nay anh chưa từng có mộng đẹp.

Ngày hôm sau, mẹ Lục về lúc sáng sớm, lúc trở về, hai đứa nhỏ đều còn chưa dậy, bà chuẩn bị một chút, đi đến phòng bếp làm bữa sáng.

Vừa mới làm xong bữa sáng mang đến phòng ăn, Lục Mộ Trầm từ trên tầng đi xuống.

Mẹ Lục quay đầu lại, thấy con trai, lập tức hỏi: "Nhiễm Nhiễm đâu? Con mau gọi Nhiễm Nhiễm đi xuống ăn bữa sáng."

Lục Mộ Trầm "văng" một tiếng, quay đầu lại chạy lên tầng.

Nhưng mà, anh không xác định Nhiễm Nhiễm có thể phản ứng với anh hay không. Cuối cùng đêm qua, bữa khuya cô cũng không ăn.

Lên trên tầng, đi đến trước cửa Tống Nhiễm, anh gõ tay, nhẹ giọng gõ cửa: "Nhiễm Nhiễm, đi xuống ăn cơm."

Gõ cửa xong, ở một bên đứng một lát, không xác định được Tống Nhiễm có phản ứng lại anh hay không.

Đợi một lát, trong phòng không có động tĩnh, anh nâng tay lên, đang chuẩn bị gõ cửa lần thứ hai, bỗng nhiên cửa phòng mở ra.

Tống Nhiễm đứng ở bên trong, áo thun trắng, quần jean màu xanh nhạt, rất có tinh thần mà buộc tóc ra đằng sau.

Thấy Lục Mộ Trầm, miệng hơi nháp: "Làm gì mà gõ cửa."

Lục Mộ Trầm sợ cô còn tức giận, vội cầm tay cô, rất cẩn thận thử thăm dò thấp giọng hỏi một câu: "Còn tức giận à?"

Tống Nhiễm lắc đầu: "Làm sao mà tức giận."

Vốn dĩ cô không tức giận, cô chỉ là có chút xấu hổ, dù sao cũng là mình...

Nghĩ xong, mặt cô có chút nóng lên, nằng nết, giọng rất nhỏ hỏi Lục Mộ Trầm: "Hôm qua anh... Thật sự thấy sao?"

Lục Mộ Trầm hơi nhướng mày: "Lời nói thật à?"

"Đương nhiên."

Lục Mộ Trầm giờ tay vuốt thái dương, gật đầu, thấp giọng "ừ" một tiếng.

Tống Nhiễm "..."

Qua một lúc.

Tống Nhiễm vẫn không nhận được thập phần thiện thành hỏi Lục Mộ Trầm một câu: "Vậy... Có phải là... Có chút bé hay không?"

Lục Mộ Trầm hơi ngốc, lúc ghé mắt nhìn về phía Tống Nhiễm, đuôi lông mày hơi nhướng lên, trong mắt hiện lên vài phần ý cười: "Muốn nghe nói thật sao?"

Tống Nhiễm gáp gáp không ngừng gật đầu: "Đương nhiên."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, buồn cười, thấp giọng nói: "Ừm, đại khái... Là có chút."

"..." Tiếng Lục Mộ Trầm vừa dứt, hai mắt Tống Nhiễm lập tức tròn tròn.

"Không có việc gì, bé anh cũng thích, em như thế nào anh đều thích." Lục Mộ Trầm thấy thế, buồn cười mà sờ sờ đầu Tống Nhiễm, ôn nhu an ủi cô.

Tống Nhiễm bĩu môi: "Ngoài miệng anh nói vậy thôi."

Nghe nói nam sinh đều thích con gái ngược to.

Nói xong, lại nhỏ giọng nói thầm câu: "Chắc là nó sẽ còn lớn lên..."

Lục Mộ Trầm nghe thế, con ngươi đen nhánh nhểm vài phần ý cười.

Tổng Nhiễm có chút thẹn thùng, ra vẻ bình tĩnh: "Anh...Anh cười cái gì? Em.. Nói không đúng sao?"

Ý cười trong mắt Lục Mộ Trầm càng sâu, không trả lời.

Tổng Nhiễm thấy anh không trả lời, có chút buồn bực, giống như không tán đồng với cô. Cô trừng anh một cái, đẩy anh ra, tự mình chạy xuống tầng.

Lục Mộ Trầm nhìn bóng lưng Tổng Nhiễm, khoe miệng hơi cong lên.

Đương nhiên... Là sẽ lớn lên rồi.

Tổng Nhiễm ở trong nhà Lục Mộ Trầm ở năm ngày.

Năm ngày sau, kì thi cuối kì kết thúc.

Tổng Nhiễm từ trường thi đi ra, Lục Mộ Trầm đã ở bên ngoài chờ cô. Cơ thể tùy ý mà dựa vào cột hành lang, bộ dáng rất nhàn nhã tự tại.

Tổng Nhiễm gạt mình, chạy đến: "Sao anh lại nộp bài thi sớm thế?"

Lục Mộ Trầm hơi nhướng mày: "40 phút thi đã làm xong rồi."

Tổng Nhiễm liu lười, thật muốn mở đầu người này ra nhìn xem bên trong chứa cái gì, sao lại thông minh như vậy?

Thì xong, các lớp mở cuộc họp, hai người đi lên tầng, Lục Mộ Trầm thuận miệng hỏi câu: "Thi có được không?"

Tổng Nhiễm lắc đầu: "Không biết."

Thật sự không nắm chắc, không biết mình làm đúng hay là sai.

"Thì rồi thi đừng suy nghĩ, tận lực là được."

Tổng Nhiễm gạt đầu: "Em cũng nghĩ như vậy."

Lục Mộ Trầm đưa Tổng Nhiễm đến trước cửa phòng học, nói "Chút nữa anh sẽ đón em."

Tổng Nhiễm "Ừm" một tiếng, quay đầu đi vào trong phòng học.

Đi đến cửa, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nói với Lục Mộ Trầm: "Hôm nay em về nhà."

Bỗng nhiên Lục Mộ Trầm cứng người: "Nhanh như vậy?"

Tổng Nhiễm gạt gạt đầu: "Đã thi xong rồi, hơn nửa ngày mai bố em về, em phải về trước để quét dọn nhà cửa."

Lục Mộ Trầm không nói chuyện, giống như có chút luyến tiếc.

Tổng Nhiễm tiến lên, lặng lẽ kéo tay anh: "Anh làm sao vậy?"

"Lại ở một đêm đi, ngày mai rồi về, ngày mai anh và em cùng đi đón bác trai về nhà."

Tổng Nhiễm: "Nhưng em phải về trước để dọn dẹp."

Nhiều ngày không về nhà như vậy, khẳng định trong nhà khẳng định đã có bụi rồi. Vốn dĩ đồ dùng trong nhà rất cũ, nếu mà bẩn bẩn, lúc ở thật sự không quá thoải mái.

"Ngày mai bọn mình về sớm một chút, anh giúp em dọn dẹp, dọn xong thì đi đón bố em." Lục Mộ Trầm nói.

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, nhìn anh, bỗng nhiên giống như hồ ly híp mắt cười rộ lên, đi đến trước mặt anh: "Anh luyến tiếc em đấy à?"

Lục Mộ Trầm gạt đầu, hào phóng thừa nhận: "Đúng vậy."

Tổng Nhiễm càng vui vẻ mà cười: "Vậy được, nể tình anh luyến tiếc em như vậy, em liền ở lại một đêm nữa."

Nói xong, gãi tay chọc chọc vai anh: "Nhưng anh không được khi dễ (1) em đấy."

(1) Khi dễ: "Khi" gốc Hán Việt nghĩa là lừa dối, bắt nạt, nghĩa rộng là coi thường. VD: "khi quân", "kình khi".

"Khi dễ" vốn là "kình dễ" (từ cổ), nhưng do "khi" và "kình" gần âm, gần nghĩa nên dùng lẫn. Hiện nay tồn tại cả 3 từ "khi dễ", "kình dễ", "kình dễ" đều chung nguồn gốc.

Lục Mộ Trầm nhướng mày: "Sao anh có thể khi dễ em chứ?"

Tổng Nhiễm nhớ tới lần trước nháo đến nỗi hại Lục Mộ Trầm phải tắm nước lạnh, ha ha cười rộ lên, quay đầu vui vẻ đi vào trong phòng học.

Trong phòng học cái cọ ồn ào, cô giáo còn chưa đến, các bạn học tùm ba tùm năm tụ vào một chỗ nói chuyện.

Tổng Nhiễm không quá muốn nói chuyện, ngồi ở chỗ của mình, lấy điện thoại ra chơi.

Vừa mới thì, điện thoại phải tắt nguồn.

Cô bật nguồn, vừa mới vào chủ giao diện, liền thấy mấy cuộc gọi nhờ tin nhắn nhắc nhở.

Là giám đốc quán bar gọi đến.

Tổng Nhiễm ngáy cả người, lập tức cho hắn trở về một cái.

Điện được một lúc, đầu bên kia sốt ruột mà nói: "Nhiễm Nhiễm, lâu rồi cháu (2) không có đến là có chuyện gì thế? Khách bên này mỗi ngày tìm cháu đấy!"

(2) Từ nghĩ là giám đốc quán bar đáng tuổi nên dễ xưng hô là "cháu"

Tổng Nhiễm là có đã lâu không đi hát ở quán bar, cô có chút ngượng ngùng, nói: "Gần đây cháu có việc bận, cho nên..."

"Cháu không vội! Chạy nhanh đến đây đi, nếu là ngại tiền ít, chúng ta cũng có thể thương lượng sau." Tổng Nhiễm xem như là trụ cột của M.TO, rất nhiều khách đến vì cô, thời gian trước cô không đi, số khách đến quán bar giảm đi một nửa, làm giám đốc lo lắng.

Tạm thời Tổng Nhiễm có tiền dùng, nhưng mà vừa nghe thêm tiền, hai mắt lập tức sáng lên: "Thật... Thật sao?"

"Thật chứ! Như vậy đi, hai ngày tới cháu tìm thời gian đến đây, vấn đề về tiền thì thương lượng sau."

Tổng Nhiễm nghe thấy có thể thêm tiền, tinh thần lập tức tỉnh táo, nói: "Vậy được, buổi tối ngày mai cháu sẽ đến."

Dù sao bây giờ cũng thì xong rồi, càng có thể kiếm nhiều tiền, đương nhiên là cô vui rồi.

"Ừ ừ ừ, vậy cháu đến đây sớm một chút!"

"Cháu biết rồi."

Tắt điện thoại, Lưu Linh ngồi bên cạnh thò lại gần: "Cậu còn muốn đi quán bar á?"

Tổng Nhiệm gật gù đầu: "Giám đốc nói sẽ tăng thêm tiền cho tớ."

Lưu Linh vẫn luôn không quá tán thành việc Tổng Nhiệm đi quán bar, nhỏ giọng nói: "Chỗ đó lung tung rối loạn, tốt nhất là cậu đừng đi."

"Nhưng mà kiếm tiền nhiều nha."

"Ta cũng biết, nhưng tớ cảm thấy chỗ đó không an toàn."

"Cũng tốt mà, dù sao tớ hát xong liền đi, lại không uống rượu, không có gì."

Lưu Linh nhìn cô, đột nhiên hỏi: "Lục Mộ Trầm biết chưa?"

Tổng Nhiệm lắc đầu: "Chưa nói cho anh ấy."

Nói xong, lại nhắc nhở Lưu Linh: "Nhưng ngàn vạn cậu đừng nói cho anh ấy, tớ sợ anh ấy lo lắng."

Lưu Linh bắt đầu đi: "Cậu sợ cậu ấy lo lắng, sao không sợ cậu ấy tức giận?"

Lời này của Lưu Linh giống như đâm vào lòng Tổng Nhiệm, cơ thể hơi cứng đờ.

Cô cũng có chút lo lắng Lục Mộ Trầm tức giận, cho nên không dám nói cho anh.

Rốt cuộc, ở trong mắt đại đa số người, quán bar là cái nơi không đứng đắn gì cho cam.

Cô sợ Lục Mộ Trầm phát hiện, cũng sợ bố mẹ anh phát hiện, sẽ không thích cô.

Tác giả có lời muốn nói: Tới, đã muộn nửa giờ (che mặt)

Nhiệm Nhiệm (mặt đùng đùng): Chắc là nó còn có thể lớn lên.

Lục Mộ Trầm: Ủ, khả năng đều dựa vào anh.

Tớ cảm giác trời sắp sụp rồi, mẹ tớ đang cảm thấy không sử dụng máy tính. Chuyện buồn: Tớ đã soạn 3 bài tập cô giao đến lúc nhìn lại thì thấy còn 3 bài phân tích bài thơ. Ai thấu nỗi đau này

Xem thử video trên kia đi, đảm bảo các bạn thích cặp Nhất Dương - Bạch Tuyên sẽ rất thích. Đó là một phần của chương mới nhất. Tớ đề cử các cậu đọc truyện Động Tâm Vì Em cùng tác giả với Trêu Chọc Vào Lòng Anh, hay luôn luôn đọc mà khóe ☺☺☺

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tổng Nhiệm đồng ý với Lục Mộ Trầm là ở lại nhà anh một đêm, sau khi cô giáo tuyên bố nghỉ, liền thu dọn sách vở, cùng với Lục Mộ Trầm về nhà.

Buổi tối, mẹ Lục cố ý nấu một nồi canh cá trích.

Nước canh có màu trắng sền sệt giống như sữa bò, bên trên rắc ít rau thơm xanh non, màu sắc mê người, mùi hương tỏa ra càng làm Tổng Nhiệm thêm

Có liếm liếm miệng, không nhịn được khích lệ: "Bác, canh cá trích này thơm quá nha."

Mẹ Lục thích được người khác khen tay nghề tốt, phá lệ hường thụ, cười nói: "Cảm thấy thơm thì ăn nhiều một chút, mỗi ngày cháu đều dụng tâm học bài, đúng lúc uống nhiều canh cá một chút để bồi bổ trí nhớ."

Nói xong, liền cầm bát của Tổng Nhiệm lên, trì kỷ giúp cô múc một bát canh cá.

Tổng Nhiệm vội cúi tay nhận lấy, không ngừng nói cảm ơn.

Mẹ Lục nở nụ cười: "Cháu đây con bé này, đến bây giờ còn khách khí với bác như vậy." Nói xong, lại bắt đầu đi mà lắc lắc đầu: "Mau uống đi, cần thận nóng đấy."

Tổng Nhiệm gật gù đầu, cúi đầu ăn canh.

Ngồi đến mấy ngày nay mình ở Lục gia, bác Lục chiếu cố mình, trong lòng Tổng Nhiệm thấp phần cảm kích, không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn mẹ Lục, phá lệ tôn kính mà cảm kích mà nói: "Bác, mấy ngày nay ở đây, làm cho bác thêm không ít phiền toái, thật sự cảm ơn bác."

Mẹ Lục không thích Tổng Nhiệm như vậy, nói: "Nói cái gì đấy, thật là."

Lại nói: "Ngày mai cháu thật sự phải đi sao? Nếu không ở lại vài ngày."

Mẹ Lục thấp phần không bỏ được Tổng Nhiệm, ngược hi vọng cô có thể luôn ở lại đây.

Tổng Nhiệm mỉm cười, nói: "Thật à, bác, ngày mai bố cháu về rồi."

Tổng Nhiệm vội vàng về nhà chăm sóc bố, mẹ Lục lại muốn Tổng Nhiệm ở lại nhưng cô không ở lại được, thở dài, nói: "Sau khi về nhà, ngàn vạn phải tự chăm sóc tốt cho chính mình, cháu xem cháu thật sự quá gầy, nhớ rõ sau này mỗi bữa phải ăn nhiều, phải tranh thủ béo lên một chút."

Tổng Nhiệm không ngừng gật đầu: "Cháu cảm ơn bác, cháu sẽ chăm sóc cho mình thật tốt."

Mẹ Lục thật sự đối tốt với cô, nhưng bà đối với cô càng tốt, thì cô càng chột dạ bất an.

Việc làm thêm ở quán bar, cô vẫn luôn nói dối không dám nói, sợ mẹ Lục biết rồi, sẽ cho rằng cô là cái loại con gái hư hỏng không đứng đắn không thích cô nữa.

Ngồi đến khả năng mẹ Lục sẽ không thích mình, trong lòng có cảm giác khó có thể tiếp thu, lập tức lo lắng đến nỗi tâm trạng ăn cơm cũng không có.

Cơm nước xong, Tổng Nhiệm muốn giúp dọn bát đĩa, bị mẹ Lục giữ lại: "Cháu đừng vội, cùng A Mộ lên tầng chơi đi, khó có lúc được nghỉ, nghỉ ngơi cho tốt."

Mẹ Lục thật sự coi Tổng Nhiệm như con gái ruột, việc gì cũng không cho cô làm.

Mỗi lần thấy cô, liền không nhịn được nhớ việc cô còn bé mà phải nuôi gia đình, phá lệ chua xót, hận không thể đối với cô tốt một chút, lại tốt hơn một chút.

Lại ngẩng đầu nhìn về phía Lục Mộ Trầm: "Con dẫn Nhiệm Nhiệm đi lên tầng chơi đi, để mẹ rửa chút hoa quả chút nữa mang lên cho."

Lục Mộ Trầm gật đầu, từ ghế trên đứng lên, cầm tay Tổng Nhiệm: "Đi thôi."

Nói xong, liền dẫn Tổng Nhiệm lên tầng.

Chuẩn bị đi vào trong phòng anh, Tổng Nhiệm giữ anh lại, nhỏ giọng nói: "Vào phòng em đi, đúng lúc em muốn dọn đồ."

Lại luyến tiếc, Tổng Nhiệm cũng phải đi.

Tổng Nhiệm ngồi dưới đất sửa sang lại hành lý của mình, trước mặt là cái vali nhỏ màu trắng đang mở.

Ở Lục gia mấy ngày nay, mẹ Lục mua cho cô chút quần áo và giày mới, sợ cặp cô không chứa đủ, còn cố ý mua cho cô cái vali nhỏ.

Sợ Tổng Nhiệm không chịu nhận, quần áo đều là mẹ Lục lựa cô mua về, đều rất đẹp, Tổng Nhiệm gầy, XS đều có thể mặc.

Tổng Nhiệm lấy quần áo từ trong ngăn tủ ra, từ bộ từng bộ bỏ vào vali.

Lúc đến thì mang có vài bộ quần áo, đến về nhà thì đầy một cái vali. Nhìn quần áo, giày mới tinh đầy một cái vali, Tổng Nhiệm ngẩng đầu, nhìn Lục Mộ Trầm, phá lệ cảm khái: "Lục Mộ Trầm, mẹ anh đối với em tốt như vậy, sau này em làm sao báo đáp bác ấy đây?"

Lục Mộ Trầm liền ngồi đối diện với Tổng Nhiệm, lưng dựa lên cuối giường, chân trái duỗi thẳng trên mặt đất, đùi phải hơi co lại, dáng ngồi rất tùy ý.

Nghe thấy lời này của Tổng Nhiệm, mí mắt khẽ nâng lên, nói: "Em muốn báo đáp mẹ mẹ anh à? Không phải rất đơn giản sao."

Tổng Nhiệm vừa nghe, bỗng dừng mắt sáng lên, vội vàng dịch đến bên cạnh anh, kéo cánh tay anh, về mặt thật tình xin thỉnh giáo: "Biện pháp gì? Nói nhanh lên."

Lục Mộ Trầm rũ mi, nhìn đôi mắt Tổng Nhiệm sáng lấp lánh, trong lúc nhất thời, trong lòng nổi lên tâm tư trêu đùa, trong mắt nhiễm vài phần ý cười, thấp giọng hỏi: "Muốn biết?"

Tổng Nhiệm vội vàng không ngừng gật đầu.

Ý cười trong mắt anh càng sâu, nói: "Hôn anh một cái đi."

Tổng Nhiệm sững sờ, trong mắt có vài phần kinh ngạc, qua vài giây, không nhận được trừng Lục Mộ Trầm một cái, nói thầm: "Anh người này, khi nào mà da mặt lại dày như vậy?"

Nói thầm thì nói thầm, vẫn ngẩng mặt lên, đôi môi mềm mại hơn lên môi của Lục Mộ Trầm một cái.

Lục Mộ Trầm vừa lòng cười, giờ tay kéo Tổng Nhiệm vào trong ngực, hơi nghiêng mặt sang bên cạnh, môi dán sau tai cô, lời nói mang theo vài phần ý cười: "Làm con dâu của mẹ anh chính là báo đáp tốt nhất với bà, bà ấy đặc biệt thích anh."

Vốn là một câu nói rất tốt, nhưng không biết như thế nào, không hiểu sao Tổng Nhiệm nghe được lại có chút chột dạ.

Cô sững sờ sau một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm thấy cô sững sờ, sờ sờ mặt cô, hỏi: "Làm sao vậy?"

Trong lòng Tổng Nhiệm có chút chột dạ, hơi giọng hỏi: "Anh cảm thấy... Mẹ anh thật sự rất thích anh sao?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Em nói đi?"

Tổng Nhiệm "..."

Qua mắt người thường, đều biết mẹ Lục có bao nhiêu thích cô.

Qua một lát, Tổng Nhiệm dọn xong hành lý, ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên, uyển chuyển hỏi Lục Mộ Trầm một câu: "Thường anh có đi quán bar chơi không?"

"Không đi, chương khí mù mịt." Lục Mộ Trầm trả lời, ngưng vài giây, lại hỏi: "Làm sao vậy?"

Một câu "chương khí mù mịt" kia của Lục Mộ Trầm, trong nháy mắt đã đập nát tâm tư muốn nói cho anh việc mình hát ở quán bar của Tổng Nhiệm, lập tức lắc đầu, nói: "Không có gì, chỉ tùy tiện hỏi thôi."

Đột nhiên Tổng Nhiệm hỏi câu này, hai mắt Lục Mộ Trầm hép lại, hỏi cô: "Em muốn đi chơi à?"

"Không có a!" Tổng Nhiệm theo bản năng phủ nhận: "Em chỉ là tùy tiện hỏi thôi, ừm... Thật ra mấy ngày hôm trước có người bạn hẹn em đi đến đó."

Lục Mộ Trầm vừa nghe lời này, ấn đường nhăn lại, lập tức sắc mặt trở nên khó coi: "Người bạn đó của em là cái loại gì? Lại còn hẹn em đi quán bar chơi?"

"Ừm... Chỉ là một người bạn bình thường..."

Lục Mộ Trầm có loại cảm giác nguy cơ sẽ có một ngày nằng nặng của mình bị người mang đi, lập tức bầy ra vẻ mặt ta là lão cán bộ, giáo dục: "Em có biết quán bar là cái nơi nguy hiểm như thế nào không? Ngư long hỗn tạp, em là một cô gái không sợ bị thiệt à?"

"Em... Em không muốn đi, em chỉ là tò mò thôi..." Lục Mộ Trầm phản ứng lớn như vậy, đã hoàn toàn làm Tổng Nhiệm sợ đến nỗi cái gì cũng không dám nói, giọng nói nhỏ nhỏ, chột dạ đến tận lại.

Mây Lục Mộ Trầm chau lại, trầm mặc một lát, mới hơi dẫn ra: "Liền tính muốn đi cho biết một chút, cũng đến nói cho anh, để anh dẫn em đi, biết không? Không được đi cùng bạn."

Nói xong, lại bổ sung một câu: "Người khác dẫn em, anh không yên tâm"

"Em biết." Tổng Nhiệm biết Lục Mộ Trầm là lo lắng cho mình, ngoan ngoãn gật đầu, đặc biệt nghe lời.

Lục Mộ Trầm cũng không biết Tổng Nhiệm tâm huyết dâng trào, vẫn cho rằng có người bạn hẹn cô đi quán bar chơi, nhưng tóm lại anh không tán thành con gái đi đến cái loại địa phương này chơi.

Giờ tay sờ sờ đầu cô, giọng nói ôn nhu, lời nói mang theo vài phần thăm thía lo lắng: "Nhiệm Nhiệm, sau này em muốn làm gì, muốn đi đâu, phải nói cho anh, đừng làm cho anh lo lắng, biết không?"

Tổng Nhiệm nhấp nhấp môi, ngẩng đầu lên, đôi mắt không chớp mắt mà nhìn anh, qua một lát, bỗng nhiên gọi anh——

"Lục ca ca..."

"Hửm?"

"Anh lái nhái rất nhiều nha, giống như lão thái gia vậy."

Lục Mộ Trầm "..."

Tác giả có lời muốn nói

Hôm nay Lục da mặt dày bị Nhiệm Nhiệm ghét bỏ thành Lục lái nhái (*^__^*)

Ngày mai đuổi phi cơ về nhà, bởi vì ở trên đường, cho nên đôi môi thời gian khá nặng có định không chứng, đại gia liền chờ Tân Giang nhắc nhở đôi môi đi, chờ trở về về sau, là có thể đem thời gian định ra tới nga, đại gia nhận một chút ta này không lớn có định đôi môi thời gian 2333~~

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Editor: Kẹo Mạch Nha

Giám đốc quán bar tăng tiền lương cho Tổng Nhiệm, lúc trước một đêm cô có thể lấy 400, hiện tại tăng đến 500, tuy rằng so sánh với ca sĩ chuyên nghiệp hát ở đây không tính là nhiều, nhưng đối với Tổng Nhiệm mà nói, đã rất thỏa mãn. Thừa dịp

được nghỉ hè, cô có thể đến mỗi ngày.

Bàn xong về giá tiền, Tổng Nhiễm liền chuẩn bị đi lên đài, bỗng nhiên giám đốc gọi cô lại: "Tổng Nhiễm, chờ chút ——"

Tổng Nhiễm quay đầu lại: "Ngài còn có chuyện gì sao?"

"A, là có việc này.." Giám đốc trông có chút khó xử, do dự, vẫn nói ra: "Hôm nay có vị khách cố ý vì cháu mà đến, cậu ta vừa mới nói, chút nữa cháu hát xong, nể mặt mũi, đi kính cậu ta một chén rượu."

Tổng Nhiễm nghe vậy, mảy mẩn lại" "Vì sao? Cháu nói rồi cháu chỉ hát, không bồi rượu."

"Bác biết, nhưng vị khách hôm nay cũng là nhân vật có uy tín danh dự, người ta đến tìm cháu đã nhiều ngày, khó có lúc cháu đến, nể mặt một chút. Hơn nữa, vị khách này ra tay đặc biệt hào phóng, cháu đi kính ly rượu, nếu người ta cao hứng, cho cháu một chút tiền boa, dù số tiền cháu cực cực khổ khổ hát một tháng. Lại nói, không phải đúng lúc cháu thiếu tiền sao."

Sắc mặt Tổng Nhiễm rất lạnh, nói: "Cháu thiếu tiền, nhưng thứ không thuộc về cháu một đồng cũng không lấy, lúc trước cháu đã nói qua với Lâm ca, cháu chỉ ca hát, những việc khác đều không làm, nếu bác bức cháu đi bồi rượu, cháu liền gọi điện thoại cho Lâm ca ——"

Nói xong, liền lấy điện thoại ra.

Lâm ca là ông chủ quán bar này, là một người bạn của Tổng Nhiễm, rất chiều cô Tổng Nhiễm, nhưng hẳn thường không đến, việc của quán bar đều mặc kệ.

"Đừng đừng đừng!" Giám đốc cũng biết Tổng Nhiễm là bạn của ông chủ, thấy Tổng Nhiễm gọi điện thoại cho ông chủ, sợ tới mức lập tức cười làm lành, nói "Việc nhỏ như vậy, đừng kinh động đến Lâm ca, Cháu không muốn đi thi quên đi, vị khách kia bác bồi lễ cũng được."

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, trông ông ta một cái, xoay người đi ra ngoài văn phòng.

Tính Tổng Nhiễm bướng bỉnh, lại đặc biệt có nguyên tắc, còn có ông chủ quán bar ở phía sau che chở có, một giám đốc quen không thể miễn cưỡng cô làm bất cứ việc gì cô không muốn làm.

Mặc dù giám đốc này muốn ăn chút tiền boa, bầy giờ cũng biết Tổng Nhiễm tiền boa không muốn lấy, chờ Tổng Nhiễm sau khi lên đài, căng da đầu tìm vị "khách quý" kia nhận lỗi.

Đại sảnh quán bar khu vực VIP, bốn cái người đàn ông ngồi trên ghế sofa, đều tầm hai mươi mấy tuổi, bên cạnh từng người đều có phụ nữ tiếp khách, rót rượu đồ xúc xắc.

Trong đó một người đàn ông ngồi giữa, đó là nhân vật có uy tín danh trong miệng giám đốc quán bar, Từ thiếu gia duy nhất Vũ Thành, Đường Tấn.

Diện mạo anh tuấn, khí chất cũng không tồi.

Từ Tổng Nhiễm bắt đầu lên đài, tầm mắt Đường Tấn liền gắt gao nhìn chăm chăm trên đài, một khắc cũng không rời.

"Đường thiếu gia, uống chén rượu đi." Người phụ nữ bên người làm nũng nịu một chén rượu để bên miệng Đường Tấn.

Đường Tấn vung một cái, giọng nói lạnh băng: "Đừng phiền tao."

Rượu hết lên mu bàn tay người phụ nữ, thái độ phiến chán làm sắc mặt cô ta trắng bệch, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, không dám tự mình đa tình.

Một huấnynh đệ ngồi đối diện Đường Tấn thấy thất, cợt nhả mà sờ mặt người phụ nữ kia: "Chắc chắc, tiểu mỹ nhân đến bên ca ca ngồi, Đường thiếu gia của chúng ta hôm nay là vì ca sĩ quán bar các em mà đến, các em hết hi vọng đi."

Người phụ nữ giống như bị nói trúng tâm sự, gò má ửng đỏ.

Từ thiếu gia duy nhất của Vũ Thành, lớn lên anh tuấn, không ai nghĩ có được ưu ái này.

Nghe thấy đối phương nói là vì Tổng Nhiễm mà đến, theo bản năng mà nhìn lên đài.

Mặc dù đều là phụ nữ, cũng không thể không thừa nhận, Tổng Nhiễm lớn lên thật sự rất xinh đẹp. Có thể được Đường thiếu gia coi trọng, thật sự là làm người đổ kỵ.

Bây giờ Tổng Nhiễm hát bài 《 radio tình ca 》, giọng hát của cô hơi khàn khàn, lại hát bài tình ca tiết tấu chậm, có cảm giác rất đặc biệt.

Vốn dĩ quán bar đang ồn ào nhưng lúc tiếng ca chậm rãi trầm tĩnh của Tổng Nhiễm vang lên, lực chú ý của mọi người đều bị Tổng Nhiễm hấp dẫn, vừa uống rượu, yên tĩnh nghe hát.

Tổng Nhiễm hát dễ nghe, người lớn lên cũng rất xinh đẹp, phá lệ cảnh đẹp ý vui.

Ánh mắt Đường Tấn nhìn Tổng Nhiễm có mang theo một có nhất định phải có được. Lần trước hẳn ta ngẫu nhiên đến quán bar này uống rượu, phát hiện Tổng Nhiễm, đúng lúc tới đó bởi vì có việc không tìm cô, nào biết qua mấy ngày lại đến, liền không kịp được cô, tìm giám đốc nói, lại đợi mấy ngày, cuối cùng hôm nay mới chờ được người đến.

Cô cùng những người phụ nữ khác không giống nhau, ánh mắt sạch sẽ đến nỗi căn bản không nên ở lại cái nơi hỗn loạn như quán bar.

"Tấn ca, nha đầu này cùng với cái kiểu ngày thường anh thích không giống nhau a." Một người khác ngồi cạnh Đường Tấn, không nhin được hỏi một câu.

Đường Tấn không đáp, nhưng người ngồi đối diện hẳn cười giúp hẳn nói một câu: "Ngày thường yêu tính phong tình văn chúng chơi nhiều, ngẫu nhiên đổi thành tiểu bạch thỏ thanh thuần, có một tư vị khác a. Đờng không, Tấn ca?"

Đường tấn nghe ngôn, khoe miệng hơi câu một chút, phàng phật nói trúng rồi tâm tư của hẳn.

Trên đài, Tổng Nhiễm vẫn tự cô xướng ca, không hề có phát hiện chính mình đã bị người theo dõi.

Mà một bên khác, dưới đài cách đó không xa.

Một nữ sinh khoảng mười mấy tuổi đột nhiên che miệng kinh hô: "Trời ơi! Nữ chính trên kia không phải là bạn gái Lục Mộ Trầm sao?"

"Đứng chút!" Cô gái vừa mới nói xong, một nữ sinh khác ngồi đối diện cũng kích động mà kêu lên: "Vừa nãy tờ liên cảm thấy rất giống!" Nói xong, giống như phát hiện được gì gì không nên biết, nói với Tạ Thanh Trúc ngồi đối diện: "Thật là không thể tưởng được, bạn gái Lục Mộ Trầm vậy mà lại hát ở quán bar! Thế mà lần trước cô ta còn dám ở trước mặt cậu đồng dục nói Lục Mộ Trầm chỉ thích cô! Trời ạ, quá không biết xấu hổ!"

Tạ Thanh Trúc này chính là nữ sinh lần trước tố tình đưa chocolate cho Lục Mộ Trầm, bị Tổng Nhiễm tiểu lý tặng dao (1) cảnh cáo một lần.

(1) Tiểu lý tặng dao: Cười nụ giấu dao, lập mưu kín kẻ không để kẻ địch biết.

Nghe hè, cùng các bạn đến quán bar chơi, không nghĩ đến vậy mà lại phát hiện việc không nên như vậy.

Cô ta nhìn lướt qua trên đài, sau đó liền lấy điện thoại ra, chụp Tổng Nhiễm mấy tấm, nói: "Lục Mộ Trầm người ta chính là học bá, sao có thể thích cái loại con gái này. Hừ, tớ dám cược, Lục Mộ Trầm khẳng định không biết việc cô ta đến quán bar, bằng không, một nam sinh bình thường, sao có thể thích ca sĩ quán bar? Hơn nữa Lục Mộ Trầm lại là học bá lến hotboy."

Tạ Thanh Trúc đảo dạt đắc ý, trong nháy mắt cảm thấy chính mình lại có hi vọng.

Một nữ sinh đối diện thấy ảnh của cô ta, hỏi: "Cậu muốn đưa ảnh này cho Lục Mộ Trầm sao?"

"Thật ra tớ muốn nha, nhưng tớ không biết số điện thoại của Lục Mộ Trầm."

Số điện thoại của Lục Mộ Trầm, trừ Nhiễm Nhiễm, trong trường học, cũng chỉ có mấy đứa bạn tốt biết. Lần trước Tạ Thanh Trúc tìm Từ Hạo hỏi số điện thoại của Lục Mộ Trầm, tên kia cười hi hi nói: "Không thể nói a, Nhiễm Nhiễm tý sẽ đánh chết anh."

Làm Tạ Thanh Trúc rất tức giận.

Một nữ sinh kiến nghị: "Nếu không đăng lên Tieba của trường, khẳng định Lục Mộ Trầm có thể thấy."

(2) Tieba: là diễn đàn trực tuyến do công ty Bách Độ của Trung Quốc lập ra vào ngày 25 tháng 11 năm 2003. Do Bách Độ Thiếp Ba có thao tác gần đơn, số người tham gia đông, có sức ảnh hưởng lớn ở Trung Quốc đại lục nên đã thu hút được đông đảo cư dân mạng Trung Quốc tham gia.

Tạ Thanh Trúc nghe thế, đôi mắt bỗng dưng sáng lên: "Ừ, đúng! đăng lên Tieba được a!"

Không chỉ có Lục Mộ Trâm có thể nhìn thấy, những người khác trong trường cũng có thể nhìn thấy.

"Cái này được, chờ chuyện này truyền ra, xem có ta còn kiêu ngạo nữa không!"

Mấy nữ sinh vui vẻ mà cười nộ lên: "Lần này trường chúng ta sẽ rất náo nhiệt."

Cả tối Tống Nhiễm hát bốn bài, bài hát cuối cùng rất nhanh đã hát xong, giám đốc quán bar cũng da đầu đi đến bàn Đường Tấn, cúi đầu khom lưng gương mặt tươi cười: "Đường thiếu gia, cái đó... Có chuyện này, tôi đã quên nói cho ngài, Tống Nhiễm này tính tình có chút quái, chỉ hát, không bồi rượu, ngài xem... Nếu không tôi tìm những người khác đến..."

"Ông nói lại lần nữa?" Giám đốc còn chưa có nói xong, Đường Tấn liền ngẩng đầu lên, sắc mặt đen đến nỗi giống như muốn nuốt người.

Da đầu giám đốc tê rần, trong nháy mắt không dám hé răng.

Lúc này, cuối cùng Tống Nhiễm cũng hát xong bài hát, khom lưng, liền đi xuống đài.

Sau khi thấy Tống Nhiễm đi, mí mắt Đường Tấn khẽ nâng, đưa mắt nhìn hai báo tiêu mặc đồ đen đứng đó.

Hai người hiểu ý, quay đầu bước nhanh về hướng Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm đang chuẩn bị đi về phòng hóa trang tháo trang sức, vừa mới xuống đài, đi chưa được mấy bước, đột nhiên đã bị hai người đàn ông vóc dáng cao lớn ngăn lại.

Mày cô nhăn lại, ngẩng đầu lên: "Làm gì?"

Mặt hai người không biểu tình, nói: "Tống tiểu thư, ông chủ chúng tôi mời cô đi đến đó một chút."

Tống Nhiễm lập tức nhớ đến giám đốc nói với cô trước khi lên đài, về chuyện bồi rượu này, lòng sinh cảnh giác, lập tức nói: "Ngài qua, tôi không rảnh, phiền hai người tránh ra."

Nói xong, phàn xạ có điều kiện mà quay đầu, muốn đi ra ngoài.

Còn chưa kịp đi được hai bước, cánh tay đã bị người ta túm chặt, sức lực rất lớn, trong nháy mắt cánh tay bị túm đau.

Tống Nhiễm trong lòng thầm kêu không xong, quay đầu lại, đôi mắt hung hăng trừng mắt hai người.

Kia hai người vẫn như cũ mặt không biểu tình, ánh mắt sắc bén mà uy hiếp cô: "Tống tiểu thư, cô đừng rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt."

Tống Nhiễm bị mạnh mẽ đưa đến trước mặt Đường Tấn.

Hai cánh tay đều bị giữ, Đường Tấn thấy thế, đôi mắt hẹp lại, đen mặt răn dạy hai báo tiêu: "Ai cho các người chạm vào cô ấy!"

Hai báo tiêu kia sợ tới mức mặt trắng bệch, trong nháy mắt buông Tống Nhiễm ra.

Tống Nhiễm được tự do, quay đầu muốn đi, hai báo tiêu lại đi lên đứng cô, ngăn cô lại.

Tống Nhiễm ở quán bar hát lâu như vậy, là lần đầu tiên chạm phải chuyện như vậy, ít nhiều trong lòng có chút hoảng, cô quay đầu lại, nhìn chăm chăm người đàn ông kia: "Anh rốt cuộc muốn làm gì?"

Khóe miệng Đường Tấn hơi nhếch lên, cảm thấy thú vị mà đánh giá Tống Nhiễm, sau đó, đẩy chén rượu trước mặt mình đến trước mặt Tống Nhiễm: "Không muốn làm cái gì, chỉ muốn mời em uống ly rượu."

"Thật xin lỗi, tôi sẽ không uống rượu." Từ ngày đầu tiên Tống Nhiễm đến đây làm việc, liền vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác cao độ, đừng nói là người khác cho cô rượu, đến nước ở quán bar, cô sẽ không uống một ngụm, mỗi lần đến, đều là tự mình mang bình nước, cũng sẽ không để bình nước kia rời tầm mắt của mình.

Bởi vì ra đời sớm, cho nên so với những cô gái ở trong tòa tháp càng hiểu được như thế nào là bảo vệ chính mình.

Tống Nhiễm vừa mới miệng cự tuyệt, sắc mặt Đường Tấn liền âm trầm. Thân phận Từ thiếu gia duy nhất Vũ Thành còn ở đó, trước nay không có ai sẽ cự tuyệt hắn.

Người đối diện Đường Tấn đứng lên, vỗ vỗ vai Tống Nhiễm: "Mỹ nữ, Tấn ca chúng ta mời em uống rượu không uống, không cho mặt mũi à?"

Lúc tay tay của người đàn ông kia để trên vai Tống Nhiễm, mặt Tống Nhiễm lộ ra thần sắc vô cùng chán ghét, đột nhiên đẩy người kia ra:"Anh làm gì vậy! Đừng chạm vào tôi!"

"F*ck! Hóa ra là cái tôi ới cay!" Người kia hiển nhiên không nghĩ đến Tống Nhiễm sẽ động thủ, nhìn cô gái gầy như vậy, lực tay còn rất lớn, hắn ta nhất thời không chú ý, suýt nữa bị đẩy ngã.

Đường Tấn tựa hồ cũng không nghĩ đến tiêu bạch tho này lại khó làm như vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng hắn cũng không tính toán buông tha cho cô.

Cô gái lần lộn ở cái loại địa phương này, thì có thể thanh cao ở chỗ nào?

Từ trong ví tiền tay rút ra một tập bạc, thè, đứng lên.

Đi lên phía trước hai bước, đi đến trước mặt Tống Nhiễm, ở bên tai cô, thấp giọng nói: "Tống Nhiễm đúng không? Anh cũng không cùng em vô nghĩa nữa, nửa giờ sau, Kim Bích Huy Hoàng, anh chờ em."

Nói xong, liền nhét bạc, thè vào tay Tống Nhiễm.

Nói xong, cũng không đợi Tống Nhiễm trả lời hắn, phàng phất dự định cô sẽ không cự tuyệt, nói với hai báo tiêu bên người: "Hai người các anh, chút nữa mang cô ấy đi."

Sau đó, hai tay nhét vào túi, nhất phái tiêu sái (?), lập tức đi ra ngoài.

Chỉ một thoáng, trong nháy mắt sắc mặt Tống Nhiễm lạnh đến cực điểm, ấn đường gập gao nhăn lại, đột nhiên nhìn chăm chăm vào bạc, thè bị nhét trong tay, lập tức có loại cảm giác bị vũ nhục.

Cô cũng coi như là ở trong xã hội lần lè bỏ lết, cái loại việc hoang đường này, phá lệ là lần đầu.

Tống Nhiễm không được coi là một người có tính tình tốt, đối phương xâm phạm đến điểm mấu chốt của cô, hỏa khí bốc lên, tính tình lập tức không thể khác chế.

"Đứng lại." Thanh âm của cô lạnh lùng, lộ ra khí lạnh.

Bước chân Đường Tấn hơi ngừng, quay đầu, trong mắt có vài phần ái muội cười: "Như thế nào? Muốn đi cùng anh à?"

Tống Nhiễm cười lạnh một tiếng, thuận tay cầm ly rượu trên bàn vừa này Đường Tấn đưa cô, sau đó một bước đi đến trước mặt hắn.

Đường Tấn thấy cô cầm rượu đi đến, đuôi lông mày hơi nhướng lên, trong mắt lộ ra một tia nghiền ngẫm ý cười: "Sao rồi? Nghĩ thông suốt?"

Tống Nhiễm mĩa mai mà tiếng một cười: "Cũng không phải, rượu ngon như vậy, không uống thì chẳng phải là lãng phí sao."

"Em ——"

Tống Nhiễm vừa mới dứt lời, căn bản không cho đối phương cơ hội mở miệng, trong mắt cô hiện lên tia lệ khí, giây tiếp theo, đột nhiên hung hăng hất thẳng rượu trong tay lên mặt Đường Tấn.

"..."

Sự việc phát sinh quá đột ngột, trong nhất thời, tất cả mọi người thất thần.

Tống Nhiễm vẫn còn chưa hết giận, vứt thẳng thè trong tay lên mặt Đường Tấn, mĩa mai nói: "Anh thì tính là cái thứ gì!"

Tống Nhiễm ghé tòm nhất là loại người này, cho rằng có mấy đồng tiền dơ bẩn, là phụ nữ đều phải quý, liếm bọn họ.

Hất rượu, vứt bạc, thè, nhìn bộ dáng đối phương cả người chặt vật, cuối cùng trong lòng Tống Nhiễm cũng thoải mái hơn một chút.

Thừa đôi đối phương đều còn đang khiếp sợ, Tổng Nhiệm xoay người đi, nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng mà vừa mới đi chưa đến hai bước, đã bị người từ phía sau túm chặt cánh tay: "Xú nha đầu! Mày tìm chết có phải không?!"

Người túm Tổng Nhiệm là một trong số huynh đệ của Đường Tấn, hoàn hồn đầu tiên.

Tổng Nhiệm chán ghét người khác chạm vào mình, quay đầu lại, đen mặt, nhấc chân một cái, đập thẳng vào chỗ yếu ớt kia.

Người đàn ông đột nhiên bị đá không kịp phòng bị, "à" hét thảm một tiếng, che lại đứng quần lùi về sau vài bước.

"F*ck! Sức lực xù nha đầu thật lớn!"

Sắc mặt Đường Tấn giờ phút này đã âm trầm đến nỗi không thể lại âm trầm, quát chói tai một tiếng: "Bắt cô ta lại cho tao lại!"

Hai người đàn ông vốc dáng cao to nhanh chóng xông đến phía Tổng Nhiệm

Tổng Nhiệm thấy thế, thuận thế cầm một chai rượu ở bàn bên cạnh, lúc một trong hai người đàn ông chạy đến công kích cô, đột nhiên cô giơ chai rượu lên, hung hăng đập vào vai đối phương.

Lúc chai rượu đập xuống, mảnh nhỏ văng khắp nơi, trong nháy mắt quán bar bộc phát tiếng thét chói tai, không ít người vừa thấy "khai hòa", ôm đầu chạy tứ phía.

Tổng Nhiệm có chút công phu, lúc trước đến quán bar làm việc, có học võ Taekwondo một thời gian, phòng họa chưa xảy ra.

Hon nữa, sức cô rất mạnh, dùng hết toàn lực.

Một chai này đập xuống làm cho đầu vai đối phương tê dại, động tác cũng trở nên chậm chạp hơn.

Một người khác thấy thế, đều sinh cảnh giác, lại không dám coi Tổng Nhiệm như tiểu nha đầu mà đối phó.

Tổng Nhiệm thấy một người khác hùng hổ vọt đến phía mình, cô phản ứng cực nhanh, thuận tay liền cầm chiếc ghế ném thật mạnh vào mặt người đó.

Nhiều đàn ông như vậy, kì thật Tổng Nhiệm biết mình trốn không thoát, hiện tại chỉ muốn kéo dài thời gian, bảo đảm mình sẽ không bị bắt quá nhanh.

Trong lòng yên lặng đếm đến Mười, chín, tám...

Có đôi khi Tổng Nhiệm sẽ không khác chế được tính tình, làm một ít việc xúc động. Giống như vừa rồi hất rượu lên mặt Đường Tấn.

Đưa ra cái loại yêu cầu hoang đường này, xác thật là chọc giận cô.

Nhưng cô cũng không phải là người không có đầu óc, sợ dĩ dám động thủ, là bởi vì trước khi hai người kia bắt cô đi, liền lặng lẽ nhấn số của Lư Linh.

Số của Lư Linh ở điện thoại cô nhanh chóng quay số.

Điện thoại nằm ở trong tay, lúc ý thức được khả năng có nguy hiểm, đầu tiên là nhanh chóng quay số điện thoại.

Sau đó, liền vẫn luôn ở kêu buồm tôi ra.

Lúc trước cô đã cùng Lư Linh ước định, nếu cô gọi điện thoại cho cô ấy, nói chút gì kỳ lạ, khiến vậy thì Lư Linh sẽ lập tức giúp cô báo cảnh sát.

Tính thời gian, cũng nên đến đây.

Quả nhiên, lúc cô cầm ghế ném vào mặt đối phương, bên ngoài liền truyền đến tiếng còi báo động của cảnh sát.

Tiếng còi cảnh sát không ngừng truyền đến, trừ Tổng Nhiệm, tất cả mọi người trong quán bar đều thất thần.

Lập tức trong lòng Tổng Nhiệm thờ phào nhẹ nhõm, đắc ý đảo dạt mà nhìn đối phương.

Tất cả mọi người không dám động thủ, tất cả đều nhìn về phía Đường Tấn, chờ đợi hấn chỉ thị.

Án đường của Đường Tấn gất gao nhún lại, bước chân vững vàng, đi đến trước mặt Tổng Nhiệm, ánh mắt sắc bén mà trừng mắt cô "Cô báo cảnh sát?"

Tổng Nhiệm cười lạnh một tiếng: "Đối phó với loại người tra như các người, chú cảnh sát nhất định được."

Vài người mặc đồ cảnh sát bước chân đi vào tới, hô lớn một tiếng: "Tất cả đều không được phép nhúc nhích!"

Nửa giờ sau.

Đồn cảnh sát.

Tổng Nhiệm ngồi trên ghế, trước mặt là hai chú cảnh sát, đang ở kiểm tra chứng minh nhân dân của cô.

"Tổng Nhiệm, hát ở quán bar, vị thành niên." Đối phương ngẩng đầu lên, án đường chau lại.

Tổng Nhiệm chột dạ, vội nói: "Cháu là thành niên! Cháu mười sáu tuổi!"

"Mười sáu tuổi đã là thành niên? Phải đủ mười tám đấy hiểu chưa? Tuổi còn nhỏ, không học tập cho tốt, hỗn láo!" Chú cảnh sát đột nhiên lạnh giọng hung dữ với cô.

Tổng Nhiệm rù đầu, ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Bên cạnh là một chị cảnh sát xinh đẹp, nói lời thăm thía: "Quán bar là cái loại địa phương ngư long hỗn tạp, em lại lớn lên xinh đẹp như vậy, thật sự rất nguy hiểm. Nếu hôm nay không phải em cơ trí, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì, vô luận vì nguyên nhân gì, sau này không thể ở lại cái loại địa phương này làm thêm."

Tổng Nhiệm ngoan ngoãn gật đầu: "Em biết rồi, cảm ơn chị."

Có chút khẩn trương mà nhìn về phía chú cảnh sát có biểu cảm cực nghiêm túc rất tức giận, nhỏ giọng mà nói: "Ca ca anh đừng nóng giận."

Tổng Nhiệm nói ngọt, khuôn mặt đang nghiêm túc của chú cảnh sát lập tức hòa hoãn, thanh âm ôn hòa hơn: "Được rồi, Gọi người nhà em đến đây đi."

Tổng Nhiệm vừa nghe phải gọi người nhà, theo bản năng nói: "Em không có người nhà!"

Hai người cảnh sát nghe thế thì sững sốt, liếc nhìn nhau.

"Em là cô nhi sao? Vậy người giám hộ của em đâu? Gọi người giám hộ của em đến đây đi." Ánh mắt của chị cảnh sát xinh đẹp nhìn Tổng Nhiệm, lập tức sinh ra một tia đồng tình.

Tổng Nhiệm cắn cắn môi, hỏi: "Có thể không gọi người nhà không ạ? Em tự mình đi về là được."

"Không thể! Cần phải có người lớn đến, còn phải ký tên!" Chú cảnh sát nghiêm túc nói.

Tổng Nhiệm đau đầu, cầu tình ca ca ty ty nửa ngày, đối phương nói cái gì cũng muốn theo quy củ làm việc, nói cô gọi người thân đến mới được.

Tổng Nhiệm do dự thật lâu, căng da đầu, chung quy vẫn phải gọi điện thoại cho Lục ca ca...

Đầu bên kia, Lục Mộ Trầm mới từ vô quần về, tắm rửa xong, dựa vào đầu giường, đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Tổng Nhiệm, nào biết vừa lấy điện thoại ra, liền thấy Tổng Nhiệm gọi đến.

Anh lập tức nhận, tâm trạng khá tốt: "Anh đang chuẩn bị gọi cho em đấy."

"Lục... Lục ca ca..." Tổng Nhiệm ấp úng, ngữ khí có chút không đúng.

Lục Mộ Trầm ngồi thẳng, hỏi "Làm sao vậy?"

Tổng Nhiệm cắn chặt môi, chần chờ một lúc lâu, giọng nói nhỏ nhỏ, nói: "Lục ca ca, anh... Anh có thể đến cục cảnh sát một chuyện hay không..."

"Cục cảnh sát? Sao em lại ở cục cảnh sát?" Bỗng nhiên Lục Mộ Trầm từ trên giường đứng lên, trong nháy mắt biểu cảm ngưng trọng, lập tức lo lắng.

Giọng Tổng Nhiệm càng nhỏ, giống như muỗi kêu: "Em... Em đánh nhau..."

Bỗng nhiên trong điện thoại yên tĩnh.

Thật lâu sau, thanh âm nặng nề của Lục Mộ Trầm truyền đến: "Chờ, anh lập tức đến đây."

Tác giả có lời muốn nói

Rốt cuộc về đến nhà! Đây chương không sai biệt lắm tính hai chương đi, ta trước đi ra ngoài ăn một bữa cơm, sau đó ngày mai khôi phục buổi sáng 8 điểm đổi mới ha.

Hôm nay đổi mới chậm, cho đại gia phát 66 cái bao lì xì đi, bồi thường một chút, sờ sờ nha ~~

Kid Tuế vẫn chưa đăng chap mới của Con Tim Rung Động, chán chẳng muốn nói. Tà Thanh Trúc này sẽ bị Nhiệm tỷ tự tay trừng trị nên các cậu cứ yên tâm. Có ai biết ảnh trên là của đôi nào không?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại [sWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tác giả có lời muốn nói

Nói cái chuyện rất trọng yếu, mấy ngày nay khá nắng ta sẽ sửa chữa một chút tuyến thời gian của truyện, hiện tại không phải viết bối cảnh cao một (chắc là lớp 10) sao, chắc là sẽ đổi thành bối cảnh cao nhị (lớp 11), học kỳ sau chính là cao tam (lớp 12), muốn nhanh nhanh kết thúc phần vườn trường. Sau đó tuổi của Nhiệm Nhiệm cùng Lục ca cũng sẽ sửa lớn hơn.

Chỉ là sửa tuyến thời gian, không ảnh hưởng đến cốt truyện, nói cho mọi người, chính là phía dưới viết phần cao tam, mọi người đừng tưởng rằng là viết sai thì tốt rồi.

Lại cường điệu một chút, không ảnh hưởng mọi người bình thường xem văn nha ~

Lục Mộ Trầm đã lo lắng lại còn tức giận.

Anh biết tính Tổng Nhiệm có chút nóng, nhưng không nghĩ tới cô vậy mà sẽ đánh nhau?? Còn đánh đến nổi tự đưa mình vào cục cảnh sát nữa chứ?

Tắt điện thoại, nhanh chóng ra cửa.

Dọc đường đi, không ngừng thúc giục tài xế đi nhanh lên.

Tài xế bị anh thúc giục đến mức mất tâm: "Anh bạn à, không thể nhanh a! Nếu nhanh, tôi phải vào cục cảnh sát!"

"..." Lục Mộ Trầm có điểm tức ngực, muốn nói, bạn gái còn ở cục cảnh sát chờ anh đi cứu đấy.

Đại sảnh cục cảnh sát, Tổng Nhiệm ngồi trên ghế, chờ Lục Mộ Trầm đến thu dọn cục diện rồi rảo cho mình.

Trong lòng cô khấn nguyện, sợ Lục Mộ Trầm tức giận, trong đầu không ngừng nghĩ chút nữa giải thích với anh như thế nào.

Còn chưa nghĩ ra cách tốt để nói, Lục Mộ Trầm liền chạy đến.

Cửa đại sảnh từ bên ngoài bị đẩy ra.

Trong lòng Tổng Nhiệm căng thẳng, bỗng nhiên ngừng đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, Tổng Nhiệm phát hiện biểu tình của Lục Mộ Trầm không được tốt cho lắm, sợ đến nỗi lập tức không dám hé răng.

Lúc Lục Mộ Trầm ở trên đường, lo lắng là cảm xúc lớn nhất, nhưng mà giờ phút này nhìn thấy Tổng Nhiệm, không hiểu sao, bỗng nhiên tức giận lại chiếm thượng phong.

Anh đứng ở cửa, sắc mặt nặng nề mà nhìn cô, cũng không nói lời nào.

Tổng Nhiệm biết mình làm sai, chột dạ, theo bản năng rũ xuống đầu, giống cái trẻ con phạm sai lầm chờ đợi bị người lớn giáo huấn, hai tay bắt an vò vạt áo.

Lục Mộ Trầm đứng ở cửa một lát, mới để hòa khí trong lòng xuống một chút, bước đến trước mặt cô, ấn đường nhíu lại, hỏi cô: "Bị thương không?"

Tổng Nhiệm vội lại ngẩng đầu lên, lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Không có."

Lục Mộ Trầm kiểm tra cô trên dưới một lát, không có chỗ nào bị thương, mới thở phào nhẹ nhõm.

Giấy tiếp theo, ánh mắt lập tức lại trở nên sắc bén, tức giận mà nói một câu: "Chờ!"

Nói xong, liền đi nhanh vào bên trong, thu dọn cục diện rồi rảo.

Tổng Nhiệm thấy Lục Mộ Trầm thật sự tức giận, bỗng nhiên cô có chút sợ, cảm thấy lần này mình tạo ra đại họa mà.

Xuyên qua cửa kính, Tổng Nhiệm nhìn Lục Mộ Trầm ở bên trong nói chuyện với nhóm cảnh sát, thường gắt đầu, nhưng không nghe thấy đang nói cái gì.

Qua một lúc lâu, thấy Lục Mộ Trầm khom lưng chào với vài vị cảnh sát, sau đó xoay người, đi đến phía cửa.

Trong lòng Tổng Nhiệm biết là thu dọn được, lập tức vui vẻ chạy đi lên, ôm cánh tay anh, hai mắt sáng lấp lánh, hỏi: "Không có việc gì đúng không?"

Lục Mộ Trầm rũ mi liếc có một cái, biểu tình lạnh đến mức làm Tổng Nhiệm co rúm lại, ngai ngừng tay ôm cánh tay Lục Mộ Trầm buông xuống, nhấp miệng, ngoan ngoãn đứng yên.

Tối nay không tránh khỏi phải nghe một trận giáo huấn, Tổng Nhiệm cũng tự mình hiểu lấy, nhỏ giọng nói: "Anh nắng em đi, em đảm bảo không phản bác."

Lục Mộ Trầm liếc có một cái, lạnh giọng: "Đi ra cùng anh."

Nói xong, liền đi ra ngoài trước.

Tổng Nhiệm vội vàng đuổi theo, trong lòng bồn chồn.

Lục Mộ Trầm đi ra khỏi cục cảnh sát, một đường bước nhanh đi phía trước.

Tổng Nhiệm gất gao đi theo sau anh. Anh đi rất nhanh, cô chỉ có thể chạy chậm theo sau anh, chạy chậm có chút mệt, cô muốn bảo anh chờ cô một chút, nhưng lại sợ anh đột nhiên phát hỏa, một tiếng cũng không dám nói.

Cũng không biết cứ như vậy bao lâu, lúc đi đến lần đường dành cho người đi bộ, bước chân của Lục Mộ Trầm chậm dần, rồi ngừng lại.

Tổng Nhiệm ở ngay sau anh, đột nhiên anh dừng, đầu cô trực tiếp đâm vào lưng anh.

Lưng cứng rắn, đau đến nỗi cô "a" một tiếng, theo bản năng mà che mũi lại.

Lục Mộ Trầm quay đầu lại, thấy cô che mũi, mặt đầy ủy khuất mà nhìn anh.

Lục Mộ Trầm đau lòng, giờ tay kéo tay cô xuống, lo lắng hỏi: "Đâm đau không?"

Tổng Nhiệm dùng sức găt đầu: "Đau, đặc biệt đau."

Đôi mắt ngập nước lấp lánh, trông giống như muốn khóc.

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu, liếc cô một cái, sau đó sắc mặt lạnh lùng, châm chọc nói: "Mới đâm một cái mà đã đau rồi? Không phải năng lực của em rất cao sao? Còn dám đánh nhau nữa chứ?"

Lúc nói đến câu cuối cùng, Tổng Nhiệm không dám cãi cò, kéo kéo tay Lục Mộ Trầm, mắt trông mong nhìn anh, giọng nói mềm mại mà yếu thế: "Em sai rồi, Lục ca ca, anh đừng nóng giận nữa mà..."

Lục Mộ Trầm vẫn như cũ mặt sà sầm.

Tổng Nhiệm bước một bước đến trước mặt anh, cơ thể đến gần anh, giống như làm nũng liếc tay anh: "Lục ca ca, em thật sự sai rồi, sau này em sẽ không đánh nhau nữa đâu, em thề."

Đầu tựa vào trong ngực anh giống như mèo nhỏ làm nũng, hai tay ôm eo anh, giọng nói mềm mại mà dỗ: "Đừng nóng giận, đừng nóng giận mà..."

Tổng Nhiệm có điểm này tốt, mình làm sai, biết nói lời mềm mại xin lỗi, cho nên mặc dù là mắt thấy muốn cãi nhau, cuối cùng cũng ôn ào không đứng dậy (?).

Lục Mộ Trầm như muốn ăn cô, trầm mặc một lát, nghĩ khi rồi cuộc cũng hòa hoãn hơn: "Em không có việc gì muốn nói với anh sao?"

Tổng Nhiệm từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, hai mắt chớp chớp: "Chú cảnh sát không nói với anh à?"

Cô cảm thấy Lục Mộ Trầm hỏi chắc là việc hát ở quán bar, khẳng định vừa nãy chú cảnh sát đã nói hết với anh rồi.

"Anh muốn nghe chính em nói." Lục Mộ Trầm liếc cô một cái, sau đó nhẹ nhàng đẩy cô ra, đi lên phía trước vài bước, đến chỗ ghế ven đường để nghỉ ngơi ngồi xuống, mí mắt anh khẽ nâng, nhìn Tổng Nhiệm, thấp giọng nói: "Nói đi, anh nghe."

Hai tay Tổng Nhiệm bắt an nắm lại với nhau, khẩn trương mà nhìn Lục Mộ Trầm: "Anh... Anh đồng ý với em trước, em nói, anh... Anh không được tức giận..."

Hai mắt Lục Mộ Trầm hơi nhướng lên: "Việc gì em cũng lừa anh, còn muốn anh không tức giận sao?"

Tổng Nhiệm nghẹn lại: "... "

Không khí lập tức trở nên ngưng trọng.

Qua một lúc lâu, Lục Mộ Trầm bắt đầu đi mà vỗ trán, cuối cùng đánh vỡ sự trầm mặc này, nói: "Nói trước đi, lúc trước em không nói cho anh nghe chuyện gì thì bây giờ nói hết tất cả cho anh, một chuyện cũng không được giấu."

"Không có chuyện khác!" Tổng Nhiệm sốt ruột ngồi bên cạnh Lục Mộ Trầm, nói: "Cũng chỉ có chuyện ở quán bar là giấu anh thôi, thật sự không có chuyện gì khác!"

Lục Mộ Trầm hoài nghi nhìn cô.

Tổng Nhiệm giờ tay lên, vẻ mặt nghiêm túc thề: "Thật, trừ chuyện hát hò này, thì không chuyện gì khác giấu anh cả!"

Lục Mộ Trầm nhìn chăm chăm cô, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô thật lâu, cuối cùng sắc mặt cũng bình tĩnh trở lại, hỏi: "Vì sao không nói cho anh?"

Tổng Nhiệm nhấp môi, nhỏ giọng nói: "Không phải em sợ anh lo lắng sao..."

"Sợ anh lo lắng?" Ánh mắt chăm chú nhìn Tổng Nhiệm, nói: "Em có biết không, việc gì em cũng giấu anh, mới là để cho anh lo lắng, giống chuyện tối nay vậy, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với em, em bảo anh..."

Bỗng nhiên giọng anh ngưng lại, yết hầu giống như bị thứ gì chặn lại, ề âm trường trường mà không phát ra tiếng, nghĩ đến thiếu ti nữa Tổng Nhiệm xảy ra chuyện, trong mắt không thể che dấu được mà hiện lên vài phần sợ hãi.

Tổng Nhiệm thấy anh lo lắng, kéo tay anh, nhếch miệng nở nụ cười: "Lục ca ca, anh đừng sợ a, không phải em vẫn tốt sao, em học qua Taekwondo, hơn nữa biết bảo vệ chính mình là như thế nào. Thật mà, mấy người ở trong tay em một chút tiện nghi cũng không chiếm được! Đều bị em giáo huấn!"

Tổng Nhiệm nói, trên mặt không tự giác mà lộ ra vài phần đắc ý.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, hai mắt nheo nheo: "Em còn không biết xấu hổ mà nói à? Gặp phải cái loại tình huống này, nếu em không nghĩ ra sẽ thoát thân hoặc xin giúp đỡ như thế nào, em còn dám động thủ sao? Tất cả đều là mấy người đàn ông cao to, chọc giận, em có biết sẽ có hậu quả xảy ra với em không?"

Cho dù bây giờ Tổng Nhiệm hoàn hảo đứng trước mặt anh, nhưng tưởng tượng đến cảnh tượng lúc đó, Lục Mộ Trầm vẫn cảm thấy kinh hồn táng đảm.

Anh thật không biết đến tội cùng nha đầu này lớn mật đến thế nào, hoàn toàn không suy xét hậu quả.

Tổng Nhiệm bĩu môi: "Ai... Ai bảo anh ta vũ nhục em chứ, em tức giận quá..."

Lục Mộ Trầm nhủ mảy: "Em không sợ phải chịu thương tổn lớn hơn sao?"

"Em... Không phải em báo cảnh sát trước sao..." Nói là nói như vậy, nhưng kì thật Tổng Nhiệm vẫn biết lúc ấy mình quá xúc động, rồi cuộc lúc ấy nếu có một chút sai lầm, khả năng cao đời này của cô bị hủy rồi.

Không dám vì mình biện giải nữa, cô ôm chặt cánh tay Lục Mộ Trầm, mắt trông mong nhìn anh, giọng nói mềm mại làm nũng: "Lục ca ca, em biết sai rồi, anh đừng nóng giận, em đảm bảo, sau này sẽ không động thủ đánh người trước, nhất định em sẽ xem xét lực lượng giữa địch và ta trước, sẽ không xúc động làm việc."

Lục Mộ Trầm nghe thế, ấn đường nhăn lại: "Sau này em còn dám động thủ đánh người không?"

"Là sao... Vậy nếu có người muốn khi dễ em thì sao, em cũng muốn tự mình bảo vệ một chút."

"Không có người sẽ khi dễ em." Lục Mộ Trầm nhìn cô, như chém đinh chặt sắt mà nói: "Bởi vì anh sẽ không để em tiếp tục ở lại chỗ tùy thời có khả năng bị người ta khi dễ nguy hiểm."

Tổng Nhiệm sùng sốt, sau đó nghe Lục Mộ Trầm giúp cô quyết định: "Từ nay về sau, không cho đi đến chỗ như vậy."

"A?" Tổng Nhiệm mở to hai mắt: "Đừng mà."

Sắc mặt Lục Mộ Trầm trầm xuống: "Em còn muốn đi?"

Tổng Nhiệm thật sự sợ còn muốn đi, nhưng thấy mặt Lục Mộ Trầm âm trầm, là bộ dáng rất nhanh sẽ phát hỏa, lập tức chốt dạ không đi, nhỏ giọng nói thầm: "Nhưng... Nhưng chỗ đó thật sự kiếm rất nhiều tiền nha..."

Cô đã làm nhiều việc làm như vậy, chỉ có ở quán bar hát là kiếm tiền nhiều nhất.

"Anh nói không được đi, chính là không được đi!" Lục Mộ Trầm căn bản không cho Tổng Nhiệm bất luận cơ hội từ chối, anh tuyệt đối không có khả năng để cô ở cái chỗ lúc nào có khả năng có ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Tổng Nhiệm mím chặt môi, rừ đầu, bộ dáng rất nết nết.

Lục Mộ Trầm biết cô lo lắng về tiền, đau lòng mà ôm cô vào trong ngực, thấp giọng an ủi: "Về việc tiền nong, em đừng lo lắng, anh sẽ có biện pháp."

Tổng Nhiệm không lên tiếng, vùi đầu vào trong ngực Lục Mộ Trầm.

Giữa giữa ở trong lòng thật lâu, mới nhẹ nhàng "văng" một tiếng, ngẩng đầu lên, nói: "Em đồng ý với anh, em sẽ không đi làm ở quán bar nữa."

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiệm nói như vậy, cuối cùng trên mặt cũng có chút tươi cười, ngón tay nhẹ nhàng vỗ mặt cô, giọng nói ôn nhu: "Ngoan."

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Kẹo Mạch Nha

Kì thật cho đến bây giờ, việc làm thêm ở quán bar là nơi kiếm tiền quan trọng nhất trong sinh hoạt của Tống Nhiễm, nhưng nếu Lục Mộ Trầm lo lắng cho cô, không muốn cô tiếp tục làm việc ở cái chỗ phức tạp như vậy, cô liền đồng ý với anh.

Cũng không có gì không tình nguyện, kì thật chính cô cũng không thích hoàn cảnh chỗ đó. Nhưng vấn đề hiện tại là, cô cần phải tìm việc làm thêm vào buổi tối một lần nữa.

Bây giờ nghỉ, cũng có thể tìm công việc làm cả ngày trong kì nghỉ hè. Nhưng chờ sau khi khai giảng, ban ngày đi học, cũng chỉ có buổi tối cùng cuối tuần mới có thể làm việc.

Vì thế, có thể tìm công việc làm thêm vào buổi lập tức trở thành vấn đề khó giải quyết nhất trước mắt.

Tống Nhiễm mất vài ngày tìm công việc, nhưng trước sau không thể tìm được việc thích hợp.

Đã vài ngày buổi tối không có việc làm, cô có chút lo lắng. Lulu Linh hẹn cô ra ngoài giải sầu, hai người tay khoác tay, đi chậm rì rì trên làn đường dành cho người đi bộ.

Lulu Linh đã lâu chưa thấy Tống Nhiễm có bộ dáng lo lắng như vậy, vỗ vỗ tay cô, an ủi cô nói: "Kì thật tìm không thấy cũng không sao nha, học kì sau bọn mình đã lên cao tam, học tập là nhiệm vụ quan trọng, cũng không nhất định cậu có tình lực đi làm thêm."

"Nhưng bây giờ tớ thiếu rất nhiều tiền." Cảm xúc của Tống Nhiễm trùng xuống, mỗi khi nghĩ đến chuyện này, liền cảm thấy áp lực rất lớn.

Chờ sau khi khai giảng, phát tờ rơi cùng việc làm ở tiệm trà sữa chỉ có thể làm vào cuối tuần, tiền đặc biệt ít, một tháng nhiều nhất cũng chỉ có một nghìn.

"Một tháng cậu chi tiêu rất lớn sao? Bệnh của bố cậu có tốt hơn chút không? Vẫn là mỗi ngày phải uống thuốc à?"

Tống Nhiễm gật đầu.

Nếu chỉ là phí sinh hoạt, ước lượng một nghìn cũng đủ rồi. Nhưng vấn đề là thuốc của bố, không thể ngưng. Hơn nữa cô muốn kiếm nhiều tiền, nếu sau này có tình huống ngoài ý muốn cần có tiền gấp, cô cũng có thể lấy tiền ra.

"Cậu ở quán bar làm thêm đã hơn một năm, thế nào cũng có tích được một ít đúng chứ? Có thể sống qua cao tam không? Chỉ cần chờ thi đại học kết thúc, sau này học đại học, cơ hội có việc làm sẽ càng nhiều."

"Có thì có, nhưng..."

Chính xác là Tống Nhiễm có một chút tiền tích lại, nhưng mà không nhiều lắm, là tiền cô tích góp lại để vào đại học.

"Đã có tiền rồi, vậy cậu cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng (1)!" Lulu Linh ngắt lời cô, giờ tay xoa xoa mặt Tống Nhiễm: "Nào nào nào, cười một cái, tớ chỉ thích Tiểu Nhiễm Nhiễm nhà tớ lạc quan vui vẻ thôi."

(1)Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng: Chuyện gì cũng thế, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, gấp cũng không được, mà kệ cũng không xong.

Lulu Linh xoa mặt Tống Nhiễm như xoa mặt trẻ con, lập tức Tống Nhiễm bị cô nàng chọc cười nộ lên, bắt lấy tay cô nàng: "Đừng xoa a, mặt tớ cũng không phải là cục tẩy nha."

Lulu Linh thấy Tống Nhiễm bị chọc cười, cũng nộ nộ cười theo, vỗ nhẹ nhe mặt cô, nói: "Quả nhiên Nhiễm Nhiễm nhà chúng ta cười lên vẫn là đẹp nhất."

Tống Nhiễm cười càng vui vẻ, hai mắt đều cong lên. Tâm trạng trong nháy mắt trở nên tốt hơn, như vừa qua khỏi sương mù.

Lulu Linh kéo cô: "Phố bên có khai trương cửa hàng nướng BBQ, chúng ta đi ăn thịt xiên đi!"

"Được nha!" Giống như Lulu Linh nói, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, bây giờ cô có tiền, không cần thiết phải tạo áp lực lớn cho mình như vậy, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.

Có đôi khi Tống Nhiễm sẽ dễ tâm vào chuyện vụn vặt, nhưng bây giờ bị hai ba lời khuyên của Lulu Lin, lập tức liền thông suốt hơn.

Hai người kéo tay nhau, vui mừng mà đi đến phố bên.

Phía trước đầu đường là một cái đèn giao thông có đèn đỏ, Tống Nhiễm cùng Lulu Linh dừng lại chờ đèn xanh.

"Đứng rồi, có muốn gọi Lục ca ca nhà cậu đến không?" Lulu Linh bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi Tống Nhiễm

Tống Nhiễm lắc đầu: "Không cần, mấy ngày nay anh ấy có việc, rất vội"

"A? Không phải nghỉ sao? Vợ cái gì nha? Các cậu không hẹn hò à?"

"Có hẹn hò nha, bữa sáng và bữa trưa đều cùng nhau ăn." Tống Nhiễm nói: "Nhưng cụ thể với cái gì, anh ấy cũng không nói với tớ."

"Ồ, như vậy a."

Tống Nhiễm gật đầu, nói: "Hai bọn mình đi ăn là được rồi, không cần gọi anh ấy."

"Được." Lulu Linh vừa dứt lời, đèn xanh liền sáng lên, kéo tay Tống Nhiễm, liền đi đến đường đối diện.

Rất nhiều người cùng nhau qua đường.

Mà đúng lúc này, đột nhiên một chiếc xe thể thao màu đen tốc độ rất nhanh lao đến đường dành cho người đi bộ.

Trong nháy mắt mọi người qua đường vang lên tiếng hét chói tai, mỗi người đều hoảng không ngừng tránh né nhảy ra tứ phía.

May mắn Tống Nhiễm cùng Lulu Linh còn chưa đi lên trước vài bước, hai người thấy thế, nhanh chóng túm nhau lui trở lại đường bên cạnh.

Đúng lúc xe thể thao chạy qua người Tống Nhiễm cùng Lulu Linh, tốc độ rất nhanh, một làn gió thổi qua, mùi rượu nồng nặc bay đến.

Lulu Linh chau mày, che mũi: "Nhị thế tử (2) này muốn chết à! Uống nhiều rượu như vậy."

(2) Nhị thế tử (二世祖) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

"Loại người cận bã này, nếu chết cũng coi như là vì quốc gia tiết kiệm đồ ăn!" Tống Nhiễm hung hăng mắng một câu.

Lulu Linh sững sốt, ngừng đầu liền thấy hai mắt Tống Nhiễm híp lại, nhìn chăm chăm chiếc xe thể thao phía trước đã chạy xa.

Cô nằng "ồ" một tiếng, tò mò hỏi một câu: "Cậu biết à?"

Tống Nhiễm gật đầu: "Chính là cái thằng biến thái lần trước ở quán bar cho tớ thẻ ngân hàng đấy."

Thi đấu sắp đến, gần đây Lục Mộ Trầm đều vội vàng ở võ quán huấn luyện.

Anh luyện rất tàn nhẫn, đối với tiền thưởng lần này nhất định phải có được.

Trương Lâm phá lệ bội phục anh, lại có chút khó hiểu: "Kì thật nếu cậu vì tiền, hoàn toàn không cần thiết phải liều mạng như vậy, dù sao bố mẹ cậu đều thích nằng nịu của cậu, không phải là dùng tiền trong nhà đều giống nhau sao?"

"Hoàn toàn không giống nhau." Lục Mộ Trầm gỡ bao tay xuống, ném xuống đất.

Trên mặt đầy mồ hôi, anh đi đến lan can, tiện tay cầm khăn lông vắt trên lan can lau mặt.

Trương Lâm ngồi dưới đất, cầm chai nước khoáng ném cho anh, hỏi: "Sao lại không giống nhau?"

Lục Mộ Trầm giờ tay cầm được, vặn nắp chai ra, ngửa đầu, uống ừng ực trong nháy mắt đã uống sạch nửa chai nước.

Anh nghiêng người dựa vào lan can, mồ hôi chảy dọc theo gò má, cổ anh không ngừng chảy xuống.

Anh tiện tay lau mồ hôi, nói với Trương Lâm "Bây giờ nói nhiều với cậu thì cậu cũng không hiểu, chờ đến lúc cậu có người mình thích, tự nhiên sẽ hiểu."

"Cậu không nói sao tớ hiểu hả?" Trương Lâm nhìn anh, nói: "Tớ chỉ cảm thấy cậu quá lẩn lộn (3), vì mấy vạn đồng tiền. Tham gia thi đấu đều là cao thủ, dù cậu lấy được giải nhất, cũng không bảo vệ được mà mang một thân thương tích trở về."

Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng bâng quơ đáp hai chữ: "Đáng giá."

(3) Lẩn lộn: Lao vào để làm, vật lộn với khó khăn vất vả.

Lục Mộ Trầm đến phòng tắm tắm rửa, thay quần áo lúc từ võ quán đi ra, đã là 10 giờ tối.

"Gọi xe về nhà sao?" Trương Lâm đang ở trước cửa chờ anh, bởi vì cùng đường với Lục Mộ Trầm, ngày thường anh không hẹn họ, huấn luyện xong sẽ cùng nhau gọi xe.

"Không, cậu về trước đi, tớ còn có chút việc."

Về mặt Trương Lâm ái muội mà cười: "Chắc chắc, lại hẹn với bạn gái à?"

"Ừ." Lục Mộ Trầm thuận miệng đáp.

Trương lâm "ai" một tiếng: "Được rồi, khiến cho một người là cầu độc thân như tôi có độc đến già là được."

Khi nói chuyện, đúng lúc có chiếc taxi dừng lại, Trương mở cửa xe ra, quay đầu lại tạm biệt Lục Mộ Trầm: "Tớ đi đây."

"Ừ."

Sau khi Trương Lâm đi, Lục Mộ Trầm cũng vậy một chiếc xe, mở cửa sau xe ra, ngồi vào.

"Đi chỗ nào đây, anh bạn?"

"Hội sở Tân Quý."

Lục Mộ Trầm không phải đi tìm Tổng Nhiệm

Mười phút trước, anh nhận được điện thoại của một người bạn, định vị được giờ phút này Đường Tấn đang ở hội sở Tân Quý.

Nửa giờ sau, đến nơi, Lục Mộ Trầm vừa xuống xe, người bạn đó gọi điện thoại đến.

Anh lập tức tiếp nhận, hỏi: "Làm sao vậy? Thay đổi vị trí sao?"

Đối diện là giọng của đàn ông: "Không thay đổi, nhưng tớ lo lắng bên hấn ta có rất nhiều người, còn cậu thì một người, sợ là không lấy được tiện nghi."

Trong mắt Lục Mộ Trầm hiện lên vài phần lạnh lẽo, thấp giọng nói: "Cậu cho rằng tớ là tìm đến cửa để chịu chết sao?"

"A?"

"Yên tâm đi, tớ có chừng mực."

Lục Mộ Trầm cúp điện thoại, lập tức đi vào bên trong hội sở.

Là một hội viên cao cấp của hội sở, đúng lúc Lục Mộ Trầm có thể, đi lên, đưa bé (?) giữ cửa cung kính giúp anh mở cửa.

Căn cứ vào tin tức của bạn, chắc là Đường Tấn ở tầng ba.

Lục Mộ Trầm lập tức đi vào thang máy, trực tiếp lên tầng ba.

Chuyến Nhiệm Nhiệm chịu khi dễ, anh căn bản không nghĩ cứ như vậy mà cho qua.

Tầng ba ghé ló.

"Tần ca, chuyện cô gái nhỏ ở quán bar, anh định cứ như vậy mà cho qua sao?" Ở một góc tối tăm, một người đàn ông đang rót rượu cho Đường Tấn.

"Không cho qua thì có thể làm gì? Vì chuyện này, trước đó không lâu bố tao mới triển khai một hạng mục, trong một đêm tổn thất vài trăm triệu."

Nhắc đến chuyện này, Đường Tấn liền tức giận đến đau dạ dày. Hắn sống hai mươi mấy năm, còn chưa từng có người nào dám hất rượu lên mặt hắn! Với tính tình của hắn, không thể không tra tấn chết xù nhà đầu kia!

Nhưng hắn không nghĩ đến, xù nhà đầu kia vậy mà có bối cảnh.

Nhà Đường Tấn gia ở Vũ Thành dịch xác xem như đệ nhất phú hào, nhưng đó là lúc nhà Lục Mộ Trầm chưa từ thành phố S chuyển về đây.

Tổng công ty của Lục gia là ở thành phố S, thành phố S là đô thị quốc tế cấp 1, mặc dù là ở đó, quy mô của xí nghiệp Lục gia cũng là toàn thị số một số hai. Trở lại Vũ Thành, vô luận là tài lực hay là tài nguyên, tự nhiên Đường gia không thể so sánh.

Mà sở dĩ Lục gia dọn về Vũ Thành, là bởi vì lúc trước cơ thể của mẹ Lục không tốt, bà thương lượng với chồng, muốn xin bệnh viện điều động công tác về Vũ Thành, cũng tiện chăm sóc bố mình.

Lục Minh Tu đau vợ mình, vừa nghe vợ mình phải về nhà, không nói hai lời, lập tức muốn đi theo cùng vợ trở về, còn mang theo con trai về.

Nhưng tổng công ty vẫn là ở thành phố S, cho nên bố Lục thường xuyên đi qua đi lại giữa Vũ Thành với thành phố S.

Sau khi Lục Minh Tu về Vũ Thành, rất nhiều xí nghiệp nơi này đều muốn hợp tác với Lục gia, Đường gia cũng không ngoại lệ.

Trước đó không lâu, bố Đường trăm cay ngàn đắng mới có thể hợp tác với Lục gia một dự án, vốn dĩ chuẩn bị một tuần sau bắt đầu vận hành.

Nào biết được thể mà con trai mình chọc vào con đầu của Lục gia, Lục Minh Tu giận dữ, trong nháy mắt hạng mục mấy trăm triệu hóa thành bọt nước, ông ta tức giận đến nổi thiếu chút nữa đánh chết tên phá gia chi tử này.

Làm Đường Tấn sợ tới mức chạy ra nước ngoài trốn vài ngày, hôm nay mới dám về nước.

"Ái, mấy nói xem, con đầu Lục gia, sao lại ở cái chỗ như quán bar hát chứ? Thật là hại người rất nặng!" Anh em của Đường Tấn ngồi đối diện cau mày cảm thán một câu.

Đường tấn một bụng tức giận nghẹn trong lòng, không có chỗ nào để phát tiết, tức giận đến nổi cả khuôn mặt đều đen, chỉ không ngừng uống rượu giải sầu.

Uống rượu nhiều, liền muốn đi vệ sinh.

Đường Tấn lung lay từ trên sofa đứng lên, đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh là phòng bên cạnh.

Bước chân của Đường Tấn lung lay không vững, cơ thể lao đảo lắc lư đi vào trong nhà vệ sinh.

Lục Mộ Trầm từ hành lang đối diện đi ra, lạnh lẽo trong mắt sâu thẳm

Giấy tiếp theo, cũng đi vào nhà vệ sinh, trở tay đóng cửa, thuận tiện khóa cửa nhà vệ sinh lại.

Lục Mộ Trầm này, kì thật cũng không phải loại người có thù tất báo. Một chút việc nhỏ, trên cơ bản anh có thể khoan dung xử lý.

Thế cho nên, lúc anh tìm bạn giúp mình định vị hành tung của Đường Tấn, bạn anh còn khuyên anh, nói: "Ngầy thường cậu không phải là một người rất rộng lượng sao, dù sao nhà bọn họ cũng tổn thất vài trăm triệu, hơn nữa bạn gái cậu cũng không có việc gì, nếu được, thì thôi bỏ đi?"

Đôi là việc đau khổ khác không quan hệ, Lục Mộ Trầm là thật sự không sao cả, cũng sẽ không so đo.

Nhưng việc gây đó, chỉ cần có một chút sai lầm, khả năng chính là không thể vẫn hỏi cái gì cả, mặc dù cuối cùng Nhiệm Nhiệm không có việc gì, anh cũng không có khả năng để cô nhận ủy khuất nào.

Liên... Chỉ giáo huấn một chút mà thôi.

Khóe miệng anh gọi lên một tia cười lạnh, đi đến phía sau Đường Tấn, giờ tay, vỗ vai hắn.

"Ái vậy?" Đường Tấn đang chuẩn bị kéo khóa, đột nhiên bị người vỗ một cái, nhàu mày quay đầu lại.

Nhưng mà, căn bản Lục Mộ Trầm không cho hắn cơ hội thấy rõ là người nào, trong nháy mắt quay đầu lại, bàn tay giờ là một cú đấm, trực tiếp hung hăng đập vào mặt hắn...

Chỉ nghe "phanh" một tiếng vang lên, cả người Đường Tấn bị đánh ngã xuống đất.

"F*ck! Ai mẹ nó ——"

Câu thô tục còn chưa ra khỏi miệng, Lục Mộ Trầm cất bước đi lên, túm cổ áo hắn, nắm tay một chút lại một chút, không ngừng dấn vào mặt hắn.

Từ đầu tới cuối, hoàn toàn không có cho đối phương cơ hội thở dốc.

Chỉ trong chớp lát, Đường Tấn đã bị đánh đến mơ mơ hồ hồ, cả khuôn mặt đều là máu.

Không biết dấn nhiều hay ít, cuối cùng Lục Mộ Trầm cũng cảm thấy thống khoái, hung hăng buông hắn ra, lạnh lùng liếc hắn một cái.

Lấy điện thoại ra, gọi xe cấp cứu, sau đó mới xoay người, đi ra nhà vệ sinh.

Đường Tấn vẫn tỉnh là nhân vật lớn, bị người ta đánh đến nỗi vào bệnh viện, vào ngày hôm sau tin tức đã lan rộng ra cả Vũ Thành.

Mấy anh em đi thăm hắn, Đường Tấn mặt mũi bầm dập mà ngồi ở giường, nguyên bản khuôn mặt lớn lên còn rất đẹp, quả thực có chút thảm không nở nhìn.

"Trời ơi! Ai làm thế này!" Một người mặt đầy khiếp sợ hỏi.

"Con mẹ nó sao tao biết!" Đối phương ra tay rất nhanh lại tàn nhẫn, căn bản người đánh hắn trông như thế nào cũng không biết.

"Bất quá, tao đã cho người đi điều tra theo dõi ——"

Vừa dứt lời, điện thoại vang lên.

Đường Tấn đen mặt nhận điện thoại: "Thế nào?"

"Thiếu... Thiếu gia, camera trên hành lang bị người ta làm hỏng, không tìm được..."

"F*ck!" Đường Tấn giận dữ, đột nhiên đập điện thoại xuống đất, bỗng nhiên có cảm giác người cảm ăn hoảng hốt.

Chuyện Đường Tấn bị người ta đánh rất nhanh truyền cả Vũ Thành, lúc Tổng Nhiệm đi làm ở tiệm trà sữa, cũng nghe mấy đồng nghiệp bát quái vài câu.

Cô vui vẻ muốn chết, lập tức trốn ra bên cạnh gọi điện thoại cho Lục Mộ Trầm

Đầu bên kia, Lục Mộ Trầm đang huấn luyện ở võ quán, nhận được điện thoại của Tổng Nhiệm, ánh mắt ôn nhu, giọng nói cũng ôn nhu: "Làm sao vậy?"

Ngữ khí Tổng Nhiệm kích động, nói: "Lục ca ca, anh xem tin tức chưa? Cái người ngày đó ở quán bar khi dễ em, hắn bị người ta đánh! Còn đánh vào bệnh viện, ha ha ha ——"

Tổng Nhiệm nói nói, vui vẻ không nhận được nở nụ cười: "Quả nhiên, người xấu đều là sẽ gặp báo ứng!"

Lục Mộ Trầm nghe tiếng cười của Tổng Nhiệm, khóe miệng hơi hơi cong một chút, hỏi cô: "Rất vui về sao?"

"Đương nhiên!"

Ý cười bên khóe miệng Lục Mộ Trầm càng sâu: "Vui về thì tốt. Đúng rồi, mẹ anh bảo buổi tối em về nhà ăn cơm, chút nữa anh đến đón em"

"A?" Bỗng nhiên Tổng Nhiệm khản trương: "Em... Có thể không đi được không?"

Sau khi việc ở quán bar bại lộ, Tổng Nhiệm không dám đi gặp mẹ Lục và bố Lục, lúc này nghe phải đi đến nhà ăn cơm, lập tức hoảng hốt.

Lục Mộ Trầm an ủi cô, nói: "Không phải sợ, mẹ anh đau lòng em còn không kịp."

~~~~~

Ngon hơn?

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Editor: Kẹo Mạch Nha

Hôm nay tiệm trà sữa không phải quá vội vàng, Tống Nhiễm tắt điện thoại rồi đi về, liền ngồi nghỉ ngơi ở quầy bar, có người đến thì làm một cốc, không ai đến thì nghe mấy đồng nghiệp nói chuyện phiếm.

Mấy nhân viên nữ đều khoảng hai mươi tuổi, ngày thường thích bắt quái một chút về giới giải trí.

Cho đến bộ phim truyền hình *Hòa Hoạn* mới nhất, đột nhiên liền có nữ sinh nói: "Tớ cảm thấy Chân Ý Ý lớn lên cũng chưa chắc đẹp bằng Tống Nhiễm đâu, kỹ thuật diễn cũng không được, thật không hiểu sao mà hồng (1) được."

Nguyên văn là "hóa" nhưng tớ thấy từ "hồng" thì hợp với giới giải trí hơn.

Tống Nhiễm đột nhiên bị điểm danh, không quá sợ hãi, vội nói: "Đừng đừng đừng, người ta so với em xinh đẹp hơn nhiều, hơn nữa em cảm thấy kỹ thuật diễn cũng khá tốt."

Tống Nhiễm không phải khiêm tốn, là thật sự cảm thấy Chân Ý Ý xinh đẹp, tuy rằng kỹ thuật diễn không tính đặc biệt tốt, nhưng với tiểu hoa đán mà nói hoàn toàn xứng đáng đứng nhất.

"Tống Nhiễm em cũng đừng khiêm tốn, em lớn lên thật xinh đẹp, nếu em vào giới giải trí, khẳng định có thể hồng."

Đề tài càng nói càng thái quá, Tống Nhiễm làm cười gượng, dứt khoát đi trốn.

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, Lục Mộ Trầm đến đón Tống Nhiễm tan làm.

Tống Nhiễm từ trong tiệm đi ra, cầm tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: "Thật sự phải đến nhà anh à?"

Lục Mộ Trầm thấy bộ dáng thật sự sợ hãi của Tống Nhiễm, bắt đầu vừa buồn cười, "Em có thể trốn bỏ mẹ anh cả đời sao?"

Tống Nhiễm "..."

"Đừng sợ, cũng không phải là em không biết tính cách của bố mẹ anh." Lục Mộ Trầm thấp giọng trấn an cô.

Tống Nhiễm nhấp nhấp môi, nhỏ giọng, lo lắng hỏi: "Sẽ không ghét bỏ em chứ? Dù sao cũng là..."

Lục Mộ Trầm vừa nghe lời này, ấn đường lập tức nhăn lại, vẻ mặt nghiêm túc mà hỏi lại cô: "Vì sao lại ghét bỏ? Em dựa vào chính mình lao động kiếm tiền, vì sao lại phải ghét bỏ em?"

Tống Nhiễm nhấp miệng không nói.

Cô có lo lắng.

Rốt cuộc quán bar cũng không phải là cái chỗ đứng đắn gì cho cam.

Bỗng nhiên Lục Mộ Trầm bắt đầu đi, đi đau lòng, nói: "Lần trước mẹ nghe nói em xảy ra chuyện, đau lòng đến sắp khóc, sao có thể ghét bỏ em chứ."

Anh giờ tay sờ đầu Tống Nhiễm, giọng nói ôn nhu: "Ngoan, đừng nghĩ nhiều."

Từ sau khi xảy ra chuyện đó, đây là lần đầu tiên Tống Nhiễm đến nhà Lục Mộ Trầm.

Tuy rằng Lục Mộ Trầm trấn an cô, nhưng dọc đường, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút thấp thỏm.

Nhưng mà, thời gian tâm trạng thấp thỏm này cũng không kéo dài, lúc thấy mẹ Lục, lập tức liền tan thành mây khói.

Lúc cửa phòng mở ra, mẹ Lục chạy đến, cầm tay cô, nói: "Cháu đây con bé này, bây giờ mới đến."

Nói xong, liền kéo cô vào nhà, đưa dép lê cho cô, nói: "Hôm nay bác làm món cá chua ngọt cháu thích ăn nhất, cháu nhìn cháu mà xem, mấy ngày không đến, người lại gầy đi rồi."

Trong nháy mắt sự nhiệt tình của mẹ Lục đã lây sang Tống Nhiễm, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn. Cô sờ sờ mặt, cười nói: "Không gầy đi đâu?"

"Còn không gầy đi? Cơ thể này của cháu phải bồi bổ thật tốt."

Giống như Lục Mộ Trầm nói, mẹ Lục không chỉ không ghét bỏ cô, mà còn đau lòng vì cô.

Một bữa cơm, không ngừng gấp thức ăn cho cô, bát cơm của Tống Nhiễm vẫn luôn duy trì trong trạng thái ngon núi nhỏ.

Ăn đến bát sau, thật sự cô ăn không vào nữa, nhưng tay bác Lục vẫn luôn gấp thức ăn cho cô, mà không ăn thì không tốt.

Cuối cùng cũng chờ đến lúc ăn xong, bụng cô cũng đã thành quả bóng.

Com nước xong, Lục Mộ Trầm đưa cô lên tầng nghỉ ngơi.

Cô vào phòng, lập tức nằm lên giường.

Lục Mộ Trầm đi đến mép giường, cúi tay giữ chặt cánh tay Tống Nhiễm, nói: "Ngoan, vừa mới ăn no, đứng lên một lát, nằm đối cơ thể không tốt."

"Không muốn không muốn, khó chịu muốn chết, anh để em nằm một chút đi." Tống Nhiễm như thế nào cũng không chịu dậy, ăn vạ trên giường.

Ủy khuất nhìn Lục Mộ Trầm: "Anh nhìn nhìn bụng em này, đã biến thành quả bóng rồi."

Lục Mộ Trầm không nhìn được cười rộ lên, cúi tay sờ sờ bụng cô, tròn trịa, quả nhiên giống như quả bóng. Anh thấp giọng cười, đùa nói: "Giống như mang thai ba tháng."

Tống Nhiễm nghe thấy lời này, không hiểu sao mặt nóng lên, giọng chần chừ nói: "Anh có phiền hay không?"

Cô xấu hổ mà chui vào trong ổ chăn, đầu chôn vào cái gối, hương bạc hà nhàn nhạt bay vào mũi, là hương của Lục Mộ Trầm. Mặt cô càng đỏ, theo bản năng mà cúi đầu (?).

Lục Mộ Trầm nhìn thấy Tống Nhiễm tròn giống như đã điều, trong mắt đầy ý cười sùng sục.

Anh sùng sục nhìn mà xoa xoa đầu Tống Nhiễm, Tống Nhiễm uốn éo người, không được tự nhiên nói: "Đừng có mà sờ em nha."

Lục Mộ Trầm thấp giọng cười, dứt khoát ngồi bên cạnh cô.

Người anh dựa vào đầu giường, lôi tay Tống Nhiễm từ trong chăn lôi ra, nắm trong lòng bàn tay.

Tống Nhiễm nâng mắt, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt anh có vài phần ý cười nhàn nhạt, mặt đầy sùng sục.

Trong lòng Tống Nhiễm ngọt ngào, không nhìn được nở nụ cười.

Cô vỗ vỗ ván giường, chớp chớp mắt với Lục Mộ Trầm: "Anh có muốn nằm một lát không?"

Nói xong, còn theo bản năng dịch dịch đến mép giường, để có chỗ cho Lục Mộ Trầm.

Cô ngẩng đầu, mắt to ngáp nước trong veo nhìn anh.

Lục Mộ Trầm lại không nhúc nhích, ánh mắt có chút sâu.

Hắn nhớ đến chiếc váy Tống Nhiễm mặc, là cái kiểu rất mỏng.

Tống Nhiễm thấy anh không nhúc nhích, lại hỏi anh: "Anh có muốn nằm một chút không?"

"Muốn." Rốt cuộc Lục Mộ Trầm gật đầu, thuận thể nằm xuống.

Nhưng anh không chui vào trong chăn Tống Nhiễm, mà quy quy cù cù nằm ngoài.

Hai người cách nhau một cái chăn, sóng vai nằm trên giường, trong phòng an an tĩnh tĩnh, không có một chút tiếng động.

Hai mắt Tống Nhiễm liên tục chớp chớp nhìn trần nhà màu trắng, bỗng nhiên cảm khái: "Lục ca ca, học kì sau chúng ta lên cao tam."

"Ừ."

"Cao tam cũng sẽ trôi qua rất nhanh." Tống Nhiễm nhớ đến việc Lục Mộ Trầm đi du học, không khỏi có chút thương cảm.

Lục Mộ Trầm gật đầu, không lên tiếng nữa.

Tống Nhiễm thấy Lục Mộ Trầm không lên tiếng, nghiêng người, mắt nhìn anh, tay từ trong chăn vươn ra, cầm tay anh: "Lục ca ca, anh xin vào trường nào chưa?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu, giọng thấp thấp: "Chưa."

Tống Nhiễm mỉm cười, nói: "Em nghe nói bây giờ có thể bắt đầu chuẩn bị tài liệu, nếu anh muốn đi du học, thì sớm chuẩn bị một chút đi."

"Tống Nhiễm..."

"Nhưng em chưa nghĩ ra là sẽ học trường đại học nào, anh nói xem em có thể đỗ đại học hay không?" Bỗng nhiên Tống Nhiễm không muốn nghe anh nói, lập tức thay đổi đề tài.

"Sẽ không." Lục Mộ Trầm trả lời cô, nói: "Có anh ở đây, khẳng định sẽ thi đỗ."

Tống Nhiễm nở nụ cười: "Vậy cũng được, còn thời gian một năm cơ mà."

Ít nhất cô còn thời gian một năm nữa ở bên Lục Mộ Trầm.

Không khí bỗng nhiên trở nên thật ngưng trọng.

Tống Nhiễm cảm thấy mình đã phá hỏng không khí, từ trong chăn chui ra, ôm lấy Lục Mộ Trầm.

Cô ngẩng đầu, cười hi hi nhìn Lục Mộ Trầm: "Lục ca ca, anh đừng sợ, em sẽ chờ anh."

Yết hầu Lục Mộ Trầm như bị chặn, nói: "Đại học sẽ có càng nhiều người ưu tú hơn."

"Vậy thì thế nào? Người khác ưu tú, so ra cũng kém anh nha." Tống Nhiễm ôm Lục Mộ Trầm càng chặt: "Nhưng thật ra là anh, nghe nói nước ngoài có nhiều mỹ nữ."

Tống Nhiễm hừ hừ, bĩu môi.

Lục Mộ Trầm thấy Tống Nhiễm quyết miệng, một bộ dáng rất ủy khuất, nâng tay, ôn nhu mà vỗ về mặt cô, ánh mắt anh thật sâu mà nhìn cô, trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên thật nghiêm túc mà nói: "Nhiễm Nhiễm, có khả năng anh sẽ không ra nước ngoài."

"Cái gì?" Tống Nhiễm bỗng nhiên mở to mắt, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, cho rằng mình nghe nhầm: "Anh vừa mới... Nói cái gì?"

Lục Mộ Trầm trả lời cô: "Anh nói, đại khái anh sẽ không ra nước ngoài."

"Vì sao? Là... Là bởi vì em sao?" Bỗng nhiên Tống Nhiễm khản trương, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng, nói: "Anh đừng như vậy, nếu vì em mà từ bỏ lý tưởng của chính mình, em sẽ áy náy cả đời."

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Cũng không phải, kì thật học ở trong nước cũng rất tốt, hơn nữa đúng lúc gần đây anh có mục tiêu mới."

Tống Nhiễm cười không nổi, ấn đường nhăn lại.

Tuy rằng Lục Mộ Trầm nói như vậy, nhưng cô biết, khẳng định anh là vì cô.

Lục Mộ Trầm giọng tay vuốt ve ấn đường của cô, trong mắt có vài phần ý cười dịu dàng: "Mặt ừm ừm ề làm gì? Anh ở lại, em không vui sao?"

Tống Nhiễm lắc đầu, hai mắt có chút ề ề, muốn khóc.

Lục Mộ Trầm nở nụ cười, sờ sờ đầu cô: "Đừng khóc mà, anh thật sự rất cao hứng."

"Thật không?" Hai mắt Tống Nhiễm hồng hồng nhìn anh.

Lục Mộ Trầm gật đầu, rất thật trọng nói: "Thật."

Vốn dĩ anh đã suy xét rất lâu, lúc đưa ra quyết định này, hoàn toàn không có nửa phần tiếc nuối, chỉ cảm thấy cả người thoải mái nhẹ nhàng đi không ít.

Bây giờ đối với Lục Mộ Trầm mà nói, không có gì, vui vẻ so với chuyện ở bên Tống Nhiễm.

Huống chi, cho dù học ở trong nước cũng sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch nghề nghiệp, nhiều nhất cũng là phần đầu nhiều hơn hai năm mà thôi, không sao cả.

Sau khi Lục Mộ Trầm nói quyết định này với Tống Nhiễm, đêm đó cũng nói chuyện với bố mẹ một chút.

Từ trước đến nay bố Lục đều mặc kệ con trai quyết định cái gì hay làm cái gì, chỉ cần là anh muốn làm, đều ủng hộ anh.

Nhưng thật ra mẹ Lục, vui vẻ đến nỗi hận không thể ra ngoài bắn pháo ăn mừng.

Vốn dĩ bà không muốn con trai ra nước ngoài, chỉ là lúc trước con trai đã lập kế hoạch, bọn họ làm người nhà, chỉ có thể ủng hộ. Nhưng ở sâu trong nội tâm càng hi vọng anh có thể ở trong nhà, bà chỉ có một thân con trai, thật sự cũng luyến tiếc anh đi xa.

Sợ nhất là, sau khi anh tốt nghiệp có lẽ sẽ ở đó làm việc, thậm chí là định cư. Thật ra bà không yêu cầu cao đối với con trai, liền hi vọng người một nhà tốt tốt đẹp đẹp, vĩnh viễn hạnh phúc mà sống bên nhau.

Chờ tốt nghiệp đại học xong, cùng Nhiễm Nhiễm kết hôn, lại sinh cho bà mấy đứa cháu trai cháu gái đáng yêu, quả thực là rất đẹp.

Mẹ Lục vui vẻ muốn chết, kéo con trai nói: "Quốc gia chúng ta cũng có rất nhiều trường tốt, Thanh Hoa Bắc Đại gì đó, chỉ cần con muốn, tùy tiện cũng thi được sao? Nếu con không học quản lý xí nghiệp gì đó, chờ sau khi tốt nghiệp, cũng có thể về công ty giúp bố con nhà."

"Thời đi, công ty con không có hứng thú." Lục Mộ Trầm đối với kinh doanh không có hứng thú, một lòng muốn làm nghiên cứu sinh (1).

(1) Nguyên văn là "học thuật" lúc tố tra thì ra "nghiên cứu việc học tập" ai biết thì chỉ tôi.

"Được được được, chỉ cần con ở lại, muốn làm gì thì tùy con." Con trai luôn có chủ ý, mẹ Lục cũng bất đắc dĩ.

Bố Lục thấy con trai ghét bỏ sự nghiệp của mình, thờ phỉ phỉ hừ một tiếng: "Con cho rằng bố hiếm lạ con kế thừa sản nghiệp của bố? Con không cần, sau này bố sẽ để lại cho cháu trai cháu gái, đến lúc đó con đừng hối hận đến cầu bố!"

Lục Mộ Trầm không nhận được cười, từ trên sofa đứng lên: "Bố cứ yên tâm đi, thật sự không hối hận."

Nói xong, liền đi lên tầng.

Mẹ Lục ngẩng đầu nhìn bóng lưng con trai, sau khi thấy con vào nhà, mới cười nhìn về phía chồng mình: "Con trai ông ghét bỏ ông cả người hơi tiền kia kia."

Lục Minh Tu tức giận hừ mạnh một tiếng: "Không có tôi kiếm tiền, nó có thể có cuộc sống tốt như vậy sao? Tiểu tử thất!"

Vào kì nghỉ hè trước khi lên cao tam, Tống Nhiễm đã xảy ra vài chuyện không to không nhỏ.

Có một vé vào cục cảnh sát.

Kết thúc công việc ở quán bar.

Không cần lo lắng yêu xa với Lục ca ca, tuy rằng cảm thấy thật có lỗi, nhưng trong lòng cao hứng nhiều hơn.

Trước khi kết thúc kì nghỉ hè, lại tìm được một công việc có thể làm vào buổi tối, ở cửa hàng tiện lợi 24 giờ. Tuy rằng tiền lương không cao, nhưng có it còn hơn không.

Có cảm xúc mất mát, nhưng nhiều hơn là vui vẻ.

Nhưng làm Tống Nhiễm không nghĩ đến là, trước khai giảng, cô sẽ khóc một trận.

Tiệm trà sữa ngày đó Trương Lâm tìm cho cô, trước ngày đi học còn hai ngày.

Các học sinh thừa dịp còn hai ngày nghỉ cuối cùng, ở bên ngoài điên cuồng phóng túng.

Từ trước đến nay tiệm trà sữa chưa từng vội như vậy.

Lúc Trương Lâm đến, căn bản cô không rảnh lo tiếp đón.

Trương Lâm gấp muốn chết: "Chỉ đâu! Em cầu chị, chị mau đi nhìn Lục ca một chút đi!"

Tống Nhiễm nghe thấy lời này, mới ngẩng đầu lên, hai mắt tròn to:"Lục ca... Lục ca làm sao vậy?"

Trương Lâm kéo cô từ quầy bar ra: "Ồ nhà em! Chị đi nhìn sẽ biết!"

Tác giả có lời muốn nói: Buổi chiều còn có canh một nga ~ bắt quá ta chờ lát nữa muốn mang cầu cầu đi bệnh viện kiểm tra một chút, nó một con mắt luôn không mở ra được, không biết làm sao vậy. Cho nên canh hai đại khái 4 điểm đi.

~~~~~

Không hối hận đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 50

Editor: Kẹo Mạch Nha

Tống Nhiễm gần như là chạy như bay ra khỏi tiệm trà sữa, còn chưa kịp nói một tiếng với quán li.

Nhà Trương Lâm ở gần đó, đi xe mất khoảng hai mươi mấy phút.

Trên taxi, Tống Nhiễm sốt ruột muốn chết, không ngừng hỏi cậu Lục ca ca như thế nào rồi.

Trương Lâm vội an ủi, nói: "Cũng không phải là đặc biệt nghiêm trọng, chỉ là... Chỉ là bị thương một chút..."

"Bị thương!" Trong nháy mắt mặt Tống Nhiễm trắng bệch, giọng đã đang run rẩy: "Sao...Sao lại bị thương?"

Hôm trước Lục Mộ Trầm đi thành phố tham gia thi đấu. Trương Lâm cảm thấy, anh không phải đi thi đấu, mà là đi liều mạng, chỉ vì năm vạn tiền thưởng kia.

Tuy rằng cuối cùng đoạt được giải nhất, nhưng trên người cũng không thiếu vết thương, sau khi trở về thì đến nhà cũng không dám về, liền ở nhà Trương Lâm (1).

(1) Nguyên văn là "tiền ở tại Lâm gia" tố thấy nó cứ sai sai nên sửa lại.

Trương Lâm báo anh đi bệnh viện kiểm tra, nhưng anh không đi, nói mình không có việc gì. Lúc này Trương Lâm không có biện pháp, nên chạy nhanh đi tìm Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm nghe xong, ngây người: "Anh ấy... Anh ấy vì sao lại muốn đi tham gia cái kiểu thi đấu như vậy?"

"Còn không phải vì chị." Trương Lâm buột miệng nói ra.

Cả người Tổng Nhiễm cũng đỏ, ngơ ngác nhìn Trương Lâm.

Lời Trương Lâm nói ra, cũng không thu được về. Cậu cào cào đầu, đơn giản nói: "Vốn dĩ Lục ca không cho em nói, nhưng dù sao cũng thi đấu xong rồi, sớm muộn gì cũng phải muốn nói cho chị, cậu ấy tham gia thi đấu là vì tiền thưởng kia."

"Là... Là vì tôi?" Tổng Nhiễm đã mơ hồ đoán được.

Hai mắt cô đỏ lên, nghĩ đến Lục Mộ Trầm vì mình bị thương, trái tim đau như bị cò rút.

Trương Lâm gật đầu: "Ừ, cậu ấy không muốn chị quá vất vả."

Nói xong, ngẩng đầu nhìn Tổng Nhiễm, có chút cảm khái "Lục ca thật sự rất thích chị."

Sao mà Tổng Nhiễm lại không biết Lục Mộ Trầm thích mình nhiều như thế nào.

Một câu "Cậu ấy không muốn chị quá vất vả" của Trương Lâm, ở lại trong tim của Tổng Nhiễm, vừa ảm áp lại vừa đau.

Bỗng dưng trái tim cô như bị kéo căng ra, không khống chế được mà rơi nước mắt, như thế nào cũng dừng được.

Trương Lâm thấy Tổng Nhiễm đột nhiên khóc, bị dọa kêu một tiếng, vội khuyên: "Chị đừng khóc a."

Cậu sốt ruột hoảng hốt lấy giấy từ trong túi ra, đưa cho Tổng Nhiễm "Chị đâu chị đừng khóc, nếu Lục ca biết em làm chị khóc, sẽ tấn em chết đấy."

Tổng Nhiễm cắn chặt môi, dằm sâu thịt ở trong lòng bàn tay.

Nhà Trương Lâm ở tầng mười tám.

Đến cửa, đột nhiên lại nhét chìa khóa vào tay Tổng Nhiễm "Cái đó... Chị chị đi vào thôi, trong nhà có một người là Lục ca, cậu ấy không cho em nói cho chị, nếu biết là em tìm đến chị, sẽ tấn chết em!"

Trương Lâm nghĩ đến nắm tay của Lục Mộ Trầm, trong nháy mắt bị giật mình: "Chị đâu, em đi trước đây!"

Nói xong, xoay người chạy vào cửa thang máy.

Hai mắt Tổng Nhiễm còn hồng hồng, trong lòng khó chịu.

Đi đến trước cửa nhà Trương Lâm, do dự một lát, mới cầm chìa khóa vào ổ.

Cửa phòng mở ra, bên trong trống rỗng.

Bên phòng khách có một phòng ngủ cửa đang đóng.

Tổng Nhiễm đóng cửa lại, đi đến.

Giơ tay, muốn đẩy cửa.

Dùng sức, cửa phòng lại khóa từ bên trong.

Trong phòng, Lục Mộ Trầm đang nằm trên giường nghỉ ngơi, nghe thấy tiếng gõ cửa, tưởng Trương Lâm đã về.

"Đến đây." Anh từ trên giường đi xuống, xô dép lê, đi đến cửa.

Tổng Nhiễm nghe thấy tiếng Lục Mộ Trầm, bỗng nhiên trong lòng căng thẳng, cô lập tức chớp chớp mắt, đem nước mắt nghẹn trở về.

Lục Mộ Trầm mở cửa ra: "Cậu..."

Lời nói chưa nói hết, liền ngăn người.

Anh ngơ ngác nhìn Tổng Nhiễm đứng trước mặt mình, yểu hâu bỗng nhiên giống như bị cái gì đó ngăn chặn, không thể nói được.

Khóe mắt phải có vết thương, khóe miệng lại có vết bầm màu xanh lá, bộ dáng cực kì chật vật.

Vốn dĩ Tổng Nhiễm không muốn khóc trước mặt Lục Mộ Trầm, nhưng trong nháy mắt thấy anh, nước mắt vẫn không kìm được mà rơi xuống.

Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiễm khóc, sợ đến nỗi hoảng hốt, lập tức đi lên phía trước một bước, ôm chặt Tổng Nhiễm "Nhiễm Nhiễm, đừng khóc, đừng khóc mà, anh không có việc gì..."

Tổng Nhiễm được anh ôm chặt, đầu chôn vào trong ngực Lục Mộ Trầm, nước mắt từng giọt từng giọt mà rơi, trong phút chốc liền làm ướt áo Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng vỗ đầu cô: "Nhiễm Nhiễm ngoan nào, đừng khóc, anh thật sự không có việc gì."

Tổng Nhiễm vừa khóc, tâm Lục Mộ Trầm như bị thất lại.

Tổng Nhiễm ôm anh càng chặt, hít hít mũi, trầm mặc một lát, mới nghẹn ngào nói: "Trương Lâm đã nói cho em"

"Ừ, anh biết." Tổng Nhiễm đột nhiên xuất hiện ở đây, không cần nghĩ, cũng biết là Trương Lâm nói cho cô biết.

Tổng Nhiễm nhấp nhấp môi, ngẩng đầu lên, hai mắt dầm lệ mơ hồ mà nhìn Lục Mộ Trầm. Tâm mắt dừng ở vết thương bên khóe miệng khóe mắt anh, cô run rẩy, nâng tay, cô muốn sờ anh, rồi lại sợ làm anh đau, ngón tay chạm nhẹ vào vết thương khóe miệng anh, nghẹn ngào hỏi: "Rất đau sao?"

Lục Mộ Trầm cầm tay cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô một cái, ánh mắt anh thật sâu mà nhìn cô, ôn nhu nói: "Không đau."

Tổng Nhiễm ngưng nước mắt, cắn môi trừng anh: "Lừa người!"

Lục Mộ Trầm nhìn biểu cảm của đau lòng lại phảng phất tức giận Tổng Nhiễm, không nhịn được nở nụ cười, anh vuốt tay lần nữa ôm cô vào trong lòng, cảm để lên vai cô, thấp giọng mà nói: "Thật sự không đau, chỉ là một vết thương bé tí mà thôi."

"Anh còn biết có vết thương? Trương Lâm bảo anh đi bệnh viện, sao anh lại không đi?" Tổng Nhiễm ngẩng đầu lên, tầm mắt lại dừng trước vết thương bên khóe mắt Lục Mộ Trầm, ấn đường nhấn lại: "Cũng không biết có thể để lại sẹo hay không nữa."

Khóe miệng Lục Mộ Trầm hơi cong lên, nhìn cô hỏi: "Nếu để lại sẹo thì làm sao bây giờ?"

"Có sẹo thì sẽ xấu liền không cần anh nữa!" Tổng Nhiễm thờ phỉ phỉ mà đáp.

Lục Mộ Trầm biết cô nói đùa, không nhịn được cười rộ lên, lại ôm Tổng Nhiễm, thấp giọng ôn nhu dỗ dành: "Đừng không cần anh mà, khẳng định sẽ không có sẹo, anh bảo đảm đấy."

Tổng Nhiễm ngược mắt nhìn anh, nhấp môi hỏi: "Trừ vết thương trên mặt, còn bị thương chỗ nào trên người không?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không có?"

Về mặt Tổng Nhiễm hoài nghi: "Thật sao?"

"Thật."

"Em không tin." Trên mặt còn bị thương, cô không tin trên người anh không bị thương.

Tổng Nhiễm nói xong, liền trực tiếp đẩy anh vào phòng, ấn anh ngồi lên giường, nói: "Cởi áo ra, cho em kiểm tra một chút."

Tác giả có lời muốn nói (T o T)/~~ có điểm đoán, trước phát đi, chờ lát nữa hẳn là còn có một chương

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Editor: Kẹo Mạch Nha

Vừa dứt tiếng, Lục Mộ Trầm trực tiếp thất thần, ngưng vài giây, mới lấy lại tinh thần, nói: "Không cần, thật sự trên người anh không có bị thương."

Anh nói xong, liền muốn đứng lên.

Tổng Nhiễm đề anh lại, không cho anh đứng lên, nói: "Không bị thương cũng phải để em kiểm tra một chút, nếu không thì bây giờ đi bệnh viện với em"

Lục Mộ Trầm dừng lại, ngừng đầu, ánh mắt thật sâu mà nhìn chăm chăm Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm thúc giục anh: "Đừng bắt động nữa, mau cởi áo đi."

"..." Lục Mộ Trầm trầm mặc vài giây, bỗng nhiên, giống như anh nghĩ đến cái gì đó, khóe miệng hơi cong lên, nhìn Tổng Nhiễm trong mắt hiện lên vài phần ý cười ái muội, trong giọng nói có một tiếng cười nhẹ, nói: "Tổng Nhiễm, em lại sột ruột như vậy à?"

Sột ruột?

Sột ruột cái gì?

Trong lúc nhất thời Tổng Nhiễm không suy nghĩ cẩn thận, ngốc vài giây, sau đó mới phát hiện ra mình lại bị Lục Mộ Trầm trêu chọc.

Cô cắn môi, trừng mắt nhìn Lục Mộ Trầm một cái: "Đừng có mà chơi trò lưu manh! Mau cởi ra, cho em kiểm tra anh."

Nói xong, liền xoay người, đi tới cửa, bật đèn gắn trên trần nhà trong phòng lên.

Trong nháy mắt căn phòng sáng lên.

Bật đèn lên, lúc quay đầu lại, Lục Mộ Trầm còn ngồi ở mép giường không nhúc nhích.

Tổng Nhiễm càng xác định trên người anh có thương tích, bỗng dưng trong lòng lại đau như thắt lại.

Lại đợi vài giây, thấy Lục Mộ Trầm vẫn bất động, Tổng Nhiễm không khỏi hạ mi, đi nhanh đến chỗ anh, tay đặt lên vai anh, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Anh không cởi, em giúp anh cởi."

Lục Mộ Trầm giữ tay cô, ánh mắt thật sâu nhìn cô, hỏi: "Thật sự muốn cởi à?"

Tổng Nhiễm gắt đầu: "Để em nhìn xem."

Tổng Nhiễm kiên trì muốn kiểm tra trên người Lục Mộ Trầm có bị thương chỗ nào nữa không. Lục Mộ Trầm không lay chuyển được cô, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Anh đứng lên, gơ tay cởi áo thun.

Đèn trong phòng sáng trưng, đường cong cơ bụng lằn này thấy càng khác sâu hơn một chút so với lần trước cô thấy anh tập thể hình.

Nhưng mà, mặc dù Tổng Nhiễm đã nhìn thấy bộ dáng Lục Mộ Trầm không mặc áo, trước mắt lại lần nữa thấy đường cong cơ bụng của anh, vẫn không kiềm chế được mà đỏ mặt.

Cô vô thức dúi tầm mắt, ánh mắt có chút lay động.

Động tác nhỏ lọt vào trong mắt Lục Mộ Trầm, không khỏi có chút buồn cười. Thúc giục bảo anh cởi áo, bây giờ anh thật sự cởi, chính cô lại xấu hổ.

Lục Mộ Trầm hơi nhướng mày, trong mắt có vài phần ý cười nhà nhat, hỏi Tổng Nhiễm: "Còn kiểm tra nữa không? Nhiễm Nhiễm."

Tổng Nhiễm lập tức bị lời này kéo hồn về, cô vội quay mặt, tầm mắt một lần nữa dừng trên người Lục Mộ Trầm.

Trên người cô vết thương rất rõ ràng, ngực, miệng, bụng, bả vai, đều có vết bầm xanh xanh tím tím.

Đặc biệt là ở ngực thăm tím một chỗ, một vùng rất lớn.

Tổng Nhiễm nhìn chăm chăm vết thương, hai mắt lại trướng lên.

Cô kiềm chế, không muốn mình khóc. Cô nâng tay, ngón tay run rẩy, như sợ làm đau anh, thật nhẹ thật nhẹ mà chạm lên ngực Lục Mộ Trầm, giọng nói run rẩy, hỏi anh: "Đau không?"

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không đau."

"Có tổn thương đến xương cốt không?" Trong mắt Tổng Nhiễm ầng ậc nước, nghĩ đến cả người Lục Mộ Trầm bị thương đều là vì cô mà chịu, hai mắt lại trướng lên đến nỗi có chút không chịu nổi.

"Không có, xương cốt không có việc gì." Lục Mộ Trầm thấy Tổng Nhiễm sắp khóc, vội nắm chặt tay cô: "Nhiễm Nhiễm, anh thật sự không có việc gì, anh..."

Lục Mộ Trầm còn chưa nói xong, rồi cuộc nước mắt Tổng Nhiễm không kiềm chế được mà trào ra. Cô nhìn anh. Hai mắt đỏ bừng, nước mắt không ngừng trào ra.

Lục Mộ Trầm sợ nhất là Tổng Nhiễm khóc, đau lòng muốn chết, không ngừng giúp cô lau nước mắt.

Nhưng anh càng lau, nước mắt Tổng Nhiễm rơi càng nhiều, hai mắt dầm lệ mờ mờ.

Lục Mộ Trầm luống cuống, ôm cô, cúi đầu hôn lên mắt cô: "Đừng khóc, anh thật sự không có việc gì, ngoan nào, đừng khóc..."

Lục Mộ Trầm đau lòng, ôm cô chặt hơn.

Mặt Tổng Nhiễm dán lên ngực Lục Mộ Trầm

Da anh ấm áp lại lành lạnh, nước mắt nóng hổi của Tổng Nhiễm ở trên ngực anh, trong nháy mắt làm tim anh nóng muốn rơi ra ngoài.

Lục Mộ Trầm vô, ôm Tổng Nhiễm càng chặt.

Một lúc trầm mặc, phòng yên tĩnh đến nỗi chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Qua thật lâu, cảm xúc của Tổng Nhiễm mới bình thường lại như cũ, từ Lục Mộ Trầm trong ngực ngừng đầu lên, cô nhìn anh, bỗng nhiên nói: "Lục Mộ Trầm, anh có biết anh thật sự rất đáng ghét không."

Lục Mộ Trầm nhìn cô.

Tổng Nhiễm bẹp miệng, đặc biệt ùy khuất mà nói: "Anh luôn hại em khóc, thật sự rất phiền."

Lục Mộ Trầm đau lòng mà sở sở mặt cô, ôn nhu dỗ dành: "Anh sai rồi, sau này sẽ không chọc cho em khóc."

Yết hầu của Tổng Nhiễm ề ẩm trường trường, sau một lúc lâu, mới bước lên phía trước một bước, giang hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy Lục Mộ Trầm, thấp giọng nói: "Lục ca ca, cảm ơn anh."

Cảm Lục Mộ Trầm để lên đầu cô, nhẹ giọng trả lời cô: "Ừ." (1)

(1) Nguyên văn là "Hắn là" bình thường tớ sẽ dịch là "Chắc là" hoặc tương tự, nhưng trong trường hợp này thì thấy nó sai sai. Lên tìm thì thành "Phải" nên tớ dịch thành "Ừ."

Hai người ôm nhau.

Hồi lâu, Tống Nhiễm mới hơi đẩy Lục Mộ Trầm ra, từ trong lòng anh ra. Sau đó đỡ anh đến mép giường, ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn xung quanh: "Thuốc của anh đâu?"

Lục Mộ Trầm chỉ xuống tủ đầu giường: "Chi có Văn Nam bạch được."

"Anh nằm đi, em giúp anh lấy thuốc." Nói xong, liền cong người xuống, kéo tủ đầu giường ra.

Bên trong có một lọ Văn Nam bạch được, còn chưa mở ra.

Tống Nhiễm lấy thuốc ra, cau mày: "Sao anh chưa dùng."

Lục Mộ Trầm nói "Vừa mua."

Tống Nhiễm có chút không vui mà trừng anh một cái: "Đã lớn như thế rồi, cũng không biết tự chăm sóc cho mình."

Thấy Lục Mộ Trầm ngồi ở mép giường, lại giục anh: "Anh nằm xuống đi, em giúp anh bôi thuốc."

"Ừ." Lục Mộ Trầm cũng không cự tuyệt, ngoan ngoãn nằm trên giường.

Tống Nhiễm mở lọ thuốc ra, xịt lên mấy vệt thương trên người Lục Mộ Trầm, sau đó liền bỏ lọ thuốc xuống, ngón trỏ cùng ngón giữa khép lại, nhẹ nhàng giúp anh xoa chỗ bị bầm.

Là máu bầm, phải xoa ngay mới được.

Động tác Tống Nhiễm rất nhẹ, xoa làm cho Lục Mộ Trầm phá lệ thoải mái.

"Đau không?" Tống Nhiễm vừa xoa cho anh, vừa hỏi.

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không đau, cực thoải mái."

"Vậy em xoa cho anh một lát nữa." Tống Nhiễm yên tâm, lại đem cầm lọ thuốc lên, lại xịt lên các vết thương lần nữa.

Sau đó, lại tiếp theo tiếp tục xoa.

Cô cúi đầu, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Trong phòng an an tĩnh tĩnh không có tiếng động, thời gian một chút một chút dẹt dẹt trôi đi.

Thần sắc Lục Mộ Trầm ôn nhu mà nhìn chăm chú Tống Nhiễm, thật lâu sau, cũng chưa từng dời tầm mắt.

Hai mắt cô hơi rử, rất chuyên chú mà giúp anh xoa thuốc.

Lục Mộ Trầm nhìn tâm thần nhàn (?) cảm động cùng với yêu, bỗng nhiên, tay anh nhẹ nhàng cầm tay cô.

Tay Tống Nhiễm bị cầm, động tác ngừng lại.

"Làm sao vậy?" ngẩng đầu, hỏi.

Vừa dứt lời, bỗng nhiên Lục Mộ Trầm duỗi tay ôm eo cô, Tống Nhiễm ngẩn ra, còn chưa tới kịp phản ứng, chỉ cảm thấy tay để eo hơi dùng sức, giây tiếp theo, cả người cô liền ghé lên người Lục Mộ Trầm.

Cô sợ tới mức hô nhỏ một tiếng, vô thức muốn nâng người lên: "Cẩn thận vết thương..."

Lời còn chưa nói xong, bỗng nhiên môi Lục Mộ Trầm đè lên.

Anh ôm cô, phá lệ ôn nhu.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi ~ viết đến có điểm chậm, đại gia thứ lỗi nha!

Ngày mai canh một ở giữa trưa 12 điểm ha ~

~~~~~
Tớ muốn tìm truyện: Nữ chính xuyên sách vào nữ phụ mà theo như trong sách thì nguyên chủ là thiên kim bị nhảm. Trong sách, nguyên chủ muốn tranh tài sản với chủ nhỏ (là nam chính trong cả 2 truyện) nhưng bại bởi nữ chính và chủ nhỏ. Sau khi nữ chính xuyên vào thì sau này thành đôi với chủ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Editor: Kẹo Mạch Nha

Chỉ là thật đơn thuần dịu dàng hơn một cái, rất nhanh Lục Mộ Trầm buông ra.

Bốn mắt nhìn nhau, hai mắt anh tràn đầy ý cười nhu tình.

Tống Nhiễm nhìn vào mắt anh, tim đập lữ một nhịp.

Hai mắt anh sẽ phóng điện, lúc cười lộ lên, giống ngôi sao trong trời đêm sâu thẳm.

Tống Nhiễm có chút thẹn thùng, vô thức dời tầm mắt.

Sau một lúc lâu, mới đột nhiên phát hiện mình còn ghé vào người Lục Mộ Trầm, sợ chạm vào vết thương làm đau anh, vội vàng chống ván giường đứng dậy, khẩn trương hỏi: "Có đụng vào không?"

Lục Mộ Trầm cũng từ trên giường ngồi dậy, khoe miệng hơi cong, nói: "Không có."

Anh khẽ ngẩng đầu, nhìn cô, ý cười khanh khách hiện trong mắt.

Tống Nhiễm nhìn anh, tâm mắt lại không tự giác mà dời xuống người anh.

Đương con cơ bụng rõ ràng gọi cảm. Tim Tống Nhiễm nhảy thình thịch, không được tự nhiên mà dời mắt, đi đến cuối giường, đến chỗ cái áo Lục Mộ Trầm vừa cởi, cầm lên, sau đó quay đầu lại, ném lên người anh: "Anh... Mau mặc áo vào..."

Lục Mộ Trầm cầm áo trong tay, khoe miệng nhếch lên cười, trong giọng nói mang theo vài phần hài hước, nói: "Bảo anh cởi ra là em, bảo anh mặc vào cũng là em, Tống Nhiễm, em là lưu manh đấy ả?"

"Anh... Anh mới là lưu manh!" Mặt Tống Nhiễm nóng lên, thuận tay cầm một cái gối ở cuối giường, ném vào mặt Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm tiếp được cái gối kia, xuy một tiếng cười nhạo.

Tống Nhiễm cảm thấy mình bị Lục Mộ Trầm cười nhạo, không khỏi có chút xấu hổ buồn bực, cắn cắn môi, nói: "Anh nhanh nhanh mặc quần áo vào đi, bọn mình về nhà."

Nói xong, quay đầu thờ phỉ phỉ đi ra ngoài.

Lục Mộ Trầm mặc xong quần áo, lúc từ trong phòng đi ra, Tổng Nhiễm đang đứng ở ban công gọi điện thoại.

Lục Mộ Trầm đang chuẩn bị đi đến, liền nghe thấy Tổng Nhiễm nói với người đầu bên kia điện thoại: "Ti nữa cháu sẽ dẫn anh ấy đến bệnh viện, bác yên tâm đi... Vâng, cháu biết rồi ạ."

Tổng Nhiễm vừa nói hết tình trạng của Lục Mộ Trầm cho mẹ Lục.

Cô rất tự trách, nhưng mẹ Lục một chút cũng không trách cô, chỉ bảo cô dẫn Lục Mộ Trầm đến bệnh viện, làm kiểm tra cả người.

Tắt điện thoại, quay đầu lại, liền thấy Lục Mộ Trầm đứng đằng sau.

"Mẹ anh à?"

Tổng Nhiễm gật đầu, đi đến trước mặt anh: "Bác bảo em đưa anh đến bệnh viện, làm kiểm tra cả người."

Lục Mộ Trầm nhủ mảy: "Anh thật không có việc gì."

Tổng Nhiễm đi lên một bước, cầm tay anh, ngừng đầu, rất nghiêm túc nhìn vào mắt anh: "Lục Mộ Trầm, chỉ là làm kiểm tra mà thôi, không có việc gì thì mọi người cũng yên tâm."

Cơ thể của mình đương nhiên Lục Mộ Trầm rõ ràng nhất, là thật sự không có việc gì, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.

Tổng Nhiễm thấy anh không đáp lời, nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay anh, giống như đồ trẻ con, thấp giọng dỗ anh: "Lục Mộ Trầm, anh nghe lời được chưa?"

Giọng cô mềm mại, Lục Mộ Trầm nghe được trong nháy mắt tâm liền hòa tan.

Rất cuộc anh cũng gật đầu, nhận mệnh mà đáp: "Được."

Tổng Nhiễm đưa Lục Mộ Trầm đến bệnh viện, mẹ Lục đã đứng chờ ở cửa bệnh viện.

Thấy con trai xuất hiện, bước nhanh đến.

Chuyện Lục Mộ Trầm tham gia thi đấu, cũng giấu người nhà.

Mặt anh bị bầm, về nhà sợ bố mẹ hỏi, dứt khoát nói với mẹ Lục trước hai ngày, là đi cùng Tổng Nhiễm đến vùng ngoại thành chơi, qua mấy ngày thì về.

Mẹ Lục cũng không hoài nghi, còn bảo anh chăm sóc tốt Nhiễm Nhiễm.

Thẳng đến khi Tổng Nhiễm gọi điện thoại cho bà, nói cho bà biết chuyện con mình thi đấu bị thương, mẹ Lục mới biết được là thẳng nhóc thối này nói dối bà.

Vốn dĩ nghĩ chờ thấy người, sẽ mắng cho một trận, nhưng mà lúc đến gần, thấy khoe mắt con trai bị thương, lòng mẹ Lục như bị thất lại, lập tức đau lòng muốn chết, vội vàng kéo tay con trai: "Cái thẳng này, sao lại không cẩn thận như vậy, có đau lắm không?"

Bà nói, vuốt tay nhẹ nhàng chạm vào miệng vết thương.

Lục Mộ Trầm lắc đầu: "Không đau."

"Thẳng bề này, bị thương thì bị thương, sao không về nhà, còn chưa đến bệnh viện kiểm tra, con xem mình là người sắt à!" Nói xong, không nhịn được trừng anh một cái, quay đầu lại, liền nói với Tổng Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, cháu dẫn nó đến tầng 3 tìm bác sĩ Vương trước đi, bác còn có chút việc, tí nữa sẽ đến đây."

Tổng Nhiễm vội gật đầu: "Cháu biết rồi ạ."

Tổng Nhiễm đưa Lục Mộ Trầm lên tầng tìm bác sĩ Vương.

Bác sĩ đang chờ hai người, sau khi đến, lập tức đưa Lục Mộ Trầm đi làm kiểm tra.

Tổng Nhiễm vẫn luôn ở bên ngoài chờ, cô không biết tình huống bên trong, trong lòng lo lắng muốn chết, đứng ngồi không yên.

Cô khăn trương hai tay xoắn vào nhau, ở trên hành lang không ngừng đi qua đi lại, thường xuyên nhìn vào phòng kiểm tra một cái.

Chưa đầy lát, mẹ Lục đi đến.

Rất xa, liền thấy Tổng Nhiễm như kiến bò trên chảo nóng, đi qua đi lại ở trên hành lang xoay vòng vòng.

Bà đi đến, kéo tay cô, mỉm cười an ủi, "Cháu đừng vội, ngồi một lát trước đã."

Tổng Nhiễm vô thức cầm lại tay mẹ Lục, sốt ruột nói: "Đã đi vào hơn nửa tiếng đồng hồ."

Sắc mặt Tổng Nhiễm khăn trương, mẹ Lục vỗ vỗ tay cô an ủi, sau đó, kéo cô đến ghế hành lang bên cạnh ngồi xuống, nói: "Đều phải có thời gian, chắc là không có việc gì. Tính tình A Mộ bác hiểu nhất, nếu nó không đến bệnh viện, khẳng định là biết mình không có vấn đề gì to tát. Bác bảo cháu dẫn nó đến đây, cũng là vì để ngừa cái vạn nhất."

"Là... Phải không ạ?" Tổng Nhiễm nghe mẹ Lục nói, trong lòng thả lỏng hơn một ít.

Mẹ Lục gật gật đầu, bà nhìn cô, ánh mắt rất ôn hòa, nhưng trong ôn hòa phảng phất lại mang theo vài phần đánh giá.

Mẹ Lục chưa từng nhìn cô như vậy bao giờ, bỗng nhiên Tổng Nhiễm rất khăn trương, áp ứng, "B... Bác, sao... Sao thế ạ?"

Mẹ Lục khẽ cười, lắc đầu: "Không có gì."

Bà kéo tay Tổng Nhiễm, tay bà vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, không khỏi có chút cảm khái: "Bác biết A Mộ thích, nhưng bác lại không nghĩ đến nó sẽ thích cháu đến như vậy"

Tổng Nhiễm biết mẹ Lục nói chính là chuyện Lục ca ca vì mình đi tham gia thi đấu, trong lòng rất áy náy, giọng khàn khàn không ngừng xin lỗi: "Thật xin lỗi, bác, thật sự rất xin lỗi."

Là con trai người ta, vì cô mà bị thương, đối lại là người khác, sợ là đã chán ghét cô lâu rồi.

Mẹ Lục mỉm cười lắc đầu, nói: "Cháu không cần nói xin lỗi, đây là tự A Mộ nguyện ý, nó có thể tự đảm đương như vậy, bác làm mẹ vui còn không kịp nữa là."

Bà nói, lại không khỏi cảm khái: "Lúc trước bác muốn đưa tiền cho cháu, nhưng A Mộ đề ý đến cảm thụ của cháu, không cho bác đưa, nhưng bác lại đau lòng cháu tuổi còn nhỏ mà phải nuôi gia đình, còn nghĩ làm sao để cháu không vất vả và nhà, không nghĩ là A Mộ sớm đã tự mình tính toán, chắc là nó muốn kiếm tiền để nuôi cháu đấy."

Bỗng nhiên Tổng Nhiễm nghĩ đến câu nói mà Trương Lâm đã nói với cô, cậu nói: Cậu ấy không muốn chị quá vất vả.

Trong lòng cô ề ề, trong nháy mắt hai mắt liền đỏ lên.

Cô gật đầu, thanh âm nghẹn ngào: "Lục ca ca cực kì tốt."

Mẹ Lục sờ sờ đầu cô, mỉm cười nói: "Cháu cũng rất tốt, Nhiễm Nhiễm."

Lục Mộ Trầm làm kiểm tra cả người xong, không có gì vấn đề.

Mẹ Lục phải trực đêm, dặn dò con trai vài câu, liền bảo Tổng Nhiễm đưa anh về nhà.

Tổng Nhiễm gật đầu, tạm biệt mẹ Lục, kéo Lục Mộ Trầm từ bệnh viện đi ra.

Chú Lý đến đón.

Ngồi trên xe về nhà, Lục Mộ Trầm lấy từ trong ví tiền một tấm thẻ bạc ra.

Anh kéo tay Tống Nhiễm lại, thận trọng đặt tấm thẻ vào trong bàn tay cô: "Mặt khẩu là sinh nhật em."

Tống Nhiễm biết đây là tiền thưởng anh thi đấu thắng, đặt trong bàn tay cô, giống như nặng nghìn cân.

Cô nhìn thẻ bạc trong tay, đột nhiên nước mắt không kịp phòng bị mà rơi xuống.

Lục Mộ Trầm giờ tay giúp cô lau nước mắt: "Đừng khóc."

Tống Nhiễm cắn môi, nuốt nước mắt lại.

Cô nhét thẻ bạc vào tay Lục Mộ Trầm, lắc đầu nói: "Em không thể nhận."

Cả người Lục Mộ Trầm cứng đờ, ấn đường nhăn lại: "Vi sao?"

Tống Nhiễm nức nở nói: "Đây là tiền anh vất vả để thắng mới có."

"Đây là vi em mà thắng," Anh lại để thẻ vào tay Tống Nhiễm, ngưng vài giây, anh nhìn vào mắt cô, vô cùng nghiêm túc mà nói: "Từ năm nay bắt đầu đi."

Tống Nhiễm ngậy người: "Bắt đầu cái gì?"

"Tiền sau này anh kiếm được, đều là của em."

Tác giả có lời muốn nói: Buổi chiều có canh hai nga (*^__^*)

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Tổ cũng muốn được làm con nhím đó, tương tượng (//▽//)

Năm Lục Mộ Trầm 18 tuổi, nói với Tống Nhiễm rằng: Tiền sau này anh kiếm được, đều là của em.

Một câu rất đơn giản, lại là hứa hẹn mà từ nay về sau Lục Mộ Trầm quán triệt cả đời.

Tống Nhiễm nhận thẻ trong đó có năm vạn, nhưng cô luyến tiếc, cầm về nhà, để trong ngăn tủ, khóa vào.

Nghi hè năm cao nhị phá lệ ngắn ngủi.

Ngày khai giảng, Tống Nhiễm chính thức trở thành một học sinh cao tam.

Cao tam, gần như đối với tất cả học sinh mà nói, đều là thần thánh.

Thế cho nên, sau khi chính thức trở thành học sinh cao tam, đại đa số học sinh, ít nhiều đều có chút thay đổi.

Phòng học cao tam so với ngày xưa thì yên tĩnh hơn rất nhiều, liếc mắt sang một cái, phần lớn học sinh đều nghiêm túc học tập. Mặc dù là ngày thường không thích đọc sách thế nào, đều bắt đầu cầm sách luyện tập hoặc là bài thi, khắp nơi tìm bạn học có thành tích tốt nhờ chỉ bài.

Hành lang bên ngoài phòng học, cũng trở nên yên tĩnh hơn nhiều, rất ít người giống như lúc còn học cao nhất cao nhị, không có việc gì thì đi trên hành lang đứng nhìn không khí.

Không khí cứ như vậy tự nhiên mà khẩn trương.

Tống Nhiễm biết Lục ca ca muốn thi vào Thanh Hoa, cô không có biện pháp theo kịp bước chân anh, nhưng ít ra cũng muốn thi vào một trường nào đó ở Bắc Kinh.

Cô dần dần bớt việc làm thêm, một lòng một dạ đặt vào việc học tập.

Cùng Lục ca ca cùng nhau đi học, tan học, bữa sáng, cơm trưa, tự học, học tập. Cuộc sống bình bình đạm đạm, rồi lại vô cùng phong phú hạnh phúc.

Cô vốn nghĩ rằng toàn bộ cuộc sống học cao tam của mình đều sẽ bình đạm đi qua.

Cho đến một ngày——

Đó là tháng thứ hai sau khai giảng vào cao tam.

Tống Nhiễm cùng Lục Mộ Trầm ăn cơm trưa xong, về phòng học chuẩn bị tiết tự học.

Nào biết mới bước vào phòng học, tất cả mọi người đồng loạt quay đầu lại, nhìn về phía cô.

Ánh mắt mỗi người nhìn cô đều rất kì lạ, mang theo một cổ quan sát muốn nói lại thôi.

Tống Nhiễm đứng ở cửa, sững sờ.

Làm gì thế?

"Nhiễm Nhiễm!" Luru Linh đột nhiên từ chỗ của mình đứng lên, bước đến trước mặt Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm kì quái, hỏi: "Làm sao thế? Xảy ra chuyện gì à?"

Sắc mặt Luru Linh rất ngưng trọng, hai mắt nhìn xung quanh, sau đó nắm chặt tay Tống Nhiễm: "Đi với tôi!"

Nói xong, kéo Tống Nhiễm từ trong phòng học đi ra.

Vừa ra phòng học, Luru Linh liền tóm Tống Nhiễm lên sân thượng.

Tống Nhiễm hoàn toàn ngốc, kì lạ hỏi cô: "Rốt cuộc là sao thế?"

"Xảy ra chuyện lớn rồi!" Luru Linh sốt ruột đáp một câu.

Từ trước đến nay Tống Nhiễm chưa từng thấy dáng vẻ khẩn trương như vậy của Luru Linh, trái tim run rẩy, cũng không tự giác mà khẩn trương theo.

Lên tầng, Luru Linh mới buông tay Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm khẩn trương nhìn cô nằng: "Rốt cuộc... Là sao vậy?"

Lưu Linh mím chặt môi: "Tớ nói cho cậu, nhưng cậu đừng kích động, được không?"

"Rất cuộc là làm sao?" Lưu Linh càng như vậy, trong lòng Tống Nhiễm càng bồn chồn, khuôn mặt nhỏ đều nhăn lại.

Lưu Linh nhìn cô, do dự thật lâu, Tống Nhiễm không nhìn được, lúc muốn đi xuống hỏi người khác, cô nàng mới mở miệng, nói: "Chuyện lúc trước cậu đi hát ở quán bar, đã bị truyền ra rồi."

"Cái gì?" Sắc mặt Tống Nhiễm trắng nhợt, bỗng dưng mở to hai mắt.

Lưu Linh đưa cho cô điện thoại cầm trong tay: "Không biết là ai đã đăng lên Tieba của trường, trong đó tất cả đều là ảnh cậu hát ở quán bar, còn có..."

Tống Nhiễm không nghe Lưu Linh nói hết, đột nhiên lấy điện thoại.

Cúi đầu liền thấy, giao diện điện thoại dừng lại ở một bài đăng.

——【 Nhất ban khoa văn Tống Nhiễm có cuộc sống cá nhân hỗn loạn, ở quán bar bị đàn ông bao nuôi, mọi người nhanh đến xem đi! 】

Đột nhiên hai mắt Tống Nhiễm đau nhói, tầm mắt dừng ở hai chữ "bao nuôi" to đùng.

Bỗng nhiên cô ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn về phía Lưu Linh.

Lưu Linh đau lòng nhìn cô, nói tiếp lời vừa rồi đang nói: "Lần trước không phải có người cho cậu thẻ bạc bao cậu đi với hắn một đêm sao, lúc hắn ta đưa cậu thẻ, bị người ta chụp được..."

Tống Nhiễm cắn chặt răng, cúi đầu, tiếp tục lướt xuống.

Toàn bộ ảnh trong bài đăng đều là ảnh của cô, lúc cô ngồi ở trên đài hát...

Cái này không tính, nhưng quan trọng nhất, là ở dưới còn có mấy tấm cô bị mấy người Đường Tấn vây lại.

Nhưng mà, chụp cũng không có chụp hết.

Lúc Đường Tấn đưa cô thẻ, cô tức giận, hát một cốc rượu lên người hắn, sau đó vút thẻ thẳng vào mặt hắn.

Nhưng mà trên bài đăng, lại chỉ có ảnh Đường Tấn đưa cô thẻ, thật sự giống như đang giao dịch.

Phối hợp với tiêu đề bao nuôi, rất khó để không cho người ta suy nghĩ miễn man bất định.

Lướt xuống nữa, bình luận đã có hơn một trăm.

Tống Nhiễm cố nén phần nộ lướt xuống nữa, mắt có thể nhìn thấy, mỗi một bình luận đều đang mắng cô.

—— Trời ạ! Thật không nghĩ đến Tống Nhiễm vậy mà lại là loại người này.

—— Cô ta bao nhiêu thiếu tiền chứ, mới cao trung đã đi ra ngoài bán.

—— Chỉ có một người là tôi đồng tình với Lục Mộ Trầm sao? Nam sinh tu tú như vậy, thế mà lại bị Tống Nhiễm đội nón xanh!

—— F*ck, lao tử mù quáng yêu thâm cô ta hai năm, mẹ nó quá ô uế!

Có người đưa ra nghi vấn: Nhưng mà mọi người không cảm thấy kì lạ sao? Bạn trai cô ta là Lục Mộ Trầm, lớn lên đẹp trai, trong nhà lại có tiền, Tống Nhiễm cũng không phải con dân, căn bản không có lý do đi làm loại chuyện này nha, không nghĩ ra.

Có người ác độc trả lời: Có cái gì mà không nghĩ ra, có loại người chính là bầu trời cao bái. (?)

Tống Nhiễm nhìn đến đây, cũng nhìn không nhìn được nữa, đột nhiên cô nắm chặt điện thoại trong lòng bàn tay, ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Linh, cắn chặt hàm răng, khuôn mặt nghẹn đến đỏ bừng, nhìn không ra là tức hay là giận.

Lưu Linh vội đi lên nắm chặt hai tay cô, an ủi nói: "Nhiễm Nhiễm trước tiên cậu đừng kích động, bọn mình nghĩ cách đã, nhìn xem..."

"Ai làm?"

"Hả?"

"Tớ hỏi ai làm!?" Tống Nhiễm đột nhiên cất cao giọng, hai mắt cô đỏ ngầu, phần nộ đến nỗi cả người không khống chế được mà phát run.

Lưu Linh bị cả người Tống Nhiễm tấn ra tức giận dọa sợ, thấy cô phát run, vội vàng giữ bà vai cô, không ngừng an ủi: "Nhiễm Nhiễm cậu đừng kích động, bọn mình nghĩ biện pháp, nghĩ lại làm thế nào sáng tỏ chuyện này..."

Lưu Linh còn chưa dứt lời, đột nhiên Tống Nhiễm cơ thể mềm nhũn, cả người trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, dường như trong nháy mắt sức lực cả người bị rút cạn.

Cô ngồi trên đất, bỗng nhiên bụm mặt ô ô mà khóc.

Cái gì cô cũng có thể chống đỡ, cô độc cũng có thể chống đỡ, vất vả cũng có thể chống đỡ, không có tiền cũng có thể chống đỡ. Có rất ít chuyện cô thể lật đổ được cô. Nhưng duy nhất không chịu được, chính là không biết làm sao tự nhiên lại bị vu hãm cùng chửi bới.

Giống như lúc cô học sơ trung (*Cấp 2*), bị người ta vu oan trộm đồ. Không làm, lại bị người chửi rủa chỉ trích.

Cô vĩnh viễn cũng quên không được những ánh mắt khinh thường đó.

Cô lại nghĩ lại lúc mình vừa bước vào phòng học, những ánh mắt phức tạp lại lộ vẻ kỳ quái, hóa ra là khinh thường a.

Trái tim Tống Nhiễm đau như bị đâm vào từng nhát từng nhát một, cô gắt gao cắn môi, muốn nước mắt không chảy ra nữa, nhưng vô dụng, chúng nó giống như không nghe lời, không kiểm chế được mà chảy ra.

Lưu Linh vội vàng ngồi xổm xuống đất, đau lòng ôm cô "Nhiễm Nhiễm cậu đừng khóc mà, đừng khóc... Không có việc gì, sẽ không có việc gì đâu."

Cô nàng an ủi cô, chính mình lại không nhìn được ghen ghét.

Cô biết Tống Nhiễm đang khổ sở cái gì, sợ nhĩ năm ấy bởi vì nghèo mà bị người ta vu oan trộm đồ, bị giáo viên làm từ trước mặt tất cả các bạn học soát người, oan uổng cùng vu hãm, đã trở thành cấm kỵ trong cuộc đời Tống Nhiễm, trong trí nhớ của cô (TN) cảm thấy đó là chuyện xấu hổ nhất, cũng chuyện duy nhất không thể chịu đựng được.

Lưu Linh một chút một chút nhẹ nhàng mà vuốt đầu cô, một tiếng một tiếng mà an ủi cô: "Nhiễm Nhiễm, cậu đừng sợ, thanh giả tự thanh, chúng ta chưa làm qua, sẽ đến lúc chấn tướng được đưa ra ánh sáng, đầu tiên chúng ta phải bình tĩnh một chút, nghĩ ra biện pháp."

Tống Nhiễm khóc một lúc lâu, mới chậm rãi ngưng nước mắt.

Lúc này điện thoại cô vang lên, cô lấy từ trong túi áo ra, tên Lục Mộ Trầm xuất hiện trên màn hình.

Cô vội vàng giờ tay lau nước mắt, hít một hơi thật sâu, mới ấn nút nghe, cô nỗ lực tươi cười, làm giọng mình nghe hoạt bát hơn một chút: "Lục ca ca."

"Em ở đâu?" Đầu bên kia điện thoại, nghe giọng Lục Mộ Trầm cô vẻ rất sốt ruột.

Anh đang tìm cô.

Tống Nhiễm trầm mặc một lát, mới từ trên mặt đất đứng lên, đi đến bên cạnh lan can sân thượng.

Gió thổi vào gò má cô, cô thở phào một cái, rốt cuộc cũng đáp anh: "Em ở trên sân thượng."

"Chờ! Anh lập tức đi lên!"

Chưa đến hai phút, Lục Mộ Trầm chạy đến, anh từ sân thể dục chạy lên, thở hồng hộc, ngực không ngừng phập phồng.

Tổng Nhiễm nghe thấy tiếng, quay đầu lại.

Hai người đứng đối diện cách nhau một khoảng, không ai nói chuyện.

Lưu Linh từ chỗ khác đi đến, sau đó xuống tầng, để lại không gian cho hai người.

Trên sân thượng chỉ còn lại hai người là Lục Mộ Trầm và Tổng Nhiễm.

Lục Mộ Trầm từng bước một đi đến phía Tổng Nhiễm.

Đi đến gần, mới phát hiện hai mắt cô có chút hồng, trên mặt còn có nước mắt.

Lục Mộ Trầm nhìn cô, bỗng dưng trái tim đau như thắt lại.

Anh nâng tay, ngón tay lại không tự giác mà run rẩy, hanh nhẹ nhàng xoa mặt cô, thấp giọng nói: "Nhiễm Nhiễm, đừng khổ sở."

Tổng Nhiễm ỨC ĐẦU.

Cô muốn nói cái gì đó, nhưng cổ họng lại có chút đau, không thể phát ra tiếng.

Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, tay phải ôn nhu, một chút rồi một chút vuốt đầu cô: "Anh ở đây, đừng sợ."

Giọng anh mềm nhẹ, lại mang theo một cổ làm lòng người yên ổn.

Tổng Nhiễm nhìn vách tường trống rỗng phía trước, hai mắt chớp chớp, rốt cuộc, yết hầu khàn khàn phát ra tiếng: "Lục ca ca, em kể cho anh nghe chuyện xưa nhé."

Tác giả có lời muốn nói: Tôi tới, ta kéo dài ta tiếp thu phê bình!

Ai đó giới thiệu cho tôi list truyện trọng sinh, cô đại hay hiện đại đều được. Nhưng nữ chính là đích trường nữ, nếu nam chính là đích trường tử thì càng tốt. (Bảo thủ hay không bảo thủ cũng không sao.)

Đã đọc (tạm thời chỉ nhớ tưng đây)

- Hầu môn khuê tử
- Địch nữ muốn lưu phu
- Trùng sinh cao môn địch nữ
- Thiên kim đại chiến
- Địch trường nữ

Chống chỉ định: Xuyên từ hiện đại về cổ đại, xuyên vào cơ thể người khác, tu chân.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Jisoo làm tử đó mặt rồi (//▽//)

Tổng Nhiễm kéo Lục Mộ Trầm ngồi lên một cái ghế trên sân thượng, trong đầu, bắt đầu chậm rãi nghĩ lại chuyện năm ấy bị oan.

Cô chậm chạp không mở miệng, Lục Mộ Trầm cũng không hỏi, chỉ là gặt gạo, nắm tay cô.

Thật lâu sau, Tổng Nhiễm nghĩ đến mới mở miệng nói: "Lúc trước rất nghèo, lúc còn học sơ trung, tuổi quá nhỏ, không tìm việc làm thêm tốt, khi đó cơ bản là dựa vào nhà các chú các thím. Em không chưa từng nói cho người khác nghe về hoàn cảnh gia đình mình, nhưng mà giáo viên bạn học đều biết em rất nghèo, bởi vì trong lớp có yêu cầu nộp tiền gì, em luôn là người cuối cùng, phải nộp phí hoạt động tập thể, nên cũng chưa bao giờ tham gia."

"Khả năng cũng chính là vì em nghèo, nên lúc ấy trong lớp có bạn không thấy 50 đồng, đúng lúc em lại ngồi đằng sau, cô bạn đó liền một mực chắc chắn là em trộm tiền..."

Tổng Nhiễm nói tới đây, đột nhiên trong lòng Lục Mộ Trầm đau như bị cò rút kịch liệt, lực đạo nắm tay Tổng Nhiễm vô thức chặt lại.

Tổng Nhiễm nhìn anh, cười cười: "Anh đừng đau lòng, nghe em nói xong đã."

Cô quay đầu lại, nhìn vách tường trống rỗng phía trước, lại tiếp tục nói: "Cô bạn đó vẫn luôn cần quýy, nói là em trộm tiền của mình, em giải thích như thế nào cũng không được, cô bạn đó còn lớn tiếng trong phòng học nói, mắng em trộm tiền của mình, không biết xấu hổ."

"Nhân duyên của cô bạn đó cũng khá tốt, rất nhanh, tất cả mọi người chỉ vào mũi em mà mắng, bảo em trả tiền. Nhưng em thật sự không lấy tiền của nữ sinh đó, sao em có thể lấy tiền chứ. Tất cả mọi người đều chỉ trích ta, lúc ấy em đặc biệt sợ hãi, em không ngừng giải thích, liều mạng muốn làm cho người khác tin tưởng em"

Lục Mộ Trầm càng nghe càng đau lòng, yết hầu giống như bị lửa đốt một trận, nóng rất mà còn đau.

Tổng Nhiễm lại tiếp theo nói: "Lúc ấy, trừ Lưu Linh ra, không ai tin em cả. Sau đó cô bạn đó còn chạy đến chỗ giáo viên báo, cô bạn đó học tập tốt, mà hình như nhà cũng có chút bối cảnh, giáo viên đều hướng về cô bạn đó, đi đến phòng học, cầu đầu tiên lời nói chính là bảo em lấy đồ mình trộm ra."

Lục Mộ Trầm gất gao cau mày, anh có thể tưởng tượng Tổng Nhiễm lúc ấy bị mọi người vây lại, mà cô từ cổ vô thân, bất lực khổ sở.

Bỗng nhiên anh có chút không đành lòng nghe tiếp.

Nhưng Tổng Nhiễm tiếp tục nói: "Anh biết không, giáo viên kia đặc biệt xấu, bà ta không phân xanh đỏ đen trắng, nói nếu em không chịu lấy tiền trộm được ra, thì sẽ soát người em..."

Yết hầu Lục Mộ Trầm nghẹn ngào, thấp giọng hỏi: "Soát sao?"

Tổng Nhiễm gất đầu: "Soát, cũng thật sự soát được ra 50 đồng."

Nói tới đây, bỗng nhiên Tổng Nhiễm nở nụ cười, trong mắt lại lóe lệ quang.

Cô ngửa đầu, nỗ lực để nước mắt ngược trở về.

Trầm mặc rất lâu, mới tiếp tục nói: "Đúng hôm đó là sinh nhật em, 50 đồng đó, là cô cho em, để em tự mua cho mình một món quà nhỏ."

"Chỉ là những người đó, cô giáo của em, bạn học em... Tất cả cả cầm 50 đồng soát được, cho nữ sinh vu oan em trộm tiền. Càng quan trọng là, từ đó về sau, trên người trên lưng em có vết như là ăn trộm, một năm từ sơ nhị đến sơ tam, gần như có thể nói là đoạn thời gian thống khổ nhất trong cuộc đời em, mỗi ngày em đều phải chịu đựng bị người chỉ chỉ trỏ trỏ, chịu đựng các loại khinh thường cùng xem thường... Em còn không dám nói cho bố biết, sợ ông ấy tự trách áy náy, sợ ông ấy lo lắng cho em..."

Tổng Nhiễm nói xong, đôi mắt dần dần nóng lên, nóng rất.

Cô vội vàng chớp chớp mắt, âm thầm hít một hơi thật sâu.

Qua một lát, cô quay đầu lại, lúc nhìn về phía Lục Mộ Trầm, khóe miệng nỗ lực cong lên nở một nụ cười: "Anh biết vì sao em phải kể cho anh chuyện này không?"

Lục Mộ Trầm là người thông minh, sao lại không rõ chứ.

Anh nhìn cô, trong lòng đều là đau lòng.

Anh nâng tay, ngón tay cái ôn nhu lau nước mắt bên khóe mắt cô, giọng có chút nghẹn ngào, nhẹ giọng nói: "Rất ghét bị oan uổng vu hãm, phải không?"

Tổng Nhiễm ngáy người, có chút kinh ngạc: "Anh hiểu?"

Lục Mộ Trầm gất đầu: "Anh hiểu."

Tổng Nhiễm vô thức giữ chặt tay anh, cô nhấp nhấp môi, nhìn anh nói: "Lục ca ca, anh có biết mấy năm nay, em hối hận nhất là chuyện gì không?"

Lục Mộ Trầm nhìn cô, hỏi: "Chuyện gì?"

Tổng Nhiễm cắn chặt môi, hung hăng nói: "Em hối hận, năm đó em sợ cái gì, bị người khác vu oan thành như vậy, mà một tiếng cũng không dám nói, chỉ biết yên lặng chịu đựng. Lấy tính em bây giờ, nhất định em sẽ hung hăng tấn cho mấy người đó một trận, trút mối hận trong lòng em!"

Tổng Nhiễm gất gao cắn răng, rất hận mà nắm chặt tay lại.

Cô thật sự rất hối hận, lúc trước bị oan uổng, nên tặng cho tiểu tiện nhân khi dễ cô một cái tát!

Nhưng kỳ thật cô cũng cảm ơn những chuyện từng trải qua, chính vì đã trải qua những chuyện đó, cô mới dần dần trở nên càng kiên cường càng đứng cảm, trở nên càng tốt hơn.

"Nhiễm Nhiễm."

"Lục ca ca." Thấy Lục Mộ Trầm mặt đầy đau lòng mà nhìn mình, Tổng Nhiễm nắm chặt tay anh, ngắt lời anh, nói: "Em nói cho anh chuyện này, không phải muốn anh đau lòng em. Trên thực tế, kỷ thật em còn rất cảm kích những chuyện đã từng trải qua, bởi vì những chuyện kỷ kỳ quái quái đã trải qua, ngược lại càng làm em trưởng thành nhanh hơn."

"Anh hiểu..."

"Anh không hiểu!" Ánh mắt Tổng Nhiễm gất gao mà nhìn Lục Mộ Trầm, bỗng nhiên thần sắc có chút khẩn trương, giọng cũng không khỏi nhỏ một chút, thật cẩn thận mà nói: "Lần trước... Không phải đồng ý với anh là sẽ không đánh nhau nữa sao? Em khá năng... Khả năng sẽ nuốt lời..."

Lục Mộ Trầm ngăn người: "Em muốn làm gì?"

Tổng Nhiễm cắn môi, oán hận nói: "Nếu để em biết là ai đáng bài bạ đặt sinh sự, nhất định em sẽ hung hăng giáo huấn cô ta một trận!"

Cô nhất không chịu nổi oan uổng vu hãm, trước kia quá sợ hãi, cái gì cũng nuốt vào trong bụng, nhưng bây giờ cô không nuốt nổi cục tức này.

Lục Mộ Trầm nghe xong lời Tổng Nhiễm nói, ấn đường hơi hơi nhăn một chút, nhìn cô nói: "Chuyện này giao cho anh."

"Em không!" Tổng Nhiễm cự tuyệt: "Em muốn tự mình giải quyết."

Cô hừ một tiếng, nói: "Cho rằng Tổng Nhiễm em đây dễ bị khi dễ sao?"

Lục Mộ Trầm nhìn khuôn mặt nhỏ của Tổng Nhiễm banh ra bộ dáng thờ phỉ phả, vừa đau lòng, vừa có chút buồn cười.

Anh nhìn cô, nhất thời cũng không nói gì.

Tổng Nhiễm thấy anh không đáp, giống như rất đáng thương, mặt chôn vào vai anh, kéo cánh tay anh, ếc qua ếc lại: "Lục ca ca, anh yên tâm đi, em có chừng mực."

Lục Mộ Trầm thờ dài, nói: "Anh không phải sợ em không có chừng mực, anh là sợ em bị khi dễ."

"Sẽ không đâu! Em rất lợi hại!" Tổng Nhiễm tròn tròn mắt, nghiêm trang mà nói.

Lục Mộ Trầm bị chọc cười, hỏi cô: "Em định làm gì?"

"Em... Chờ em tìm ra người kia, đại khái am sẽ tặng cô ta một cái tát, sau đó lại bắt cô ta đăng một bài nữa, công khai xin lỗi em"

Tổng Nhiễm khẳng khẳng muốn tự mình giải quyết, Lục Mộ Trầm đành phải tùy cô, nói: "Tối nay anh về nhà tra IP, giúp em bắt được người kia."

Tổng Nhiễm ngáy người: "IP gì? Anh có thể tìm được người đăng bài sao?"

"Chắc là có thể."

Tổng Nhiễm lập tức vui vẻ, hai tay vỗ một cái: "Vậy thì tốt quá! Em muốn nhìn xem, là ai bôi đen em!"

Nói xong, bỗng nhiên đi đến trước mặt Lục Mộ Trầm, kéo cánh tay anh, ngửa đầu cười khanh khách nhìn anh: "Chỉ là sẽ ủy khuất anh mấy ngày đội nón xanh rồi."

"Nói nhảm gì đó." Lục Mộ Trầm đỡ khોક đỡ cười, giờ tay nhéo mũi cô.

Đầu Tống Nhiểm tựa vai anh, cong cong mắt nở nụ cười.

Cảm xúc của cô đến cũng nhanh, mà đi cũng nhanh. Vừa mới phần nộ rồi thương tâm, tức một lúc, khોક một hồi, lại nói hết với Lục Mộ Trầm chỉ trong chốc lát, tâm trạng lúc này đã tốt hơn.

Cô ngó đầu, ánh mặt sau giờ ngọ ôn hòa chiếu lên mặt cô, cô nhìn ánh mặt trời, hai mắt hơi híp lại, bỗng nhiên cảm khái: "Thật hi vọng kết thúc tất cả nhanh lên."

Lục Mộ Trầm nhẹ nhàng nắm tay cô, ôn nhu nói: "Sẽ, rất nhanh sẽ kết thúc."

"Thật muốn nhanh vào đại học."

"Nhanh."

"Thật muốn nhanh gả cho anh nha!" Tống Nhiểm đột nhiên ngừng đầu, cười hi hi nhìn Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cười, trong mắt đầy sùng nịnh: "Anh cũng muốn."

Mắt Tống Nhiểm cong cong, hỏi anh: "Muốn gì?"

Lục Mộ Trầm "..."

"Nói đi, mau nói đi mà." Tống Nhiểm lắc lắc cánh tay anh, không ngừng hỏi.

Lục Mộ Trầm bất đắc dĩ, rốt cuộc cũng nở nụ cười: "Cười em, vừa lòng không?"

Tống Nhiểm vui vẻ cười, đầu chôn vào trong ngực Lục Mộ Trầm "Anh thật tốt a, Lục ca ca."

Tác giả có lời muốn nói

Canh ba! Kinh hi không, bất ngờ không! Cầu khen!!!

Tuy rằng ta cũng tương nhanh lên kết thúc vườn trường bộ phận, nhưng là..... Nên viết nên trải chân nên giải quyết vẫn là đến từng bước một tới.....

Lục ca ca vẫn chưa ăn được thịt, ta cũng thực bất đắc dĩ nha (che mặt cười khોક ~)

Nga đối, ngày mai giữa trưa 12 điểm lại đối mới nga ~

Bao giờ được 200 sao thì tớ sẽ đăng chương mới.

Có ai biết truyện này không? Cảm ơn trước nhé.

 MangaToon-Good comics, Gre... ĐƯỢC TÀI TRỢ ***

Cầm Hy Love Story   **Đọc miễn phí**

Sáu năm trước, vì tiền viện phí của mẹ, cô sinh xong bé trai liền để người ta bế đi. Ai ngờ trong bụng cô còn một bé gái...

[CAI ĐẠT NGAY](#)

Vì cô chỉ là người phụ nữ cầm, suốt 3 năm vợ chồng anh ta chưa bao giờ thừa nhận cô là Trần phu nhân. Cuối cùng, cô không thể chịu được nữa, bỏ lại tờ giấy ly hôn quay lưng bước đi. Anh vô cùng hối hận...

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55

Editor: Chi gần hôn ai thế?

(*) Vì tớ không biết tuổi của cô giáo Trương nên sẽ để là cô, mà chắc cô giáo Trương khoảng 30 gì à.

Ngồi trên sân thượng một lát, cảm xúc Tống Nhiễm thật ổn định, Lục Mộ Trầm mới yên tâm để cô đi xuống.

Hai người từ trên đi xuống, Tống Nhiễm thấy biểu tình của Lục Mộ Trầm có chút trầm trọng, hỏi anh: "Anh suy nghĩ chuyện của em sao?"

Lục Mộ Trầm ghé mắt nhìn cô, ánh mắt thật sâu.

Tống Nhiễm nở nụ cười, kéo tay anh, an ủi anh nói: "Đừng nghĩ, rất ít khi em nhớ đến, chỉ là đột nhiên hôm nay có chút cảm khái."

Lục Mộ Trầm nhìn cô, thật lâu sau, rồi cuộc nhện không được than nhẹ một tiếng, giờ tay, ôn nhu mà vuốt gò má cô, thấp giọng thở dài: "Nhiễm Nhiễm, em sống được thật là không dễ dàng."

Tống Nhiễm cong mắt cười: "Là rất không dễ dàng. Nhưng mà lúc trước có đại sư đoán mệnh cho em, nói em sau 18 tuổi, vận mệnh chỉ thẩn lên bắt đầu chiếu cố em, nói em sau này sự nghiệp ổn định, gia đình mỹ mãn, hôn nhân hạnh phúc, quan trọng nhất chính là, đại sư còn nói sau này em sẽ rất có tiền."

"Đúng không đấy?" Lục Mộ Trầm mỉm cười, nhìn cô.

Tống Nhiễm dùng sức gắt đầu: "Đại sư nói rất linh! Ông ấy nói đường nhân duyên của em đặc biệt tốt, sau này sẽ gặp được người đàn ông rất yêu rất yêu em, anh xem, đây không phải nói chuẩn sao?"

Ý cười trong mắt Lục Mộ Trầm càng sâu, nói: "Vậy thì thật đúng là rất linh."

Tống Nhiễm chấp tay trước ngực, đôi mắt nhìn trần nhà, vẻ mặt phấn khởi: "Đến kì nghỉ đông năm nay em sẽ tròn 18, xem ra, ngày lành cách em không xa đâu."

Lục Mộ Trầm mặt đầy sung sướng mà nhìn cô, cười nói: "Vậy chúc mừng trước tiểu mỹ nhân Nhiễm Nhiễm của chúng ta, sắp khổ tận cam lai." (1)

(1) Khó tận cam lai có nghĩa là hết khổ đến sướng, thời kỳ gian khổ đã qua, giờ đã đến lúc hưởng sung sướng. Câu này cũng có ý nghĩa tương tự câu Bĩ cực thái lai, hoặc Qua cơn bĩ cực đến hồi thái lai.

Tống Nhiễm khoác tay anh, cười khanh khách nhìn anh: "Cũng chúc mừng anh nha."

Lục Mộ Trầm nhướng mày: "Có chuyện vui à?"

Tống Nhiễm cười hắc hắc, chớp chớp mắt nói: "Đại sư kì còn nói, 22 tuổi em sẽ kết hôn, cho nên chờ qua bốn năm, là anh có thể cưới tiểu mỹ nhân Nhiễm Nhiễm về nhà rồi, không đáng chúc mừng sao?"

Lục Mộ Trầm nghe vậy thì bật cười, buồn cười: "Vậy thật đúng là đáng chúc mừng."

Tống Nhiễm vui vẻ cười, trong nháy mắt cảm xúc không vui đều tan thành mây khói.

Trở lại phòng học, vẫn có không ít bạn học đến nhìn Tống Nhiễm, Tống Nhiễm cao giọng nói một câu: "Đừng nhìn, đều là giả!"

Tống Nhiễm ở trong lớp, ngày thường nhân duyên cũng không tệ lắm, cô nói một tiếng, tất cả mọi người đều nghị luận ——

"Tớ nói có sai đâu, sao Nhiễm Nhiễm làm ra loại chuyện này được!"

"Đúng vậy, thật không hiểu ai thiếu đạo đức như vậy, vậy mà lại hủy thanh danh của người ta!"

"Nhưng mà Nhiễm Nhiễm sao cậu lại phải đến quán bar hát vậy?"

Tống Nhiễm cũng không kiêng dè, nói: "Vi kiểm tiền nha. Đúng là người kia cho tớ tiền, nhưng bị tớ hắt một cốc rượu vào mặt."

"F*ck! Nhiễm Nhiễm cậu rất đẹp trai nhá!" Lưu Dịch đến gần, vẻ mặt sung bái nhìn cô: "Tớ nhìn mấy tấm ảnh kia, nam chính là đường tấn đúng không? Thế mà cậu lại dám hắt rượu vào mặt hắn?!"

"Có cái gì không dám, tớ còn dám tấn hắn đấy."

"Anh trên Tieba cần bán là chưa đăng hết nha, đây là cố ý bôi đen cậu, ai lại thất đức thế!"

"Loại người này mà tìm ra, phải làm cô ta quỳ xuống nói xin lỗi! Quá ghê tởm!"

Trong nháy mắt các bạn học đều đứng cùng chiến tuyến với Tống Nhiễm, cùng chung kẻ địch, mỗi người vì cô mà bất bình.

Tống Nhiễm nhìn mọi người, bỗng nhiên có chút cảm động.

Nếu mà bạn học ở sơ trung cũng tốt như vậy, đại khái cô cũng sẽ không bị nhục nhã.

Nhưng như vậy, khả năng sau này cô cũng không thay đổi trở nên càng kiên cường càng dũng cảm hơn.

"Tống Nhiễm, em cùng cô ra đây một chút." Mọi người nườm nượp miệng cười nghị luận, đột nhiên một giọng nói nghiêm túc từ phía cửa sau truyền đến.

Tống Nhiễm vừa quay đầu lại, liền thấy chủ nhiệm lớp Trương Xuân Lệ đứng ở đó.

Trong lòng cô căng thẳng, vô thức nắm chặt nắm tay.

Bởi vì chuyện giáo viên kia soát người cô năm sơ trung, Tổng Nhiệm đối với giáo viên vẫn luôn có chút phản cảm

Trương Xuân Lệ đột nhiên tìm cô, chắc là chuyện trên mạng.

Lập tức trong lòng cô cánh giác, hỏi: "Có chuyện gì ạ?"

Trương xuân lệ nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp, nói: "Em ra đây đi."

Nói xong, liền xoay người, đi ra ngoài.

Tổng Nhiệm không khỏi nhàu chặt mày. Trương Xuân Lệ luôn không thích cô, trên mạng lại có chuyện như vậy, bây giờ cô ấy đến tìm mình, không chừng sẽ nói ra lời khó nghe.

Tổng Nhiệm có chút kháng cự, ở sâu trong nội tâm cũng có chút sợ hãi.

Lưu Linh gắt gao nắm tay cô, lo lắng mà nhìn cô: "Nhiệm Nhiệm..."

Tổng Nhiệm hít một hơi thật sâu, đứng lên, giả vờ trấn định, nói: "Không có việc gì, rất nhanh tớ sẽ trở về."

Nói xong, liền lấy hết can đảm đi ra ngoài.

Hai tay nắm chặt lại.

Trương Xuân Lệ đứng trên hành lang, đang ở chờ cô.

Tổng Nhiệm nhìn cô giáo, không tự giác mà cắn chặt răng. Đứng tại chỗ một lát, mới cất bước, từng bước một đi đến phía cô giáo.

"Chuyện trên Tieba, đến tốt cùng là như thế nào?" Không chờ Tổng Nhiệm mở miệng, Trương Xuân Lệ hỏi cô trước.

Tổng Nhiệm nghiêm mặt, rất nghiêm túc mà nói: "Giả."

Nói xong, sợ Trương Xuân Lệ không tin, lại bổ sung một câu: "Mặc kệ có tin hay không, thanh giả tự thanh. Hát ở quán bar kiếm tiền là thật sự, nhưng mà bao nuôi thì là giả."

Ánh mắt Trương Xuân Lệ thật sâu mà nhìn cô, trong ánh mắt có chút phức tạp.

Cô (TXL) này giờ không nói gì, ngay lúc Tổng Nhiệm muốn quay đầu đi, bỗng nhiên nghe thấy ——

"Cô tin tưởng em."

Cả người Tổng Nhiệm chấn động, khó tin mà ngẩng đầu lên.

Trương Xuân Lệ nhìn vào mắt của cô có nhiều hơn vài phần đau lòng, lại lần nữa, kiên định, nói: "Tổng Nhiệm, cô tin tưởng em"

Tổng Nhiệm hoàn toàn ngây ngốc.

Vốn dĩ cô cho rằng Trương Xuân Lệ sẽ mắng mình, thậm chí sẽ lấy kí do danh dự của trường sẽ bị bôi xấu, bảo cô thôi học gì đó.

Nhưng mà, nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ là một câu: Cô tin tưởng em

Ngày thường Trương Xuân Lệ thật sự không thích cô, thường xuyên mắng cô. Lúc trước học tập không tốt, bị mắng, bây giờ học tập có tiến bộ, cũng vẫn như cũ sẽ không khen cô được hai câu.

Trước kia cô cảm thấy giáo viên đều rất xấu, chính là giờ khác này, bỗng nhiên âm thầm trong lòng rất ám áp.

Trương Xuân Lệ vỗ vai cô, an ủi cô nói: "Nếu chuyện đó không phải thật, thì đừng để trong lòng, giống như em nói, thanh giả tự thanh, mọi người sẽ tin tưởng em. Bây giờ là lớp 12, đây đúng là lúc khẩn trương nhất trong việc học, ngàn vạn không cần bị bất luận chuyện gì ảnh hưởng trạng thái. Trong khoảng thời gian này, em học tập tiến bộ rất lớn, kết quả thi đã có mấy ngày hôm trước, đã đứng thứ 21 trong lớp, tiếp tục nỗ lực, cô tin tưởng em."

Tổng Nhiệm bỗng nhiên mở to mắt, kinh hô một tiếng: "Thứ 21?!"

Trương Xuân Lệ cười cười: "Là thứ 21, đã lên 2 thứ hạng." (2)

(2) Nguyên văn là "đã thượng nhị bôn tuyền" tớ không hiểu nên dịch ra vậy.

Tổng Nhiệm quả thực vừa mừng vừa sợ, tâm trạng giống từ đạp ngục một bước bay lên mây, cả người có chút nhẹ nhàng.

"Trước đó không lâu, cô đến thăm nhà em, gặp qua bố em."

Tổng Nhiệm đang đắm chìm trong vui sướng vì học tập có tiến bộ, đột nhiên nghe thấy lời này của Trương Xuân Lệ, cả người cứng đờ, thất thần.

Lúc trước Tổng Nhiệm đi học luôn ngủ gà ngủ gật, luôn là một bộ dáng ngủ không đủ giấc. Trương Xuân Lệ nhớ đến mấy năm Tổng Nhiệm học cao trung, người nhà chưa xuất hiện, về hoàn cảnh gia đình Tổng Nhiệm càng không biết.Trong lòng cô không khỏi lo lắng, trước đó không lâu liền tìm được địa chỉ nhà Tổng Nhiệm, tới cửa thăm hỏi gia đình.

Mà lúc cô (TXL) vào nhà Tổng Nhiệm, trong một khắc nhìn thấy bố của cô, cô (TXL) có chút kinh sợ.

Lúc cô (TXL) nghe bố cô nói những gì học trò của mình đã trải qua mấy năm nay, nội tâm càng là chấn động không thôi.

Tình tình của Tổng Nhiệm ở trường cũng xem như hoạt bát, thường xuyên thấy cô cùng các bạn học hi hi ha ha dẫu là bộ dáng vô ưu vô lự.

Từ trên mặt cô, hoàn toàn nhìn không ra một tia bị khổ sở vì bị cuộc sống tra tấn.

Trương Xuân Lệ đau lòng cho cô, nhưng càng thích, thích cô là kiểu tình thần tích cực luôn nhìn về phía trước.

Cô nhện không được giữ chặt tay Tổng Nhiệm, vô nhệ nhệ hai cái: "Tổng Nhiệm, em rất ưu tú, tiếp tục cố lên, tương lai càng ngày càng tốt."

Trương Xuân Lệ vừa tin nhiệm vừa có vũ, giống như ánh mặt trời ấm áp chiếu vào trong lòng Tổng Nhiệm, bóng ma ở sâu trong nội tâm về cô giáo bỗng nhiên cứ như vậy tiêu tan.

Trên đời này vĩnh viễn không thiếu chữ bôi côi khinh bạn, nhưng cũng vĩnh viễn không thiếu người tín nhiệm bạn, yêu thương bạn.

Giữa dòng người trong cuộc đời, sẽ chạm vào các loại người muôn hình muôn vẻ, kì lạ cô quai thậm chí là không xong sự (?). Nhưng những người và chuyện không tốt đều sẽ qua, chỉ có yêu cùng hi vọng vĩnh tồn.

"Cảm ơn cô, cô giáo Trương." Tổng Nhiệm nở nụ cười, ánh dương ấm áp sau giờ Ngọ chiếu lên mặt cô, ở trên đỉnh đầu cũng có ánh sáng chiếu lên.Hai mắt cô cong cong, khoe miệng nở ra một nụ cười tươi đẹp sáng lạn, cùng ánh mặt trời hòa hợp thành một, dường như cả người cô phát ra ánh sáng, đẹp giống như thiên sứ vậy.

Ba ngày sau.

Lục Mộ Trầm tra được người đăng bài, nói cho Tổng Nhiệm.

Chuyện đã qua vai ngày, Tổng Nhiệm hoàn toàn không thêm đề ý, cuộc sống cũng đã khôi phục lại như xưa.

Nhưng.. Nếu điều tra ra, thế nào cũng đến giáo huấn một chút, nói lời xin lỗi gì đó, vẫn phải yêu cầu.

Cũng trùng hợp, không chờ cô tự mình đi tìm, mấy người kia cũng tự mình đưa đến cửa.

Hôm nay giữa trưa, ăn cơm trưa xong, lúc Tổng Nhiệm cùng Lưu Linh đi vệ sinh, vừa vào cửa, liền nghe thấy bên trong buồng có mấy nữ sinh đang nói chuyện.

"Lục Mộ Trầm có phải bị đàn không? Toàn trường đều biết anh ấy bị Tổng Nhiệm đội nón xanh, vậy mà còn không chia tay!"

"Còn không phải sao, tớ vừa mới còn thấy hai người còn ngọt ngọt ngào ngào ăn cơm trưa."

"Anh ấy có thể không biết không?"

"Sao có thể, truyền khắp trường, anh ấy sao có thể không biết! Cũng không biết Tổng Nhiễm kia đến tốt cùng có bản lĩnh gì, có thể giữ Lục Mộ Trầm xuyên đến gắt gao."

"Có thể là trên giường đi, Tổng Nhiễm kia lớn lên liền giống như yêu tinh, cũng khó trách giữ được Lục Mộ Trầm gắt gao."

"Quả tiện đi, mới lớn được bao nhiêu!"

Vài người tỏ một lời cậu một câu, bên trong truyền đến tiếng xì nước.

"Có chút người chính là tiện a, tuổi còn nhỏ liền cùng đàn ông lêu lổng, có khi còn phá thai, chắc chắn, thật không hiểu nghĩ như thế nào, giống cái loại như Tổng Nhiễm, tớ thấy..."

Tiếng nói chuyện đột nhiên im bật, trong mắt nữ sinh kia đột nhiên có vài phản kính hoảng

Tổng Nhiễm hai tay khoanh trước ngực, dựa vào cửa, trong mắt có vài phần ý cười: "Giống cái loại như tôi, thế nào? Tiếp tục nói đi?"

"Tôi... Cô... Có muốn làm cái gì?" Nữ sinh kia thấy cửa nhà vệ sinh bị đóng lại, trong lúc nhất thời có chút hoảng thần.

Không biết vì sao, Tổng Nhiễm rõ ràng đang cười, nhưng nụ cười của cô lại giống như đầu dao nhỏ, không hiểu sao làm người ta sợ hãi.

Mấy người sau lục tục từ trong buồng đi ra.

Thấy Tổng Nhiễm, đều sững sốt.

Tạ Thanh Trúc thấy Tổng Nhiễm, chau mày, ngay sau đó, đi nhanh lên trước, đi trước mặt Tổng Nhiễm, vênh vào tự đắc mà nói: "Bạn học, bạn đứng trước cửa, phiền tránh ra!"

Tổng Nhiễm cười cười, cười khẩy nói: "Tránh ra? Sợ là cô đang nằm mơ đúng không?"

Tạ Thanh Trúc nghe thế thì cả kinh: "Có muốn làm cái gì?!"

"Không muốn làm gì cả, chính là muốn cô đứng lên mấy tấm ảnh còn lại lên Tieba, cho tôi lời xin lỗi là được."

Trong lòng Tạ Thanh Trúc hoảng hốt, theo bản năng nắm chặt váy: "Cô... Tôi căn bản không biết cô đang nói cái gì!"

Tổng Nhiễm hơi híp mắt: "Không biết sao?"

"Đồ thần kinh!" Tạ Thanh Trúc mắng, hai mắt trừng mắt Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm nhìn chằm chằm sau cô ta một lúc lâu, bỗng nhiên, khóe miệng cong lên một tia cười lạnh. Cô đi lên một bước, giờ tay vỗ nhẹ nhẹ mặt Tạ Thanh Trúc: "Em gái nhỏ à, bố mẹ em chưa từng dạy em sao? Làm chuyện thiếu đạo đức, sẽ bị báo ứng. Em ngoan ngoãn nghe lời, đừng mấy tấm ảnh còn lại lên đi, lại nói xin lỗi chị, chuyện này, cứ tính như vậy, bằng không..."

"Bằng không thế nào?" Tạ Thanh Trúc gắt gao cắn môi.

Cả người Tổng Nhiễm tản ra một cỗ khí tràng rất lợi hại, trong lòng Tạ Thanh Trúc nháy thành thịch, rất sợ. Vài người sau cô ta, càng không dám lên tiếng.

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, cười, nói: "Thế nào? Bây giờ chị cũng không dám báo đảm, bắt quả chị đây, luôn không sợ trời không sợ đất, có thù tăt báo, chọc giận chị, chị sợ em không chịu nổi hậu quả đâu."

Tuy rằng cô đang cười, nhưng trong giọng nói lại đầy ý uy hiếp, nụ cười của cô cũng có vẻ phá lệ đáng sợ.

Tạ Thanh Trúc sợ đến nổi chân mềm nhũn, thật sự sợ cô làm gì đó với mình, theo bản năng muốn xin lỗi.

Lúc này, đột nhiên có một nữ sinh cao to nhào lên: "A Trúc, đừng cùng cô ta vô nghĩa! Chúng ta sẽ không bị dọa đâu!"

Cô ta nói xong, liền xông lên, túm tóc Tổng Nhiễm, hùng hổ, là tư thế muốn đánh nhau.

Mấy ngày nay tức giận của Tổng Nhiễm vui đi không ít, vốn dĩ cũng không tính toán động thủ, chỉ cần bọn họ nói xin lỗi cô, nói cô trong sạch liền không có việc gì.

Lại không nghĩ người này muốn tự mình chọn cái chết.

Tóc Tổng Nhiễm bị túm chặt, hai mắt cô nheo lại, giây tiếp theo, đầu đập vào trán nữ sinh kia, chỉ nghe nữ sinh kia "ai da" một tiếng, chân cô vừa nhấc, đột nhiên một chân đá vào đầu gối nữ sinh kia.

"A!" Nữ sinh kia chỉ cảm thấy đầu gối đau xót, hét lên một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

Tổng Nhiễm hất mái tóc dài ngang vai ra sau đầu và cười khẩy một tiếng: "Chỉ là cho mấy em đăng lời xin lỗi lên Tieba, không cần hành lễ lớn như vậy, làm cho chị cảm thấy mình đang khi dễ mấy em vậy."

(3) Nguyên văn "tiền tay đem khoác trên vai thượng đầu tóc hướng sau đầu một hợp lại" đọc đến đó ứ hiểu là gì, tưởng tượng không ra TT_TT, sau đó tìm link Trung rồi dịch bằng Google Dịch mới hiểu.

Tác giả có lời muốn nói: Lại chậm (che mặt ~)

Canh hai tại hạ ngo bốn giờ rưỡi ha.

~~~~~
Giữ đúng lời nói nhé, như cũ 200 sao thì sẽ đăng chương mới. Các cậu không dùng Watpad thì hãy đăng ký và cho tớ một sao nhé.

Cũng có thể tớ sẽ ra chương chậm hơn vì đang ôn thi, chắc 2, 3 tuần nữa tớ thì nên mong các cậu thông cảm nhé.

Đang ôn ankan, anken,... rồi hết cả đầu, hóa kỳ 11 học kì 2 quá khó đối với tớ : C_7H_{14} $\bigcirc$ C_8H_{16} , nên tớ đang cố nhồi được bao nhiêu thì nhồi (๖๓๐°)。

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ ~(๖^∇^๖)/

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 56

Editor: Chicchoo làm tờ quần quố

từ

Ngày: 14/06/2020

*****

Nữ sinh kia bị Tổng Nhiễm một chân đá quỵ xuống mặt đất, tất cả người ở đó đều ngây ngốc.

Trở mặt vài giây, mới hồi phục tinh thần.

"Cô làm gì thế?! Sao cô lại đánh người!" Hai nữ sinh xông lên, nâng nữ sinh bị đá quỵ xuống đất, cảnh giác lui vài bước, cắn chặt răng, oán hận trừng mắt Tổng Nhiễm

Tổng Nhiễm so với mấy người bạn họ còn cao hơn, hai tay cô khoanh ngực, từ trên cao nhìn xuống mà liếc mấy nữ sinh, nói "Là ai không biết tự lượng sức mình động thù trước?"

Cả người Tổng Nhiễm tẩn ra khí tràng, hơn nửa mới một chân đá người lợi hại nhất trong nhóm bạn họ ngã lộn trên mặt đất, mặc dù lúc này trong lòng vài người tràn đầy phẫn nộ, cũng không dám nói, chỉ thật oán hận mà trừng mắt cô.

Ánh mắt Tổng Nhiễm lãnh đạm mà đảo qua mỗi người ở đây, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Tạ Thanh Trúc, nói "Tôi biết cô thích Lục ca ca nhà tôi, nhưng làm cái loại chuyện phá hỏng thanh danh người khác, cũng không khỏi quá thiếu đạo đức? Cô mới bao nhiêu tuổi? Liền bắt đầu nghĩ cách hại người sao?"

"Tôi không biết cô đang nói gì!" Tổng Nhiễm vừa dứt lời, Tạ Thanh Trúc như bị đâm phải đuôi, đột nhiên thét chói tai.

Hai mắt Tổng Nhiễm hơi hơi lụp lại, không nói một lời mà nhìn cô ta.

Tạ Thanh Trúc gắt gao nắm chặt nắm tay, ánh mắt hung hăng trừng Tổng Nhiễm, cắn răng phủ nhận: "Tôi không biết cô đang nói gì, bài đăng trên mạng cùng chúng tôi không liên quan! Cô đừng có ở đây phát điên càn quấy!"

Nói xong, lại đột nhiên đi lên trước đi rồi vài bước, đi đến cửa phía sau, duỗi tay mở cửa nhà vệ sinh ra.

Lại không nghĩ đến, vừa mở ra một chút, người còn chưa kịp đi ra ngoài, bỗng nhiên Tổng Nhiễm xoay người một cái, một chân đá thật mạnh lên cửa, cửa nhà vệ sinh phát ra "phanh" một tiếng to, một lần nữa bị đóng lại.

Tạ Thanh Trúc ngáng đầu: "Cô có gì đó không ổn đấy à!"

Tổng Nhiễm liếc cô ta, nhàn nhạt nói lạ lần nữa: "Đăng bài làm sáng tỏ, xin lỗi, làm ngay."

"Đồ điên!" Tạ Thanh Trúc hận mắng một câu, duỗi tay muốn mở cửa. Hiện tại cô ta chỉ hận không thể nhanh nhanh rời đi khỏi chỗ này.

Tổng Nhiễm thấy cô ta không hề có hồi cải chi ý, có chút không kiên nhẫn, đột nhiên đề tay cô ta đang chuẩn bị mở cửa.

"Mẹ nó cô có bệnh à!" Tạ thanh trúc đột nhiên nói giận, cô ta vừa quay đầu lại, dương tay muốn tát lên mặt Tổng Nhiễm.

Tổng Nhiễm theo bản năng mà lùi lại, ngay sau đó lại giữ chặt tay Tạ Thanh Trúc, sau đó giờ tay phải lên, cổ tay dùng sức, lạnh mặt, trực tiếp quăng cho cô ta một cái tát.

Mấy người đứng đó đều bị cái tát bất thình lình làm sợ đến nỗi ngực run lên, bà vai không tự giác mà run lên một chút, nhìn ánh mắt Tổng Nhiễm, sợ hãi hơn vài phần.

Tạ Thanh Trúc che má phải bị tát, mặt đầy khiếp sợ nhìn Tổng Nhiễm.

Rõ ràng vừa nãy cô ta muốn đánh Tổng Nhiễm, nhưng cô ta căn bản không thấy rõ nàng cô làm thế nào, đột nhiên mình bị một cái tát trên mặt.

Nếu không phải đau đớn trên mặt truyền đến, gần như cô ta sẽ cho rằng mình đang nằm mơ.

Cô như thế nào... Lợi hại như vậy...

Tất cả mọi người không dám hé răng, mỗi người đều cảnh giác lại sợ hãi nhìn Tổng Nhiễm.

"Tôi không nghĩ động thù với cô, nhưng các cô cũng đừng chọc đến tôi. Tôi nói lại một lần cuối cùng, làm hai yêu cầu, làm rõ, xin lỗi." Tổng Nhiễm đã không còn kiên nhẫn chơi đùa cùng mấy người này, chỉ cần nhanh nhanh kết thúc chuyện này.

Cô đứng trước cửa, đáng vẻ không giải quyết, ai cũng đừng nghĩ đi ra ngoài.

Mấy nữ sinh đã bị Tổng Nhiễm vừa nãy dọa sợ, lại không dám cứng rắn, sợ thật sự chọc giận Tổng Nhiễm, sẽ bị gáo huân.

Mấy người tập trung lại bàn bạc.

Tạ Thanh Trúc cường chế thống hận trong lòng, nói với Tổng Nhiễm "Chuyện sau đó chúng tôi không chụp." (1)

Nguyên văn là "Đur lại lại ảnh chụp chúng ta không chụp."

Tổng Nhiễm nhướn mày: "Cô chắc chắn chứ?"

Mặt cô không có biểu cảm, nhưng ngữ khí lại toàn là uy hiếp.

Tạ Thanh Trúc vừa ăn một cái tát, không dám ngoan cố với cô, cắn răng nói: "Nhưng tôi quay video lại."

"Cho tôi xem." Tổng Nhiễm vươn tay.

Tạ Thanh Trúc đưa điện thoại cho cô.

Tổng Nhiễm mở video ra xem, là lúc Đường Tấn cho cô tiền, cô hất rượu lên mặt hắn, cuối cùng cùng đánh nhau với vài người bên đối phương.

Tổng Nhiễm xem xong, đưa cho cô ta: "Đăng bài Tieba lần nữa, giải thích rõ ràng, liên tha cho mấy người đi ra ngoài."

"..."

Mấy nữ sinh liền ngồi xổm trên mặt đất, ôm điện thoại soạn bài đăng lần nữa.

Mười phút sau, Tạ Thanh Trúc đưa bài đăng đã soạn cho Tổng Nhiễm kiểm tra.

Tổng Nhiễm cầm, cúi đầu xem

Tiêu đề bài đăng --【 vì Tổng Nhiễm làm rõ, cùng với cho cô ấy một lời xin lỗi. 】

Mắt Tổng Nhiễm nhìn tiêu đề, ngược mắt nhìn về phía Tạ Thanh Trúc.

Cô ta hơi rũ đầu, mặt đỏ lên, môi cũng gắt gao cắn, rõ ràng là đáng vẻ không phục.

Tổng Nhiễm chậm biếm cười một tiếng, tiếp tục lướt xuống xem

Người đăng là Tạ Thanh Trúc lớp 3 khối 11 (2), XXX, XX, XXX viết đề xin lỗi Tổng Nhiễm lớp 3 khối 12.

(2) Nguyên văn là"cao nhim tam ban" nên tờ đề thể còn vẻ phần Tổng Nhiễm thì trong bản convert là"cao tam nhất ban" nhưng trong link Trung tá dịch từ Google thì là "lớp thứ ba và thứ ba" nên tờ đề giống trong link trung nhé.

Sau đó giải thích bài đăng ngày đó là do các cô đăng, nhưng mà mấy người này lại ngắt đầu bỏ đuôi mấy từ chửi bới, tình huống thật như sau:

Sau liền đăng đoạn video kia lên.

Nếu mở to hai mắt có thể sẽ biết sự tình chân tướng như thế nào. Tổng Nhiễm tiếp tục lướt xuống, phát hiện không có vấn đề gì, liền trực tiếp ấn đăng bài.

Sau đó, ném điện thoại trả Tạ Thanh Trúc, nói với cô ta: "Em gái nhỏ à, làm người thì nên thiện lương một chút, ông trời có mắt, làm chuyện xấu, sẽ có báo ứng."

Nói xong, nhìn cô ta một cái, xoay người, mở cửa ra, đi ra ngoài trước.

Từ nhà vệ sinh đi ra, Lưu Linh kích động kéo tay Tổng Nhiễm: "Ông trời của tôi ời, Nhiễm Nhiễm, vừa nãy cậu thật rất đẹp trai!"

Tổng Nhiễm nở nụ cười, nói: "Nếu là tờ của mấy ngày hôm trước, thật sự sẽ phẫn nộ đến nỗi tung, chỉ nghĩ, chờ tờ bắt được cái người bạ đặt thị phi kia, dù thế nào cũng phải tẩn bọn nó đến nỗi bỏ mẹ không nhận ra."

"Vậy sao vừa rồi cậu không tẩn?"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, nửa đùa nửa nghiêm túc nói "Không phải lúc trước tờ đồng ý với Lục ca ca là sau này sẽ không đánh nhau nữa sao, tờ sợ tờ thật sự mĩa mấy tay chân, không chừng lại có một vé ngồi trong cục cảnh sát lần nữa.Chuyện ở quán bar lần trước, lúc Lục ca ca vào cục cảnh sát đồn tờ, đã bị chú cảnh sát mắng cho một trận, không ngừng khom lưng nhận sai với người ta, nếu đến một lần, không phải anh ấy sẽ bị mắng thậm hại hơn sao?"

Nói xong, lại thở dài: "Tớ luyện tiều Lục ca ca bị mắg nha."

Lần trước Lục Mộ Trầm đi cục cảnh sát đón Tổng Nhiễm, vẫn là bạn của bố Lục làm ở cục cảnh sát chào hỏi. Dù vậy, lúc Lục Mộ Trầm đi đón Tổng Nhiễm, vẫn như cũ bị hung hăng giáo huấn một trận.

Lưu Linh cười ha ha: "Lục ca ca nhà cậu có năng đầu như cậu cũng đủ xui xẻo."

"Nói cái gì thế!" Tổng Nhiễm trừng mắt, cười vịn tay Lưu Linh: "Cậu có gái nhỏ này có thể nói chuyện được không, rõ ràng là phúc khí của anh ấy!"

Hai người hi hi ha ha mà chạy về phòng học.

Nhóm Tạ Thanh Trúc từ nhà vệ sinh đi ra.

Hai mắt Tạ Thanh Trúc hồng hồng, không nhịn được khóc: "Cô ta là cái thứ gì! Dựa vào cái gì đánh tớ!"

Vài người khuyên cô ta: "Thôi bỏ đi A Trúc, chuyện này chúng ta cũng sai"

Tạ Thanh Trúc cắn răng không nói lời nào.

Cô ta cũng biết mình có sai, nhưng cô ta lớn như vậy, từ trước đến nay chưa từng bị người ta đánh, vừa này bị một cái tát của Tổng Nhiễm, đến bây giờ mặt vẫn còn đau.

Cô ta vừa tức giận vừa ủy khuất lại phần nộ, nước mắt ào ào mà chảy xuống.

"Đi thôi, A Trúc." Mấy nữ sinh vừa khuyên cô ta, vừa kéo cô ta đi về hướng phòng học.

Mấy khoa văn khối 11 cũng ở tầng một, gần mấy lớp khoa văn khối 12.

Lúc mấy người về phòng học, đi qua cầu thang,đúng lúc gặp Lục Mộ Trầm với mấy người Từ Hạo từ dưới tầng đi lên.

Tạ Thanh Trúc vừa thấy Lục Mộ Trầm,vô thức tiến lên: "Lục Mộ Trầm!"

Lục Mộ Trầm hơi hơi nâng mắt, biểu tình lạnh nhạt.

Tạ Thanh Trúc mặt đầy ủy khuất, chỉ vào má phải của mình vừa mới bị Tổng Nhiễm tát một cái, nước mắt lưng tròng nhìn Lục Mộ Trầm, cáo trạng: "Lục Mộ Trầm, anh có biết bạn gái anh rất xấu xa, em không chọc chị ấy, không hiểu sao chị ấy cho em một cái tát!"

Lục Mộ Trầm hơi nhướng mày, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô ta.

Tạ Thanh Trúc sợ anh không thấy rõ, còn cố ý đưa mặt lại gần lại gần và phàn: "Anh xem đi, mặt sưng lên rồi."

"Nhiễm Nhiễm chưa bao giờ vô duyên vô cớ mà khi dễ người khác." Sau khi Lục Mộ Trầm nhìn cô ta một lúc lâu, rốt cuộc cũng mở miệng, ngữ khí lại lạnh như băng.

Tạ Thanh Trúc sững sốt, ngờ ngẩn nhìn chằm chằm anh.

Hai tay Lục Mộ Trầm dứt vào túi quần, từ bậc thang đi lên.

Anh hơi rũ mắt, từ trên cao nhìn xuống mà liếc Tạ Thanh Trúc.

Tầm mắt dừng ở má phải sưng đỏ của cô ta, bỗng nhiên ấn đường nhăn lại, quay đầu lại nói với Từ Hạo: "Cậu có thuốc mỡ tiêu sưng không?"

Tạ Thanh Trúc nghe thấy lời này, bỗng dưng hai mắt sáng lên, trong nháy mắt trên mặt lộ ra nụ cười, trong lòng vừa mừng vừa sợ. Kỳ thật cô ta chỉ là tức quá, đúng lúc gặp Lục Mộ Trầm, liền không nhịn được muốn nói bậy về Tổng Nhiễm.

Cô ta nghĩ nam sinh chắc là đều sẽ không thích nữ sinh đánh nhau khi dễ người khác.

Lúc Lục Mộ Trầm che chở Tổng Nhiễm, tâm cô ta nát như tương.

Nhưng mà, bây giờ bỗng nhiên anh nhắc đến thuốc mỡ tiêu sưng, lập tức vui mừng khôn xiết, mắt chờ mong mà nhìn anh.

Đừng nói là Tạ Thanh Trúc kinh ngạc, ngay cả Từ Hạo cùng mấy nam sinh khác cũng kinh ngạc.

Từ Hạo ngờ ngẩn hỏi: "Có thi cô, nhưng mà... Cậu cần thuốc mỡ làm gì?"

Sẽ không phải là bôi cho nữ sinh kia chứ? Hôm nay là ngày cá tháng tư à?

Tiếng Lục Mộ Trầm nhàn nhạt, nói "Cái tát này nặng như vậy, tớ sợ Nhiễm Nhiễm của tớ đau tay."

Mấy nam sinh sững sốt, vài giây sau, tất cả đều không phúc hậu mà cười phá lên.

Tạ Thanh Trúc ngẩng người đứng tại chỗ, sắc mặt khi đó lúc trắng, hết trắng lại hồng, cuối cùng dậm chân một cái, khóc lóc chạy đi.

Từ Hạo cười ha ha, đi lên, dưng thẳng ngón cái với Lục Mộ Trầm: "Lục ca, lời này của cậu, thật tàn nhẫn a!"

Lục Mộ Trầm rũ mắt liếc mắt nhìn cậu một cái, nghiêm trang mà nói: "Tớ thật sự sợ Nhiễm Nhiễm đau tay, tí nữa đưa thuốc mỡ cho tớ."

Từ Hạo: "..."

Tác giả có lời muốn nói: Hôm nay phân lục ca, đại gia cảm thụ hạ ha ha ha ha ha ha~~~~~

Tớ chỉ là lỡ tay đăng nhầm thôi. Vẫn như cũ nhé, 200 sao đăng chương mới

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Tớ đăng chương mới vì tức, tức YG, tức cả một số người. Không hiểu sao YG lại làm thế trong khi Jiso của mình đẹp như thế kia. Vẫn như cũ 200

Tổng Nhiễm đang ở phòng học làm đề, bỗng nhiên có nam sinh huyết sáo với cô, ái muội gọi một tiếng: "Chị Nhiễm, bạn trai chị đến kia!"

Tổng Nhiễm theo bản năng quay đầu lại, liền thấy Lục Mộ Trầm đứng ở cửa sau.

Cô nhếch miệng cười, lập tức ném bút, từ vị trí đứng lên.

Biến ba bước thành hai bước chạy ra, cười hỏi anh: " Bài đăng làm sáng tỏ trên Tieba làm sáng tỏ anh nhìn thấy chưa?"

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Nhìn."

Tổng Nhiễm hắc hắc cười: "Em lợi hại không?" Về mặt cô kiêu ngạo dương dương cảm, nói "Em đã nói có thể tự mình giải quyết mà."

Lục Mộ Trầm nhìn bộ dáng khoe khoang của Tổng Nhiệm, không khỏi có chút buồn cười, cúi tay kéo tay phải cô lại: "Tay đánh là tay này sao?"

Tổng Nhiệm sùng sốt: "A?"

"Không phải đánh đối phương một cái tát sao? Là tay này sao?"

"Anh... Làm sao mà anh biết được?" Tổng Nhiệm thấy Lục Mộ Trầm đột nhiên hỏi, lập tức có chút chột dạ, vội nói: "Kì thật em không muốn động thủ, là nữ sinh kia muốn đánh em, em liền... Em liền đánh đòn phủ đầu, đánh... Đánh cô ta một cái tát."

Cô biết Lục ca ca là học sinh ngoan, khẳng định không thích cô động thủ đánh người, mặc dù lúc trước đã nói với anh, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy mình không chiếm lý.

Nói xong, theo bản năng mà giữ chặt cánh tay Lục Mộ Trầm, giống như làm nũng lúc ấu, mắt trông mong nhìn anh: "Lục ca ca, anh sẽ không giận đúng không?"

Lục Mộ Trầm thấy bộ dáng thật cẩn thận của Tổng Nhiệm, không khỏi bật cười, nói: "Anh tức giận cái gì, anh hỏi em là tay nào đánh, đánh có đau không."

Tổng Nhiệm sùng sốt, bỗng nhiên ngẩng đầu, cả kinh hai mắt đều tròn tròn: "Anh anh anh... Anh nghiêm túc sao?"

Lục Mộ Trầm nhướn mày: "Em cảm thấy thế nào?"

Tổng Nhiệm "..."

Lục Mộ Trầm lấy thuốc mỡ của Từ Hạo ra để vào trong tay Tổng Nhiệm, nói: "Đau thì bôi nhé, có thể tiêu sưng."

Tổng Nhiệm ngo ngẩn nhìn chăm chăm Lục Mộ Trầm, nhìn anh nghiêm trang đưa thuốc mỡ cho cô... Vài giây sau, bỗng nhiên cô không khống chế được cười ha hả.

Cô cười đến gấp người, cười đến nỗi còn chảy ra nước mắt: "Lục Mộ Trầm, sao anh lại như vậy chứ?"

Lục Mộ Trầm hỏi: "Anh làm sao cơ?"

Tổng Nhiệm kéo tay anh, lau lau khóa mắt vừa nãy cười ra nước mắt, sau một lúc lâu, mới có chút buồn cười mà mở miệng: "Lục Mộ Trầm, anh mà như vậy sẽ đem sưng hừ em đấy."

Cô nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy hạnh phúc, sáng lấp lánh, giống như chứa đầy những ngôi sao.

Lục Mộ Trầm sờ sờ đầu cô, ánh mắt vô cùng ôn nhu: "Không quan hệ, lúc trước không sưng em, bây giờ phải bỏ sưng." Anh siết nhẹ tay Tổng Nhiệm, ánh mắt kiên định thâm thúy, thấp giọng nói: "Sau này, sẽ càng yêu em."

(Nếu lúc trước tớ đọc hết bản convert thì câu "Sau này, sẽ càng yêu em." sẽ tên truyện cũng nên ấy chứ. Thực ra trong trong Google dịch thì là thế này)"Trong tương lai, anh sẽ yêu em nhiều hơn.")

Giọng Lục Mộ Trầm dịu dàng, giống như có lực nào đó, thẳng tắp chạm vào tim Tổng Nhiệm, giống như mặt trời, ngay lập tức đốt cháy trái tim cô.

Hai mắt cô đau xót, trong nháy mắt có một cỗ nhiệt, giọng có chút khàn, mơ hồ mang theo vài phần ghen ghét: "Lục Mộ Trầm, sao anh lại nói câu lừa tình như vậy làm gì hả, làm em khóc rồi."

Tiếng vừa dứt, nước mắt liền không kiềm chế được mà rơi xuống một giọt.

Nhưng đây là nước mắt hạnh phúc, cô gột tay lau, lại không nhận được nhếch miệng nở nụ cười.

Lục Mộ Trầm thấy cô vừa khóc vừa cười, trong mắt hiện lên vài phần ý cười, sùng nịnh mà xoa xoa tóc cô: "Có dần không cơ chứ."

Hai người nhìn nhau, bỗng nhiên, đều không nhận được bật cười.

Ánh mặt trời sau giờ ngọ ấm áp (1), giống như lòng Tổng Nhiệm giờ phút này rất ấm áp. Mặc dù mười năm, hai mươi năm sau, đến khi từ từ già đi, cũng vẫn nhớ rõ, thời thanh xuân tươi đẹp nhất của cô, có một thiếu niên, yêu cô như mạng.

(1) Khi hỏi giờ ngọ là mấy giờ, nếu chỉ xem ngày chọn giờ thì chỉ cần biết chính ngọ sẽ rơi vào 12 giờ trưa. Giờ ngọ nằm trong khoảng từ 11 giờ trưa đến 13 giờ trưa và có chia làm 3 giai đoạn cụ thể như sau:

+ Khởi ngọ tức là giờ bắt đầu giờ ngọ, 11 giờ đến 12 giờ trưa.

+ Chính ngọ là 12 giờ trưa.

+ Mãn ngọ là gần hết giờ ngọ,khoảng từ 12 giờ đến 13 giờ trưa.

Chuyện kia trên Tieba, như là điều hòa cuộc sống buồn tẻ của học sinh lớp 12, sau khi làm sáng tỏ, các bạn học lại khôi phục cuộc sống hằng ngày bình đạm học tập trong sinh hoạt.

Nhưng Tổng Nhiệm vì sau khi video hát nọu đánh nhau kia được đăng lên, được một danh hiệu rất xã hội, cũng không biết từ ngày nào bắt đầu, phàm là học sinh trong trường vừa thấy cô, mặc kệ quen hay không quen, đều gọi cô một tiếng 'chị Nhiệm Nhiệm', rất có cảm giác là chị đại trong trường.

Lúc Lục Mộ Trầm ở cùng với mấy người bạn, còn bị đùa hỏi: "Lục ca, làm người đàn ông của chị đại cảm giác thế nào vậy?"

Cũng làm người ta dờ khóc dở cười.

Nhưng cái này cũng chưa tính, càng làm cho dờ khóc dở cười, là đột nhiên Tổng Nhiệm được rất nhiều người theo đuổi.

Đều bị Tổng Nhiệm đẹp trai dẫn đến.

Lúc trước những người đó cho rằng Tổng Nhiệm thật sự bị bao nuôi, những bình luận mắng cô gần như rất nhanh thôi sẽ đâm cô thành cái sàng.

Nhưng mà, sau khi mọi người xem xong đoạn video kếp tiếp, lại lập tức sùng bái Tổng Nhiệm. Cảm thấy có tuy ở cái chỗ như quán bar làm thêm, nhưng gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn a, cái động tác vút thè lên mặt đối phương, quả thực là quá đẹp trai!

Kia chính là tiền nha!

Thật là vừa đẹp vừa có cốt khí.

Kết quả là, tiểu mỹ nhân Tổng Nhiệm lớn lên đẹp lại có cốt khí, cứ như vậy có một đám người theo đuổi, mỗi ngày để thư tình vào ngăn bàn cô, không có mười lá thì cũng tám lá, đây mới là chân chính làm người ta dờ khóc dở cười.

Buổi trưa thứ năm, Tổng Nhiệm cùng Lục Mộ Trầm ăn cơm trưa xong, Lục Mộ Trầm muốn vào văn phòng lấy ít đồ, Tổng Nhiệm về phòng học trước, mới vừa vào phòng học, đã bị một bó hoa hồng to trên bàn dọa sợ.

"Giời ơi, đây là của ai a..."

Lưu Linh quay đầu lại, thuận tay cầm card trên bó hoa, đưa cho cô: "Hotboy Nhất Trung, cậu nhìn một cái."

Tổng Nhiệm đột nhiên rùng mình, sao còn có trường khác?

Cô đi đến trước bàn học, một tay cầm tám card trên tay Lưu Linh ném vào bó hoa, sau đó ôm bó hoa hồng to lên.

Nữ sinh ngồi trước khiếp sợ: "Nhiệm Nhiệm! Cậu làm gì vậy?!"

"Ném."

"Không phải chứ? Hoa này rất quý."

"Không ném, chẳng lẽ để lại để ả?"

Khâu Lâm Lâm bị chọc cười, tay để lên bàn Tổng Nhiệm, nhìn cô nói: "Nhưng mà cậu không nhìn tám card một chút sao? Nói thật, hotboy Nhất Trung kia tớ đã thấy nhìn thấy, lớn lên cực đẹp trai."

Tổng Nhiệm ha ha một tiếng, về mặt kiêu ngạo: "Lục ca ca nhà không đẹp trai sao?"

Khâu Lâm Lâm ha ha cười.

Tổng Nhiễm ôm hoa chuẩn bị ném vào thùng rác cuối kóp, quay đầu lại, nói với Lưu Linh cùng khẩu Lâm Lâm "Hai cậu đừng nói chuyện này cho Lục ca ca đây."

Khẩu Lâm Lâm chớp chớp mắt, vẻ mặt không hiểu vì sao: "Vì sao?"

Tổng Nhiễm một bộ biểu cảm "chuyện này hai cậu không hiểu đâu", nhìn xung quanh một phen, sau đó mới đi lên trước vài bước, tay trái để bên miệng, giọng nhỏ nhỏ, vẻ mặt thần bí hề hề mà nói: "Nói cho hai cậu biết một bí mật, Lục ca ca nhà tớ, là một... Vại dấm to."

Có lần đi xem phim với Lục Mộ Trầm Lục Mộ Trầm đi xếp hàng mua vé, cô ngồi trên sô pha ở đại sảnh. Bỗng nhiên có nam sinh chạy gần đến cô, một hai phút thêm WeChat của cô. Cô đã nói mình có bạn trai, nhưng nam sinh kia cảm thấy cô lừa mình, ăn vạ không đi.

Lục Mộ Trầm trở về, đúng lúc gặp được, liền lạnh mặt, thiếu chút nữa giết chết người ta bằng ánh mắt.

Từ đó về sau, phàm là không phải ở trường học, Lục Mộ Trầm đi chỗ nào đều phải nắm tay cô, hình như là sợ người khác không biết anh là bạn trai cô, trên đường chỉ cần có nam sinh nào nhìn cô hai lần, lập tức ánh mắt hình viên đạn của anh sẽ bay đến đó, sợ người ta cũng anh đoạt vạ.

Nhưng mà, đột nhiên Tổng Nhiễm có nhiều người theo đuổi như vậy, sao Lục Mộ Trầm có thể không nghe được tiếng gió chứ.

Lúc Từ Hạo chạy đến nói với Lục Mộ Trầm, Lục Thiên Y của Nhất Trung tặng một bó hao to cho Tổng Nhiễm, sắc mặt Lục Mộ Trầm lập tức trầm xuống.

Lục Mộ Trầm luôn hiểu được thu liễm cảm xúc, trước mặt không nói gì thêm, nhưng mà ở sâu trong nội tâm quả thực là hồng rồi.

Dưới bầu trời này không có nữ sinh nào khác sao? Vì sao tất cả đều nhìn chằm chằm Nhiễm Nhiễm của mình?

Buổi tối, lúc Lục Mộ Trầm đưa Tổng Nhiễm về nhà, dọc theo đường đi nắm tay Tổng Nhiễm chặt dị thường.

Tổng Nhiễm mới đầu còn không có cảm giác gì, nhưng đi hết quãng đường, tay phải chậm rãi có chút đau.

Rất nhanh đi đến ngõ nhỏ bên ngoài nhà, Tổng Nhiễm không nhận được, nhỏ giọng hừ hừ: "Lục ca ca, anh nắm tay em đau quá nha." Cô nói, liền muốn rút tay mình từ trong tay Lục Mộ Trầm ra.

Lục Mộ Trầm nghe Tổng Nhiễm kêu đau, mới lập tức hoàn hồn, vội vàng thả tay cô ra.

Tổng Nhiễm xoa xoa tay mình, ngẩng đầu nhìn Lục Mộ Trầm

Nào biết này vừa nhắc đầu, liền thấy sắc mặt Lục Mộ Trầm không được tốt cho lắm..

Ồ không, không thể nói là không được tốt, mà phải là... Cực kì không tốt!

Tổng Nhiễm lập tức có chút lo lắng, vội hỏi: "Lục ca ca, anh làm sao vậy? Không vui sao?"

Lục Mộ Trầm trầm mặt, hừ một tiếng.

Vợ bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, có thể vui à?

Tổng Nhiễm bị Lục Mộ Trầm hừ một tiếng mà không thể hiểu được, vẻ mặt mờ mịt.

Cô duỗi tay nắm chặt ngón út của anh, nhẹ nhàng lay lay, giọng nói mềm mại, ngữ khí như đang làm nũng: "Anh làm sao vậy sao? Ai chọc anh không vui sao?"

Tổng Nhiễm làm nũng, Lục Mộ Trầm cứng rắn không được, cúi đầu nhìn cô, rốt cuộc cũng mở miệng: "Nghe nói gần đây có người viết thư tình cho em?"

Tổng Nhiễm sững sốt, "Ồ" một tiếng.

Lục Mộ Trầm hí hóp mắt: "Nghe nói hôm nay có học sinh trường khác tặng hoa cho em?"

Tổng Nhiễm "..."

Mất thấy vại dấm chua này cái gì cũng biết, không hiểu sao Tổng Nhiễm chợt dạ, sờ sờ đầu, ha ha cười gượng: "Ai nha, là có chuyện như vậy, nhưng mà... Nhưng mà thư tình hoa hoét gì đó, em đều ném nha!"

Nói xong, giống như còn sợ Lục Mộ Trầm không tin, giơ tay thề, vô cùng nghiêm túc mà nói: "Thật sự! Tất cả em đều ném! Xem cũng chưa xem một cái!"

Lục Mộ Trầm nghe vậy, lập tức trong lòng thoải mái hơn.

Anh nhìn cô, trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng: "Nam sinh hôm nay tặng hoa cho em anh biết!"

"Hả?"

"Quả thật lớn lên có chút đẹp trai, nhưng mà không cao hơn anh." Nói xong, ngưng vài giây, lại bổ sung một câu: "Học tập rất tệ, hơn nữa nghe nói đã có vài người bạn gái."

"Lục ca ca..." Tổng Nhiễm ngờ ngác nhìn Lục Mộ Trầm, miệng hơi mở ra, nhưng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Lục ca ca đây là... Sợ người khác đoạt với anh sao?

Lục Mộ Trầm nói xong, đột nhiên liền giữ vai Tổng Nhiễm, ánh mắt thật sâu nhìn cô, vô cùng nghiêm túc mà lại thận trọng nói: "Nhiễm Nhiễm, thật sự, anh cảm thấy, chỉ có anh mới xứng đôi với em."

Rõ ràng là một câu rất nghiêm túc, nhưng không biết như thế nào, được Lục Mộ Trầm nói ra có chút buồn cười.

Tổng Nhiễm ngốc vài giây, sau đó cứng rắn không được mà bật cười.

Cô bỏ nhào vào trong ngực Lục Mộ Trầm, hai tay ôm lấy eo anh, khanh khách cười không ngừng: "Biết rồi biết rồi, biết anh ưu tú, ai so với anh cũng kém hơn, yên tâm đi, trừ anh ra, ai em cũng không cần, em chỉ thích anh."

Lục Mộ Trầm nghe vậy, cuối cùng trên mặt cũng lộ ra chút tươi cười, cúi đầu, ánh mắt thật sâu mà nhìn cô, nói: "Vừa mới nói cái gì, nói lại lần nữa, anh không nghe rõ."

Tổng Nhiễm cười muốn chết, ngửa đầu nhìn anh, lặp lại nói: "Em nói, trừ anh ra, ai em cũng không thích, em chỉ thích anh, thích anh nhất!"

Cuối cùng Lục Mộ Trầm cũng hoàn toàn vừa lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô một cái: "Ngoan."

Đầu Tổng Nhiễm chôn trong ngực anh, khoe miệng cong lên cười, nhỏ giọng nói: "Lục ca ca, anh thật hẹp hòi nha."

"Ừ, anh chính là hẹp hòi."

"Hẹp hòi em cũng thích."

Lục ca ca, cũng thật đáng yêu.

Tác giả có lời muốn nói: Buổi chiều..... Đại gia nếu không 6 giờ lại đến đoạt đi, ta đã không dám viết cụ thể thời gian 2333~~~

~~~~~
Phần cuối này không phù hợp với những bạn là fan của Hào Môn Kinh Mộng 3 nhé, KHÔNG NÊN ĐỌC:

Mới đây, tớ đã một cuộc tranh luận với fan của truyện ấy. Tớ hỏi là nữ chính có phải là tiểu tam không, tại tớ sợ hủy hoại tầm quan của chính mình. Sau đó, có 2 bạn fan truyện cũng nói qua này nọ và tớ quyết định bài bai truyện đấy vì theo nhận định của tớ thì nữ chính là tiểu tam.

Phản định điểm mới là đây. Sau khi tớ quyết định bài bai truyện thì có một số bạn vào cmt của tớ báo là nữ chính không phải là tiểu tam này nọ. Đến khi tớ đặt câu hỏi thì người nào người nấy trả lời vòng vo không đúng trọng tâm. Vì các bạn ấy vào phần cmt của tớ nên sẽ có thông báo trên Facebook, nên tớ đã đọc từng cmt của các bạn ấy để rep. Sau đó có bạn cả khía tớ thanh cao này nọ nữa chứ, tức.

Đây là một trong những cmt của một bạn trả lời tớ:

biết rồi thì sao? Chẳng phải là vừa đọc mà phán ấy à? Truyện viết 700 chap đầu phải để đọc 70 chap rồi phán đâu? Cái gì cũng có đầu có đuôi. Đừng có đọc kiểu nửa vời rồi phê phán nhân vật phá hoại tam quan của bạn ☐ tên truyện là đứng để lộ nhau chứ có phải là bỏ qua nhau đâu mà phán. Tam quan chỉ là lý thuyết tạo ra để cho người đọc biết đúng sai thôi, đây nhân vật gần mức tiêu tam nhưng vẫn được công chúng yêu thích đấy, biết tại sao không? Tại vì người đọc hiểu rõ ngọn ngành với tâm lý nên đồng cảm. Kiểu cmt của bạn như kiểu "đánh giá cuốn sách qua vẻ bề ngoài" không hơn không kém thôi. Đối với t thì tâm lý bạn không phải sợ bị phá hoại mà là kiểu cổ chấp ý. 10 người thì hết 9 người có tam quan bình thường, có mỗi bạn bị phá hoại thôi:) Không phải tự nhiên truyện này được nhiều người khen hay đâu.

Trời ơi, tiêu tam mà cũng bênh cho được nửa trời, không phải đầu tiên nhìn một truyện qua LUÂN THƯỜNG ĐẠO LÝ sau đó mới nhìn đến góc độ TÌNH CẢM sao? Rồi tó trực tiếp anti cả truyện lẫn tác giả luôn. Có một bạn reveiw một cách rất trực tiếp và không vắn vè nè:

trời.., bạn cứ nhau với mấy người này làm gì. Tổ Diệp là tiêu tam rõ ràng rành r. Diệp Ngọc là les. Diệp Ngọc vs Niên Bách Ngạn kết hôn vì lợi ích đôi bên, Nhưng Tổ Diệp ban đầu ko biết điều này đâu nha. Có ta quyền rũ anh rể chi bởi vì muốn trả thù thôi. Sau khi khiến NBN động tâm thì cô ta lấy lý lẽ là ko muốn đi vào con đường tiêu tam nên quyết định dừng lại. (Khúc này fan lấy khăn tay chấm chấm nước mắt nói "ôi... cô ấy thật cao thượng")

Đĩ nhiên NBN đang động dục ý lớn động tâm ko đồng ý. Anh ta kể hết mọi thứ vs Tổ Diệp, lúc này TD mới biết à hoá ra cuộc hôn nhân này ko phải dựa trên tình yêu. Vậy là hai anh chị quẩn lấy nhau lần lộn.

Nhưng bạn cũng ko cần buồn nôn đâu. Vì nếu bạn kiên nhẫn đọc đến chương 442 thì bạn sẽ thấy Tổ Diệp cũng ác trả giá xứng đáng. Lúc này Tổ Diệp vừa xây thai. NBN ko biết tường rằng TD cố ý nên bắt đầu 1001 cách ngược Tổ Diệp. Đầu tiên giam giữ Tổ Diệp trên một hòn đảo riêng suốt 1 tháng khiến TD gần như phát điên. Phát điên đến mức khi NBN xuất hiện TD liền lấy dao đâm NBN vài nhát. Đĩ nhiên méo trúng, chỉ sượt nhẹ khiến anh ta mất đi tí huyết. Thế nhưng cũng đủ làm anh ta nổi khùng lên và đẩy TD thật chân. Sau đó kéo ra trời ở ngoài ban công đang có mưa bão tuyết hơn một tiếng đồng hồ.

Lúc này TD đang bị thương vì cố gắng tự sát, vừa trất chân vừa bị trời hứng mưa tuyết Cả buổi đau khổ gần ngất xỉu. Nhưng Niên Bách Ngạn chưa dưng lại, tiếp tục cưỡng dâm Tổ Diệp. Anh ta dùng 3 ngón tay THQC mạnh vào âm đạo của TD khuấy khuấy một cách thô lỗ khiến TD đau đến tỉnh. Nói chung rất vũ phu ác độc. (Fan thì đĩ nhiên ko hiểu tại sao lại là "cưỡng dâm" đâu. Fan sẽ nói đó là "ngược thân")

Tiếp theo đó là màn tẩy trắng, nghĩa là đĩ đang trong trạng thái muốn xỉu vì kiệt sức, bị bạo dâm, bị mất máu. NBN vẫn có thể làm Tổ Diệp lên đỉnh. (Fan auto nghĩ rằng "ồ... Tổ Diệp vẫn lên đỉnh mà, vậy TD vẫn sướng thì NBN đâu có làm gì sai)

Tiếp theo nữa là màn cưỡng dâm ngoài bãi biển một cách thô bạo phao hoa bần bần bần. Lúc này nếu vẫn còn có thể tiếp tục đọc. Thì phía sau sẽ có thêm 7749 tình tiết máu chó "ngược thân ngược tâm" Ráng động lòng người nữa đó. Hahaha

Tớ không biết là có đúng chính xác 100% hay không nhưng chắc 80-90% là đúng. Rồi không biết nữ chính yêu nam chính kiểu gì luôn, nếu tâm lý của người bình thường không phải là nên xách dép chạy mất dạng luôn hả? Có thêm mấy bài review trực tiếp mà tó đọc được nè:

"Sự cảm dỗ the end" Gần tương tự NCS. Nam9 gián tiếp gây nên cái chết cho người thân nữ9, nữ9 trước thù hận các kiểu nhưng vì thằng nam9 yêu mình nên nó cũng yêu lại đối phương, tha thứ mọi lỗi lầm và bỏ qua chuyện cũ =))

"Giờ mang ký ức hăm *** thôi thành những cánh bông" Nữ9 là vợ sắp cưới của nam8, là chị dâu tương lai của n9 nhưng cả hai vẫn lên lút qua lại, tàng tịu sau lưng nam8. Trong lúc nam8 bị đui tạm thời thì hai đứa này còn dất nhau vô hội quán massage ** sướng banh chính đến sáng rồi làm như chưa có vụ gì xảy ra. Nếu nam8 chẳng bắt gặp cảnh hai đứa dâm tặc này phang nhau trong xe, trên một ngọn đồi vắng vẻ thì đéo biết còn thêm bao nhiêu lần bị cầm súng =)).

"Trần chồi ghốc bẽ" Thằng giám đốc qq bề ngoài lạnh lone, bên trong súc vật cường bức thư ký; bắt nữ9 ly dị chồng; dọa dẫm, ép buộc nữ9 trở thành tình nhân của mình. Chơi trò mất dạy, tao mà là con nữ9 thì tạt cho vài hũ H2SO4 =)).

"Nụ hôn của gấu gấu" Nam9 giết người, vi phạm pháp luật hình sự but đéo phải vô tù đĩ chứng cứ có ngay trước mắt. Trong khi mấy đứa nhân vật phụ thuộc xã hội đen như nó thì bị bóc lột. Thằng nam9 mà vào tù chơi mấy năm thì có phải vui hơn không ☐, có khi còn học được cách giữ cu =)).

"Chờ em lớn rồi chịch nhẽ được không?" Nữ9 như con tiêu tam chính hiệu, nam9 đã có hôn thê mà còn thích sắp vào. Thằng nam9 thì tra miến bần, đã không yêu nữ8 mà còn dính hôn để rồi hủy bỏ, chạy tìm nữ9 nói lại tình duyên ☐. Đứng từ góc nhìn của nữ8 mà cảm nhận, đảm bảo tức dần máu não với cặp chính =))

"Nhậu đũa hoa chích sát vách" Nữ9 là tiêu tam, nam9 là đàn ông đã có vợ hợp pháp nhưng vẫn bắt chấp qua lại, trèo tường lên vô phòng nữ9, cùng nhau lên giường. Là quân nhân nhưng lại không có trách nhiệm về cuộc hôn nhân của mình, lại còn có đoạn nam9 lôi nữ8 vào kể của mình để làm nữ9 ghen =)). Do vợ của nam9 hiền thôi, chứ nếu là Tống Dư Vãn của "Mộ phần trái tim" thì tiên sư hai đứa gian phu dâm phụ này đéo được yên thân đâu nhé ☐. Truyện này từng bị chỉ trích, tẩy chay kịch liệt bên Nhật vì bà Tâm viết những lời lẽ bài xích, bôi nhọ, lăng mạ Nhật Bản một cách tro trên trong khi hai nhân vật chính đang học tại Nhật =))

Sau vụ này tó tham gia một nhóm riêng tư Anti Ân Tâm, Thánh Yêu, DLVT và tam quan méo mả, và có bạn nói với tó là: "Nếu cần cậu báo bọn nó vào group mình đi, group mình ko cấm tâm con. Tồi đang ôn thi nên ko rảnh mở lên truyệnfull"

Tớ không biết làm sao chứ riêng tó, tiêu chỉ chọn truyện đọc thì đầu tiên nó không bị vấn đề gì về mặt đạo đức, sau đó mới nói đến tình cảm và logic

Vì tó tranh luận với mấy bạn đó trên truyện Full, ở đó ai cũng khen hay không đọc phi thanh xuân. Nếu rảnh thì lên truyện full xem họ tó một cái là tó đúng hay sai nhé.

Còn đây là một số bình luận ngoài lề.

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 58

Editor: Kẹo Mạch Nha

Cuộc sống cấp ba rất buồn tẻ, cơ bản là ba điểm một đường, nhà, phòng học, căn tin.

Tất cả các khóa học bị hủy được thay thế bằng các khóa học tuyển sinh đại học như toán học số học. May mắn thay, các tiết học thể dục cũng được dành riêng cho học sinh. Rốt cuộc, lớp 12 thi không chỉ có nghị lực, mà tố chất cơ thể cũng cực kỳ quan trọng.

Lịch đếm ngược ngày thi đại học mỗi xé xuống một tờ, cách ngày thi đại học ngày càng gần, cái loại này áp lực vô hình, gần như mỗi người đều trong loại cảm xúc căng thẳng cực độ, ai cũng không dám lơ lửng.

Đến tháng 11, trường học tổ chức thi khảo sát chất lượng một lần.

Tổng Nhiễm trước sau vẫn lặp lững lạng 20, tăng lên 2 hạng, không tụt hạng, nhưng tăng hạng, liền rất khó khăn.

Có buổi trưa, mấy học sinh tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, lúc mấy học sinh nói đến chuyện mình sẽ học ngành gì trong tương lai, mục tiêu của Khâu Lâm Lâm rõ ràng nhất: "Tớ không cần phải nói, qua mấy tháng nữa, tớ sẽ đến thủ đô, theo đuổi giấc mơ nghệ thuật của mình!"

Khâu Lâm Lâm lớn lên xinh đẹp, khi còn nhỏ diễn qua mấy bộ phim, tuy rằng đều là nhân vật rất nhỏ, nhưng tốt xấu cũng lộ mặt trên TV, cho nên ngay từ đầu, mọi người đều biết tương lai cô nàng muốn vào giới giải trí.

Lưu Linh nói: "Tớ muốn học y, chỉ là trường tớ muốn thi vào rất khó."

Tổng Nhiễm vỗ vỗ vai cô: "Lưu Linh, phải tin tưởng vào chính mình nha! Tớ tin tưởng cậu!"

"Vây còn cậu, Tổng Nhiễm? Sau này cậu muốn làm gì?" Khâu Lâm Lâm hỏi.

Vấn đề này, thật sự là hơi khó Tổng Nhiễm.

Kì thật có thật sự không biết mình sẽ học ngành nào nữa, cũng không biết phải làm cái gì. Cô không có khát vọng xa xăm gì đó, nguyện vọng duy nhất chỉ là có thể kiếm thật nhiều tiền mà thôi.

Khi còn nhỏ quá thiếu tiền, cho nên có tiền là khát vọng có giá trị cao nhất.

Vì thế cô suy nghĩ một lát, thật nghiêm túc hỏi mấy người bạn họ: "Nghề nào kiếm được tiền nhiều nhất?"

Lời này của Tổng Nhiễm vừa nói ra, vài người phụt một tiếng, tất cả đều nở nụ cười.

Khâu Lâm Lâm giờ tay chụp thật mạnh xuống vai Tổng Nhiễm, nghiêm trang mà nói: "Nhiễm Nhiễm, người trẻ tuổi, cậu nên có chút mộng tưởng chứ!"

Tổng Nhiễm chớp chớp mắt, mặt nghiêm túc nói: "Tớ muốn kiếm tiền, cũng là mộng tưởng nha."

Trương Nam ngồi cùng bàn với Khâu Lâm Lâm ha ha nở nụ cười: "Nghe có vẻ, rất có đạo lý đấy chứ!"

Sau đó, lại nói: "Vây cậu cũng cùng Lưu Linh học y đi, nha sĩ. Nghe chú tớ nói, bây giờ nha sĩ rất nổi tiếng, cực kì cực kì kiếm được nhiều tiền."

"Đúng không?" Mặt Tổng Nhiễm sáng rực lên: "Một tháng có thể kiếm được bao nhiêu thế?"

"A, cái này tớ cũng không biết, bắt quá nghe nói, nha sĩ đều là tự mình mở phòng khám kiếm được tương đối nhiều."

"Thôi đi, đề tớ nói, nếu không Nhiễm Nhiễm cùng tớ thi vào Học Viện Điện Ảnh cũng được, một khi xuất đạo, quay một bộ phim, đủ tiền người thường kiếm cả đời."

Tổng Nhiễm cười gượng: "Ừm... Hay là thôi đi, tớ không biết diễn."

"Không biết diễn có thể học nha!" Khâu Lâm Lâm đột nhiên có tinh thần, ngồi thẳng người, nghiêm trang mà nói với Tổng Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, tớ không nói đùa với cậu đâu, tớ nói thật nha, cậu lớn lên đẹp như vậy, vào giới giải trí khẳng định dùng được."

"Thôi đi, giới giải trí kia chính là nơi mà mỹ nữ thành rừng. Lại nói xã hội bây giờ, lớn lên xinh đẹp trong sáng có ích lợi gì, cứ trộn lẫn với nhau, chẳng ai có chút thực lực nha." Tổng Nhiễm cảm thấy lời này của Khâu Lâm Lâm hơi quá, dứt khoát lấy một tờ đề đã phát trên bàn học, chuẩn bị làm một đề.

"Đừng mà Nhiễm Nhiễm! Tớ nói thật, đến lúc thi nghệ thuật cậu đi cùng tớ đi, bọn mình cũng có bạn a!" Khâu Lâm Lâm bắt lấy tay Tổng Nhiễm, cực lực mà thuyết phục cô.

Không đề cập đến còn tốt, vừa mới nhắc đến, Khâu Lâm Lâm nhìn Tổng Nhiễm thật sự là phá lệ thích hợp đi con đường nghệ thuật, lớn lên thật sự rất xinh đẹp.

"Quá xa, tớ không đi." Tổng Nhiễm nói.

"Đi mà đi mà, xem như là cậu đi chơi, vạn nhất thi đậu, chờ đến lúc thi đại học cũng có con đường khác không phải sao?"

Lời này của Khâu Lâm Lâm cũng có chút tác dụng, cuối cùng Tổng Nhiễm ngẩng đầu lên, thật nghiêm túc mà nhìn về phía cô.

Khâu Lâm Lâm thấy vẻ mặt của Tổng Nhiễm có chút buông lỏng, vội thuyết phục cô: "Kỳ thật có thể thử một lần nha, lại không có tổn thất gì, vạn nhất đến lúc đó thi đại học không đỗ, cũng có một con đường nha. Lại nói, thi nghệ thuật vào kì nghỉ đông, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc học tập, rất tốt nha."

Tổng Nhiễm nghĩ nghĩ, cảm thấy Khâu Lâm Lâm nói cũng có vài phần đạo lý.

Nhiều hơn một con đường, có vẻ cũng không tồi.

Hơn nữa, giống như Khâu Lâm Lâm nói, nếu thật sự có thể ra mắt, tương lai có một đồng cơ hội kiếm tiền.

Tổng Nhiễm thật sự là bị nghèo mà sợ, có thể kiếm nhiều tiền, không phải là không động tâm.

Cô do dự một lát, nói: "Cậu chờ tớ thương lượng với Lục ca ca cái đã."

"Được!"

Đúng lúc hôm nay thứ sáu, Tổng Nhiễm đồng ý đến nhà Lục Mộ Trầm ăn cơm.

Trên đường liền nói với Lục Mộ Trầm về chuyện này.

Lục Mộ Trầm có chút kinh ngạc, hỏi cô: "Em muốn học diễn sao?"

Có muốn học hay không, Tổng Nhiễm nói không ra. Những ngành khác, cô cũng không muốn học.

Vì thế cô rất thành thật mà trả lời anh: "Khâu Lâm Lâm nói, cái nghề này nếu tương lai có thể ra mắt, có thể kiếm nhiều tiền."

"Tổng Nhiễm, chúng ta không thiếu tiền." Tổng Nhiễm mới vừa nói xong, Lục Mộ Trầm liền trực tiếp phản bác cô.

Tổng Nhiễm nhấp môi, nhìn anh.

Không khí bỗng nhiên trở nên có chút trầm mặc.

Đứng ở góc độ của Lục Mộ Trầm, anh không quá hi vọng Tổng Nhiễm học nghệ thuật, càng không hi vọng sau này cô đi diễn, bước vào giới giải trí.

Anh hạn không thể để cô vĩnh viễn dưới cánh chim của mình, cái gì cũng không cần phải xen vào, dựa vào anh là được rồi.

Nhưng anh cũng hiểu cá tính của Tống Nhiễm. Cô tự trọng hơn bất cứ ai, mạnh mẽ hơn nhiều người và muốn dựa vào chính mình hơn bất kỳ ai khác.

Bỗng nhiên Lục Mộ Trầm không biết nên nói gì cho tốt, sau một lúc trầm mặc lâu, rốt cuộc anh cũng mở miệng lần nữa, hỏi cô: "Nhiễm Nhiễm, em không muốn học ngành nào khác sao?"

Tống Nhiễm lắc đầu: "Em không biết."

Ánh mắt Lục Mộ Trầm thật sâu mà nhìn cô, hồi lâu, bất đắc dĩ mà thở dài, giờ tay sờ sờ đầu cô, ôn nhu mà nói: "Nhiễm Nhiễm, em nghĩ lại cho kĩ, được không?"

Tống Nhiễm gật đầu.

Cô phát hiện sắc mặt Lục Mộ Trầm có chút ngưng trọng, vì thế vội an ủi anh: "Lục ca ca, anh đừng khẩn trương, em chỉ tùy tiện nói nói mà thôi, không nhất định một hai phải đi thi đâu, nếu anh không thích, em sẽ không đi."

Vốn dĩ chính là chuyện rất xa xôi, cô cũng không phải quyết tâm mà một hai phải đi thi.

Hon nữa cho dù thật sự thi đỗ, cái kiểu trường như vậy, chắc học phí cũng rất cao nhỉ?

Nghĩ như vậy, Tống Nhiễm lập tức bỏ đi suy nghĩ trong đầu đi, nói với Lục Mộ Trầm: "Quên nó đi, em chỉ là tùy tiện nói thôi, không thi. Đêm nay về nhà em sẽ nghĩ lại thật kĩ, sau này sẽ học ngành gì."

Cô nghiêng đầu, thật nghiêm túc mà tự hỏi.

Lục Mộ Trầm không tiếng động thờ dài, nhẹ nhàng siết tay cô, nhìn cô, rất nghiêm túc nói: "Nghĩ lại cho kĩ là rốt cuộc em thích làm nghề nào, đừng nghĩ nghề nào kiếm được tiền ngành nào không kiếm được tiền, chuyện kiếm tiền sau này cứ giao cho anh, chỉ cần em vui vẻ là được."

Hai mắt Tống Nhiễm cong cong, khoác tay anh, ngửa đầu cười tìm tìm nhìn anh: "Được nha, đều nghe anh cả."

Từ khi Lục Mộ Trầm bày tỏ rõ ràng chuyện không muốn cô đi tham gia thi nghệ thuật, Tống Nhiễm liền không nghĩ đến chuyện này nữa.

Có một số việc, người tính không bằng trời tính.

Đó là đầu tháng 12, thời tiết đã có chút lạnh, mẹ Lục hầm canh gà đất (?), bảo Tống Nhiễm đến nhà ăn canh.

Lúc ở trước cửa nhà, đúng lúc gặp được chủ nhỏ của Lục Mộ Trầm từ một chiếc ô tô cao cấp bước xuống.

Ông Lục Mộ Trầm có thêm con lúc tuổi già, nói là chủ nhỏ, kì thật chỉ lớn hơn Lục Mộ Trầm 10 tuổi, năm nay 28 tuổi.

Gen Lục gia dĩ truyền tốt, vị chủ nhỏ này lớn lên cũng rất đẹp trai, người cao 1 mét 8 mẩy, vai rộng eo thon chân dài, cả người tây trang màu đen được cắt may khéo léo, khí tràng mười phần bá đạo tổng tài.

Sắc mặt hần rất lạnh.

Tống Nhiễm lần đầu tiên gặp người như vậy, theo bản năng mà tránh ở phía sau Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm nắm chặt tay cô, nhượng mấy với Lục Diễm rồi cười cười: "Cháu nói, chú có thể có chút biểu cảm gì khác không? Làm bạn gái cháu sợ."

Lục Mộ Trầm nói chưa dứt lời, vừa nói, Lục Diễm trực tiếp đen mặt, không nói một lời, xoay người, đi nhanh vào bên trong.

Tống Nhiễm hơi sợ, nhỏ giọng hỏi Lục Mộ Trầm: "Chú ấy rất hung dữ."

Lục Mộ Trầm nhin không được cười, sờ sờ đầu cô, an ủi nói: "Đừng để ý đến chú ấy, bạn gái chú ấy chạy mấy năm, thấy hai bọn mình, chắc bị chịu kích thích."

"Ồ, đáng thương như vậy á?"

"Không đáng thương, tự chú ấy làm." Lục Mộ Trầm nắm tay Tống Nhiễm, đi vào trong phòng: "Đi thôi, chúng ta cũng đi vào."

Tác giả có lời muốn nói: Ha ha ha ta còn là lời đã bất động mà kéo dài nửa giờ, ta đã đối chính mình hết chỗ nói rồi.....

Nếu tớ nhớ không nhầm thì soái ca Lục Diễm này là của Chân Ý Ý rồi, nhắc trước thôi né nhờ đâu có ai đó mơ mộng ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Editor: Kẹo Mạch Nhà

Sau khi Tống Nhiễm cùng Lục Mộ Trầm vào nhà, liền thấy Lục Diễm và bố Lục đang ngồi trên sofa nói chuyện phiếm, Lục Mộ Trầm muốn đưa Tống Nhiễm đến đó, Tống Nhiễm vội lùi lại, nhỏ giọng nói: "Hay là dừng đi qua, nhìn tình tình chú nhỏ của anh không được tốt, em sẽ vào bếp giúp bác gái."

Nói xong, liền bỏ tay Lục Mộ Trầm ra, chạy vào phòng bếp.

Trong phòng bếp, mẹ Lục đang thái khoai tây, Tống Nhiễm đi đến: "Bác ơi, để cháu giúp bác."

Mẹ Lục vừa quay đầu lại, thấy Tống Nhiễm, lập tức nở nụ cười: "Cháu đến lúc nào thế."

"Cháu vừa mới đến." Tống Nhiễm đi đến, thuận tay cầm tỏi để trên bàn lên: "Bác ơi, có cần tỏi không ạ?"

"Có, bóc mấy củ đi." Mẹ Lục cười nói.

Lúc mẹ Lục nấu cơm, Tống Nhiễm thích đến giúp, thời gian lâu rồi, mẹ chồng nàng dâu hai người đều có ấn ý.

Tống Nhiễm "A" một tiếng, vừa bóc tỏi, vừa nói: "Vừa nãy cháu gặp chú nhỏ của Lục ca ca bên ngoài."

Mẹ Lục cười nói: "Đúng rồi nhì, cháu vẫn chưa gặp nó, A Diễm ngày thường đều ở Bắc Kinh, rất ít khi trở về."

Lại ngừng đầu lên, cười hỏi Tống Nhiễm: "Chào hỏi qua với chú nhỏ rồi sao?"

Tống Nhiễm lắc đầu, có chút sợ hãi, nhỏ giọng nói: "Chú nhỏ nhìn rất hung dữ."

Mẹ Lục thấy Tống Nhiễm hơi sợ, không khỏi nở nụ cười, lắc đầu, nói: "Trước kia nó không như vậy, là một đứa trẻ rất ấm áp, chính là mấy năm trước xảy ra chuyện, sau khi chia tay bạn gái, tình tình thay đổi rất lớn."

"Chuyện này cháu biết biết, vừa nãy Lục ca ca nói, bạn gái chú ấy chạy mấy năm."

Mẹ Lục thở dài: "Cũng không phải vậy, là bị A Diễm thẳng bé kia làm tức giận mà chạy."

"A?" Về mặt Tống Nhiễm tò mò, ngừng đầu lên.

Mẹ Lục ngừng tay, ngừng đầu chuyên tâm cùng Tống Nhiễm nói chuyện phiếm: "Cháu biết Chân Ý Ý không?"

"Chân Ý Ý? Là diễn viên Chân Ý Ý ấy á?" Tống Nhiễm hỏi.

"Đúng vậy, chính là bạn gái trước của chú nhỏ cháu. Cô bé kia đặc biệt tốt, lớn lên vừa đẹp vừa dịu dàng còn rất hiếu thuận, ông cũng rất thích nó, vốn dĩ lúc trước bọn họ tốt nghiệp đại học đã chuẩn bị kết hôn, kết quả..."

"Kết quả làm sao vậy?" Ngọn lửa hồng drama ở sâu trong nội tâm Tống Nhiễm đột nhiên bốc cháy, tò mò vô cùng.

Mẹ Lục lại lắc đầu: "Nói chung là sau đó hai người họ liền cãi nhau một trận, nói chia liền chia."

"Hai người họ ở bên nhau có lâu không ạ?" Bây giờ Tống Nhiễm đang nói chuyện yêu đương, mỗi lần gặp người chia tay, liền không tránh khỏi cảm khái một tí.

Mẹ Lục "Ủm" một tiếng: "Từ năm đầu tiên bên nhau, chắc là bốn năm, tốt nghiệp năm ấy chia tay."

Bốn năm, thời gian rất lâu.

Bỗng nhiên Tống Nhiễm không biết nên nói cái gì, cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Bác nhớ rõ A Diễn đặc biệt thích Ý Ý, có đợt mang Ý Ý về quê tới ăn tết, Ý Ý bị cảm nên phát sốt, suốt một suốt đêm nó không chớp mắt dù một chút ngồi bên giường bệnh, rửa mặt cho cô bé kia, dứt com cho cô bé kia, đau lòng vô cùng." Mẹ Lục nhớ đến cảnh tượng khi đó, liền có chút thôn thức, nói với Tống Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, cháu và A Mộ phải thật tốt đấy, biết không? Ngăn vạn đừng giống như chú nhỏ."

Tống Nhiễm vội gật đầu: "Sẽ ạ, cháu và Lục ca ca sẽ thật tốt."

Mẹ Lục lúc này mới vui vẻ mà cười cười.

Tống Nhiễm giúp mẹ Lục bóc tỏi xong, lại rửa rau sạch sẽ, còn muốn làm việc khác, đã bị mẹ Lục đuổi ra khỏi phòng bếp.

Khi Tống Nhiễm từ phòng bếp đi ra, đúng lúc Lục Mộ Trầm đi vào tìm cô.

Cô vừa thấy Lục Mộ Trầm, mắt sáng rực lên, lập tức chạy tới ôm cánh tay anh: "Lục ca ca!"

Lục Mộ Trầm thấy vẻ mặt cô kích động, không khỏi cong môi: "Có chuyện gì mà kích động vậy?"

Hai mắt Tống Nhiễm sáng lấp lánh, quét một vòng trong phòng, không thấy chú nhỏ, vì thế yên tâm lớn mật mà chia sẻ drama cho Lục Mộ Trầm: "Chú nhỏ của anh, vậy mà lại là bạn trai của Chân Ý Ý! Trời ơi, đây quả thực là tin động trời nha!"

Lục Mộ Trầm ngăn người: "Mẹ anh đã nói cho em rồi à?"

Tống Nhiễm dùng sức gật đầu, vẻ mặt hồng hót nhìn Lục Mộ Trầm, hỏi: "Em nói này, chú ấy làm thế nào mà chọc tức Chân Ý Ý làm người ta bỏ chạy thế? Có phải ngoại tình không..."

"Cháu đâu đúng không? Ngày thường cháu không có việc gì liền thích hỏi lung tung chuyện riêng của người khác sao?"

Giọng Lục Diễn từ phía sau truyền đến, cả người Tống Nhiễm cứng đờ, lập tức vô cùng xấu hổ, theo bản năng mà trốn phía sau Lục Mộ Trầm.

Mặt cô hồng hồng, có loại cảm giác nói xấu người ta bị người ta bắt tại trận.

Không phải vừa nãy chú ấy không ở đây sao... Từ chỗ nào đi ra vậy...

Tống Nhiễm trốn phía sau Lục Mộ Trầm, chột dạ rũ đầu.

Lục Mộ Trầm bảo vệ Tống Nhiễm sau người, ngẩng đầu đối mặt với Lục Diễn, tránh nặng tìm nhẹ mà bênh vực người mình: "Ủm, tính cách bạn gái cháu tương đối hoạt bát."

Ý là, khả năng tương đối bát quái một chút, việc nhỏ ấy mà.

"..." Lục Diễn liếc anh một cái, xoay người đi.

Lúc ăn com, bởi vì khối băng son di động Lục Diễn này ở đây, Tống Nhiễm không dám nói lời nào, chỉ lo vùi đầu ăn com.

Lặng lẽ kéo tay Lục Mộ Trầm dưới bàn, ý bảo anh ăn nhanh lên, ăn xong xong thì ra ngoài.

Lục Mộ Trầm còn chưa từng thấy Tống Nhiễm sợ một người như vậy, nhất thời có chút bất đắc dĩ lại có chút buồn cười, anh vừa gấp thức ăn cho Tống Nhiễm, vừa khuyên cô: "Ăn từ từ thôi, đừng để nghẹn."

"Đúng rồi, ăn chậm thôi." Mẹ Lục cười nói, thuận tiện mức cho Tống Nhiễm một bát canh gà, đưa cho cô: "Nhiễm Nhiễm uống nhiều canh gà một chút, đây là gà đất ở nông thôn đưa tới, giá trị dinh dưỡng cao, việc học cuối cấp quan trọng, cháu chú ý thân thể nhiều vào."

"Cháu cảm ơn bác." Tống Nhiễm vội nói lời cảm ơn.

Lục Minh Tu ngồi đối diện, nhìn con trai cùng con dâu, lại nhìn em trai một người cô đơn, nhin không được nói một câu: "Có vài người bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, chính em trước kia không quý trọng, bây giờ hối hận cũng vô dụng. Tuổi em không nhỏ, chung thân đại sự cũng nên suy xét."

Tay Lục Diễn cầm thìa hơi siết chặt, môi mím lại, không nói một lời.

Không khí trên bàn com lập tức trở nên trầm trọng, mẹ Lục ở dưới bàn đá vào chân chồng mình một cái, trừng mắt nhìn ông một cái: Đồ hám hấp này, cái hay không nói, nói cái dở!

Lục Minh Tu bị vợ trừng, lập tức im hơi lặng tiếng, cái gì cũng không nói.

Tống Nhiễm đối với drama của chú nhỏ thật sự tò mò vô cùng.

Thứ hai đến trường, làm bài liền nghĩ đến lúc mẹ Lục kể cho cô chuyện kia, cô giờ tay chọc chọc lưng Khâu Lâm Lâm ngồi trước.

Khâu Lâm Lâm quay đầu: "Sao thế?"

Tống Nhiễm vẻ mặt thần bí, nói: "Cậu biết Chân Ý Ý từng có bạn trai chưa?"

"Biết." Khâu Lâm Lâm một bộ dáng hiểu biết nội tình.

Tống Nhiễm kinh ngạc: "Cậu cũng biết sao?!"

"Đúng rồi. Chuyện bạn trai của cô ấy, mọi người năm đó Học Viện Điện Ảnh chắc đều biết? Bạn trai cô ấy học Đại học Khoa học Chính trị và Luật, lớn lên siêu đẹp trai, nghe nói hai người năm đó cũng rất ngọt ngào, bắt quả hình như tốt nghiệp đại học liền chia tay."

"Sao lại chia tay?" Tống Nhiễm tò mò vô cùng, hỏi Lục Mộ Trầm, Lục Mộ Trầm cũng không nói cho cô biết.

"Ờ cũng không biết nữa." Khâu Lâm Lâm nói, sắc mặt bỗng nhiên trở nên thần bí, đến gần trước mặt Tống Nhiễm, nói: "Nhưng mà theo tin tức không đáng tin cậy, nghe nói năm đó lúc hai người họ chia tay, Chân Ý Ý mang thai."

"A?!" Tống Nhiễm sợ tới mức tròn mắt rất nhanh roi xuống: "Không phải đấy chứ?"

"Ai nha! Không phải tớ nói là tin tức không đáng tin sao! Cái này cũng là người khác bát quái, không biết nha!"

Tống Nhiễm "..."

"Này, sao hôm nay đột nhiên cậu cảm thấy hứng thú với chuyện trong giới giải trí thế? Sao vậy, có phải thay đổi chủ ý, muốn đi ghi danh với tớ à?" Khâu Lâm Lâm chớp chớp mắt, cười tùm tùm mà dụ hoặc Tống Nhiễm.

Tống Nhiễm lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: "Không đi, Lục ca ca không muốn tớ đi."

"Chắc, Lục ca ca của cậu cũng quá keo kiệt đi? Có phải cậu ấy sợ cậu sau này diễn cảnh hôn không? Nếu là không thích, có thể không diễn cảnh đó, làm gì mà không cho cậu đi." Khâu Lâm Lâm thờ phi phi, cô đặc biệt muốn Tống Nhiễm đi cùng mình.

Tống Nhiễm nói: "Không phải, là Lục ca ca cảm thấy cái vòng kia quá phức tạp, anh ấy muốn cuộc sống của tớ đơn thuần một chút."

"Cũng không nhiều phức tạp nha, đó chỉ là nghề nghiệp bình thường."

Tổng Nhiệm cười cười, vỗ vỗ bả vai cô nàng: "Tớ đây không đi, cậu cố lên, tớ xem trọng cậu nha!"

Khâu Lâm Lâm bâu môi: "Không thèm!"

Kì thi cuối học kỳ 1 lớp 12, toàn thành phố chung một đề thi, như đúc.

Trước khi thi đại học phải thi thử 3 lần, lần thi thứ 3 là khó nhất.

Tổng Nhiệm đã nỗ lực hết mình, cuối cùng cũng chỉ đứng trong top 500, so với hai lần thi trước thì thi được nhiều hơn 10 điểm.

Toán cùng địa lý là kéo điểm cô xuống, có thể là trời sinh thiếu tư duy logic, trước sau khó có tiến bộ rất lớn.

Nhưng kỳ thật cô đã có chút thỏa mãn, rốt cuộc, trước kia cô chính là khoa chính quy cũng khó bỏ lên.

Thời gian nghỉ đông của lớp 12 ngắn.

Tổng Nhiệm đưa bóng và các chủ thăm cùng nhau trò về quê một chuyến, thấp hương viếng mộ mà cho các cụ.

Quê ở nông thôn, không giống trong thành phố phồn hoa như vậy, nhưng lại rất náo nhiệt.

Người lớn mang mấy cái bàn ra sân, xếp năm lớp ba ngồi cùng một bàn, chơi mạt chược, chơi bài.

Từ giữa trưa đánh đến tối, cơm nước xong, bật đèn trong sân lên, lại tiếp tục đánh.

Trong tết Nguyên Đán, gần như không tìm thấy việc gì vui vẻ, ảm áp hơn việc cùng nhau chơi mạt chược với gia đình.

Mùa đông rất lạnh, nhưng lòng người ấm áp.

Bố cũng rất vui vẻ, vừa chơi mạt chược vừa nói chuyện với các chủ thăm.

Tổng Nhiệm ở bên cạnh nhìn một màn này, trong lòng ấm áp, vui mừng lại hạnh phúc.

Vận mệnh của cô và bố đều gặp thương tổn rất lớn, may mà bọn họ đều không có quên phải cười đối mặt với cuộc sống.

Nhóm trẻ con ở trong sân chạy như điên, đốt pháo hoa.

Tổng Nhiệm ngồi trên ghế dài, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Đêm nay bầu trời thật đẹp a, đầy sao, sáng lấp lánh.

Rạng sáng 12 giờ, Lục Mộ Trầm gọi điện.

Tổng Nhiệm cầm điện thoại đi đến cây đại thụ trước sân, ấn nhận cuộc gọi.

Giọng nói ôn nhu của Lục Mộ Trầm từ đầu bên kia truyền đến: "Đang làm gì thế?"

Khóe miệng Tổng Nhiệm cong lên cười, nói: "Đang nhìn sao, còn anh?"

"Nhớ em."

Tổng Nhiệm ngáy người, không khỏi cười rộ lên, rũ đầu, chân đá hòn đá nhỏ trên đất, nói: "Mấy lời âu yếm này của anh càng ngày càng trơ trụi rồi."

Ngờ khi Lục Mộ Trầm rất đứng đắn, nói: "Anh nghiêm túc."

Tổng Nhiệm cong mắt: "Em biết, em cũng nhớ anh."

Tiếng mấy đứa trẻ con cười khúc khích bên cạnh, đình đầu pháo hoa ầm ầm nổ rộ, đủ mọi màu sắc, đẹp đến lóa mắt.

Cách điện thoại, cùng Lục Mộ Trầm trò chuyện, trong lòng Tổng Nhiệm giống như đang chứa đầy cái gì đó, từ trước đến nay chưa từng hạnh phúc như vậy.

"Nhiệm Nhiệm."

"Hừm."

"Miễn bác tuyết rồi."

Tổng Nhiệm ngáy người.

Lục Mộ Trầm nói: "Không phải lần trước em nói, muốn đi vào bác ngắm tuyết sao?"

Tổng Nhiệm nhớ tới lúc trước cùng Lục Mộ Trầm nói qua là khi còn nhỏ cùng bố ở miễn bác chơi trên nền tuyết, cô rất thích. Nhưng sau đó bố mất đi hai chân, cô không còn đi chơi tuyết.

Lục Mộ Trầm lúc ấy đồng ý với cô, nói nghỉ đông muốn đưa cô đi.

"Anh còn nhớ rõ à?" Nếu không phải Lục Mộ Trầm nhắc đến, cô sẽ quên mất.

Lục Mộ Trầm "Ừ" một tiếng, nói: "Nhớ rõ, anh đã đặt vé máy bay, ngày mai liền đến đón em."

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc viết đến nơi đây, tuyết địa nghỉ phép, hai người thế giới.

Ta không có quên, các người còn nhớ rõ sao? Ha ha ha

Tiểu thúc thúc thực được hoan nghênh sao, sẽ viết, nhưng hiện tại còn không xác định là đơn khai một quyển vẫn là đặt ở phiên ngoại viết, dung ta lại cân nhắc cân nhắc.

Úc! Đây hình như là hôm nay canh ba đi??? Muốn hay không khen ta một đợt, các người nhìn làm đi!

Bạn đang đọc truyện *Trêu Chọc Vào Lòng Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Kẹo Mạch Nha

Ngày hôm sau, hơn 7 giờ sáng, Tổng Nhiệm bị đánh thức bởi tiếng cười nói của bọn trẻ ở trong sân.

Cô từ trong ổ chăn bò dậy, mặc áo lông vào, đi đến bên cửa sổ.

Đẩy cửa sổ ra, gió đông lạnh lẽo thổi vào, làm cô run cầm cập, theo bản năng mặc áo lông kín một chút, vội vàng lại đóng cửa sổ lại.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tiếng cô (*cô của Tổng Nhiệm*) truyền đến, nói: "Nhiệm Nhiệm đây chưa? Bạn trai cháu đến kia."

Tổng Nhiệm sùng sốt, sớm thế à?

Cô vội đáp: "Vâng, cháu xuống ngay đây."

Ở dưới quê thân thích đều ở chung (1), những ngôi nhà ở quê đều do họ tự xây có ba hoặc bốn gian (2), dù không to như nhà trong thành phố, nhưng được cái rộng rãi.

*(1) Trong bản Wikidich là "Mọi người nhóm ở tại quê quán thân thích trong phòng", trong Google dịch là "Các chàng trai sống trong nhà của những người thân ở quê nhà". Ai chỉ tớ với, tớ không hiểu *khóc ㄟㄎㄟ**

(2) Trong wikidich và Google dịch là "tầng" nhưng tớ thấy không thích hợp nên đổi là "gian".

Phòng Tổng Nhiệm ở có một phòng vệ sinh riêng, cô vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo xong liền vội vàng đi xuống tầng.

Vừa xuống dưới, liền thấy Lục Mộ Trầm bị thân thích vây quanh ở trong sân.

Anh mặc một chiếc áo khoác đen dài, vừa cao lại vừa soái.

Kì thật ngày thường anh không thích chỗ vừa nhiều người vừa ồn ào, nhưng bây giờ mặc dù bị người khác vây quanh, trước sau trên mặt đều mang theo nụ cười, không có một chút không kiên nhẫn.

Bởi vì là người thân của cô, cho nên phá lệ có kiên nhẫn.

Tổng Nhiệm không khỏi cong cong môi, chậm rãi đi đến phía Lục Mộ Trầm.

Đến gần, liền nghe thấy nhóm thân thích rất nhiệt tình mà tiếp đón Lục Mộ Trầm.

"Tiểu Lục khó có lúc đến đây một chuyến, ở đây chơi mấy ngày đi."

"Đúng vậy đúng vậy, tuy rằng ở nông thôn không náo nhiệt bằng thành phố, nhưng mà không khí trong lành, mấy ngày nay thời tiết cũng tốt, không có việc gì còn có thể leo núi, phơi nắng trên đỉnh núi."

Thời tiết mấy ngày nay xác thực rất tốt, có gió, cũng có mặt trời ấm áp.

Tổng Nhiệm thấy Lục Mộ Trầm có chút chống đỡ không được, đi lên, mỉm cười với Lục Mộ Trầm rồi nói với tứ nãi nãi: "Tứ nãi nãi người quá khách khí, sau này còn có rất nhiều cơ hội trở về mà, nhưng hôm nay chúng cháu không ở lại lâu, cháu với Lục ca ca sẽ về trong thời gian tới."

"Há? Đi rồi thì nhớ về đây đây."

Tổng Nhiệm gật đầu, nói: "Chúng cháu có việc." (3)

(3) Đoạn đối thoại này tớ không hiểu nên dịch sát bừa thôi.

"Ai nha, khó có lúc trở về một lần." Mọi người trông có chút tiếc nuối.

Lục Mộ Trầm lần đầu thấy người nhà Tổng Nhiệm, mẹ Lục chuẩn bị cho anh rất nhiều quà, để anh mang vào đây.

Lục Mộ Trầm đẹp trai, lễ phép, lại vừa nghe bố Tổng nói anh học tập rất tốt, trong nháy mắt anh không tốn một tí sức nào nhận được sự ủng hộ của thân thích Tổng Nhiệm.

Thẳng đến lúc Lục Mộ Trầm cùng Tổng Nhiệm đi rồi, mọi người còn ở trước mặt bố Tổng khen Lục Mộ Trầm tới tấp, khen ánh mắt Tổng Nhiệm tốt, khen đến nỗi làm bố Tổng vừa kiêu ngạo vừa đắc ý.

Từ quê Tổng Nhiệm về thành phố, mất hơn 2 giờ đi đường.

Tổng Nhiệm cùng Lục Mộ Trầm ngồi ghế sau, cô ngồi một lát, con buồn ngủ đến, liền trực tiếp gói đầu lên đùi Lục Mộ Trầm.

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn cô, khỏe miệng cong lên.

Tổng Nhiệm ôm thắt lưng anh, buồn ngủ nói: "En buồn ngủ, muốn ngủ một lát."

Mặt Lục Mộ Trầm đầy sùng nịnh, ánh mắt đều là nhu tình: "Ngủ đi." Anh ôn nhu mà sờ sờ mặt cô: "Ngủ một giấc dậy sẽ đến nhà."

Tổng Nhiệm gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Ngủ một giấc, liền thật sự ngủ đến lúc về nhà.

Lục Mộ Trầm mua vé máy bay buổi tối đến thành phố H.

Tổng Nhiệm về nhà việc đầu tiên chính là chuẩn bị hành lý.

Hành lý Lục Mộ Trầm đã chuẩn bị từ đêm qua, anh không mang quá nhiều đồ, một cái balo to, mấy bộ quần áo.

Đồ của con gái như Tổng Nhiệm có rất nhiều, quần áo mẹ Lục trước đó không lâu sau lại mua cho cô rất nhiều, toàn bộ đều mang đi, còn có các loại mỹ phẩm chăm sóc da, sữa dưỡng thể, kem dưỡng da lành tính... Toàn bộ chuẩn bị đầy đủ, đây một cái vali.

Cô ngồi xồm trên mặt đất, nhìn chăm chăm vali suy nghĩ, sau đó bỗng nhiên lại ngẩng đầu, hỏi Lục Mộ Trầm: "Em mang theo sách được chứ?"

Lục Mộ Trầm dờ khóc dờ cười, nhắc nhở cô: "Nhiệm Nhiệm, bọn mình là đi nghỉ phép, tạm thời để học tập sang một bên đi."

Tổng Nhiệm hắc hắc cười: "Được nha."

Vali bị nhét đồ đầy ặc, Tổng Nhiệm không thể đóng lại, thử hai lần, vô cùng đáng thương mà ngẩng đầu, nhìn Lục Mộ Trầm: "Bạn trai, không đóng được."

Lục Mộ Trầm bật cười, vỗ vỗ tay cô: "Chờ bên cạnh."

Tổng Nhiệm nhếch miệng cười, từ trên mặt đất đứng dậy, ngồi lên giường.

Lục Mộ Trầm ngồi xồm xuống, hơi dùng sức, vali liền đóng lại, khóa kị.

Tổng Nhiệm lười biếng dựa vào đầu giường, thấy Lục Mộ Trầm không cần tốn nhiều sức liền xử lý xong cái vali, sờ sờ cằm, cảm thán: "Ai da, những lúc thế này mới biết được sự quan trọng của bạn trai"

Lục Mộ Trầm nhướn mày, cười cô: "Cho nên bạn trai cũng chỉ có tác dụng này à?"

Tổng Nhiệm từ trên giường đứng lên, cười hi hi nhào vào trong ngực anh: "Không phải nha! Mùa đông còn có thể sưởi ấm"

Lục Mộ Trầm cúi đầu nhìn cô, trong mắt lộ ra ý cười thâm trường.

Lục Mộ Trầm mua vé máy bay 8 giờ tối cất cánh, hơn 6 giờ, mẹ Lục lái xe đưa hai đứa đến sân bay, ăn chút gì đó ở nhà ăn sân bay.

Trước khi kiểm tra an ninh, nhân lúc Tổng Nhiệm đi vệ sinh, mẹ Lục kéo Lục Mộ Trầm lại, nghiêm túc dặn dò anh: "Miễn bác có tuyết rơi, con cẩn thận, đừng để Nhiệm Nhiệm bị cảm lạnh, thuốc mẹ đã để hết vào trong balo của con, nếu mà phát hiện cảm mạo gì đó, phải lập tức uống thuốc, ngăn vạn đừng kéo dài. Con cũng phải chú ý cơ thể, đừng để sinh bệnh."

Lục Mộ Trầm gật đầu: "Con biết rồi mẹ."

Mẹ Lục nhìn con trai, suy nghĩ một lát, lại không nện được nhắc nhở một câu: "Hai đứa các con lần đầu tiên đi ra ngoài chơi, con chú ý phải đúng mực một chút, mọi việc đều điểm mấu chốt, đừng khi dễ Nhiệm Nhiệm"

Lời này của mẹ Lục tuy rằng uyển chuyển, nhưng Lục Mộ Trầm hiểu ý, thật nghiêm túc mà đồng ý: "Con có chừng mực, mẹ."

Thật ra mẹ Lục rất yên tâm với con trai mình, chỉ là nhắc nhở anh một câu cho có lệ.

Tổng Nhiệm đi vệ sinh xong, chạy đến, mẹ Lục kéo cô dạo dò vài câu:"Ngoài đó lạnh, cháu phải mặc nhiều quần áo một tí, đừng có mà dễ bị cảm, thấy có chỗ nào không thoải mái, phải nói cho A Mộ ngay, trong balo nó có thuốc."

Tổng Nhiệm không ngừng gật đầu: "Cháu biết rồi ạ, bác đừng lo lắng."

Mẹ Lục cười sờ sờ đầu cô, tạm biệt con trai với con dâu, liền xoay người, đi ra khỏi sân bay.

Lần đầu tiên Tổng Nhiệm ngồi máy bay, từ chò lúc máy bay cất cánh liền phá lệ hưng phấn, kéo tay Lục Mộ Trầm, vẫn luôn hỏi đồng hỏi tây không ngừng.

Lục Mộ Trầm cũng kiên nhẫn mà giải thích cho cô, thậm chí cuối cùng còn nói cho cô về lịch sử phát triển máy bay.

Tổng Nhiệm thích thú nghe, biến thành một bé con tò mò.

Chờ đến lúc máy bay thật sự cất cánh, trái tim Tổng Nhiệm gần như nhảy ra khỏi cổ họng, cảm giác rất kì diệu.

Toàn bộ quá trình bay, mất hơn 2 giờ.

Lục Mộ Trầm nhắm mắt dưỡng thần, Tổng Nhiệm không buồn ngủ, mắt vẫn luôn nhìn bên ngoài cửa sổ.

Từ trên máy bay nhìn xuống thành phố, liếc mắt một cái, là một mảnh đèn sáng lấp lòe.

Ánh trăng trở nên rất gần, giống như là giờ tay có thể với tới.

Tổng Nhiệm không biết nên hình dung tâm trạng của mình lúc này thế nào, nội tâm vui sướng, rồi lại không hiểu sao mà bình tĩnh. Trong một khoảnh khắc, cô rõ ràng cảm nhận được chính xác, cuộc sống của cô thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Cô quay đầu lại, nhìn Lục Mộ Trầm nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh.

Mặc dù đã ngủ rồi, nhưng tay anh vẫn nắm tay cô.

Độ ấm lòng bàn tay anh như độ ấm của cô. (?)

Nàng cong cong môi, nhẹ nhàng tựa đầu lên vai anh. Tâm mắt dừng ở bàn tay hai người đang đan vào nhau, nội tâm vô cùng ấm áp kiên định.

Hơn hai giờ bay, lúc đến sân bay, đã hơn 10 giờ.

Lục Mộ Trầm đặt dịch vụ lấy hàng, đến lúc hành lí được mang đến, Tổng Nhiệm muốn cầm giúp, Lục Mộ Trầm giữ cô bên cạnh chờ, hành lí đến, anh một tay nhẹ nhàng để xuống.

Tổng Nhiệm muốn đi kéo vali, Lục Mộ Trầm kéo tay cô lại: "Đề anh."

Một tay anh kéo vali, một tay nắm tay Tổng Nhiệm, trên lưng thì khoác balo màu đen.

Tổng Nhiệm cái gì cũng không cầm, chỉ cầm một cái túi xách nhỏ.

Tay bị Lục Mộ Trầm nắm chặt, bàn tay anh rất lớn, gần như là bao trọn tay cô.

Cô ngẩng đầu, nhìn bóng lưng cao lớn của Lục Mộ Trầm, khỏe miệng cong cong, trong lòng ngọt ngào, lại tràn ngập cảm giác an toàn.

Tài xế đã ở cửa chờ, khách sạn cách sân bay rất xa, lái xe hơn một giờ.

Lúc đến khách sạn, đã 12 giờ.

Lục Mộ Trầm đã đặt phòng trước, đến khách sạn, trực tiếp vào ở.

Tuy đã khuya, nhưng Tổng Nhiệm hoàn toàn không buồn ngủ. Lần đầu tiên đi chơi, cô thật sự hưng phấn, một đường nhảy nhót. Nhưng bởi vì đã khuya, sợ ảnh hưởng đến khách phòng khác, cho nên cũng không lớn tiếng nói chuyện, chỉ là nụ cười trên mặt rất sáng lạn.

Đến tầng ba, vừa ra thang máy, Tổng Nhiệm liền cầm thẻ phòng trong tay Lục Mộ Trầm đi.

Vui vẻ nhảy tới cửa, cầm thẻ phòng quét một cái.

"Tích" một tiếng, cửa phòng mở ra.

Tổng Nhiệm cười hi hi đẩy cửa phòng ra.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi mở cửa ra, cô ngay người, quay đầu lại hỏi Lục Mộ Trầm: "Căn phòng này là anh đặt đấy à?"

Một phòng, hai cái giường.

Lục Mộ Trầm rất bình tĩnh mà "ừ" một tiếng, đẩy hành lý đi vào.

Tổng Nhiệm ngờ ngác đứng ở cửa.

Chắc... Bạn trai cô, quả nhiên không giống người ta...

Tác giả có lời muốn nói: Ngõ, tối...

Lại chậm

Ta đã từ bỏ trị liệu.

Phát 100 cái bao lì xì đi, ta thực xin lỗi ta gào khóc đòi ăn các tiên nữ, anh anh~~ (hỏ thẹn hỏ thẹn~)

Lại thuận tiện chúc mừng hạ cất chứa phá vạn~

Chắc mọi người biết vụ Lấy Danh Nghĩa Người Nhà 2, 3 hôm nay. Nhờ đó, tớ cũng biết được Bác Hồ từng nói câu: "Văn hóa, nghệ thuật là một mặt trận." Và tớ đã ra một quyết định khá là khó khăn với tớ - một đứa đọc ngôn tình 3, 4 năm là sẽ không đọc hay edit truyện ngôn tình Trung Quốc nữa cả tranh cả chữ, truyện Việt vẫn đọc bình thường. Tớ đã xóa hết 386 truyện trong thư viện □□□ và ngày 1/9 sắp tới tớ sẽ xóa luôn truyện Trêu Chọc Vào Lòng Anh, Mời Em Phụ Trách Với Anh. Xin lỗi mọi người nhiều lắm, tặng mọi người một vài ảnh tự ghép.

“Anh vẫn chưa trả lời đấy.”

“Trả lời gì?”

“Ly hôn á?”

“Vâng.”

“Viễn Trạch, anh phải cho em một đáp án. Nếu em nói muốn ly hôn, anh sẽ làm gì?”

“Thôi được, anh sẽ trả lời. Nếu em không còn yêu anh nữa thì anh sẽ ly hôn, sẽ buông tay để em được tự do, bởi vì anh yêu em. Nếu như em vẫn còn yêu anh nhưng vì vấn đề rắc rối nào đó buộc phải liên quan thì chúng ta sẽ giải quyết vấn đề ấy. Nếu tự giải quyết được thì anh sẽ tự giải quyết. Nếu không tự giải quyết được thì anh sẽ kéo em vào cùng giải quyết, bởi vì, chúng ta yêu nhau mà.”

Lương Viễn Trạch – Hà Nghiên (Vật Trong Tay)

“Về rồi à?”

“Sao lại bật nhiều đèn thế này?”

“Đừng tắt.”

“Nghiên Nghiên, anh phải bật đèn lên để em có thể tìm được đường về nhà.”

Lương Viễn Trạch – Hà Nghiên (Vật Trong Tay)

Em còn nhớ không?
Trước kia chúng ta từng nói,
anh sẽ đứng ở cửa địa ngục,
chờ để nắm tay em,
đưa em thoát khỏi địa ngục.
Nghiên Nghiên, anh vẫn luôn ở đây,
chờ em tối.

Lương Viễn Trạch (Vật Trong Tay)